સર રમણભાઈ સ્મારક ગ્રંથમાળાનો
ઉપોદ્ઘાત

ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાઇટીની અસાધારણ સામાન્ય સભા તા. ૨૦ મી માર્ચ ૧૯૨૮ ને મંગળવારે મળેલી તેમા નીચે મુજબ ઠરાવ પસાર થયો હતોઃ—

ઠરાવ.

"ગુજરાત વર્નાક્યુલર સોસાઇટીની આ અસાધારણ સામાન્ય સભા સર રમણભાઈ મહીપતરામ નીલકંઠ, નાઇટના દુઃખદાયક અવસાનની ભારે ખેદ સાથે નોંધ લે છે. છેક સન ૧૮૯૦ થી સોસાઈટી સાથે મેનેજીંગ કમિટીના સભ્ય તરીકે એમનો સંબંધ જોડાયો હતો અને સન ૧૯૧૨ મા તેઓ તેના ઑનરરી સેક્રેટરી નિમાયા હતા. આ પ્રમાણે સોસાઇટી સાથેનો એમનો સંબંધ લાંબા સમયનો અને ગાઢ હતો અને સ્વ. મહીપતરામના સમયથી ચાલતો આવે છે. એ સેવાકાર્યમા એમણે પોતાનો આટલો બધો સમય આપ્યો છે અને તે પાછળ એટલો પરિશ્રમ ઉઠાવ્યો છે, કે જેનુ મૂલ્ય થાય એમ નથી. એવી એમની એ અપૂર્વ અને કીંમતી સેવાની યત્કિંચિત્ કદર કરવા આ સભા ઠરાવ કરે છે કે **સોસાઈટીએ પોતાના ફંડમાંથી એમના નામનું રૂ. ૫૦૦૦) નું એક જાદું સ્મારક સ્થાપવું** અને એ ફંડના વ્યાજમાથી નીચે પ્રમાણે વ્યવસ્થા કરવીઃ—

૧. મુબઈ યુનિવરસિટિની બી એ, ની પરીક્ષામા ઐચ્છિક વિષય તરીકે ગુજરાતી ઑનર્સ કોર્સ લઈ જે વિદ્યાર્થી ઉચે નંબરે પાસ થાય તેને સર રમણભાઈ સુવર્ણચંદ્રક દર વર્ષે આપવો.

૨. સર રમણભાઈના જીવન વિષે માહિતી આપતા લેખો— સ્મરણો, નોંધ, પત્રો વગેરે એમના મિત્રો, સંબંધીઓ અને પ્રશંસકો પાસે લખાવી મેળવી, તે સંગ્રહ એક સ્મારક ગ્રંથરૂપે બહાર પાડવો.

૩. પ્રતિ વર્ષ સુવર્ણ ચાંદનો ખર્ચ બાદ જતાં વ્યાજની રકમ બચત રહે અને એકઠી થાય તેમાથી વખતોવખત સાહિત્ય, ભાષા-શાસ્ત્ર, ઇતિહાસ અને સમાજ સુધારાના વિષયને લગતાં પુસ્તકો 'સર રમણભાઈ ગ્રંથમાળા' એ નામે લખાવી પ્રસિદ્ધ કરવાં."

તદનુસાર એમના જ આ લેખ સંગ્રહથી સર રમણભાઈ ગ્રંથ-માળાની શરૂઆત કરવાનું યોગ્ય વિચાર્યું છે; અને અત્યારસુધીમાં સદરહુ ગ્રંથમાળાના નીચેનાં પુસ્તકો પ્રગટ કરવામાં આવ્યાં છે:—

નં.	પુસ્તકનું નામ.	કિંમત.
		રૂા. આ. પા.
૧.	કવિતા અને સાહિત્ય, વૉ. ૩જું.	૧—૦—૦
૨.	„ „ વૉ. ૪થું.	૧—૦—૦
૩.	ધર્મ અને સમાજ, પુસ્તક ૧લું.	૧—૦—૦

અમદાવાદ, | હીરાલાલ ત્રિ. પારેખ.
તા. ૨૫-૮-૧૯૩૨. | આસિ. સેક્રેટરી.

નિવેદન

સર રમણભાઈના ધાર્મિક પ્રવચનો અને સામાજિક સુધારાના લેખો, વ્યાખ્યાનો વગેરે "ધર્મ અને સમાજ" એ નામથી પ્રસિદ્ધ કરવાનું નિર્ણાયુ હતુ, તેનો પ્રથમ ભાગ આ વર્ષે વાચકવર્ગ સમક્ષ રજુ કરવામાં આવે છે.

સર રમણભાઈની હયાતિ દરમિયાન એમના ધાર્મિક પ્રવચનોની સૂચી તૈયાર કરીને તે એક સ્વતંત્ર પુસ્તકરૂપે પ્રકટ કરવાની યોજના થઈ હતી; પરંતુ અનેક વ્યવસાયોમાં તેઓ રોકાયલા રહેતા તેથી એ માટે પૂરી વ્યવસ્થા થઈ શકી નહોતી.

આપણા પ્રાંતમાં આ પ્રકારનું પ્રવચન સાહિત્ય નવીન છે, તે નવી દિશા ખોલે છે; અને તેની આવશ્યકતા વિષે, ખાસકરીને અત્યારના યુગમાં, ભાગ્યેજ બેમત માલુમ પડશે.

મરાઠી સાહિત્ય, સ્વર્ગસ્થ રાનડે અને ડૉ. ભાંડારકરના ધાર્મિક પ્રવચનો અને વ્યાખ્યાનોથી સમૃદ્ધ થયલું છે અને તે લખાણે ઘણાઓને પ્રોત્સાહન અને પ્રેરણા અર્પ્યાં છે.

એવું સામર્થ્ય વાચકને સર રમણભાઈના પ્રવચનમાંથી મળશે, એમ અમારૂં માનવું છે, કેમકે સ્વર્ગસ્થનું સમગ્ર જીવન નીતિપર રચાયલું હતું. નીતિ જ જેમનું સર્વસ્વ હતું, જે નીતિબળ એમના ચારિત્ર્યમાં પૂરેપૂરૂં વણાયલું હતું, એવા એ સાધુ પુરુષની વાણીમાંથી નિકળેલા શબ્દો અવશ્ય પ્રબોધક અને માર્ગદર્શક થશે.

ગુ. વ. સોસાઇટી,
અમદાવાદ,
તા. ૨૫-૮-૧૯૩૨.

હીરાલાલ ત્રિ. પારેખ.
આસિ. સેક્રેટરી.

અનુક્રમણિકા

ધર્મ ને સમાજ

—: સદાચરણબલ * :—

(અમદાવાદ પ્રાર્થના સમાજમાં અપાયલો ઉપદેશ.)

ॐ तत्सत् परमात्मने नमः ।

સ્વતંત્ર સર્વાદિ વિકારહીન,
નથી થતા નાથ ઉપાધિલીન;
તર્યા નથી કોઈ તમારિ માયા,
અતર્ક્ય વેદશ્રુતિમાં ગવાયા.

હે પરમાત્મન્! તું સ્વતંત્ર છે, અમે પામર પ્રાણી પરતંત્ર છીયે; તું અનાદિ છે, અમારી ઉત્પત્તિ તારે લીધે છે; વિકારો તને ફેરવી શકતા નથી, તારામાં ઉત્પન્ન થતા નથી, અમે નિર્બળ જીવ ઉપાધિયોમાં, મોહજાળમા મગ્ન છીયે; અમે અજ્ઞાનના અંધકારમાં ફાફાં મારીએ છીયે, 'તમે અવિદ્યા થકિ પાર ગાજો.' તારી અનંત શક્તિ કલ્પનાની ગોચરતાથી, કાલના અસ્તિત્વથી દિક્‌ની સ્થિતિથી પણ અગાડી વિરાજે છે. અમારા આત્માના કૃત્યો પર તું સદા સાક્ષી છે, એ વાત નિરંતર અમારા ધ્યાનમા રખાવ અમને હમેશ સન્મતિ આપ, અને તે સન્મતિના આદેશ પ્રમાણે વર્તન કરવાનું અમને સામર્થ્ય આપ.

જ્યારે લોકનિંદાથી ડરી જઈ રામે ગર્ભવતી સીતાને પોતાને ઘેરથી ક્હાડી મુકી અને તેની આજ્ઞાથી લક્ષ્મણ સીતાને રથમાં

* " જ્ઞાનસુધા " પખવાડિક પત્રના ઓક્ટોબરથી ડિસેમ્બર ૧૮૮૯ સુધા ના અંકામાં છપાયલો.

બેસાડી વનમા લઈ ગયો અને ત્યાં તેને રામની આજ્ઞા કહી સંભળાવી ત્યારે સીતાએ લક્ષ્મણને કહ્યું કે,

वाच्यस्त्वया मद्वचनात्स राजा
वह्नौ विशुद्धामपि यत्समक्षम् ।
मांलोकवादश्रवणादहासीः
श्रुतस्य किंतत्सदृशं कुलस्य ॥
कल्याणबुद्धेरथवा तवायं
न कामचारो मयिशंकनीयः ।
ममैव जन्मान्तरपातकानां
विपाक विस्फूर्जथुरप्रसह्यः ॥

સીતાએ લક્ષ્મણને કહ્યું કે તું તે રાજાને–એટલે રામને–મારે નામ દઇ કહેજે કે મેં તારી સમક્ષ વહ્નિમાં પ્રવેશ કરી મારી વિશુદ્ધતા સિદ્ધ કરી તોપણ લોકવાદ સાંભળી તેં મારો ત્યાગ કર્યો એ શું તારાશ્રુત–તારા જ્ઞાન–ને ઘટે, શું તે તારા કુળને ઘટે? અથવા તું કલ્યાણ બુદ્ધિવાળો છે. તે જાણી જોઇને મારા પ્રતિ આવી અઘટિત વર્તણુક ન કરે; મારા જ આગલા જન્મના પાપોના ફળની ગર્જનાનો આ અસહ્ય કડાકો છે.

સીતાનો પરિત્યાગ કરવામાં રામની કેટલી દુર્બળતા હતી એ વિચાર આ સમયે અપ્રસ્તુત છે. પણ, આમાંનાં બે ત્રણ પ્રસ્તાવ આ પ્રસંગે વિચાર કરવા જેવા છે—**श्रुतस्यकिं तत्सदृशम्-कल्याण बुध्धेः न कामचारः** અને **जन्मान्तरपातकानां विपाक...**

'આવું આચરણ શું જ્ઞાનને ઘટે' એ વચન પરથી સ્હેજ વિચાર ઉત્પન્ન થાય છે કે સદાચરણ માટે એકલું સદાચરણનું જ્ઞાન બસ છે કે નહિ. મનુષ્યને એકવાર જ્ઞાન થયું કે અમુક કૃત્ય સારૂં છે, અમુક કૃત્ય

ન્હારૂં છે; અમુક કૃત્યથી સુખ થશે, અમુક કૃત્યથી દુઃખ થશે; અમુક કૃત્ય કરવું જોઈએ, અમુક કૃત્ય ન કરવું જોઈએ, તો તેટલા પરથી તે સારૂં જ કૃત્ય કરશે અને નઠારૂં નહિ કરે એમ નિશ્ચય થતો નથી. જ્ઞાની એટલા સદાચરણી એવો નિયમ થઈ શકતો નથી. સદાચરણનું જ્ઞાન છતાં તેનું આચરણ કરવાનું બળ ઘણીવાર મનુષ્યમા હોતું નથી. નીતિશાસ્ત્રનું આ તત્ત્વ સોક્રેટીસ જેવા તત્વચિંતકને માલમ નહોતું. તેનું કહેવું હતું કે સદ્‌ગુણી થવા માટે એકલા જ્ઞાનની જરૂર છે. મનુષ્યની ખાતરી થઈ કે સત્ય એ સદ્‌ગુણ છે. અને સદ્‌ગુણ પાળવો જોઈયે તો તે સત્ય જ બોલશે, આ વિચારમાં ભૂલ એ છે કે સદ્‌ગુણી થવા માટે જે દૃઢ આગ્રહ અને મનને અંકુશમાં રાખવાનુ બળ અવશ્ય છે તે એમા ધ્યાનમા લીધું નથી. જ્ઞાની સદ્‌ગુણી નથી હોતા એમ નહિ પણ તે મનના બળ વિના નહિ. એક લેટિન કવિ કહે છે કે, 'હું મારો માર્ગ કયો છે તે જોઉં છું,' અને તે પસંદ કરૂં છું, પણ નઠારે માર્ગે જાઉં છું. મનુષ્યનું મન એટલું નિર્બળ છે અને વિકારો એટલા પ્રબળ છે કે સન્મતિ છતા તદનુસાર વર્તન થતુ નથી.

ભર્યો દુઃખાવર્તે વિકટપથ ક્ષારાબ્ધિ ભવનો,
જ્યહાં જોરે ગાજે ષડરિગણના ચંડ પવનો.

આ ભવસાગરમાં વમળ ઘણાં છે, છ રિપુરૂપે પવનો ઘણા જોરથી વાય છે, ત્યાં આપણી હોડીને સીધે રસ્તે લઇ જવાનુ આપણામાં પામર જીવમાં કેટલું બળ! કોઇ વિરલ જ એવે. હોય કે સીધો માર્ગ કયો છે તેનું જ્ઞાન થયે માત્ર પોતાના જ બળથી તે માર્ગે પોતાની હોડી ચલાવ્યો જાય. કવિ વર્ડ્સ્વર્થ કહે છે કે 'જ્યારે પ્રેમજ્ઞાનથી થતા સદ્‌ગુણ પરના પ્રેમનો પ્રકાશ ભ્રાન્તિ રહિત હોય અને આનંદ પોતાનું જ રક્ષણ કરવા સમર્થ હોય (એટલે સદાચરણથી આનંદ મેળવવાની આશા એ જ સદાચરણ પળાવવા બસ હોય) ત્યારે તો આપણા દિવસ શાન્ત અને ઉજ્જવલ જાય અને આપણો સ્વભાવ સુખમય થાય; અને જેઓ આ હિમ્મત (પોતાની વૃત્તિપર આધાર

રાખવાની હિમ્મત) ડહાપણથી ધરી આ માર્ગને ભાવે રહે છે અને તોયે જરૂર પડે ત્યારે જે બીજુ બળ જોઈયે છે તે મેળવી શકે છે તેઓ ભને સુખી હોય' પણ તે પોતાને માટે કહે છે કે 'મને અકસ્માત ઉઠતી ઇચ્છાઓનુ દબાણ લાગે છે, મને બીક લાગે છે કે આકસ્મિક ઇચ્છાઓનુ બળ મારાથી નહિ અટકાવાય' ત્યારે સન્માર્ગે પ્રવર્તન કરવાનુ આ બળ મનુષ્યે કયાથી લાવવુ? એ બળ વિના મનુષ્ય પોતાના પ્રયત્નથી હમેશ સદાચરણી થઇ શકતો નથી. બુદ્ધદેવે નીતિનો આદર્શ (model) ઘણો ઉંચો સ્થાપ્યો અને સદાચરણનો ઉદાર અને ઉન્નત માર્ગ બતાવ્યો. પણ એ સદાચરણ એ સુનીતિ પાળવાનુ બળ ક્યાથી લાવવુ તે ન બતાવ્યુ. બૌદ્ધમાર્ગમા આજ મોટી ન્યૂનતા છે કે સુનીતિનો ઉંચામા ઉંચો આદર્શ, સુનીતિની પ્રેરણા કરનાર અને તદનુસાર વર્ત્તન કરવાનુ બળ આપનાર જે ષડૈશ્વર્યગુણસપન્ન ભગવાન તેનો તે માર્ગમા સ્વીકાર નથી. એ ભગવાન વિના સદ્‌ગુણનો આદર્શ બીજો કોઈ નથી, એના વિના સન્મતિદાતા બીજો નથી, સદ્વર્તનબલનિધિ બીજો નથી. શુભ કર્મની પ્રેરણાના ત્રણ મૂલ Egoism (આત્માપેક્ષા), Utility (લોકાપેક્ષા) અને Intuition (અતર્બોધ)નુ પ્રથક્કરણ કરતા પણ અતે એ જ આશ્રય આવે છે કે સદ્‌ગુણનુ મૂળ તે પરમેશ્વર જ.

સહુ પ્રાણી તારા પૃથિવિમહિં વિસ્તારથિ રહ્યા,
તથાપી તે મધ્યે મનુષ જનને તે કરિ દયા,
દિધી છે સદ્‌બુદ્ધિ સતત સતમાર્ગે વિચરવા,
ક્ષમા પાપો માગ કરી પ્રભુ કરો પૂર્ણ કરુણા,
નિષિદ્ધાચારોમા નબળુ મન મારૂ નિત ભમે,
અને સદ્ધર્મોમા અતિ ત્વરિત વાળો ચિત તમે,
કુપુત્રો તો થાશે, નહિ કુપિત થાશે કદિ પિતા,
ક્ષમા પાપો માગુ કરિ પ્રભુ કરો પૂર્ણ કરુણા.

આ બે શ્લોકમા પણ એ જ કહ્યું છે કે સન્માર્ગે વિચરવા

ઇશ્વરે સદ્‌બુદ્ધિ આપી છે પણ મનુષ્યનું નબળું મન નિષિદ્ધાચારોમાં નિત્ય ભમે છે, તેમાંથી સદ્‌ધર્મમાં ચિત્ત વાળવા સમર્થ પ્રભુ વિના બીજું કોણ હોય ? પ્રભુ વિના નબળા મનને સન્માર્ગે રાખવાનું બળ કોણ આપે ? પ્રભુ એ સામર્થ્ય–એ બળ આપે એ જ પૂર્ણ કરુણા.

મનુષ્ય પામર, ક્ષુલ્લક, નિર્બળ એટલા માટે કહેવાય છે–કે તેનામાં આ બળ નથી. કામ ક્રોધાદિક રિપુઓને જીતવા જોઈએ એનું તેને જ્ઞાન હોય છે, એ તે માને છે. એનો તે ઉપદેશ કરે છે, તે ખાતરીથી માને છે કે એ વાસનાઓને વશ થવાથી ઇશ્વરની અકૃપા થાય છે. આત્માની અધોગતિ થાય છે, પણ જ્યારે એમાંના એક વધારે વિકારને અંકુશમાં રાખવાનો પ્રસંગ આવે છે ત્યારે તે વિકારને દૂર કરવાને બદલે તેમા તે ફસી પડે છે; જ્ઞાન છતાં પાપ કરે છે, દીવો લઈ કુવામાં પડે છે; કર્ત્તવ્યને ભૂલી જાય છે અને અસદ્‌વૃત્તિને આધીન થાય છે. સદ્‌ગુણે વર્તન કરવાની શક્તિ દુર્ગુણને દૂર કરવાને ખરે પ્રસંગે તેનામાં ખૂટે છે. ઇશ્વર સર્વ શક્તિમાન છે. એની સર્વ શક્તિઓમાં આ સુનીતિની શક્તિ ઓછા મહત્વવાળી નથી. સત્ તે શું તેનું જ્ઞાન હોય, તેના વર્તનની ઇચ્છા હોય, અને સદા તેમજ કરવાનું બળ હોય આ ઓછું પ્રભુત્વ નથી, એ જ માટે પ્રભુનો મહિમા ગાયો છે કેઃ—

તમે સ્વઇચ્છા બલસુક્રિયાની,
ધરો પ્રભૂ શક્તિ પ્રપૂર્ણતાની.

પોતાની ઇચ્છા, પોતાનું બળ, પોતાની સુક્રિયાની શક્તિ ઇશ્વરમાં પ્રપૂર્ણ છે. મનુષ્યમાં તે અલ્પ છે, વિદ્વાનોમાં જ્ઞાનવાન, રાજાઓમાં પ્રતાપવાન, યોદ્ધાઓમાં બલવાન, એવા મનુષ્યોમાં આ શક્તિ ખૂટી છે. આખી પૃથ્વીના જ્ઞાનને તેવો માર્ગ બતાવનાર મહાવિદ્વાન્ બેકને લાંચ લઈ પોતાની દૂર્બળતા દેખાડી. સદાચરણ અને સદ્‌ગુણથી ધર્મની પદવી પામેલા યુધિષ્ઠિરે એક પ્રશ્નનો અસત્ય

ઉત્તર દઈ સ્વાર્થને જીતવાને પોતાની અશક્તિ પ્રસિદ્ધ કરી એ અશક્તિને લીધે મહા પ્રતાપી પુરુષો પોતાના મનોવિકારને વશ થયા છે લગભગ આખા યુરોપને જીતનાર અસખ્ય મનુષ્યોનો અધિપતિ નેપોલિયન પોતાના લોભનો ગુલામ થઈ રહ્યો હતો રાજકીય સ્વતત્રતા માટે મહાપ્રયત્ન કરનાર મનુષ્યે આ ગુલામગીરીથી છૂટવાનો પ્રયત્ન કદી મૂકી દેવો ન જોઇયે હબસીઓની ગુલામગીરી, ભાર જુલમી નિરકુશ રાજાઓની પ્રજાઓનુ દાસત્વ, મનના આ અસ્વાતત્ર્ય વિકારાધીનતા આગળ કઇ નથી.

ઇશ્વર મનુષ્યાદિનો અવતાર લે છે એમ માનનારા આ એક મ્હોટી ભૂલ કરે છે કે મનુષ્યનો અવતાર લેતા ઇશ્વર મનુષ્યના વિકારને આધીન થાય તે તેઓ ધ્યાનમા લેતા નથી. પૃથ્વીને પીડા કરતા કોઇ દૈત્યનો સહાર કરવા ઇશ્વર મનુષ્યાવતાર લઇ મનુષ્યની પેઠે ક્રોધ વગેરે મનોવૃત્તિથી વિકૃત થાય છે એમ કહેવુ એ ઇશ્વરની મહાનિન્દા અને ઇશ્વરના સ્વરૂપનુ મહાન અજ્ઞાન છે. તે માટે ભગવદ્ગીતામા કહ્યુ છે કે —

अव्यक्तं व्यक्तिमापन्नं मन्यन्ते माम बुद्धयः ।
परं भावमजानन्तो ममाव्यमनुत्तमम् ॥

બુદ્ધિહીન મૂર્ખ લોકો મને (ઇશ્વરને) અવ્યક્તને અવતાર લઈ વ્યક્તિ પામેલો માને છે તેઓ મારો અવ્યય અનુત્તમ અને પર એવો ભાવ જાણતા નથી તે જ કારણથી આપણી 'પ્રાર્થનામાળા'મા કહ્યુ છે કે —

નહી તમે છો સુર દૈત્ય રૂપે,
નહી પુરુષે નહિ નારિ રૂપે,
જનન મર્ણાદિ વિકારહીન,
નથી થતા નાથ ઉપાધિલીન,

પરમેશ્વર સુર, દૈત્ય, પુરુષ કે નારી રૂપે હોય તો તેમના વિકારથી ચલિત થાય, તેમની માફક મોહજાળમા મગ્ન થાય ઇશ્વર

આપણી માફક વિકૃત થાય તો પછી ઈશ્વરની સ્વતંત્રતા શી, તો પછી દુર્બળ મનુષ્યને બલ આપનાર કોણ, તેનો આદર્શ કોણ? ઈશ્વર અવતાર લે છે એમ કહેવું એના જેવી ઈશ્વરનિંદા એકે નથી.

પરમેશ્વર સુનીતિનો 'આદર્શ અને સદાચરણનુ બળ આપનાર છે. આ સિદ્ધાંત પરથી એક બીજો વિચાર ઉત્પન્ન થાય છે. કયા ધર્મથી, કયા ગુણથી ઈશ્વર સુનીતિના જ્ઞાન અને આચરણની મૂર્તિ છે? આનો વિચાર કરીએ. ઇંગ્રેજીમા કહે છે કે The moral law is a law of the will. નીતિનો નિયમ ઇચ્છાનો કરેલો છે. ઇચ્છા હોય તો જ સુનીતિનુ આચરણ થાય. ઈશ્વર એ સુનીતિની ઇચ્છાની પરિપૂર્ણતાની મૂર્તિ છે. માટે આપણે ઈશ્વરને personal, personality વાળો જાતે ઇચ્છા કરી તદનુસાર વર્ત્તન કરવાના બળવાળો માનીએ છીએ. ઈશ્વરમા સ્વઇચ્છા બલની શક્તિ પ્રપૂર્ણ છે. એજ ઇચ્છાબલથી સુનીતિના નિયમ થાય છે. ઈશ્વરમા એ નિયમની શક્તિ સંપૂર્ણ છે. તે જ માટે તે સુનીતિનો આદર્શ કહેવાય છે. બુદ્ધે personal સ્વેચ્છા બળવાળો પરમાત્મા માન્યો નહિ તેથીજ મનુષ્ય માટે કરેલા નીતિના નિયમો બળહીન થઇ પડયા; નીતિના આદર્શના બળ વિના માત્ર પોતાના બળથી નિર્બલ મનુષ્ય કયાં લગણ ટકે? તે માટે બુદ્ધના અનુયાયીઓએ પછીથી બોધિસત્વના અસ્તિત્વનો સ્વીકાર કર્યો તે સયુક્તિક હતો. ઇશ્વર સ્વેચ્છાબળે સ્વતંત્ર છે, ત્યારે મનુષ્ય તેમ છે કે નહિ? મનુષ્યમા સ્વતંત્ર સ્વેચ્છાબળથી કામ કરવાની શક્તિ છે કે નહિ? મનુષ્યમા એ શક્તિ નથી એવો આ પ્રશ્નનો ઉત્તર —

कल्याणबुद्धेरथवा तवायं ।
न कामचारो मयि शंकनीय ॥

(તુ કલ્યાણ બુદ્ધિવાળો છે તે માગ પ્રતિ આવી અનુચિત વર્ત્તણુક જાણી જોઇને કરે એવી શંકા ન આણવી જોઇએ) આ બે લીટીઓમા આપ્યો છે. પણ એ ઉત્તરમા અસત્યતા છે કલ્યાણ

બુદ્ધિવાળો પણ અઘટિત કૃત્ય કરે છે તે આપણે જોયું છે; પણ તેમાં કામચાર કેટલો તેનો વિચાર કરીએ. મનુષ્યના સર્વ કૃત્યમાં કામચાર છે એ મતને ઈંગ્રેજી નીતિશાસ્ત્રમાં Free-will અથવા Liberty નો મત કહે છે. એ મતના અનુયાયીઓ એમ માને છે કે મનુષ્યમાં આચરણ કરવાનું પૂર્ણ સ્વતંત્ર સ્વેચ્છા બળ છે. મનુષ્ય જે કાંઇ કાર્ય કરે છે તે પ્રથમ ઇચ્છા કરી કરે છે. એથી ઉલટો મત એ છે કે મનુષ્યમાં કાંઇ સ્વતંત્ર સ્વેચ્છાબલ છે જ નહિ. મનુષ્યનાં કૃત્ય સર્વ કાર્યકારણના સંબંધે નિયમિત થયેલાં છે. મનુષ્યનો સ્વભાવ અમુક જાતનો હોય તો તે અમુક સ્થિતિમાં આવે ત્યારે અમુક કાર્ય કરશે એ નિશ્ચય કરી કહી શકાય. આ મતને Necessity કે Philosophical Necessity કહે છે. યુરોપના નીતિશાસ્ત્ર વિવેચકોનાં કેટલાક Free-Will તરફ છે; અને કેટલાક Necessity તરફ છે. આ વિષયની તકરાર બહુ ભારી છે. Free Will એટલે સ્વતંત્ર સ્વેચ્છાબળના પક્ષકાર કહે છે કે સ્વતંત્ર સ્વેચ્છાબળ મનુષ્યમાં ન હોય તો મનુષ્ય પોતાના કામ માટે જવાબદાર શાનો ? મનુષ્ય જે કાર્ય કરે તે પોતાની ઇચ્છાથી સ્વતંત્રપણે ન કરતો હોય તો સારાં કાર્ય માટે શાબાશી કે ઇનામ શા માટે આપવું, નઠારાં કામ માટે શિક્ષા શા માટે કરવી ? મનુષ્યની કૃતિનું નિર્માણ થઇ ચૂકેલું હોય તો પછી પાપ પુણ્ય કેવું ? જ્યાં કૃત્યો કરવાની સ્વતંત્રતા નથી, જ્યાં આપણી ઇચ્છા ગમે તેવી હોય પણ અમુક કૃત્ય તો આપણાથી થવાનું જ એમ છે ત્યાં, આપણે સારૂં શું કર્યું ને આપણે ખોટું શું કર્યું ? Necessity એટલે મનુષ્યના મનોવ્યાપારમાં અવશ્ય કાર્યકારણના નિયમના પક્ષકાર કહે છે કે જેમ જડ પદાર્થના ધર્મમાં કાર્ય કારણનો નિયમ છે તેમ મનના વ્યાપારમાં પણ છે. ગુરુત્વાકર્ષણથી જેમ પદાર્થ ગુરુત્વમધ્યબિંદુ તરફ ખેંચાયા વિના રહે જ નહિ, અગ્નિમાં હાથ નાખ્યાથી જેમ દઝાય જ, સ્થિતિસ્થાપકતાથી જેમ વાળેલી નેતર પાછી

સીધી થાય જ, તેમ તે જ પ્રમાણે અમુક લક્ષણ (character) અમુક સ્વભાવવાળું મન અમુક કાર્ય કરશે જ. જો અમુક માણસના મનનો સ્વભાવ એવો છે કે અમુક પ્રસંગે તેને અમુક-દાખલા તરીકે ક્રોધની-વૃત્તિ થાય જ તો એવે પ્રસંગે તેને ક્રોધ થશે જ. જો આપણે નક્કી જાણતા હોઇએ કે મનુષ્યનો સ્વભાવ એવો છે કે અમુક જાતના દુઃખમા તે આત્મહત્યા કરશે તો એવું દુખ તેને પડે ત્યારે આપણે નક્કી કહી શકીએ કે ગમે તે થાય તોપણ, તે આત્મહત્યા કરશે જ. એ તો સર્વમાન્ય છે કે Law of Causation universal છે, કારણ હોય તો કાર્ય થાય જ એ નિયમ સાર્વત્રિક છે. મનના વ્યાપાર તેના અપવાદમા હોય તો તે નિયમ સાર્વત્રિક શાનો ? આ મતના પક્ષકાર કહે છે કે સારા કે નઠારા કૃત્ય માટે ઈનામ કે શિક્ષા એ પણ આ કાર્યકારણ ભાવના નિયમનુ ઉદાહરણ છે. મનુષ્યના મનનો ધર્મ એવો છે કે એવું ફળ આપ્યા વિના તે રહેજ નહિ. આ તકરારમા બહુ ઉંડા ઉતરવાની આ પ્રસંગે જરૂર નથી. પણ આપણે આટલો જ સિદ્ધાંત લઇશુ કે કાર્યકારણ સબધનો નિયમ મનના વ્યાપારને પણ લાગુ પડે છે ગુરૂત્વાકર્ષણ, ગતિ વગેરેના નિયમના પૂરેપૂરા જ્ઞાનથી જેમ અમુક નક્ષત્ર અમુક સમયે કયે સ્થળે હશે તે આપણે નક્કી કરી શકીએ છીએ તેમ જો કોઇ માણસના મનના સ્વભાવ અને લક્ષણ (character) આપણે પૂરેપૂરા જાણતા હોઇએ તો અમુક સ્થિતિમા આવી તે કેવા કૃત્ય કરશે તે આપણે નક્કી કહી શકીએ. કાર્યકારણના સબધમા આ વિના બીજુ ગૂઢ બન્ધન કંઇ નથી. જેમ અમુક વૃક્ષો પોતાના ધર્મથી અમુક જાતના ફળફૂલ ધર્યા જાય છે તેમ મનુષ્યનુ મન પોતાના સ્વભાવ પ્રમાણે અમુક જાતના કાર્ય કર્યું જાય છે; પણ અહિં એક બીજી વિશેષતા છે નક્ષત્રની ગતિની ગણતરીમા નહિ લીધેલુ બીજુ કોઇ બળ કે અવરોધ કદી આવી જેમ તેની ગતિ ને સ્થિતિમા નહિ ધારેલો ફેરફાર કરે છે તેમ પોતાનો

સ્વભાવ બદલવાની ઇચ્છા મનના કૃત્યમાં નહિ ધારેલો ફેરફાર કરે છે. સ્વભાવ બદલવાના કે મનનું વલણ ફેરવવાના કારણ ન હોય તો જ અસલ સ્વભાવ કે વલણ પ્રમાણે કાર્ય થાય વસ્તુને પડતી અટકાવનાર કારણ ન હોય તો જ ગુરુત્વાકર્ષણના કારણથી વસ્તુ ગુરુત્વમધ્યબિંદુ પર પડે, તેમ જ મનના વ્યાપારમાં એમ ન હોય તો પછી નઠારા સ્વભાવના માણસને સારા થવાની આશા રહી નહિ જ નહિ ઇચ્છાનો આપણે સુધરી નાખીએ છીએ, આપણો સ્વભાવ બની શકીએ છીએ

આપણા હાથ આપણા સ્વભાવ લક્ષણ (character) ને અનુસરે છે આપણો સ્વભાવ આપણી બંધારણના (orgnniz ation) આપણી કેળવણી અને આપણી સ્થિતિને અનુસરે છે આ આપણા સ્વભાવના કારણ છે હવે આપણો સ્વભાવ બદલવાની આપણી ઇચ્છા એ પણ એક સ્થિતિ (circumstance) છે અને તે ઘણી અગત્યની સ્થિતિ છે આપણો સ્વભાવ બદલવાનું આપણામાં બળ નથી એમ નથી પણ તે વાપરવાની ઇચ્છા કર્યા વિના તે બળ આપણે વાપરતા નથી હવે એ ઇચ્છા આપણા સ્વભાવથી નહિ પણ આપણા કાર્યથી નિપજતા સુખ દુઃખના અનુભવથી થાય છે વળી સત્ અસત્‌ના જ્ઞાનની ઈશ્વર આપણને પ્રેરણા કરે છે અને તે પ્રમાણે વર્તન કરવાનો માર્ગ બતાવે છે એ રીતે ઈશ્વર જે ઇચ્છા ઉત્પન્ન કરે છે તે સારા માર્ગ ભણી જ હોય છે તે પ્રમાણે આપણે વર્તન ન કરીએ ત્યારે મનના વિકારને આધીન થઇએ છીએ એમાં ઇચ્છા નહિ પણ સ્વભાવનું બળ દોષ છે

આ રીતે મનના સ્વભાવને પરમાત્મા નો ખરો સ્વતંત્ર છે બળ વાપરવાની ઇચ્છા અને ઇચ્છા પ્રમાણે વાપરવાનું બળ એ જ સ્વતંત્ર [illegible] નહિ તે [illegible] નહિ તે જેનામાં ન હોય તે મનોવિકારને આધીન થઈ પડનાર [illegible] તેનાથી જે હરી [illegible] તે જ [illegible], તે જ [illegible] [illegible] આનંદ [illegible]

બળે જે મહ્નો જય કરે તે જ સ્વતંત્ર. બીજા બધા મનોવિકારની ગુલામગીરી ઉઠાવે છે. સંસારવ્યવહારમા, જનસમાજમા કે રાજકીય મડળમા મનુષ્ય ભલે સ્વતંત્રતા ભોગવે પણ, જ્યા લગી મનોવિકારના બધ નથી તે છૂટ્યો નથી ત્યા લગી તે પૂરેપૂરો દાસ છે એ દાસત્વથી બળ કરી છૂટયા વિના આત્માને આનદથી સ્વાનુભૂતિ થતી નથી મન સ્વતંત્રતા ભોગવે નહિ, ત્યા લગી બીજા સુખ નકામા છે. Moral hero—સુનીતિ વીરને પોતે સારા કૃત્ય કરે છે એવુ ભાન એ જ સુખદાયક છે

હવે કદાચ એમ કહેવામા આવશે કે આપણી ઇચ્છાઓનો હેતુ સુખ મેળવવાની કે દુ ખ દૂર કરવાની આશા હોય છે, ત્યારે તો, આપણે હમેશ સુખ જ ઇચ્છીશુ, ત્યારે તો, જેથી દુઃખ થાય એવા નઠારા કૃત્ય મનુષ્ય કદી કરે એ મબને જ કેમ? તાત્કાલિક અને પરિણામરૂપ સુખ કે દુ ખનો ભેદ અને તેમાથી કયા પર મનુષ્યનુ ધ્યાન ઘણુખરૂ રહે છે, જે નઠારા કૃત્યને મનુષ્ય સુખદાયક માને છે તે અતે દુઃખદાયક નિવડે છે, એ સર્વ વિચાર બીજા વિષયમા આવે છે. હાલ આટલુ જ કહીશુ કે કૃત્યોને સાથે થતા જોવાના અનુભવ (association) થી એવી ટેવ બધાઈ જાય છે કે મનુષ્ય ઘણીવાર સુખપ્રાપ્તિ કે દુ ખદૂરીકરણની ઇચ્છા નથી કરતો પણ તેના સાધનની જ પરિણામ વિચાર્યા વિના ઇચ્છા કરે છે. દારૂ પીવાની ટેવ પડી ગયા પછી એથી સુખ થશે એમ ગણી પીનાર તેની ઇચ્છા નથી કરતો પણ, તે ટેવને લીધે જ તે પીવાની ઇચ્છા કરે છે. એ રીતે સુખ કે આનદનો અનુભવ ગયા પછી પણ નુકસાનકારક મર્યાદાતિક્રમનુ આચરણ થયુ જાય છે. તેથી સુખ મેળવવાની કે દુ ખ દૂર કરવાની આશા એ પર સદાચરણ માટે હમેશ આધાર નથી રખાતો. નિશ્ચળ સદાચરણી સ્વભાવ બધાવા માટે આપણા હેતુ સુખ દુ ખની લાગણીથી સ્વતંત્ર હોવા જોઇએ. આ કાર્ય સુનીતિવત્ છે કે નહિ, એથી ઈશ્વર પ્રસન્ન થશે કે

નહિ એ જ વિચાર હેતુમા આવવો જોઇએ. જ્યારે જ્યારે કામ ક્રોધાદિક વિકારનો પ્રસગ આવે ત્યારે હમેશ સ્વતંત્ર થવાના બળ વાપરવાની ઇચ્છા થવી જોઇએ. તે ઇચ્છા કેમ થાય ? ઇશ્વર કૃપાથી. ઇશ્વરની ભક્તિ કર્યાથી, ઇશ્વરના જીવનમા જીવ્યાથી, ઇશ્વરની સુનીતિના વાતાવરણમા શ્વાસ લીધાથી મનુષ્યનો આત્મા સુનીતિથી અનુપ્રાણિત થાય છે. ઇશ્વરનો અશ મનુષ્યમા આવે છે. ઇશ્વરના બળને આધારે મનુષ્ય સુનીતિને વળગી રહે છે. એ બળનુ અનુપ્રાણન એવો બળવાન ઇશ્વર છે એવા વિશ્વાસથી અને ઇશ્વરની ભક્તિથી થાય છે. ભક્તિથી એ બળ મનુષ્યના આત્મામા પ્રવેશ કરે છે. તે બળ વિના જીવાત્મા અસમર્થ છે. એકલા સુનીતિના જ્ઞાનથી સદાચરણ થતુ નથી.

મનુષ્યના કૃત્યો કાર્યકારણભાવના નિયમને અનુસરે છે એ સિદ્ધાત પરથી એક બીજો એને કંઇક મળતો ભૂલભરેલો મત ધ્યાનમા આવે છે તે Fatalism દૈવાધીનતાનો મત છે. આ મત પ્રમાણે મનુષ્યના કૃત્યો અમુક કારણોના ફળ તરીકે થાય છે એટલુ જ નહિ, પણ, તે ફળ પણ નિર્મિત થઇ ચૂક્યા છે. એ કારણોથી કાર્ય થતા અટકાવવાની કે એ કારણો અટકાવવાની મનુષ્યની શક્તિ છે જ નહિ. મનુષ્યની સુધરવાની કે સુખી થવાની ઇચ્છા જ નકામી છે. આ મત પ્રમાણે વ્યવહારમા તો કોઇ આચરણ કરતુ નથી પણ, તે મતની અસર મન પર ઘણી ખરાબ થાય છે. મન તેથી નિરાશ થઇ જાય છે અને દુર્ગુણમા દઢતર થઇ જાય છે આ મતમા ભૂલ એ છે કે તે આ વાત ધ્યાનમા લેતો નથી કે કાર્ય થતુ અટકાવનાર પણ કારણો હોય છે. કારણથી કાય ક્યારે થાય કે તે કાર્ય અટકાવનારૂ બીજુ બળ ન હોય ત્યારે. ઝેરથી મૃત્યુ ક્યારે થાય કે તેને પેટમા બહાર કહાડી ન નંખાય કે તેની અસર થતી ન અટકાવાય ત્યારે. પદાર્થને પડતો અટકાવનારૂ બળ ન હોય ત્યારે જ તે ગુરુત્વાકર્ષણથી નીચે પડે. આ માત્ર ઉપમા નથી પણ, સાર્વત્રિક

નિયમના ઉદાહરણ છે. આ રીતે મ્હારા સ્વભાવથી મ્હારાં કાર્ય ક્યારે થાય કે તે સ્વભાવ ન બદલાવાય ત્યારે. પણ, ઇચ્છા થકી તે સ્વભાવ બદલાવાય પછી તે સ્વભાવના કાર્ય કેમ થાય? સ્વભાવ બદલાવાના કારણ (ઇચ્છા) થી સ્વભાવ બદલાવારૂપી કાર્ય ન થાય ત્યારે કારણથી કાર્ય થાય એ નિયમ સાર્વત્રિક શાનો? કાર્યકારણ ભાવનો નિયમ અહિં કેમ લાગુ ન પડે? પાપી પાપ કર્યા જાય પણ, તેનો પાપી સ્વભાવ બદલાય તો તેવા કાર્ય તે ન કરે. ત્યારે તે કારણ તે બળ કયુ છે કે જેથી પાપી સ્વભાવ બદલાય? મનની ઇચ્છા. મનની એ ઇચ્છા શાથી થાય? પરિણામરૂપ સુખ કે દુઃખના અનુભવથી અને ઇશ્વિર કૃપાથી. આ રીતે અંતે આશ્રય ઇશ્વિરનો જ છે. ઇશ્વિર ઉપર વિશ્વાસ વિના સદ્‌ગુણનું ખરા અંતઃકરણથી આચરણ હોતું નથી. જ્યા હૃદય સદ્‌ગુણનો આદર્શ (ઇશ્વિર) ન માને ત્યાં તે સદ્‌ગુણમા આનંદ કેમ માને? નાસ્તિકનો સદ્‌ગુણ એ બહારનો ઢોંગ છે કોઈકમા જ તે ટકે છે અને જેમા તે ટકે છે તેના મનને તે આનંદ દેતો નથી, કેમકે એ શુભ ભાવ છે એમ તે માનતું નથી. નાસ્તિકનું સદાચરણ લોકને દેખાડવાનુ છે, ઇશ્વર પ્રિત્યર્થ નથી. ત્યારે પ્રેમની આશા વિના કરેલા કાર્યથી આનંદ હોય શાનો?

આ દેશનો દૈવાધીનતા મત (Fatalism) કઇ વિશેષ જાતનુ છે. આ દૈવાધીનતા પ્રમાણે મનુષ્યના કૃત્ય આગલા જન્મના ફળ છે. મનુષ્ય જે કરે છે કે ભોગવે છે તે પોતાની કે બીજાની ઇચ્છાનુસાર નહિ પણ આગલા જન્મના કૃત્યના ફળ દાખલ. આ જ મતને અનુસરી સીતા કહે છે કેઃ—

मनैव जन्मान्तर पातकानां ।
विपाक विस्फूर्जथुर प्रसह्यः ॥

(અર્થઃ—મારા જ બીજા જન્મના પાતકોના ફળની ગર્જનાનો આ અસહ્ય કડાકો છે.) આ મત પ્રમાણે મનુષ્ય કોઇ કાર્ય માટે

જવાબદાર છે જ નહિ. રામે સીતાને અન્યાય કર્યો તે સીતાના કર્મનું ફલ, એમાં રામનો વાક નહિ. એક આદમી બીજાનું ખૂન કરે તો તે મરનારના આગલા જન્મના કર્મનું ફળ; ખૂન કરનારનો વાક નહિ. જાણે ઈશ્વર પાપીને શિક્ષા કરવા નવાં પાપ કરાવતો હોય ! કેમકે, આગલા જન્મના કર્મનું ફળ ભોગવવું પડે તે તે ઈશ્વરની ઈચ્છાથી જ. ત્યારે એક પાપીને શિક્ષા કરવા માટે ઈશ્વર બીજા પાસે પાપ કરાવે છે એમ જ ઠર્યું.

આ મતની શરૂઆત આવી નહોતી, Personal (સ્વેચ્છાબલવાળા) પરમેશ્વરનું અસ્તિત્વ નહિ માનનાર બુદ્ધે આ પુનર્જન્મનો મત પ્રસરાવ્યો છે. જે ઈશ્વરનુ અસ્તિત્વ માને છે, જે ઈશ્વરને સુનીતિનો આદર્શ માને છે, તેણે આવો અધમ મત ન માનવો જોઈએ. ઈશ્વરભક્તે એમ ન માનવું જોઈએ કે ઈશ્વર સુનીતિના ભંગની શિક્ષા માટે બીજા પાસે અનીતિ કરાવે. વળી, આગલા જન્મના કૃત્યને લીધે આ જન્મમા હું કૃત્ય કરૂં તો પછી આ જન્મનાં કૃત્ય માટે હું જબાબદાર શાનો ? જવાબદારી તો ત્યારે જ કે જ્યારે સ્વભાવ બદલવાના બળની ઇચ્છા હોય, સુનીતિએ ચાલવાનુ બળ હોય ને ન વાપરે તો ગુનેગાર; જ્યારે આ જન્મનાં કૃત્ય તે આગલા જન્મનાં ફળ માત્ર હોવાથી સ્વતંત્રતાથી કૃત્ય કરવાનું બળ નથી ત્યારે તે કૃત્યની જવાબદારી શી ? જવાબદારી રહી માત્ર સહુથી પ્હેલા જન્મના કૃત્યોની, કેમકે તે કૃત્ય આગલા જન્મના કૃત્યના ફળ તરીકે પરાધીનતાથી નહિ પણ પ્રથમ જન્મ હોવાથી સ્વતંત્રતાથી કરેલાં છે. મનુષ્ય અનાદિ નથી માટે પ્રથમ જન્મ તો હોવો જ જોઈએ. એ જન્મ પછી તો ઋણાનુબન્ધ પ્રમાણે ચાલ્યું જાય; પછી તો કારણના કાર્ય મનુષ્યની ઇચ્છાથી ન થતા તે થકી સ્વતંત્ર થયાં જાય. હવે જે સહુથી પ્હેલો જન્મ જવાબદારીવાળો તેની પ્હેલા એકે જન્મ છે જ નહિ કેમકે તે સહુથી પ્હેલો છે. આ રીતે મનુષ્યના કાર્ય સમજવાં આગલા જન્મની જ્યાં સહુથી વધારે જરૂર

ત્યાં તે હોતો નથી. તેથી, પુનર્જન્મના મતનાં પરિણામ વિષમ છે, અને મનુષ્યના કૃત્યોના હેતુ સમજવા તે નિરર્થક છે. વળી, શિક્ષા દાખલ ઈશ્વર પુનર્જન્મ આપતો હોય તો અમુક દુઃખ કયા પાપની શિક્ષા છે તેની પણ ખબર આપે. ગુનો જાણ્યા વિના થયેલી શિક્ષાનું ફળ નથી. જન્મથી આંધળો માણસ જાણતો તો છે નહિ કે આ દુઃખ કયા પાપનું ફળ છે. પછી, એવી શિક્ષાની તેના પર કે બીજા પર અસર શી! ઈશ્વર એવી નિરર્થક શિક્ષા ન કરે કેમકે The end of punishment is warning (ચેતવણી આપવી એ શિક્ષા કરવાનો હેતુ છે) એ જે ચેતવણી તે મને અહિં મળતી નથી. આ રીતે, જે પક્ષને સત્ય ઠેરવવા પુનર્જન્મના મતનો સ્વીકાર થાય છે તે પક્ષ એ મતથી સિદ્ધ થતો નથી. એ મત બીજી એકે રીતે સહેતુક નથી. માટે, આ જન્મની પ્હેલાંએ જન્મ નથી અને પછીએ જન્મ નથી. આત્મા અને દેહનો વિયોગ થયે તરત ઈશ્વરને જવાબ દેવાનો છે.

આ પ્રમાણે, પ્રથમ આપેલા બે શ્લોકમા આવેલા ત્રણે પ્રસ્તાવ, (૧) જ્ઞાન અને સદ્‌ગુણનો સંબંધ, (૨) કામચાર અને (૩) પુનર્જન્મ, વિશે આપણે કંઈ વિવેચન કર્યું છે.

આ વિવેચન ઉપરથી બોધ એટલો જ લઈએ કે મનુષ્ય ઘણો પામર, નિર્બલ પ્રાણી છે. સદ્‌ગુણનો આદર્શ ઈશ્વર છે એમ માન્યા વિના અને તેની કૃપા સહાયતા વિના મનુષ્ય એકલા સદ્‌ગુણના જ્ઞાનથી સદ્‌ગુણી થઈ શકતો નથી. ઈશ્વરમા સ્વઈચ્છાબલ સુક્રિયાની શક્તિ પ્રપૂર્ણ છે. ખુલક મનુષ્યમા તે બહુ થોડી છે. તોપણ, ઈશ્વર મનુષ્યને તે શક્તિ જોઈએ તેટલી આપે છે અને તે ન વાપરે તો મનુષ્યને શિર તેની જવાબદારી છે. કાર્યકારણના નિયમથી મનુષ્યની જવાબદારી ઘટતી નથી. મનુષ્ય જીવાત્મા છે, ઈશ્વર પરમાત્મા છે. પામર, નિર્બલ, વિકારાધીન, પરતંત્ર, અલ્પજ્ઞાન મનુષ્ય જે જીવાત્મા તે જ સ્વતંત્ર, મર્યાદિ, વિકારહીન પરમાત્મા પરબ્રહ્મ છે એમ કહેનાર બહુ મોટું પાપ કરે છે. ક્યાં સદ્‌ગુણમૂર્તિ ભગવાન અને ક્યાં વિકા-

રોમા ફ્રમી પડતો મનુષ્ય ! એ ભગવાન વિના મનુષ્યને સન્મતિની પ્રેરણા કોણ કરે, તેના વિના વિષય વાસનાના સ્ત્રોતમા ડુબતા મનુષ્યનો હાથ કોણ સાહે ?

હે સદ્દગુણનિધિ પ્રભો ! તું અમને નિરંતર સન્મતિની પ્રેરણા કર અને તે મતિ પ્રમાણે સદાચરણ કરવાનુ અમને બળ આપ. સસારના વ્યાવહારિક કામમા નિમગ્ન થતા અમને તારા આદેશ, તારા કૃપાપ્રાપ્તિના માર્ગનુ ભાન રખાવ. જ્યારે મનના વિકારનું પ્રાબલ્ય થાય, ત્યારે તાત્કાલિક સુખની આશા કુમાર્ગે ઘસડી જવા, અધમતાના ખાડામા નાખવા જોર કરે ત્યારે હે ભક્તવત્સલ પ્રભો ! તુ તેની સામે થના અમને બળ આપ. સદ્ અને અસદ્ વૃત્તિના વિગ્રહમા સદ્વૃત્તિનો જય કરવા અમારામા ઇચ્છા ઉત્પન્ન કર. અમે પાપી છીએ, અમે અપરાધી છીએ, તમે કરૂણાનિધિ છો. 'દયા કરી તારો તો તારવા સમર્થ છો.' તમારા દીન ભક્તને તમારી સમીપ આવવાનો માર્ગ દેખાડો. તમારૂં પતિતોદ્ધારક નામ સાર્થક કરો, અમને પતિત જનોને ઉદ્ધારો. હે સર્વશક્તિમાન્ પ્રભો ! પ્રચંડ વાવાઝોડામા પણ નિશ્ચલ રહેવાનુ બળ તમે પર્વતને આપ્યુ છે, ભયંકર તોફાનમા પણ મર્યાદામા રહેવાનુ બળ તમે સમુદ્રને આપ્યુ છે, સૂર્યના અતિપ્રબળ આકર્ષણ છતા પણ સ્વમાર્ગે ગતિ કરવાનુ બળ તમે નક્ષત્રોને આપ્યુ છે, કાળની ત્વરિત ગતિમા તણાતા છતા પણ સ્વધર્મ પાળવાનુ બળ તમે પદાર્થોને આપ્યુ છે, તો, અમને તમારે શરણે આવેલા તમારા દીન ભક્તોને વિકારોના પ્રાબલ્યમા પણ સદ્દગુણમા નિશ્ચલ રહેવાનુ બળ આપતા તમને શો પ્રયાસ ?

સ્વામી સમર્થ છો સર્વ ઉગારવાને,
તો શો પ્રયાસ નિજ દાસ જ તારવાને ?

પ્રભો ! અમારા ધૈર્યના કદિ ધ્વંસ થવા ન દો. વિશુદ્ધ સીતાનો પરિત્યાગ કરતાં જે બળ રામમા ખૂટયુ, નર કે કુંજર એ પ્રશ્નનો સત્ય ઉત્તર દેતા જે બળ યુધિષ્ઠિરમા ખૂટયુ, લોભને વશ થતા જે

બલ એકનમાં ખૂટયું, મોહિનીસ્વરૂપ મેનકાને જોઇ તપ કરતા વિશ્વામિત્રમાં જે બલ ખૂટયું તે બલ પ્રભુ! અમને આપો. તમારી કૃપાને યોગ્ય થઇ તમારી સમીપ આવીએ એવે માર્ગે અમને ચલાવો.

ब्रह्मकृपा हि केवलम् ।

-: પ્રાર્થનાની જરૂર * :-

(અમદાવાદ પ્રાર્થના સમાજમાં અપાયેલો ઉપદેશ.)

ઘણીવાર એવો પ્રશ્ન પૂછવામાં આવે છે કે ઇશ્વરની પ્રાર્થના કરવાની શી જરૂર છે? ભક્તિ શા માટે કરવી, ભક્તિની શી જરૂર છે? પ્રાર્થના સમાજને તો ભક્તિ એ જ ધર્મ છે. તેથી આ વિષય બહુ અગત્યનો છે. ભક્તિમાં પ્રાર્થના કરતાં વધારે અર્થનો સમાવેશ થાય છે. 'સપ્રેમશ્રદ્ધા ઉપાસના સ્તુતિ પ્રાર્થના અને સદાચાર' એને ભક્તિ કહીએ છીએ, ઈશ્વરને માનનારમાં તેના પર સપ્રેમ શ્રદ્ધા હોવી જોઈએ. એ તો સ્પષ્ટ છે. સદાચારની શી જરૂર છે, સદાચરણે શા માટે ચાલવું જોઇએ એ શંકા ઉઠાવનાર નથી હોતા એમ નથી, પણ પ્રમાણમાં તેમની સંખ્યા ઓછી છે. પણ સદાચરણની જરૂર કબુલ કરનાર પણ કેટલાક કહે છે, કે પ્રાર્થના વિના પણ સદાચરણે ચલાય છે, ઇશ્વરને નહિ માનનાર પણ સદાચરણે ચાલી શકે છે. ત્યારે ઈશ્વરની ઉપાસના સ્તુતિ અને પ્રાર્થનાની શી જરૂર છે? ઈશ્વર સર્વવ્યાપી છે, અંતર્યામી છે, એમ માનનાર તો જાણે છે કે આપણે સર્વદા ઈશ્વરની સમીપ જ છીએ. તો પછી ઉપાસનાનું શું પ્રયોજન છે, ઈશ્વર આપણી પાસે છે તો

* "જ્ઞાનસુધા" પખવાડિક ૧-૭-૯૧ થી ૧૫-૮-૯૧ સુધીના અંકોમાં છપાયલો.

પછી પાસે જવાનું ક્યાં રહ્યું ? વળી, ઈશ્વરની સ્તુતિ શા માટે કરવી, તેના ગુણ શા માટે ગાવા ? ઈશ્વરમાં જે મહાન ગુણ છે, તે સર્વની તેને ખબર છે તો પછી હરઘડી તે તેને કહી સંભળાવવાની શી જરૂર છે ? ઈશ્વરને શું ખુશામત ગમે છે, કે તેના વખાણ કર્યાથી તે રાજી થશે ? ઈશ્વરને આપણે સર્વનો પિતા, સર્વની માતા માનીએ છીએ, તો માતા પિતાને મ્હોડે તેમની સ્તુતિ કરવી કેમ ઘટે ? મનુષ્ય સંસારમાં પુત્ર માતાને કે પિતાને કહે કે તમે બહુ કૃપાળુ છો, મારૂં પાલણપોષણ બહુ સંભાળથી કરો છો, હું તમારે શરણે છું, હું તમારો ઉપકાર શી રીતે માનું ? તો તે ઘણું અઘટિત ગણાય, તો સર્વના પિતા, સર્વની માતા ઈશ્વરને એવાં વચનો શા માટે કહેવાં, તેનાથી એવું અંતર શા માટે રાખવું ? તેમ જ વળી પ્રશ્ન પૂછવામાં આવે છે કે, ઈશ્વરની પ્રાર્થના કરવાની શી જરૂર છે ? ઈશ્વર પાસે માગવાની શી જરૂર છે ? મનુષ્યને શું શું જોઈએ છીએ તે સર્વની ઈશ્વરને ખબર છે, શું આપવું યોગ્ય છે, તે મનુષ્ય કરતાં તે વધારે સારી રીતે જાણે છે ત્યારે મનુષ્યે ઘડી ઘડી માગ માગ શા માટે કરવું ? યોગ્ય હોય, અયોગ્ય હોય એવી યાચનાઓ શા માટે કરવી ? ઈશ્વરને આપવું યોગ્ય લાગશે તે આપશે, મનુષ્યના માગ્યાથી તે આપે છે, માગનારને આપે છે, નહિ માગનારને નથી આપતો એમ તો છે નહિ પિતાની ઉપમા અહિં કામ નથી લાગતી કેમકે શું જોઈએ છીએ, એવું પિતાને તો ઘણીવાર કહેવું પડે છે પુત્રને શું શું જોઈએ છે, તે ઘણા નગર ઘણીવાર પિતાને ખબર નથી પડતી પણ ઈશ્વર તો સર્વાન્તર્યામી છે મનની વાત જાણનાર છે, એટલે એને કહેવાની જરૂર છે નહિ ત્યારે પ્રાર્થના શા માટે કરવી ? ભક્તિવિહીન હૃદયમાં આવા પ્રશ્ન ઘણીવાર ઉત્પન્ન થાય છે

સંસારિક અને ધાર્મિક ઉન્નતિના સદ્ગુણ તરફથી પ્રગટ થતા 'સુદર્શન'ના ગયા ડિસેમ્બર અને જાન્યુઆરીના અંકોમાં 'પ્રાર્થના'

નામે વિષયમાં આવી જ દલીલો ઉત્પન્ન કરી ઈશ્વરની પ્રાર્થનાને તુચ્છકારી કહાડી છે. જે મનુષ્ય પોતાને ઈશ્વર માને તેને પ્રાર્થનાની જરૂર ન જણાય એમાં બહુ નવાઈ નથી. સમસ્ત મનુષ્યજાતિની નિર્બળતા, પામરતા, ક્ષુદ્રતા એવી સ્પષ્ટ છે કે, મનુષ્ય પોતાના મનને ગમે તેમ છેતરી પોતાને ઈશ્વર માને પણ તે ઈશ્વર પર ભક્તિ ભાવ તો ઉત્પન્ન ન થાય. નિર્બળ માનવ તે ભક્તિપાત્ર પરમેશ્વર એમ તો હૃદય ન જ માને પણ ઉપના વિષયની યુક્તિ તપાસીએ તે વિષય લખનાર કહે છે, 'આપણાથી અદૃશ્ય પણ સર્વદા આપણી દૃષ્ટિ આગળ જ હોય એવા કોઈ સર્વશક્તિમાનને આપણે કાંઈ પીડા, દુઃખ, વિટંબના પડતાં અભાગીએ છીએ, "તું સહાય કર" એમ અત્યંત આર્દ્રભાવે બોલીએ છીએ સાધારણ લોક એવું કરે છે, સુધરેલા લોક દર અઠવાડીએ પોતાના પાપની માફ માગવાને મંદિરમાં જઈ સર્વશક્તિમાનને સ્તવે છે ધાર્મિક હોય તો રોજ પોતાના ઘરમાં ઘડી ઘડી તેમ કરે છે, આનું નામ પ્રાર્થના કહેવાય છે, ને જેમ બીજી બધી વાતમાં સુધારો થયો છે તેમ ધર્મમાં પણ જે સુધારો થયો છે, તેનું રૂપ છે વગર સુધરેલા લોક તો નિત્ય સ્નાન, સંધ્યા, પૂજાપાઠ વગેરે કરે છે. પણ પરમાત્માને સંતોષવા માટે કંઈ એવા આડંબરની જરૂર નથી. એટલે સાદી પ્રાર્થના જ બસ છે, એમ માની બીજા કે તેમને હસે છે. પ્રાર્થના એટલે શું ? એ વાત સમજતાં પહેલાં, પ્રાર્થના કરવાની શી જરૂર છે, એ સમજવાની બહુ જરૂર છે આ સુધરેલા લોક 'બીજા લોક' તે પ્રાર્થના સમાજ્ય વર્ગ છે. તેમને કંઈક સંતોષ થાય છે, કે 'સિદ્ધાંતસાર'માં 'ખાઈપીને મોજ કરવી' એ તેમનો ઉદ્દેશ ગણાયા છતાં અદિ તેમને ધાર્મિક વર્ગમાં ગણ્યા છે પછી ઈશ્વર પ્રતિ ધર્મ એ જ ઉપહાસની વાત થાય. તેમ તેમના ધર્મની પણ નિંદા થાય એટલે 'ધાર્મિક' એ બહુ સન્માનયુક્ત વિશેષણ ન હોય એને તો ઉપાય નથી 'સુદર્શનકાર' જેને પ્રાર્થના કહે છે, તે જ ખરેખરી પ્રાર્થના

છે કે નહિ, 'સુધરેલા લોક' તેવી જ પ્રાર્થના કરે છે કે નહિ, અને તે પ્રાર્થના શા માટે કરે છે, તેનો અગાડી જતા વિચાર કરીશું. સુદર્શનકારે કરી મૂકેલા સિદ્ધાંતમાંથી એક નવો આ વખત પ્રગટ કર્યો છે કે 'પ્રાર્થના તે શું તે વાત સમજતા પહેલા પ્રાર્થના કરવાની શી જરૂર છે,' તે સમજવાની બહુ જરૂર છે. વસ્તુનું સ્વરૂપ સમજ્યા પહેલા તેના ઉપયોગ વિષે વિવેચન કેમ કરી શકાય અને તેમ કરવાની જરૂર શી તે સમજાતુ નથી. પ્રાર્થના કરવાની શી જરૂર છે, એ વાતનો નિર્ણય પ્રાર્થના તે શું તે નક્કી કર્યા પછી જ થાય. વસ્તુનું સ્વરૂપ બતાવ્યા પહેલા તેનું પ્રયોજન બતાવવાની જરૂર કોઇક વખતે પડે. પણ તે એવે પ્રસંગે કે તે વિષયમા પ્રવૃત્તિ કરાવવાનો હેતુ હોય અને સમજનાર વર્ગ અજ્ઞાન કોઇ તત્વાન્વેષણમા ઉંડા ઉતરી વસ્તુ સ્વરૂપ સમજાય ત્યા લગી ધીરજથી ધ્યાન દઇ શકે એમ ન હોય ત્યારે આવી સ્થિતિ વખતે પ્રવૃત્તિ કરાવવા પ્રથમ પ્રયોજન બતાવવું પડે. પણ સુદર્શનકારનો હેતુ તો પ્રાર્થનામાથી નિવૃત્તિ કરાવવાનો છે. ઈશ્વરની પ્રાર્થના કરવી એ હાસ્યજનક કાર્ય છે એવુ બતાવવાનો છે. આમ વિષયમાથી નિવૃત્ત કરાવવાના હેતુવાળા નિરૂપણમા તો વસ્તુનું સ્વરૂપ નક્કી કરવું અવશ્ય છે માટે નિષ્પક્ષપાત વિવેચકે પ્રાર્થના તે શું તેવો નિર્ણય કરવો જરૂરનો છે, તેને બદલે તે ક્રમ ઉલટાવવાની 'બહુ જરૂર' શા માટે તે સમજાતુ નથી.

પ્રાર્થનાની વિરુદ્ધ લખ્યાથી 'વગર સુધરેલા લોકના સ્નાન સંધ્યા-પૂજા માળા' પણ આપોઆપ નિરૂપયોગી જણાય. તર્કમા તો એ વાત કબુલ કર્યા વિના ચાલે તેમ નથી. કેમકે ઉચ્ચ પ્રકારની ભક્તિ તે નિરૂપયોગી હોય તો ગૌણ જડભક્તિ તો તુચ્છ જ કહેવાય. પણ એ વગર સુધરેલા લોકને અપ્રસન્ન કરવાની સુદર્શનકારની મરજી નથી. આખી હિંદુ પ્રજા ઈશ્વર છે, અને તેની ભક્તિ કરવી જોઇએ એમ દૃઢ ભાવથી માને છે, તેથી તે મતના સામા થવાની સુદર્શનમા હિંમત નથી. પ્રાકૃત વર્ગને તો સુધરેલા લોકની નિંદા કર-

ચામાં સામીલ કરવી છે. માટે પ્રાકૃત વર્ગને પ્રસન્ન કરવા સુદર્શનકાર કહે છે, 'સ્નાન સંધ્યા જપ' જે જે થાય તેનો હેતુ શરીર અને મનની શુદ્ધિ કરી વૃત્તિને સ્થિર કરવાનો હોવો જોઇએ, ને તેમજ છે. ઉચ્ચ પ્રકારની માનસિક ભક્તિનો હેતુ તેવો છે, તે વાત સુદર્શનકારને કહેવી ગમતી નથી, માટે તે ઉડાવી જ દીધી છે.

પ્રથમ એ તો સર્વ કબુલ કરશે કે ઈશ્વર છે, એવું માનવામાં આવે તો જ તેની પ્રાર્થનાની જરૂર જણાય. ઈશ્વરનું અસ્તિત્વ માનનારને પ્રાર્થના વિના ચાલે નહિ,એ અગાડી જતા બતાવીશું.પણ, જેની પ્રાર્થના થઇ શકે એવો ઈશ્વર છે એમ વિશ્વાસ હોય ત્યારે જ તેની પ્રાર્થનાનો વિચાર થાય. સુદર્શનકાર કબુલ કરે છે કે 'એવી સ્તુતિ સાંભળે તેવો કોઇ કર્તા આપણાથી જુદો તટસ્થ રહી બધું નિયમતો હોય એમ માનવાથી પ્રાર્થનાનો વિચાર પેદા થાય છે.' સુદર્શનકાર એવા તટસ્થ કર્તા નિયંતાને માનતા નથી અર્થાત ઈશ્વર છે એમ માનતા નથી તેથી તેમને પ્રાર્થનાનો વિચાર પેદા થતો નથી. ઈશ્વર છે એ ઘણીવાર બતાવી ગયા છીએ, અને એ પ્રસ્તુત વિષય નથી; માટે અહિં એટલું જ કહીશું કે આપણાથી અદૃશ્ય પણ સર્વદા આપણી દૃષ્ટિ આગળ જ રહેલા સર્વ શક્તિમાનમાં વિશ્વાસ મનુષ્ય જાતિમાં સ્વભાવથી જ છે. જગતના કર્તા તરીકે નિયમો અને કારણોના મૂળ ઉત્પન્ન કરનાર તરીકે મનુષ્યના અંતઃકરણમાં અનુભવાતી ભાવનાઓ અને સદ્‌વૃત્તિઓના પ્રેરનાર તરીકે મનુષ્ય જાતિ નિર્બળ છતાં સૃષ્ટિમાં સદ્‌ગુણ અને સદાચારને પ્રવૃત્ત રાખનાર તરીકે એક એક પ્રજામાં પોતાના અસ્તિત્વનું ભાન જાગ્રત કરનાર તરીકે, અનેકરૂપે ઈશ્વર મનુષ્યને માલમ પડે છે. આખા બ્રહ્માંડમાં એક જ અવિભિન્ન ચિન્મય અસ્તિત્વ હોય, સર્વ બ્રહ્મમય હોય, તો તે સમસ્ત બ્રહ્માંડ સિવાય બીજા કોઇથી 'હું બ્રહ્મ છું' એમ કહી શકાય નહિ. હું બ્રહ્મ છું એમ કોઇને માલમ પડે નહિ. એ બ્રહ્મ નિરવયવ હોતાં કોઇને હું તેનો અવયવ છું, એવું ભાન થઇ શકે નહિ.

જ્યા વિશેષ્ય અને વિશેષણ એને અવકાશ નથી ત્યા 'હુ' અને 'બ્રહ્મ' એવુ જુદુ જ્ઞાન થઈ શકે નહિ માટે 'હુ બ્રહ્મ છુ' એવુ પારમાર્થિક જ્ઞાન કોઈ અમુક મનુષ્યને તો થઇ શકે જ નાહ કોઇ અસ્તિત્વ જાણવા માટે તેનાથી ભિન્ન અસ્તિત્વ જોઈએ જ. વળી જડનુ જે જ્ઞાન ઇંદ્રિયોને થાય છે, તે જ્ઞાનના ખરાપણા વિષે કદાચ સશય થાય પણ તે જ્ઞાનનો વિષય જડ નથી એના નિશ્ચયાત્મક જ્ઞાન માટે કશો આધાર નથી. સર્વ ઠેકાણે ચેતન જ છે, એમ માનવુ સારૂ લાગે છે. તે સિવાય તે મત માટે બીજો વાસ્તવિક આધાર નથી. આ રીતે વિશ્વની ઉત્પત્તિ વિશ્વમાથી જ થઇ હોય એમ સભવતુ નથી જડમા પોતાને ઉત્પન્ન કરવાની શક્તિ નથી, અને ચેતન (મનુષ્ય વર્ગ) ની શક્તિ પણ નિયમિત છે તે માત્ર પદાર્થોની રચનામા ફેરફાર કરી શકે છે. નવુ જડ કે ચેતન ઉત્પન્ન કરી શકતો નથી. તેથી 'ઉત્પન્ન વિશ્વકરી તે થકી છે વિયોગે' એવા તટસ્થ કર્તા ઈશ્વરથી જ સર્વ ઉત્પત્તિ થએલી છે મનુષ્યજાતિનો સ્વભાવ જ વિશ્વાસ પણ એમ જ પ્રતીતિ કરાવે છે.

આ રીતે ઈશ્વરના અસ્તિત્વનો વિશ્વાસ થતા તેની ભક્તિ અવશ્ય કેમ લાગે છે, તેનો વિચાર કરીએ. ભક્તિના ત્રણ અગ ઉપાસના, સ્તુતિ અને પ્રાર્થનાનો ક્રમમા વિચાર કરીશુ.

ઉપાસના શી રીતે થઈ શકે, એ વિષેની શકા અવિચારી છે. ઈશ્વર સર્વની સમીપ છે, તો પછી તેની પાસે જવાનુ ક્યા રહ્યુ, એમ પ્રશ્ન કરનાર દિશાના અતરનો જ વિચાર કરે છે. પણ મનુષ્ય અને ઈશ્વર વચ્ચેનુ અતર દિશા (space) નુ નથી મનુષ્યને શરીરની ગતિ કરીને ઈશ્વર સમીપ જવાનુ નથી. ઈશ્વરથી મનુષ્યનુ અતર જ્ઞાનનુ છે, ઉપાસનામા ઈશ્વર સમીપ જવાનુ છે તે જ્ઞાનથી વ્યવહારમા મગ્ન થયલા મનુષ્યને ઈશ્વરનુ ભાન કરાવી ઈશ્વરનુ સ્વરૂપ તેના ચિત્ત અગાડી પ્રત્યક્ષ કરવાનુ છે. મૃત્યુથી શરીર અને આત્માનો વિયોગ થયે, અજ્ઞાનનુ આવરણ સપૂર્ણ રીતે ખસી જાય છે આત્માને ઈશ્વરનુ પુરેપુરૂ જ્ઞાન થાય છે. સ્વર્ગલોકમા કોઇ

મજલ કાપીને જવાનું નથી. ઈશ્વર પાસે જવાનો આ અર્થ છે. તેથી અન્તર્યામી સર્વવ્યાપી ઈશ્વરની પાસે જવું, ઈશ્વરની ઉપાસના કરવી એ કંઇ અસંભવિત વાત નથી. અને ઈશ્વરને સંભારનાર, ભક્તિ કરનાર, ધ્યાન ધરનારને તે સાક્ષાત્ અનુભવની વાત છે. ઈશ્વરની ઉપાસનાની જરૂર શી એ પ્રશ્ન વિશે વિચાર કરીએ.

ઉપાસના કરનારના ઈશ્વરની સમીપ જનારના ત્રણ પ્રકાર પાડી શકાય. એક પ્રકારના મનુષ્ય, પુત્ર, ધન, વૈભવ, યશ, આયુષ્ય વગેરે માગવા સારૂ ઈશ્વરને ઉપાસે છે. ઈશ્વર પાસે કંઇ માગવા સારૂ તેઓ ઈશ્વર સમીપ જાય છે. ઈશ્વર પોતાના મનોરથ પરિપૂર્ણ કરશે, એવી કામનાથી તેઓ તેની ઉપાસના કરે છે. દેવ કે દેવીની બાધા કે માનતા રાખનારાનો હેતુ કંઈ માગવાનો હોય છે. અમુક દેવ કે દેવીને પ્રસન્ન કરી મનકામના સફળ કરવા સારૂ કોઈ અનેક વ્રત કરે છે, કોઇ દુશ્વર તપ કરે છે, કોઇ તીર્થક્ષેત્રમાં જાય છે. આ સહુ લોકો કાંઇ માગવા સારૂ ઈશ્વર પાસે–પોતે જેને ઈશ્વર માને છે, તેની પાસે જાય છે. આ વર્ગને માગણ કે જાચક કહીએ. બીજા વર્ગના મનુષ્ય ઈશ્વરની મદદથી નઠારા કામમા સાધના કરવા સારૂ પ્રયત્ન કરે છે. કેટલાક કોઈને મારી નાખવામાં કે બીજા કાંઇ દુષ્ટ કાર્યમાં ફતેહ પામવામાં દેવદેવીની સહાયતા માગે છે. કેટલાક ચોરી, લાંચ વગેરે નઠારાં કામ કરી ઈશ્વરના કોપથી બચવા પ્રયત્ન કરે છે, અને ઈશ્વરને થોડો ભાગ આપ્યાથી તે પ્રસન્ન થશે એમ ધારે છે. આ કામ માટે કોઈ મંત્રતંત્રનો ઉપયોગ કરે છે. કોઇ માતા, ચંડી કે રાક્ષસની આરાધના કરે છે. કોઇ હોમ, યાગ કે પૂજા કરાવે છે. દુષ્ટ અર્થ સાધવાનો પ્રયત્ન કરનારા આ લોક ઈશ્વરને છેતરવાનો પ્રયત્ન કરે છે.ઈશ્વરને લાંચ આપ્યાથી કે મંત્રતંત્રનો ડોળ કર્યાથી તે દુષ્ટ કાર્યમાં મદદ કરશે એમ માનનારા લોક ઈશ્વર સમીપ જઇ તેને છેતરવાનો, દગાઈથી તેને પ્રસન્ન કરવાનો પ્રયત્ન કરે છે. આ લોક દુષ્ટ હેતુથી ઉપાસના કરે છે. ઈશ્વરની સમીપ ચોરી કરવા જાય છે,

તેમને તસ્કર કે ચોર ગણીએ. ઉપાસના કરનાર ત્રીજો વર્ગ આ બંનેથી જુદો જ છે, તે વર્ગના લોક કાંઈ માગવા સારૂ ઇશ્વરની સમીપ જતા નથી. ઈશ્વર સમીપ ગયાથી કાંઇ મળશે, ફાયદો થશે એવી ઇચ્છા કરી જતા નથી. એ લોકો જાચક નથી, તેમ તે લોકો ચોર પણ નથી. તેમનો હેતુ ઈશ્વરને છેતરવાનો નથી. નઠારી રીતે અન્યાયથી એકઠા કરેલા પૈસામાંથી ઈશ્વરને ભાગ આપવા તેઓ પ્રયત્ન કરતા નથી. તેઓ ઈશ્વરની કૃપા દુષ્ટ કાર્યમાં માગતા નથી એ લોકો માગણ કે તસ્કર નથી. તેઓ પોતાને ઈશ્વરના સેવક માને છે, અને તેની સેવા કરવી, તેની સમીપમાં જવું, તેની ઉપાસના કરવી એ પોતાનુ કર્તવ્ય સમજે છે. સંસારમા પણ કર્તવ્ય સમજનારના માગણ, તસ્કર, અને ચાકર એવા ત્રણ વર્ગ છે. તેમના પ્રવૃત્તિ હેતુ વિશે કહેવાય છે, કે

मागन कछु आलस करे, तस्कर जाय न जाय;
चाकर विचारा क्या करे, लुन पराया खाय.

માગણ આળસ કરે, માગવા ન જાય તો ચાલે, તસ્કર ખુશી પડે તો ચોરી કરવા જાય, પણ ચાકરને–સેવકને તો વિચાર કરવાનું છે જ નહિ. તેને તો લૂણ ખવડાવનારની સેવા કરવી એ ફરજ છે, કર્તવ્ય છે. તેજ પ્રમાણે જે કાંઈ માગવા સારૂ ઈશ્વરની પાસે જાય છે, તેઓ ઉપાસના કરવામા આળસ કરે તો ચાલે. તેઓ પોતાના સ્વાર્થ માટે ઈશ્વરની સેવા કરે છે, તેથી સ્વાર્થ ન હોય, માગવું ન હોય ત્યારે ઈશ્વરની સેવા ન કરે. જે તસ્કર છે, ઈશ્વરને છેતરવાની ઈચ્છાથી તેની પાસે જાય છે, તેને ઈશ્વરની સેવાની જરૂર ન જણાય. ઈશ્વરની ઉપાસના શા માટે કરવી, તેની પાસે શા માટે જવું, એવી શંકા તેના મનમાં ઉત્પન્ન થાય. પણ જે ઈશ્વરના સેવક છે, પોતાને ઈશ્વરના દાસ માને છે, તેમના મનમા તો એ પ્રશ્ન ઉત્પન્ન થતો જ નથી. પોતાના સ્વામિ નિયંતાની સમીપ જવું, તે કર્તવ્ય છે એમ સમજી તેની પાસે જાય છે. ઈશ્વ-

રની સેવા કરવાની જરૂર, ફળ, લાભનો વિચાર, તે કરતા જ નથી. જાચક વૃત્તિથી તે ઈશ્વરની પાસે જતા નથી ધન, વૈભવ, સુખ, સંપત્તિ મળે, દુ:ખ, સંકટ, વિપત્તિ પડે કે ગમે તે થાય તે વિશે દરકાર રાખ્યા વિના ઈશ્વરના સેવક તો તેની ઉપાસના કરશે જ. ઈશ્વરકૃપા એ તેમને ઈશ્વરનું લૂણ છે. પોતાનું જીવન ઈશ્વરની કૃપાને આધારે છે તે ભક્ત સારી રીતે સમજે છે. એક તૃણના હાલવામાથી તે આખી સૃષ્ટિના ચાલવામા તે બધે ઈશ્વરની કૃપા દેખે છે. ઈશ્વરનો સેવક જીવનમા નિરંતર ઈશ્વરની કૃપા અનુભવે છે ઈશ્વરનુ લૂણ ખાય છે. જે પોતાને ઈશ્વરનો સેવક નથી માનતો, પોતે ઈશ્વરનું લૂણ ખાય છે, એમ નથી જાણતો, તે ભક્તિ કરવી કે નહિ, ભક્તિ કરવાની જરૂર છે કે નહિ, એવો વિચાર કરે. ઈશ્વરની સમીપ ના માટે જવુ તેનો વિચાર કરે, વળી મનુષ્ય પ્રેમપાત્રને પોતાના સુખ-દુ:ખ કહી સંભળાવે છે, તેની પાસે જાય છે. તે વખતે તેમ કર્યાથી શો લાભ છે, પોતાનું દુ:ખ ઓછું થશે કે નહિ કે પોતાનુ સુખ વધશે કે નહિ, તેનો વિચાર કરતો નથી. સ્નેહી તરફ હૃદય પોતાની મેળેજ ખેંચાય છે. તે પ્રમાણે ભક્ત પણ ભક્તવત્સલ ભગવાન પાસે જાય છે. તે માત્ર ભક્તિના આકર્ષણથી, લાભાલાભ કે ફળ વિચાર્યાથી પ્રેમની ઉર્મિ ઉત્પન્ન થતી નથી.

બીજું અંગ સ્તુતિ છે. સુદર્શનકાર કહે છે, "આ વિશ્વની આનંદમય અને નિયમિત રચના ચાલે છે, તેનો ચલાવનાર એમ કરવા માટે જરા પણ ઉપકાર કે સ્તુતિની આશા રાખતો નથી. કેમકે એવી આશાથી કરેલું કામ સંસારમા પણ નીચુ ગણાય છે તો પરમાર્થમા તો અતિ અયોગ્ય ગણાવવુ જ જોઈએ." વિશ્વનો ચલાવનાર ઈશ્વર સ્તુતિની આશા રાખે છે, એમ માની કોઈ સ્તુતિ કરતુ જ નથી; તેમ સૃષ્ટિ પોતાની સ્તુતિ કરે છે, તે માટે ઈશ્વરે સૃષ્ટિ બનાવી એમ કોઈ માનતુ નથી. સ્તુતિ કરવાના એવા બાલિશ-ચિત કારણ કોઈ પણ ગંભીર ભક્ત આપશે નહિ. ઈશ્વરની સ્તુતિ

તેના વખાણ કરી તેને ખુશી કરવા માટે છે જ નહિ. ઈશ્વરની સ્તુતિ કરવાથી તેના ગુણનું સ્મરણ થાય, સ્તુતિ કરનાર મનુષ્યને તેના ગુણો યાદ રહે એ સ્તુતિનો હેતુ છે. સંસાર વ્યવહારમાં મગ્ન થએલો મનુષ્ય ઈશ્વરને ઘડી ઘડી ભૂલી જાય છે, પોતાનાં કૃત્ય જોનાર ઈશ્વર છે, સુનીતિએ ચાલવું એ ઈશ્વરની ઇચ્છા છે, એની તેને વિસ્મૃતિ થાય છે. ઈશ્વરનું સ્મરણ કર્યાથી એ વિસ્મૃતિ થતી અટકે છે. સુખ વખતે મનુષ્ય ફૂલાઇ જાય છે, દુઃખ વખતે તે ઈશ્વરને દોષ દેછે. ઈશ્વરના ગુણનું સ્મરણ કર્યાથી આ દોષમાં પડતા મનુષ્ય બચે છે. ઈશ્વર ન્યાયકારી અને કરૂણાસિંધુ છે એ યાદ આવ્યાથી દુઃખ વખતે ઈશ્વરને દોષ દેતાં મનુષ્ય અટકે છે. ઈશ્વર સર્વવ્યાપી છે, એમ જાણ્યાથી મનુષ્ય પાપ કરતા અટકે છે. ઇશ્વર દયાળુ છે એમ જાણ્યાથી દુઃખમાં ધીર જ રહે છે. ઈશ્વર સત્ય સ્વરૂપ છે, એમ જાણ્યાથી સત્ય માર્ગ પ્રિય લાગે છે. આ રીતે ઈશ્વરના દરેક ગુણનું સ્મરણ મનુષ્યને સન્માર્ગે પ્રેરે છે. ઈશ્વરના ગુણસ્મરણથી મનુષ્યને પોતાનો ઈશ્વર સાથેનો સંબંધ ચિત્તમાં જાગ્રત રહે છે. પોતાની સ્થિતિનું ભાન રહે છે. મનુષ્ય તેથી મોહમાં મગ્ન થતો અટકે છે. આ રીતે ઈશ્વરની સ્તુતિ ઇશ્વરને સારૂ નથી; ઈશ્વરને પ્રસન્ન કરવા સારૂ નથી પણ મનુષ્યને માટે છે. મનુષ્યને પોતાને ઈશ્વર —સગુણ ઈશ્વરની સ્તુતિ, એટલે તેના ગુણનું વર્ણન સદ્વર્તનમાં રાખે છે, તે માટે સદ્ભકત, સ્તુતિ કરે છે. ઈશ્વરના ગુણ યાદ કરે છે.

સ્તુતિ પછી ઈશ્વરના ગુણનું સ્મરણ કર્યા પછી સદાચરણ જોઇએ. એકલા સ્મરણથી કૃતાર્થ થવાતું નથી. પણ સ્મરણ કર્યાથી સદાચરણમા મદદ મળે છે. માત્ર ઇશ્વરના ગુણના નામ ગણી જવાથી ફળ નથી. સ્મરણ સાથે ભાવ સંચલન થવું જોઇએ. ઈશ્વરના નામ એકસો આઠવાર કે હજારવાર દઇ જવાથી કે માળાના મણકા ફેરવ્યાથી ફળ નથી. સ્મરણ ભાવ સાથે થાય, હૃદય ભક્તિરસ મગ્ન થાય ત્યારે સ્તુતિ સફળ થાય. એક ધર્મગુરુની વાત છે કે તે કહોડવાળા મનુષ્યને હરિનું નામ દેવડાવી સાજા કરતો હતો. એક વખત તેની ગેરહાજરીમાં તેથી સ્ત્રીએ એક રોગી પાસે હરિનું નામ ત્રણવાર

દેવડાવ્યુ. તે જાણી તે ધર્મગુરુ અપ્રસન્ન થયો, તેણે કહ્યું કે હરિનુ નામ એકવાર દીધુ હોય તો બસ છે, ત્રણવાર દેવાની જરૂર નથી. સાર એ કે ઈશ્વરનુ સ્મરણ ભાવ સાથે થવુ જોઈએ. યંત્ર ચલન માફક એક પછી એક નામ દઇ જવાથી કશુ ફળ નથી. પણ ભાવ સચલન સાથે સ્તુતિ કર્યાથી મનુષ્યને પોતાની સ્થિતિનુ અને સન્માર્ગનું ભાન રહે છે. આ રીતે સ્તુતિ ઈશ્વરની ખુશામત કરવા સારૂ નથી. સ્તુતિ ઇશ્વરને માટે નથી પણ મનુષ્યને માટે છે

ભક્તિનુ ત્રીજુ અગ પ્રાર્થના છે. પ્રાર્થનાનો અર્થ ઇચ્છાનુસાર કંઈ માગવુ એવો છે. જે માગવામા આવે તેની ઇચ્છા હૃદયના ઉલ્લાસની સ્થિતિ બતાવે છે. ઈશ્વરની પ્રાર્થના પ્રાર્થના કરનાર ઈશ્વર સાથે કેવા સબધે પહોચ્યો છે કે પહોચવા પ્રયત્ન કરે છે તેનુ પ્રમાણ બતાવે છે. એ પ્રમાણે ઈશ્વરની પ્રાર્થના તે ઈશ્વર સાથેના સબધથી અને તે સબધના જ્ઞાનથી વિશ્વસ્ત પ્રેમમગ્ન હૃદયમાથી ઉત્પન્ન થતો ઉદ્ગાર છે. એ સંબધ કેવો હોવો જોઇએ તે અગાડી જતા જણાશે. ઈશ્વરની પ્રાર્થનામા દુ:ખ વખતે સહાયતા માગવી, અને પાપની માફી માગવી તે ઉપરાત વધારેનો સમાવેશ થાય છે. 'સુણિ અમારૂ આ નમ્ર પ્રાર્થન, પ્રભુ દયાથિ દ્યો દિવ્ય દર્શન,' 'ભક્તનો સમાજ......પ્રણમિ માગે પ્રભુ પ્રેમનો પ્રસાદ,' 'તમે પ્રેરો બુદ્ધિ, પ્રભુ પ્રિય અમે કાર્ય કરિયે'; પ્રાર્થના માળાના આ પદોમા દુ:ખમા સહાયતા કે પાપની માફી માગી નથી, પણ, કઈક બીજુ જ માગ્યુ છે આ રીતે પ્રાર્થનાનો ઉદ્દેશ સુદર્શનકાર ધારે છે અને કલ્પી શકે છે તેના કરતા મહા વિશાળ છે હવે પ્રાર્થનાના વિષયો લક્ષમા લઈ પ્રાર્થનાની જરૂર વિશે વિચાર કરીએ. પ્રાર્થનાની શી જરૂર છે, પ્રાર્થનાથી શુ ફળ થાય છે કે પ્રાર્થના કરવાની જરૂર હોય એ બહુ અગત્યનો સવાલ છે. ઇગ્રેજીમા એ વિષયની Efficacy of Prayer એ નામથી ચર્ચા થાય છે. માગ્યાથી માગેલુ મળતુ હોય તો માગવુ એમ કહી પૂછવામા આવે છે કે વિશ્વમા નિયમાનુસાર થયુ જાય છે તેમા પ્રાર્થ-

નાથી ફેરફાર શી રીતે થઈ શકે ? સુદર્શનકાર કહે છે કે " કર્તા... પોતાના જે સિદ્ધ નિયમો છે તેનો એક અંકોડો પણ ઢીલો કરવાનો નથી...ત્યારે પ્રાર્થના ગાવી કે જપવી એ કંઈ ઉપયોગની વાત લાગતી નથી." આ દષ્ટિબિંદુ લઈ પ્રાર્થનાની જરૂર શી તે જાણવા માટે પ્રાર્થનાનું પરિણામ શું તે તપાસીયે. ધન, વૈભવ, સુખ, સંપત્તિ, યશ વગેરે માગવાની (પુરાણોમાંની) સકામ ભક્તિ હલકી છે, અને તે કરવી જોઇએ જ નહિ એ વિચારવંત પુરૂષ સહજ માન્ય કરશે તેથી તે વિશે ઝાઝી તકરાર નથી. ઉપર સૂચવેલા પ્રાર્થનાના વિષયોમાંથી પ્રથમ એનો વિચાર કરીયે. "પાપો કાપો અમારાં પ્રભુ કરી કરૂણા સન્મતિ નિત્ય આપો." ઐહિક જીવનમાં ઈશ્વર તરફ જવા પ્રયત્ન કરતા ભક્તને પ્રથમ એ માગવાનું છે કે પ્રભુ અમારા પર દયા કરો, મારાં પાછલાં પાપ માફ કરો, અને ભવિષ્યમાં પાપ ન કરૂં માટે સન્મતિ આપો. પ્રાર્થનાથી પાપ માફ થાય છે કે નહિ, અને સન્મતિ મળે છે કે નહિ, પાપ, ક્ષમા અને સન્મતિપ્રેરણા માગ્યાથી મળે છે કે નહિ—એ પ્રાર્થનાની જરૂરને અંગે વિચારના મુખ્ય વિષય થાય છે, કેમકે, એ બાબતની માગણી સફળ થતી ન હોય, માગ્યાથી માગેલું મળતું ન હોય તો પ્રાર્થના નકામી છે. પ્રથમ પાપક્ષમા વિશે વિચાર કરીએ. સુદર્શનકાર કહે છે, " પ્રાર્થના કરનારા એક બીજી વાત પણ પૂછશે કે કરેલાં પાપના પ્રાયશ્ચિત અથવા પશ્ચાત્તાપથી કાંઇ ફળ ખરૂં કે નહિ ? ફળ ખરૂં જ, પણ તે એટલુંજ કે તેવું કર્મ કરવાની વૃત્તિ ફરીથી ન થાય, અને તે કર્યાને લીધે જે વૃત્તિ તથા શરીરમાં વિક્ષેપ થયો હોય તે સુધરે. એમાં પણ જે સુધારો થાય તે ભવિષ્યને માટે થાય, પણ તેથી ભૂત સમયમાં જે પેલા પાપને લીધે હાનિ થઈ હોય તે કાંઇ ફળ પેદા કર્યા વિના રહે નહિ." સિદ્ધ નિયમના અંકોડા ઢીલા થતા નથી એમ વિચારતાં તો ભવિષ્ય માટે પણ ફેરફાર કે સુધારો કેમ થાય ? પાપી સ્વભાવ, પાપ કરવાને બંધાયલી વૃત્તિ પ્રાર્થનાથી કેમ બદલાય ? તે બદલાય છે અને તેમાં

.રકાર થાય છે એ સત્ય છે, અને તે કેવી રીતે થાય છે તે તપાસતા માલમ પડશે કે સુદર્શનકારનો ભૂતકાલ માટેનો વિરુદ્ધ મત પ્રાર્થનાની સફલતાને બાધકારક નથી. ભૂતકાળ માટે પ્રાર્થના નિષ્ફલ છે, પ્રાર્થના કર્યાથી પાપ માફ થતા નથી એ મતવાળા કહે છે કે પાપ કર્યાથી તે માટે સજા થાય એવો ઈશ્વરનો નિયમ હોય તો એક વાર પાપ કર્યું એટલે તે માટે સજા થવી જ જોઇએ. પ્રાર્થના કરનાર માટે શું ઈશ્વર પોતાનો નિયમ ફેરવશે અને સજા કરવી બંધ રાખશે ? તેઓ કહે છે કે સૃષ્ટિમા એવો નિયમ છે કે કારણ હોય ત્યા કાર્ય ઉત્પન્ન થયા વિના રહે નહિ. એવો સાર્વત્રિક નિયમ શી રીતે અટકે ? પાપ થાય તો ફળ તરીકે સજા થાય એ નિયમ ઈશ્વરે કર્યો છે અને તે ન્યાય ખાતર કર્યો છે, તો પછી ઈશ્વર પોતાના નિયમ તોડે અને ન્યાયમા ખામી આણે એ કેમ બને ? એ રીતે પાપનુ ફળ મળ્યા વિના રહે નહિ ત્યારે પ્રાર્થના સફળ શી રીતે થાય ? આમ તકરાર કરનાર કાર્યકારણભાવના નિયમનુ પૂરેપૂરૂ સ્વરૂપ લક્ષમા લેતા નથી. એ નિયમ એવો છે કે પ્રતિબંધક કારણ ન હોય તો અમુક સમર્થ કારણ અમુક કાર્ય ઉત્પન્ન કરે વિશ્વમા એક નહિ પણ અનેક નિયમો સાથે પ્રવર્ત્તે છે, અને તે સર્વ ઈશ્વરના કરેલા છે. દરેક નિયમની પ્રવૃત્તિ બીજા સહચારી નિયમોના સામર્થ્યથી પરિમિત થાય છે. તેથી દરેક નિયમની વ્યાખ્યા એવી અપાય છે કે અમુક કારણમા અમુક કાર્ય ઉત્પન્ન કરવાનુ વલણ છે, પ્રતિબંધક કારણ ન હોય તો તે કાર્ય ઉત્પન્ન કરે. પૃથ્વીમા સર્વ પદાર્થોને પોતાના મધ્યબિંદુ તરફ ખેંચવાની વૃત્તિ છે. ગુરૂત્વાકર્ષણનો આ નિયમ સાર્વત્રિક છતા પૃથ્વીની સપાટી પરના પ્રાણી અને પદાર્થો પૃથ્વીને મધ્યબિંદુએ જઈ ચોટયા નથી, કારણ કે બીજાં પ્રતિબંધક કારણોથી એ નિયમની પ્રવૃત્તિ પરિમિત થઈ છે. દીપનો પ્રકાશ સર્વ દિશામા ફેલાય છે તે છતા આસપાસ કાળું લુગડું ધર્યું હોય તો દીપની પ્રકાશશક્તિ કાયમ રહ્યા છતાં આસપાસ અંધારૂં રહેશે. આ રીતે અમુક કારણોની ઉત્પાદક

શક્તિ ખંડિત ન થતા છતાં પ્રતિબંધક કારણોથી ફલ ઉત્પન્ન થતું અટકે છે. ઉત્પાદક કારણ ઈશ્વરના કરેલાં છે અને પ્રતિબંધક કારણ પણ ઈશ્વરના કરેલા છે. પ્રતિબંધક કે અટકાવનારાં કારણ પોતાનાં કાર્ય ઉત્પન્ન કરે એ પણ સાર્વત્રિક નિયમ છે. તેથી પ્રાર્થનાથી પાપની સજા થતી અટકતી હોય તો તેમાં કાર્યકારણભાવના નિયમથી બાધ આવે નહિ, "સિદ્ધ નિયમના બીડાડ઼ા ઢીલા" થાય નહિ, પણ, સિદ્ધ નિયમોની જ પ્રવૃત્તિ થાય. પણ, વસ્તુસ્થિતિ વધારે સૂક્ષ્મ રીતે તપાસતાં માલમ પડશે કે પ્રાર્થનાથી પાપની સજા થતી અટકે છે એમ પ્રાર્થના કરનારનું કહેવું નથી. તેથી કાર્યકારણભાવના નિયમની તકરારનો અહીં અવકાશ નથી. પ્રાર્થના કરનારનું તો એમ માનવું છે કે પાપની સજા અમને થાય. એમ હોય તો પાપક્ષમાનો અર્થ શો તે વિચાર માટે પાપની સજાનું સ્વરૂપ ધ્યાનમાં લેવું જોઇયે. પુરાણમાં વર્ણવેલાં કલ્પિત નરક લોકમાં જવું એ પાપની સજા છે એમ પ્રાર્થના સમાજનું માનવું નથી. પાપીને મૃત્યુ પછી યમરાજ સાપ—વીંછીવાળા ખાડામાં ફેંકશે કે ઉકળતા તેલના પેણામાં નાખશે કે ફટકા ખાંધી માર મારશે એવું શારીરિક કષ્ટ એ પાપની સજા એમ ધારનારને પ્રાર્થનાની સફળતા વિષે શંકાઓ થાય છે. આ જીવનમાં ગુન્હો કરનારને શારીરિક સજા થાય છે. એ અનુભવથી અલ્પબુદ્ધિ પુરૂષોને શારીરિક સજા સિવાય બીજી સજાનો વિચાર આવી શકતો નથી. પાપીને અહીં શારીરિક કષ્ટ થતું હમેશ જોવામાં આવતું નથી તેથી મૃત્યુ પછી સાત ખાતર નરકમાં શારીરિક કષ્ટ થશે એમ ભ્રાન્તિ થાય છે. પણ, કર્મનો જવાબદાર આત્મા છે, શરીર નથી, તેથી પાપ કરવા માટે સજા થાય તે આત્માને. મૃત્યુ પછી તો શરીર રહેતું નથી તેથી નરકની સજાની બાલિશ હાસ્યજનક કલ્પના પર ગંભીર વિચારમાં ધ્યાન દેવાની જરૂર નથી.

મૃત્યુ પ્હેલાં કે મૃત્યુ પછી આત્માને સજા થાય તે સજા માત્ર આત્માને કષ્ટ કે પશ્ચાત્તાપ થાય તે છે. શરીરની સજામાં પણ મનુ-

ષ્યનો આત્મા દુઃખી થઈ સજા પામે છે. તેથી આત્માની સજા તે કષ્ટ કે પશ્ચાત્તાપ છે. ત્યારે પાપ કરનારા આત્માને કષ્ટ થાય, પશ્ચાત્તાપ થાય એ તેના પાપની સજા. એ સજા થાય એટલે તેને તેના પાપનુ ફળ મળી ચૂકે. પાપક્ષમા માટે પ્રાર્થના કરનારનો ઉદ્દેશ એ હોય છે કે તેને તેના પાપનુ ભાન થાય, સારા કર્મ કયા કર્યા અને અને દુષ્ટ કર્મ કયા કર્યા તે સમજાય, અને દુષ્ટ કર્મના ભાનથી પશ્ચાત્તાપ થાય. પ્રાર્થનાનો ઉદ્દેશ એ છે કે ઈશ્વર સાથે સબંધ થવાથી તેની પવિત્રતા અનુભવી મનુષ્યાત્માને પોતાની દુષ્ટતાનુ ભાન થાય. ઈશ્વર પાસે ભક્તની પ્રાર્થના એ હોય છે કે કરૂણા કરી મારા પાપનું મને ભાન કરાવ, ક્ષણિક કે અલ્પ નહિ પણ પાપના સ્વરૂપનું પરિપૂર્ણ ભાન કરાવ કે સંસારમા મગ્ન થયેલો મારો આત્મા જાગૃત થઇ પોતાની દુષ્ટતા સમજી પશ્ચાત્તાપ કરે અને પાપની સજા ભોગવે અને ફરી પાપ કરતો અટકે પાપની સજા મનુષ્ય ભોગવે એટલે તે પાપથી મુક્ત થાય, તેની પાપિતા જાય અને તે ઈશ્વરની સતત કૃપાને યોગ્ય થાય. પાપી મનુષ્ય ઇશ્વરના સાનિધ્ય માટે અયોગ્ય છે. તે પ્રાર્થના કરી પશ્ચાત્તાપ કરી પાપની સજા ભોગવે એટલે તેની પાપિતા દૂર થાય.

મૃત્યુ પછી ઈશ્વર સમીપ જવાનું છે તે જ્ઞાનથી, અજ્ઞાનના આવરણના દૂર થવાથી. એ રીતે ઈશ્વર સમીપ મનુષ્ય જાય અને ઈશ્વરના સાનિધ્યમા ઈશ્વરકૃપા એ કેવુ અચળ નિરંતર અસીમ સુખ છે તે જાણે તે વખતે તે પાપી હોય અને ઇશ્વરકૃપા ભોગવવાને અયોગ્ય હોય તો બહુ જ દુઃખ થાય. સુખની કીમત પૂરેપૂરી સમજાય તે વખતે તે ન મળે તો અસહ્ય ક્લેશ થાય. તે માટે, ઈશ્વર સમીપ ગયા પ્હેલા મનુષ્ય પશ્ચાત્તાપ કરી પાપની સજા ભોગવી લે, પાપથી મુક્ત થાય, ફરી પાપ કરતો અટકી પુણ્યાચરણથી ઈશ્વરની કૃપાને યોગ્ય થાય કે ઈશ્વર સમીપ જતા ઈશ્વરકૃપા અનુભવાય એ પ્રાર્થનાનો ઉદ્દેશ છે. ભક્તજન પ્રાર્થનાથી પાપની સજા માગે છે કે

તેથી પાપિના જતી રહે. કરેલા પાપ માટે સજા ન મળે એ પ્રાર્થનાનો ઉદ્દેશ છે જ નહિ. "સિદ્ધ નિયમના અંકોડા ઢીલા" કરવા ભક્તજન માગતો જ નથી. એ તો નિયમની પ્રવૃત્તિ માગે છે. મનુષ્ય પાપ કરતો અટકે, ફરીથી પાપ ન કરે ત્યારે જ ખરેખરો પશ્ચાત્તાપ હોય, તેની વિસ્મૃતિ થાય અને ફરી પાપ કરે એ પશ્ચાત્તાપ નિરર્થક છે. માટે પૂર્ણ પશ્ચાત્તાપ કરી ફરી પાપ કરતો અટકે ત્યારે મનુષ્ય ઇશ્વરકૃપાને પાત્ર થાય. સંસાર વ્યવહારમાં મગ્ન થયેલા મનુષ્યને પોતાના પાપનું ભાન એની મેળે થતું નથી અને કદિ થાય તો બહુ-વાર ટકતું નથી. મનુષ્ય જાતિની કૃતિ અને મનુષ્યના આચરણગણ સાથે પોતાના સરખાવવાના અભ્યાસમાં પોતાની દુષ્ટતા સ્પષ્ટ માલમ પડી આવતી નથી. તેથી પ્રાર્થનાથી, ઇશ્વરની પાસે બળ માગવાથી, ઇશ્વરની પવિત્રતા સંભારી પોતાની દુષ્ટતા ચિત્તમાં આણવાથી પાપનું પૂરેપૂરૂં ભાન થાય છે. તેથી પ્રાર્થના કરનાર ભક્ત એમ માગે છે કે પાપની સજા અહીં ભોગવી લઇયે, અને વિશુદ્ધ થઇ સદાચરણ કરીએ કે ઇશ્વરની સમીપ તેની સંપૂર્ણ કૃપાને પાત્ર થઇ જવાય, ઇશ્વરની કૃપાછાયામા રહેવાય. જ્યારે ઈશ્વર કૃપા સાક્ષાત્ ભોગવવાનું આવે ત્યારે તેનાથી દૂર રહેવું પડે, અકૃપાપાત્ર રહેવું પડે, ઇશ્વર કૃપા ન ભોગવાય એ મહા સંકટમાથી બચવા ભક્તજન અહીં સજા ભોગવી લઇ પુણ્યાચરણથી ઇશ્વરકૃપાને પાત્ર થવાના હેતુથી પ્રાર્થના કરે છે. આ રીતે પ્રાર્થના કરનાર કાર્યકારણભાવના નિયમનું ઉલ્લંઘન નથી માગતા, કારણોનાં કાર્ય ઉત્પન્ન થાય એમ માગે છે, ઇશ્વરનો ન્યાય માગે છે. જે પ્રાર્થના ન કરે, પશ્ચાત્તાપ ન કરે અને અને સજા ન માગે તે અન્યાય માગે છે કે ન્યાયથી બચવા ધારે છે. આ રીતે પાપક્ષમાની એટલે પાપિતા દૂર થવાની પ્રાર્થના સંપૂર્ણ રીતે સફળ થાય છે.

એ રીતે સન્મતિપ્રેરણાની પ્રાર્થના પણ સફળ થાય છે. પ્રાર્થના કરનાર સન્મતિ માગે છે તેનો અર્થ એવો નથી કે ઇશ્વર કોઇને

દુર્મતિ આવે છે. ઈશ્વરે સર્વ મનુષ્યોમા સદ્ભાવ મૂકેના છે. પણ, સન્મતિ હોવા છતા મનુષ્યમા તે પ્રમાણે આચરણ કરવાનુ બળ નથી હોતુ, મનોવિકાર પ્રબળ થઇ મનુષ્યને અધ કરે છે. ધર્મમૂર્તિ કહ્પેલા યુધિષ્ઠિરમા પણ એક વખત સદાચરણબળ ખુટયુ કહ્યુ છે. સદાચરણનું જ્ઞાન થયા પછી તે પ્રમાણે વર્તવાને મનુષ્યને બહુ જબરો પ્રયત્ન કરવો પડે છે. સદ્ગુણ તે શુ અને તે શા કામનો એટલુ સમજાયા પછી માત્ર સદ્ગુણના જ્ઞાનથી સદ્ગુણી થઇ જવાતુ નથી. તેથી મનોવિકારને વશ થતા મનુષ્યમા પ્રાર્થનાથી સદાચરણનુ બળ આવે છે. ઇશ્વરની સમીપ જઈ સન્મતિ માગવાથી, ઇશ્વરની 'સ્વ-ઇચ્છામય સુક્રિયાની પ્રપૂર્ણ શક્તિ' અનુભવ્યાથી ભક્તિરસમગ્ન હૃદયમા, ઈશ્વરબળને સાનન્દાશ્ચર્યથી ચિન્તવી રહેવા આત્મામા સન્મતિ-પ્રેરણ સાથે સદાચરણબળ પ્રવેશ કરે છે. પશ્ચાત્તાપ પાછલા પાપથી આત્માને મુક્ત કરી સબળ સન્મતિપ્રેરણ માટે યોગ્ય કરે છે. સદાચરણબળથી મનુષ્ય પોતાના પાપી સ્વભાવનો ત્યાગ કરી શકે છે. ભવસાગર તરવાને મનુષ્યનુ પોતાનુ બળ બસ નથી તેથી ઈશ્વર સમીપ ગયાથી, સદ્ગુણ અને સદાચરણના આદર્શ પ્રભુના દિવ્ય દર્શનથી, પોતાથી મહાસમર્થ બળવાન અને બળ આપનાર ઈશ્વર છે એ ભાવ જાગૃત કર્યાથી, ઈશ્વર સાથે ભક્તિયોગ થયાથી સદાચરણબળવાળુ અર્થાત્ સફળ સન્મતિપ્રેરણ થાય છે. બુદ્ધદેવે સદ્ગુણની ઉચ્ચ ભાવનાઓ દર્શાવી, પણ તે પ્રમાણે આચરણ કરવાનું બળ કયાથી લાવવુ તે ન બતાવ્યુ તેથી બૌદ્ધ માર્ગમા નિર્બળતા રહી જ્ઞાનમાર્ગની એ ખૂન છે કે જ્ઞાન થયુ કે કૃતાર્થ થવાય એમ માનતા મનુષ્યની ક્ષુદ્રશક્તિ વિચારમા લેવાતી નથી આ રીતે પાપક્ષમા જેમ ભૂતકાળના પાપ માટે છે તેમ એ પાપનું ભાન થયા પછી ફરીથી પાપ ન થાય અને સદાચરણથી ઈશ્વરની કૃપાને યોગ્ય થવાય તે માટે ઘડી ઘડી સન્મતિપ્રેરણ જરૂરનું છે, અને તે માટેની પ્રાર્થના ઈશ્વરનુ આદર્શભૂત સ્વરૂપ અનુભવના સફળ થાય છે.

પ્રભુના દિવ્ય દર્શનની, તેના પ્રસાદની પ્રાર્થનાની જરૂર વિશે ભકતને તો શંકા થતી જ નથી. ઇશ્વર સાથેનો પ્રેમમય સંબંધ એ અભિલાષ ઉત્પન્ન કરે છે. એ દિવ્ય દર્શન કોઇક વખત અનુભવ્યા પછી, પ્રસાર મેળવ્યા પછી તેની જરૂર સહજ સમજાય છે. ઇશ્વરનું દિવ્ય દર્શન અને ઇશ્વરનો પ્રેમપ્રસાદ એ જ સદાતન મોક્ષ, એ શ્રદ્ધા થઇ ત્યા તે માટેની પ્રાર્થના સહજ ઉત્પન્ન થાય છે. તેની પ્રાર્થના કરવાથી તે શોધવાની જરૂર આત્મા અગાઢી સદા પ્રત્યક્ષ રહે છે અને સર્વ કૃતિમાં તે અંત્ય હેતુ લક્ષમાં રહે છે. તેની પ્રાર્થના કરવાથી આત્મા તે માટે પ્રયાસ કરતો રહે છે, સંસારવ્યવહારમાં તે ઉદ્દેશની તેને વિસ્મૃતિ થતી અટકે છે. તેની પ્રાર્થના કરવાથી તે જેથી ન મળે એવા અનિષ્ટ આચરણથી આત્મા દૂર રહે છે અને ઇશ્વર સાથેનો સંબંધ સદા અનુભવતો રહે છે.

એ જ પ્રમાણે અનાવૃષ્ટિને સમયે વૃષ્ટિની પ્રાર્થના, વિપત્તિને સમયે દુઃખનિવારણની પ્રાર્થના ઇત્યાદિમાં ઇશ્વર પોતાના નિયમ ફેરવે કે કારણોમાંથી કાર્યની ઉત્પત્તિ થતી અટકાવે એવું માગવું નથી. મનુષ્યને ધીરજ રહે, ઇશ્વર ન્યાયકારી અને મંગલકારી છે એ તેને યાદ રહે અને ઇશ્વરપર દૃઢ વિશ્વાસ અચળ રહે એ જ આ સમયે પ્રાર્થનાનો હેતુ છે. 'ઐશ્વર્યનીતિ.'પરના વિવેચનમાં અગાઢી જણાવ્યું છે કે સંસારમાં અમુક વ્યકિત કે જનમંડળને પડતાં સુખ-દુઃખ ઇશ્વર તરફથી મળતાં ઇનામ કે સજા છે એ મત ભૂલભરેલો છે. ઇશ્વર માનવી નીતિયે વર્તી પક્ષપાત કરે છે કે વેર વાળે છે એવી પુરાણોની કલ્પના ઇશ્વરની મહાનિન્દા કરે છે. અનાવૃષ્ટિ વગેરે ઇતિયોના કારણ મનુષ્યથી જાણી શકાતાં નથી. તે ઇશ્વરના ક્રોધરૂપ છે એમ કહેવાથી ઇશ્વર થોડાના દોષ માટે બધાને સજા કરે છે એવી માનવી નીતિ ઇશ્વરને આરોપાય છે. આવા સમયે પ્રાર્થના કર્યાથી વિપત્તિ દૂર થાય છે એ ભકતજનનું કહેવું નથી. શું કરવું

* સદરહુ લેખ અપૂર્ણ મળવાથી તે છાપવાનું બન્યું નથી.

યોગ્ય છે, અને શુ આપવુ યોગ્ય છે તેની ઇશ્વરને કહેવાની જરૂર નથી. પણ, પ્રાર્થનાથી મનુષ્યને ભાન રહે છે કે યોગ્યાયોગ્ય નિર્ણય કરનાર ઇશ્વર છે અને મનુષ્યે તે નિર્ણય કરી ઇશ્વરને અન્યાય આરોપવો એ અઘટિત છે સર્વનુ કલ્યાણ ઇચ્છનાર અને કરનાર ઇશ્વર છે અને તે સાધનાના સર્વથી ઉત્તમ ઉપાય તે યોજે છે એ જાણ્યાથી તાત્કાલિક ફળ જોઈ મનુષ્ય ભ્રમમા પડતો અટકે અને શ્રદ્ધાથી આશ્વાસન મેળવે એ આ સમયની પ્રાર્થનાનો ઉદ્દેશ છે. પ્રાર્થના વિના મનુષ્ય ભ્રમમા પડે છે અને વ્યાકુળ થાય છે માટે પ્રાર્થનાની જરૂર છે

આ સર્વથી સ્પષ્ટ સમજાશે કે પ્રાર્થના ઇશ્વરને માટે નથી પણ મનુષ્યને માટે છે. વખાણ કર્યાથી ઇશ્વર રાજી થશે, અને માગ્યાથી માગેલુ આપશે અને તે વિના નહિ આપે એવી ઇશ્વરનિન્દા આસ્તિક ભક્ત કદી ઉચ્ચારશે નહિ પ્રાર્થનાથી મનુષ્ય પોતાનું કર્ત્તવ્ય સમજી, પોતાના ઉદ્દેશ સમજી તે માટે પ્રયાસ કરતો રહે છે માટે પ્રાર્થના મનુષ્યને માટે છે ઇશ્વર સ્તુતિથી રાજી થાય અને પોતાના નિયમ ફેરવે એ પ્રાર્થનાનો હેતુ છે જ નહિ.

હવે પ્રાર્થના વિના શાથી ચાલે અથવા પ્રાર્થનાને બદલે શુ જોઈએ તે વિશેના મત તપાસીએ ભક્તિને બદલે એકલા જ્ઞાનથી ચાલે તે મત કેટલો અપૂર્ણ છે, નિર્મળ મનુષ્ય જ્ઞાન પ્રમાણે આચરણ કરવાને અસહાય કેટલો અશક્ત છે તે વિશે 'સદાચરણમળ'ના વિવેચનમા વિસ્તારથી કહી ગયા છીએ મનુષ્ય સદાચરણે ચાલે તો ભક્તિની શી જરૂર—એ પક્ષની ખામી પણ ઉપના વિવેચનથી જણાશે વળી, કોઈ મનુષ્ય સ્વબળથી સદાચરણે ચાલી શકે એમ હોય તો પણ સદાચરણમા મનુષ્યનુ કર્ત્તવ્ય સમાપ્ત થતું નથી અમારી બતાવી ગયા તે પ્રમાણે ઇશ્વરના અસ્તિત્વનુ જ્ઞાન થયા પછી તેની સાથેનો અવશ્ય સબધ માત્ર સદાચરણથી પ્રાપ્ત થતો નથી, તેથી સાથેના સંબધમા આત્માને મગ્ન કરવાને પ્રાર્થનાની જરૂર છે ઇશ્વર

છે અને તેના ગુણ આવા છે એવા શુષ્ક તર્કમાત્રથી પર્યાપ્તિ થતી નથી, પણ, એ તર્ક સાથે ભાવસંચલન થવું જોઈએ અને તે ભાવ-સંચલનનું રૂપ પ્રાર્થના છે. ઈશ્વર છે એમ વિશ્વાસ થયા પછી તેના દિવ્ય દર્શનની આકાંક્ષા, તેના પ્રેમપ્રસાદનો અભિલાષ, તેની સમીપના મોક્ષની ઈચ્છા એ માત્ર સદાચરણથી સફલિત થતાં નથી. ઈશ્વરને પ્રિય કાર્ય કરવાની ઇચ્છા થતાં હૃદય પ્રેમની ઊર્મિથી ભક્તિ-રસમગ્ન થાય છે. એ રીતે જ્ઞાન, તર્ક અને સદાચરણ ઉપરાંત ભક્તિની આવશ્યકતા છે.

પ્રાર્થનાને ઠેકાણે સુદર્શનકાર શું દાખલ કરે છે તે જોઇયે. પ્રથમ તો તે કહે છે, "પણ જ્યારે એમ જાણીએ કે પરમાત્મા તો કેવળ જ્ઞાન રૂપ છે, ને વસ્તુ માત્રમાં, જેને આપણે ખાલી જગા કહીયે છીયે તે સુદ્ધાતમાં પણ ભરપૂર રહેલો છે, ત્યારે તે આત્માને સમજી અનુભવવામાજ બધા કર્મ, બધી પ્રાર્થના, બધા જપ, સ્નાન સંધ્યા, સર્વનો સમાસ થઈ જાય છે. પણ એમ સમજ્યા પછી જે જે કામ થાય છે તેનો હેતુ સ્તુતિ કરવાનો નથી હોતો...પણ આત્મા જે જ્ઞાનમય, એકરસ, આનંદમય, અને નિત્ય છે, તેવા જ્ઞાનમય, એકરસ, આનંદમય, અને નિત્ય, થવા પ્રયત્ન કરવો એવો હોય છે." સદા-ચરણબળ વિશેના વિવેચન પરથી જણાશે કે પરમાત્મા કેવળ જ્ઞાન રૂપ છે એ મત ભૂલભરેલો છે. પરમાત્મા સદાચરણની પરિપૂર્ણ મૂર્તિ છે અને સદાચરણમાં જાણનાર ઉપરાંત વર્તનાર અને વર્તાવ-નાર હોય છે. સદાચરણના નિયમો ઈચ્છાથી થાય છે. ઇચ્છા વિના આચરણ હોઈ શકતું નથી, અને ઈચ્છા કરનાર તે પુરૂષ હોય છે. તેથી સદાચરણ મૂર્તિ ઈશ્વર કેવળ જ્ઞાન રૂપ નહિ પણ તે સાથે પુરૂષ છે. માટે આપણે ઈશ્વરને Personal God પુરૂષોત્તમ કહીએ છીએ. પુરૂષના બળ વિના માત્ર જ્ઞાનમાંથી આચરણ પ્રભવતું નથી. વસ્તુ માત્રમાં એક જ પરમાત્મા 'ભરપૂર રહેલો' હોય, તે વિના બીજું કાંઈ હોય નહિ ત્યારે તેને સમજી અનુભવનાર કોણ તે સમજાતું

નથી. માયા કે અજ્ઞાનથી તે પોતાને સમજતો ન હોય એમ હોય તો તે સમસ્ત બ્રહ્મ માટે હોઈ શકે તેનો એક ભાગ-એક મનુષ્ય પોતાને સમજી અનુભવતો હોય, જ્ઞાની હોય, એક પોતાને સમજી અનુભવતો ન હોય, અજ્ઞાની હોય, એમ બની શકે નહિ કેમકે એ મત પ્રમાણે જ એ બ્રહ્મને ભાગ નથી કેટલાક મનુષ્ય જ્ઞાની, કેટલાક અજ્ઞાની, કેટલાક મોહમુક્ત, કેટલાક મોહમગ્ન હોય છે તે વાસ્તવિક વાત છે અને તે વાત જ વસ્તુ માત્રમા એક જ પરમાત્મા ભરપૂર રહેલો છે, સર્વ બ્રહ્મમય છે એ મતની વિરૂદ્ધ છે વળી, સર્વ વિશ્વ "જ્ઞાનમય...નિત્ય" બ્રહ્મ "છે" એમ હોય તો પછી કોઇને તે "થવા પ્રયત્ન કરવા"નું કયા રહ્યુ ? હોય તેને થવુ શા સારૂ પડે ? સુદર્શનકાર પ્રાર્થના કરવાને બદલે મનની વૃત્તિ સ્થિર કરી તેનો અત્યત અટકાવ કરવાનુ કહે છે ઈશ્વરની પ્રાર્થના કરવાને બદલે પોતાને ઈશ્વર માની પોતામા તલ્લીન થવુ, "સ્થિર વૃત્તિને આત્મા ઉપર દૃઢ કરવી," "વૃત્તિ હમ્મેશ માટે આત્મામાજ મરી જાય" એમ કરવુ તેને સુદર્શનકાર 'એકમ મોક્ષ'નુ સાધન કહે છે એ મત પ્રમાણે વૃત્તિની ઉત્પત્તિ આ પ્રમાણે થઈ છે – જડ અને ચેતનના સબધથી અત કરણ પેદા થાય છે, એ અત કરણનો એક વિભાગ મન છે. એ "મનનુ વસ્તુ પદાર્થ વિચાર આદિકમા ફેલાવુ તેને વૃત્તિ કહે છે."–વસ્તુ માત્રમા 'પરમાત્મા ભરપૂર રહેલો' છે એમ હોય તો જડના વાસ્તવિક અસ્તિત્વ માટે અવકાશ રહે નહિ, જડ વાસ્તવિક રીતે હોય નહિ ત્યારે સત્ય ચેતન અને અસત્ય જડ એ બેનો સંબધ કેમ થાય અને તેમાથી ત્રીજુ અત કરણ કેમ પેદા થાય ? જડ હોય નહિ તો પછી તે ચેતન સાથે સબધમા કેમ આવે ? વૃત્તિની ઉત્પત્તિ પ્રસ્તુત વિષય નથી માટે અહીં તેમા ઉંડા ઉતરવાની જરૂર નથી મનની વૃત્તિયોપર અકુશ રાખવાની આવશ્યકતા સર્વમાન્ય છે ઈશ્વર તરફ ચિત્ત વાળવામા તેની જરૂર છે. મનની વૃત્તિપર અકુશ મેળવવામા ભક્તને ઈશ્વર તરફથી મદ-

ચરણુ બળ મળે છે. પણ, તેને બદલે વૃત્તિને આત્માપર દૃઢ કરવી, પોતાને ઈશ્વર માનવો એ વૃત્તિની સ્થિરતાનો હેતુ અને અર્થ હોય તો તે સફળ કેમ થઇ શકે ? મનુષ્ય પોતાના બળથી સપૂર્ણ સદાચરણુ બળ સપાદન કરી શકતો નથી. મનુષ્યનો આદર્શ મનુષ્ય પોતે જ હોય તો ઉપયોગિતા સિવાય સદાચરણનુ પ્રયોજન રહેતું નથી. સદાચરણનો આદર્શ ઈશ્વર છે એ વિશ્વાસથી જ સદાચરણ જાતે જ ઉપયોગિતા વિચાર્યા વિના આવશ્યક જણાય છે.

આ વિષયને અતે સુદર્શનકાર એક વિચિત્ર મત દર્શિત કરે છે "પ્રાર્થના કે તેવાજ જપ હોમ વગેરેથી લોકો ધારેલા કામ કરવા ઈચ્છે છે. એમા એ કદાપિ ફળ મળતુ હોય તો, તે પ્રાર્થના કે જપ હોમથી રાજી થઇને કોઈ આપતું નથી પણ પોતાની વૃત્તિજ અતિ બળવતી થઇને ફળને ખેચી લાવે છે" પ્રાર્થના સમાજસ્થ ભક્તજન આવી સકામ પ્રાર્થના નથી કરતા તેથી પોતાની પ્રાર્થના માટે તેમનુ આમ કહેવુ નથી સાધારણ હિંદુ ધર્મમા જપ હોમનુ મહત્ત્વ મનાયલુ છે અને તે શ્રદ્ધાવાળાને નાખુશ નહિ કરવા સુદર્શનકાર પ્રાર્થના અને તેવાજ જપ હોમની સફળતા કઈક કબુલ રાખે છે અને તેમા "સિદ્ધ નિયમના અકોડા ઢીલા થાય" એમ ધારતા નથી. પણ "વૃત્તિ પોતેજ બળવતી થઇ ફળ ખેચી લાવે' એ તો બહુ જ વિચિત્ર છે સુદર્શનકારની પોતાની જ વ્યાખ્યા પ્રમાણે વૃત્તિ તે મનની એક સ્થિતિનુ નામ છે. તે મનના પર અસર કરી શકે પણ બીજા પદાર્થોપર અસર શી રીતે કરી શકે? વૃત્તિ અમુક ધનમચયને એક સ્થળેથી બીજે સ્થળે શી રીતે ખસેડી શકે, અમુક સ્થળમા અગ્નિ કે જળ શી રીતે ઉત્પન્ન કરી શકે ? જ્યા પોતે નથી ત્યા અમર કે ફેરફાર શી રીતે કરી શકે ? અમુક મનની સ્થિતિ મન વિનાના પદાર્થોને શારીરિક સ્પર્શ વિના હલાવી કેમ શકે ? અને મનનો આશય નહિ જાણનાર પ્રાણિયોને પોતાની ઇચ્છાનુસાર વર્તાવી કેમ શકે ? મન પોતાની શક્તિમા હોય તેટલું કરી શકે પણ જ્યા

તેની ગતિ નથી, જે તેની ઇચ્છા જાણી કે પાળી શકતું નથી ત્યાં તે પર તેની વૃત્તિ સ્વબળથી સફળ થઇ શકતી નથી.

ઉપલા વિવેચનથી પ્રાર્થનાનો અર્થ અને ઉદ્દેશ સમજાશે. ઇશ્વર પ્રતિ એ જ પ્રાર્થના છે કે આ સર્વ મહાન ઉદ્દેશ લક્ષમાં રાખી તારી ભક્તિ નિરંતર કરીયે, સ્વધર્મ જાણી તારી સમીપ આવીયે અને તને પ્રિય કાર્ય કરવા તારી સહાયતા માગીયે એવી અમને સન્ગતિ આપ. તથાસ્તુ.

બ્રાહ્મ ધર્મ અને ક્રિશ્ચિઆનિટી.*

બ્રાહ્મ ધર્મ અને ક્રિશ્ચિઆનિટી વચ્ચે કેવો મૂલગત ભેદ છે તે અમે અનેકવાર બતાવી ગયા છીએ. ગયા અક્ટોમ્બરના અંકમં સુદર્શનકારે એવો મિથ્યા આરોપ કર્યો હતો કે "ક્રિશ્ચિઆનિટી નું સહજમા ગળે ઉતરે એવું રૂપાન્તર પ્રાર્થના સમાજ" છે. તે ઉપરથી અમે તે બે ધર્મના સ્વરૂપની મોટી ભિન્નતા સ્પષ્ટતાથી જણાવી હતી. અમે બતાવ્યું હતુ હતું કે "ઇશ્વરનું ત્રિધા અને તે છતાં એકાત્મ સ્વરૂપ છે, મનુષ્ય ઇશ્વરના આકારમા છે, ઇશ્વરનો પુત્ર અવતાર લે અને મોક્ષ માટે તે મધ્યસ્થ હોઇ સાધન છે, સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિ અમુક ક્રમમાં થઈ, મનુષ્યની ઉત્પત્તિ અમુક યુગ્મદ્વારા થઇ, ઇશ્વર પ્રેરિત સ્થાને સ્થાને અને કાલે કાલે પેગમ્બર થાય છે, અમુક કાલે સર્વ મૃત દેહ કબરોમાંથી ઉઠશે અને ત્યારેજ તેમનો ન્યાય થશે, ઇશ્વરને અમુક મનુષ્ય વર્ગ પ્રીતિપાત્ર અને અમુક અપ્રીતિપાત્ર છે, સૃષ્ટિમાં સૃષ્ટિ ક્રમ વિરુદ્ધ ચમત્કાર થાય છે, ઇશ્વરની સદ્ધર્મ મૂર્તિ વિરુદ્ધ એક દુરાચાર મૂર્તિ વર્ગ

* 'જ્ઞાનસુધા' પખવાડિક પત્રના તા. ૧૫-૯-૧૮૯૧ અને તા. ૧-૧૦ ૧૮૯૧ના અંકોમાં છપાયલો.

છે અને તે વર્ગને ઇશ્વર સાથે વિગ્રહ ચાલે છે, આ અને આવા આવા ક્રિશ્ચિઆનિટીના મત પ્રાર્થના સમાજને અમાન્ય છે એટલુંજ નહિ પણ તે સમાજ એમ દૃઢ વિશ્વાસથી માને છે કે એ મત ગ્રહણ કરાય તો ઇશ્વરના અદ્વિતીયત્વ, સર્વ શક્તિમત્વ, નિરાકારત્વ, ન્યાયમયત્વ વગેરેમા મોટી ખામી આવે. ઇશ્વરનું અદ્વિતીયત્વ તે નિરાકારત્વ એ પ્રાર્થના સમાજે મતના મૂલાધારભૂત સિદ્ધાત છે માટે તે મતમા અને ક્રિશ્ચિઆનિટીમા મૂલગત ભેદ છે." આ જોઈએ તેવુ સ્પષ્ટ છે. મનુષ્યની આકૃતિ ઇશ્વરને મળતી છે (Image of his Maker) તેમ હોય તો ઇશ્વર નિરાકાર કહેવાય નહિ, પણ પ્રાર્થના સમાજ તો ઇશ્વરને નિરાકાર માને છે માટે મૂલ સિદ્ધાતમા ભિન્નતા છે. ઇશ્વર 'નથી ધરતા અવતાર' એ પણ પ્રાર્થના સમાજનો સિદ્ધાત છે અને ક્રિશ્ચિઆનિટી ઇસુ ખ્રિસ્તને ઇશ્વરનો અવતાર માને છે. ઇશ્વરનુ પિતા, પુત્ર અને પવિત્રાત્મા એવુ ત્રિધા સ્વરૂપ છે અને તેની પાસે જવા મધ્યસ્થની જરૂર છે તે મત ઇશ્વર એક જ અદ્વિતીય છે અને તે જ પૂજ્ય છે તે પ્રાર્થના સમાજના મતથી કેવળ વિરૂદ્ધ છે સૃષ્ટિમા સૃષ્ટિક્રમ વિરૂદ્ધ ચમત્કાર (miracles) થાય છે એ ક્રિશ્ચિઆનિટીનો એક મુખ્ય મત છે અને તે પર ઇસુ ખ્રિસ્તના ઐશ્વરી પદવીનો આધાર મનાય છે પણ એ મત પ્રાર્થના સમાજને સર્વથા અમાન્ય છે. બાઇબલ ઇશ્વરદત્ત ધર્મશાસ્ત્ર છે અને ઇશ્વરે તેમાજ સત્યનુ પ્રકાશન (Revelation) છે એ ક્રિશ્ચિઆનિટીનો પ્રથમ અને મુખ્ય સિદ્ધાત છે એ (Revelation) ના સ્વીકાર વિના ક્રિશ્ચિઆનિટીનો સ્વીકાર કદાપિ થઇ શકે નહિ, પણ પ્રાર્થના સમાજને તો બાઇબલનુ કે અને કોરાનનુ કે વેદનુ કે બીજા ગ્રથનુ કે પેગબરનુ Revelation માન્ય છેજ નહિ "નથી ઇશ્વરકૃત કોઇ શાસ્ત્રગ્રંથ, સાર ગ્રહણ એજ સત્ય ધર્મ પથ" એ પ્રાર્થના સમાજનો આવશ્યક સિદ્ધાત છે આ રીતે પ્રાર્થના સમાજ મતમા અને ક્રિશ્ચિઆનિટીમા બહુજ ભિન્નતા છે.

એ બે મતના ધર્મ સિદ્ધાંતોમાં જ તફાવત છે, આધારભૂત પ્રધાન મતતત્વોમા મહા અંતર છે. આ સર્વ અમે અનેકવાર સ્પષ્ટતાથી બતાવ્યા છતા એ બે મતમાં ઉપર બતાવેલા ભેદ ઉપર ઉપરના છે એમ કહી પોતાના મનને સુદર્શનકારે સંતુષ્ટ કર્યું હતું. પણ પોતાની નબળાઇ તેમને ખટકયા કરતી હોય એમ જણાય છે. કેમકે સુદર્શનના આ માસના અંકમા એ મિથ્યા આરોપ ફરી પ્રગટ કર્યો છે. અમે આટલી સ્પષ્ટતાથી વસ્તુસ્થિતિ સમજાવ્યા પછી થતા આ નિબંધને દુરાગ્રહજ કહેવો પડે છે. નો પણ આ વખતના આરોપમાં નબળાઇની અસર જણાઈ આવે છે તેનું પહેલુ ચિહ્ન નિર્દાવર્પણ છે, બીજું ચિહ્ન એ છે કે " ક્રિશ્ચિઆનિટીનુ સહજમાં ગળે ઉતરે તેવું રૂપાતર પ્રાર્થના સમાજ " એ કોટીમાથી ખસી જઈ " પ્રાર્થના સમાજને અને ક્રિશ્ચિઆનિટીને કાંઈ મળતાપણું છે " એવી વધારે સલામતીભરેલી અને ગમે તેમ સરકી જવાનું બની શકે એવી કોટીમાં આ વખત આશ્રય કર્યો છે. રૂપાન્તર અને કાંઇ મળતાપણું એ બેમા કેટલો બધો ફેર છે એ ખુલાસો ફરી બતાવવું પડે એમ નથી. " કાંઈ મળતાપણુ " કયા બે ધર્મ વચ્ચે નથી એ શોધી કહાડવાનું સુદર્શનકારને સોપીશુ તો બસ છે. સૃષ્ટિમા ચમત્કાર, ઇશ્વરના અવતાર, ઇશ્વર વિરુદ્ધ વિગ્રહ કરનાર રાક્ષસ વર્ગ વગેરે ક્રિશ્ચિઆનિટીની કલ્પનાઓ આ દેશના પુરાણોમા પણ કરેલી છે. માટે ક્રિશ્ચિઆનિટીને અને હિંદુ ધર્મને કાંઈ મળતાપણુ છે, યત્નની બાબતમાં વેદધર્મને અને કુંભીઝમને "કાંઈ મળતાપણું છે." અગ્નિ પૂજનમાં ઝરતોસ્ત ધર્મને અને વેદ ધર્મને "કાંઇ મળતાપણું છે." "કાંઇ મળતાપણું છે," એમ કહ્વાથી શુ વિશેષાધાન થાય છે તે સ્પષ્ટ કર્યા વિના તેટલી અનિશ્ચિત ઉક્તિ નિરર્થક અને નિરૂપયોગી છે. વળી તે " કાંઇ મળતાપણું " શી રીતે છે તે બતાવવાને બદલે પ્રાર્થના સમાજ મતના અગ્રણી ડા. ભાંડારકરનું પણ તેમ કહેવું છે એટલામાં સુદર્શનકારે બધી દલીલોનો સમાવેશ કરી દીધો છે. પણ ડા.

ભાડારકર શુ કહે છે તે જોઇએ. "બ્રાહ્મધર્મ માર્ગ કેટલેક અશે દેશમા સસ્કૃત વિદ્યાનુ પુનરૂજ્જીવન થયુ તેનું અને કેટલેક અશે ક્રિશ્ચિઆનિટીના હિંદુ ધર્મ સાથેના સસર્ગનુ પરિણામ (વચ્ચે રસ્તે નહિ) છે. સામસામા આવી રહેલા બે ધર્મ વચ્ચે સમાધાન કરવાનો એ પ્રયત્ન હતો" પ્રથમ તો Resultant શબ્દનો અર્થ વચ્ચેનો રસ્તો નથી, બે બળની સાથે પ્રવૃત્તિથી નિપજતુ પરિણામ એ અર્થ છે. Compromise (સમાધાની) શબ્દ વાપર્યાથી એ આ થાય છે કે હિંદુ ધર્મ માનનાર સન્મુખ ક્રિશ્ચિઆનિટી આવી ત્યારે તે અને ધર્મની વિશેષતા અને વિચિત્રતાથી ચકિત થઇ ચિત્તે સત્ય નિર્ણયનો માર્ગ (સારાસાર પરીક્ષા) શોધ્યો. અમારૂ આ કહેવુ અમારૂ નવુ જોડી કહાડેલુ નથી તે દા. ભાડારકરના જ વચનથી બતાવીશુ કેટલાક વર્ષપર પુના પ્રાર્થના સમાજમા તેમણે ભાષણ કહ્યુ હતુ કે,

"The prevailing Hindu religion is a religion in which we find various shades of belief and modes of action confused together. We cannot say it is not monotheism, we cannot say it is not polytheism or even fetishism It is neither simply a religion of external observances, nor is it a religion enjoining purity of heart only. We are dissatisfied with this state of things and have been seeking a more consistent and rational system of religious faith and action A foreign religion has for some time been knocking at our door and claiming admission. If we have deliberately refused to admit it, we must give our reasons .. And the first thing I wish to say... .. is that our religious basis is that supplied to us by the critical method '

"ચાલતો હિંદુ ધર્મ એવો ધર્મ છે કે તેમાં જાતજાતના વિચાર માર્ગ અને આચાર પદ્ધતિનો એકઠો ગુંચવાડો થએલો છે. તે એકેશ્વરવાદ નથી એમ કહી શકીએ નહિ. તે અનેક દેવવાદ નથી એમ કહી શકીએ નહિ તેમ પદાર્થોની દિવ્ય શક્તિ તરીકે પૂજાનો માર્ગ છે એમ પણ કહી શકીએ નહિ. તે માત્ર બાહ્ય આચરણનો ધર્મ નથી તેમ માત્ર હૃદયની પવિત્રતાનું વિધાન તેમા છે તેમ નથી.

"આવી વસ્તુ સ્થિતિથી આપણે અસંતુષ્ટ થયા છીએ, અને ધાર્મિક મત ને આચારની વિરોધરહિત અને યુક્તિસર પદ્ધતિ શોધીએ છીએ. એક વિદેશીય ધર્મ (ક્રિશ્ચિયાનિટી) કેટલાક વખતથી આપણા દ્વાર ખખડાવે છે અને પ્રવેશ કરવા માગે છે. આપણે સંપૂર્ણ વિચાર કરી તેને દાખલ કરવાની ના પાડી છે તો તે માટેના કારણ આપણે જણાવવા જોઈએ અને હું પ્રથમ એ કહેવા માગું છું કે ...આપણા ધર્મનો પાયો સારાસાર પરીક્ષાપર છે." અમે વિશિષ્ટ કર્યાં છે તે શબ્દોથી જણાશે કે બ્રાહ્મ ધર્મે ક્રિશ્ચિયાનિટીનો બુદ્ધિપૂર્વક અસ્વીકાર કર્યો છે એમ દા. ભાંડારકર સ્પષ્ટ કહે છે. હાલના વિરોધમય, એકરૂપતા વિનાના, ઉન્નતિહીન અને અંધકારમા ડુબેલા હિંદુ ધર્મથી ધર્માભિલાષ તૃપ્ત ન થાય, તેવે વખતે વધારે ઉચ્ચ પદ્ધતિનો અને સદાચરણાદિની કેટલીક ઉન્નત ભાવનાવાળો ખ્રિસ્તી ધર્મ સન્મુખ આવે પણ તેના મુખ્ય સિદ્ધાન્ત માન્ય કરી શકાય તેવા ન હોય, અને સંસ્કૃત ભાષાના અભ્યાસથી ઉપનિષદાદિનો ઉન્નત માર્ગ હાલના અધમ સંપ્રદાયથી જુદો જ જણાય ત્યારે ચિત્ત સારાસાર પરીક્ષા કરી વિશુદ્ધ, યુક્તિસર અને ઉત્તમ ભક્તિપર માર્ગ ગ્રહણ કરે એ દા. ભાંડારકરનો આશય છે. ક્રિશ્ચિયાનિટીનું 'રૂપાન્તર' બ્રાહ્મધર્મ છે એમ કહેવું છે જ નહિ. બૌદ્ધ માર્ગની અને ખ્રિસ્ત ધર્મની ઉન્નત સુનીતિભાવના બ્રાહ્મ ધર્મને માન્ય છે તેથી 'કાંઈ મળતાપણું' તો એ બે ધર્મ સાથે છે જ. બ્રાહ્મ ધર્મ અને ક્રિશ્ચિયાનિટીની આ ભિન્નતા રાજા રામમોહનરાયના વખતથી જ સ્પષ્ટ થયલી

છે. એ મહા પુરૂષે હિંદુ શાસ્ત્રનો અભ્યાસ કર્યો હતો તે પ્રમાણે આરબી ભાષામાં કોરાનનો અને હિબ્રુ અને ગ્રીક ભાષામાં બાઇબલના "ઓલ્ડ" અને "ન્યુ" "ટેસ્ટમેન્ટ"નો અભ્યાસ કર્યો હતો.ઇસુખ્રિસ્તની આજ્ઞાઓ વાંચી તે પ્રસન્ન થયા હતા અને 'સુખ અને શાંતિ આપનારી ઇસુની આજ્ઞાઓ' નામે પુસ્તક તેમણે પ્રગટ કર્યું છે. પણ તે પુસ્તકમાં તેમણે ઇસુને માત્ર ધર્મોપદેશક કહ્યો હતો પણ તેનું દિવ્ય સ્વરૂપ નાકબુલ કર્યું હતું. આથી ડા. માર્શમેન સાથે તેમને લાંબો વિવાદ ચાલ્યો હતો. રામમોહનરાયે 'પાદરી અને તેના શિષ્ય' નામે પુસ્તક પ્રગટ કર્યું તેથી અને ક્રિશ્ચિયાનિટી વિરૂદ્ધ બીજા લખાણોથી તેમને મી. ટીટલર, મી. એડમ વગેરે પાદરીઓ સાથે વિવાદ ચાલ્યો હતો. તેમના આ સર્વ લખાણોથી, તેમણે કરેલા બ્રાહ્મ સમાજના 'ટ્રસ્ટ ડીડ'થી અને તેમના નોંધાયલા વચનોથી સ્પષ્ટ જ જણાશે કે રામમોહનરાયને ઇસુની સુનીતિની આજ્ઞાઓ માન્ય હતી, પણ, ઇસુખ્રિસ્તનું દિવ્ય સ્વરૂપ, તેની માધ્યસ્થિ અને તેના બીજા મત—અર્થાત્ ક્રિશ્ચિયાનિટી તરીકે ઓળખાતા ધર્મનો તેમણે સ્પષ્ટ અસ્વીકાર કર્યો હતો. 'ટ્રીનીટેરીઆનિઝમ' (ત્રિમૂર્તિવાદ) ચાલતા હિંદુ ધર્મની અનેક દેવપૂજા જેવી મૂર્તિપૂજા છે એ તેમણે ઘણી સ્પષ્ટતાથી જણાવ્યું હતું. આ રીતે બ્રાહ્મ માર્ગનો આરંભ ક્રિશ્ચિયાનિટીના ખુલ્લા અસ્વીકાર સાથે થયો છે કેશવચન્દ્રસેને ઉત્તર કાલમાં ક્રિશ્ચિયાનિટીનો વિચિત્રતાથી કેટલેક અંશે સ્વીકાર કર્યો તે વખતે બ્રાહ્મ વર્ગે સ્પષ્ટ જણાવ્યું હતું કે એ સ્વીકાર સર્વથા અમાન્ય છે. કલકત્તા, મુંબાઈ, મદ્રાસ વગેરે સ્થળોની સમાજો તરફથી પ્રસિદ્ધ થતા પત્રો અને પુસ્તકોમાં પણ બ્રાહ્મ ધર્મ અને ક્રિશ્ચિયાનિટીનો મતભેદ અનેકવાર બતાવ્યો છે. તેમના થોડા ઉદાહરણો અહીં આપીશું. 'ધર્મ શિક્ષા અથવા બ્રાહ્મ ધર્મના મૂલતત્ત્વ' એ નામે પુસ્તક કલકત્તાની બ્રાહ્મ સમાજે પ્રગટ કર્યું છે તેમાં લખ્યું છે કે, "પરમેશ્વરે પ્રત્યેક મનુષ્યના અન્તરમાં ધર્મની સ્થાપના કરી છે...જો કોઈ એમ કહે કે કે ઇશ્વરે

આપણને ધર્મ એક પુસ્તકમા લખી આપ્યો છે તે મોટી ચૂક કરે છે એમ સમજવુ. એ ઇશ્વિરને કેવળ નિર્દય અને અજ્ઞ કહેવા સરખુ છે. પૃથ્વીની સપાટીપર અદ્યાપિ એવા કેટલાક લોક છે કે જેમને કંઈ પણ વર્ણજ્ઞાન નથી, અને કેટલાકને તે પુસ્તકના નામની પણ માહિતી નથી શુ ઇશ્વિરે તેવા લોકને ધર્મલાભ કરવાનો અધિકાર નથી આપ્યો?" મુબઈ પ્રાર્થના સમાજે પ્રગટ કરેલા 'આદિશાસ્ત્ર અને ઇશ્વિર જ્ઞાન' નામે પુસ્તકમા કહ્યુ છે, "જેમ હિંદુ લોક વેદને પોતાનુ આદિ ધર્મશાસ્ત્ર સમજી રામકૃષ્ણાદિ ઈશ્વરી અવતાર માને છે; ખ્રીસ્તી લોક બાયબલ એ ઇશ્વિરદત્ત ધર્મશાસ્ત્ર છે અને તેમા વર્ણવેલો ઇશુ એ ઇશ્વરનો અવતારી પુત્ર છે એમ માની તેના જ ઉપર વિશ્વાસ રાખ્યા સિવાય મનુષ્ય માત્રનુ તારણ થવાનુ નથી એમ પ્રતિપાદન કરે છે, મુસલમાન લોક કુરાનને અને મહમદને માન આપે છે, એ પ્રમાણે બીજા ધર્મના લોકોના એવા જ મત છે, પરંતુ આપણે બ્રાહ્મ લોક અમુક મનુષ્ય પૂર્ણ ઇશ્વરી અવતાર મુખ્ય ગુરૂ કિંવા ઉપદેષ્ટા અને અમુક એક પુસ્તક ઇશ્વિરીદત્ત ધર્મગ્રંથ છે એમ સમજી તેના જ ઉપર પૂર્ણ વિશ્વાસ રાખી રહેતા નથી ઇશ્વિરને માત્ર એક આદિગુરૂ સમજી તેને જ માન આપીએ છીએ અને તેની જ પાસેથી ધર્મજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ કરી લઇએ છીએ. તે જ આપણામાં ધર્મના મૂળ સત્યનું પ્રેરણ કરે છે." "મધ્યસ્થ નકો" (મધ્યસ્થ નથી જોઈતા) એ નામે મુબઈ સમાજ તરફથી બ્હેચાતા મરાઠી પુસ્તકમા જણાવ્યુ છે કે "ઇશ્વરે આપણને સાધારણ વિવેક શક્તિ આપી છે તેનો ઉપયોગ કરી જોતા સ્પષ્ટ માલમ પડે છે કે, મનુષ્યને પરમેશ્વરના રાજ્યમા જવા સારૂ, તેની પાસે પોતાના અપરાધની ક્ષમા માગવા સારૂ અને તેની પાસેથી ઐશ્વર્યની પ્રાપ્તિ કરવા સારૂ મધ્યસ્થની જરૂર લાગતી નથી. જ્યા રાજ્ય કપટી છે ત્યા આપસ્વાર્થી રાજા અને અમલદાર લોકો પાસે પોતાને મોટું માન અપાવે છે અને લોકો પાસેથી દ્રવ્ય મેળવી એશઆરામ ભોગવે છે એવું જ્યા માલમ

પડે છે તેવા ગત્યમા મધ્યસ્થ જોઈએ અને ત્યા એક મધ્યસ્થથી બસ થતુ નથી પ્રત્યેક દરજ્જાના પ્રત્યેક અમલદારને (એટલે માથા ગણુ સિપાઈથી તે ઠેઠ રાજા સુધી) તેના દરજ્જા પ્રમાણે મધ્યસ્થ જોઈએ છે ' દા ભાડાર ૨ પણ પુના પ્રાર્થના સમાજમા આપેના ઉપર જણાવેના ભાષણમા કહે છે, "My answer to the second class of persons spoken of before (i e Christians) who have placed before us a religion which, they say, was alone revealed by God in all its parts at a certain period in the history of man, and who call upon us to accept it on that ground also rests similarly on the basis supplied to us by the critical method Christianity is not the only religion professed by man, Hinduism, Buddhism, Mahomedanism and a variety of other religions have flourished in the world and are flourishing...What are the special claims of one of these religions to be considered as the only revelation ? . All have been revealed by God but man from the very weakness of his apprehension has mixed a great deal of falsehood with the truth communicated to him by his Father. It certainly is not consistent with our ideas of God's love for man to think him to have communicated that truth which it is so important for man to know only at a late period in the history of the world and only to a certain people." ("ઉપર કહેલા બીજા વર્ગના લોક (ક્રિશ્ચિયનો) જેઓ આપની

સમક્ષ તેમણે મૂકેલા ધર્મ માટે કહે છે કે માત્ર આ જ ધર્મ મનુષ્યના ઇતિહાસમા એક સમયે ઇશ્વરે સકલ ભાગ સહિત પ્રકાશિત કર્યો અને તે કારણથી એ ધર્મ સ્વીકારો. તેમને આપવાનો મારો ઉત્તર પણ એ પ્રમાણે સારાસાર પરીક્ષાની પદ્ધતિથી મળતા આધારને આશ્રયે છે કે ક્રિશ્ચિયાનિટી સિવાય બીજા ધર્મ પણ મનુષ્યો માને છે. હિંદુ ધર્મ, બૌદ્ધ ધર્મ, મુસલમાન ધર્મ અને બીજા ઘણા ધર્મ દુનિયામા જામી ગયા છે અને જામ્યા છે આમાનો એક ધર્મ તે જ એકમાત્ર ઈશ્વર પ્રકાશિત ધર્મ એમ ગણવા માટે તેમા શી વિશેષતા છે? . બધા ઈશ્વરે પ્રકાશિત કર્યા છે. પણ મનુષ્યે પોતાની અલ્પ શક્તિની જ દુર્બલતાને લીધે પોતાના પિતાએ નિવેદન કરેલા સત્ય સાથે ઘણુ અસત્ય ભેળી દીધુ છે જે સત્યજ્ઞાન મનુષ્યોને આટલુ બધુ જરૂરનુ છે તે સૃષ્ટિના ઇતિહાસમા કેટલોક કાળ ગયા પછી અને એક અમુક પ્રજાને જ ઈશ્વરે નિવેદન કર્યું એમ માનવું તે ઈશ્વરને મનુષ્યજાતિ પર પ્રેમ છે એ વિચારથી વિરુદ્ધ છે)" આ સર્વ ઉપરથી જણાશે કે બ્રાહ્મ ધર્મ અને ક્રિશ્ચિયાનિટીના મૂળતત્વોમા બહુ તફાવત છે એ વાત કંઈ અમે તકરાર ખાતર નવી કહાડેલી નથી અને તે માટે અમે 'કલ્પના માત્રથી દલીલો રચી' નથી, પણ સમસ્ત બ્રાહ્મ વર્ગનો એ મત છે અને તે તેમણે અનેક વેળા પ્રસિદ્ધ કર્યો છે. ક્રિશ્ચિયાનિટીની સુનીતિ શિક્ષાઓને બ્રાહ્મ ધર્મ માન્ય ગણે છે તે ધર્મનો મત એ છે કે **સર્વત સારમાદદ્યાત્** ઈશ્વરે આપેલી વિવેક બુદ્ધિવડે સર્વ ઠેકાણેથી, સર્વ શાસ્ત્રોમાથી, સર્વ ધર્મમાથી સાર લેવો. ખ્રિસ્ત ધર્મ કે મુસલમાન ધર્મમા કંઈ સુતત્ત્વ હોય તો મિથ્યા સ્વદેશાભિમાનથી તે ના કબુલ કરવુ કે સ્વીકારવુ નહિ એવો બ્રાહ્મ ધર્મનો દુરાગ્રહ નથી. તેથી ક્રિશ્ચિયાનિટીના નામથી મલિનતા આવી જાય છે કે તેના કે બીજા કોઇ ધર્મના ગ્રાહ્ય અંશનો અંગીકાર કર્યાથી દૂષણ લાગી જાય છે એમ બ્રાહ્મ વર્ગનું કહેવુ નથી. જ્યા તેવો અંગીકાર તે કરે છે ત્યા તે પ્રસિદ્ધ

કરે . પણ જ્યા વાસ્તવિક ભેદ છે એમ સ્પષ્ટ બતાવવામા આવે છે ત્યા તે નહિ જોતા તે ભેદ નથી એમ કહી અંધ દુરાગ્રહ પકડી રહેનારનો શો ઉદ્દેશ છે તે સમજાતુ નથી.

આ વિષયમા સુદર્શનકાર પ્રાર્થના સમાજસ્થ વર્ગ પર એવો આરોપ કરે છે કે બ્રાહ્મ ધર્મ ક્રિશ્ચન ધર્મથી જુદો છે એમ તેઓ માત્ર કલ્પિત દેશાભિમાનથી કહે છે. જે સર્વ ઠેકાણેથી સાર ગ્રહણ કરે છ, અને તે વાત કબુલ કરે છે તથા પોતાના દેશના આચાર વિચારમા જ્યા અયોગ્યતા હોય ત્યા તે સ્પષ્ટ બતાવે છે તેની વૃત્તિ કલ્પિત દેશાભિમાનની એક રીતે કહી શકાય નહિ. પ્રાર્થના સમાજસ્થ વર્ગને વેદ શાસ્ત્રાદિના વચનો પ્રમાણભૂત નથી, તેમાના ગ્રાહ્ય અને અગ્રાહ્ય અશ વિશે વિવેચન કરતા તેને કંઈ બાધ નથી, તેથી તે વચનોને 'કલ્પિત માર્ગે' ઉતારવાનું તેમને કંઈ કારણ નથી. શાસ્ત્રવચન જ્યા તર્કાનુસાર ન હોય ત્યા તે વચનને અમાન્ય ગણતા જેને હરકત નથી, શાસ્ત્રવચન જ્યા તર્કાનુસાર હોય ત્યા તેથી જ સર્વોત્તમ પ્રમાણ મળ્યુ એમ જેનો મત નથી તેને શાસ્ત્ર વચનોને એક અમુક માર્ગે ઉતારવાનુ પ્રયોજન નથી સુદર્શનકારને શાસ્ત્રનું ત્રિકાલાબાધત્વ માન્ય છે તેથી સૃષ્ટિના ઇતિહાસમા વધતા જતા જ્ઞાન સાથે અમુક સમયે કેવા તર્કથી થએલા શાસ્ત્રોને અને તેમા વળી જુદા જુદા શાસ્ત્રકારોના ભિન્ન ભિન્ન વચનોને એકરૂપ બતાવવાનો પ્રયત્ન તેમને કરવો પડે છે, તેથી શાસ્ત્ર વચનોનો કલ્પિત અર્થ કરવાની તેમને જરૂર પડે છે. તર્કાનુસાર ન હોય તેને પણ તર્કાનુસાર બનાવવાને પ્રયાન કરનારને પોતાને ઠગવાની જરૂર પડે છે. સુદર્શનકાર કહે છે કે 'અમને પણ મુસલમાન, પારસી, ક્રિશ્ચિઅન જેનામા હોય ત્યાથી સત્ય ગ્રાહ્ય છે.' હમે પુછીએ છીએ કે એમના ક્યા લખાણમા એમણે બતાવ્યુ કે અમુક પરકીય શાસ્ત્રમા અમુક સત્ય છે, અને તે આ દેશના શાસ્ત્રમા નથી? 'પોતાનુ પારકુ' એવું એમને નથી તો એમણે ક્યા બતાવ્યુ કે આ બાબતમા આ દેશના અમુક શાસ્ત્રમા

ભૂલ છે? માત્ર મિથ્યા ઘોષથી કશો લાભ નથી. વાસ્તવિક રીતે તો એમનું કહેવું એમ જ છે કે આ દેશના કોઈ શાસ્ત્રમા કોઈ ઠેકાણે કંઈ અગ્રાહ્ય છે જ નહિ. અગ્રાહ્ય હોય ત્યા પણ મારીમચડીને ગ્રાહ્ય બતાવવું એ એમનો ઉદ્દેશ છે. એમને દુનિયાના હાલના જ્ઞાનનું સકળ સત્ય વેદમા જડે છે, તેનું તે જ વેદથી ભિન્ન વિચારના ઉપનિષદમા જડે છે, તેનું તે જ ભિન્ન ભિન્ન મતના દર્શનોમા જડે છે, તેનું તે જ અધમ પુરાણોમા જડે છે. તેમને તો જ્ઞાનની ઐતિહાસિક ક્રમશઃ વૃદ્ધિ જ માન્ય નથી. ભિન્ન ભિન્ન મતને પણ મારીમચડીને એક બતાવવાનો એમનો ઉદ્દેશ છે. અને સ્પષ્ટ છે કે આનું કારણ એ છે કે જે વિચાર અને મત હાલ સત્ય જણાય છે તે આ દેશના શાસ્ત્રોમા પણ હોવા જ જોઈએ, આ દેશના શાસ્ત્રોમા કંઈ અસત્ય કે ભ્રાન્તિમય હોય જ નહિ એવા જુઠા દેશાભિમાનથી તેઓ ઠગાયા છે. એ જ ખોટી લાગણીથી બીજા દેશના શાસ્ત્રો જેટલે અંશે આ દેશના શાસ્ત્રોને મળતા આવે તેટલે અંશે માન્ય અને બીજી સર્વ રીતે અમાન્ય એમ ઠરાવવામા આવે છે. સુદર્શનકારના લખાણોનો આશય તો એટલે સુધી જણાય છે કે હાલના અમુક જ્ઞાન કે શોધ આ દેશના પ્રાચીન શાસ્ત્રમા કેમે કર્યા જડતા ન હોય તો તેટલી પ્રાચીન શાસ્ત્રોની ખામી નહિ, પણ, તે જ્ઞાન કે શોધની અનિષ્ટતા. આ મત મનુષ્યમા અનુભવથી જ્ઞાન વધ્યુ છે કે વધે છે, એ સત્યને ઉંધુ વાળે છે અમુક પુસ્તક સમૂહમા કાઈ અસત્ય હોય જ નહિ એમ પ્રથમ માની લઈ તર્કના પરિણામ તપાસવા નિકળતા આ ભ્રાતિ થયા વિના રહે નહિ. આ કલ્પિત દેશાભિમાન સુદર્શનકારના લખાણમા ઠેર ઠેર જોવામા આવે છે. આ દેશના જુદા જુદા સમયના અને તેથી જુદા જુદા મતના શાસ્ત્રોમા પણ તેમને તો એકરૂપતા જ દેખાય છે. વિરોધી વિચારોને અવિરોધી બતાવવાનો પ્રયત્ન કરવો એ તત્વચિંતનમા બહુ મોટી ભુલ છે. અમુક મત તરફ બીજા વિરુદ્ધ મતોને મચડવાથી તે મતને વાસ્તવિક રીતે કશુ સમર્થન મળતું નથી. સુદર્શનકારના

'પ્રતિપક્ષીઓ જેમા દેશાભિમાન માને છે તે વાત ક્વચિત્ પરધર્મને કે પરદેશીય વિચારને મળતી હોય' એ વાકયથી જણાય છે કે જેટલું સત્ય તેટલું આ દેશનું એમ કહેવું એ એમના મત પ્રમાણે દેશાભિમાન છે અને તેથી બ્રાહ્મ ધર્મમાં આટલું પરદેશીય છે એમ કહ્યાથી મોટી ખામી બતાવી એમ તે માને છે. આ વિચાર વૃથા દેશાભિમાનને આધારે છે.

કાલ્પનિક પ્રતિમા.+

એક તત્વચિંતકે કહ્યું છે કે ઈશ્વરની માનસિક ભક્તિ કરતાં પણ મનની સમક્ષ કલ્પના તેની મૂર્તિ ઉભી કરે છે, ગાયનથી મનને ભક્તિરસનું નિમગ્ન કરતા પણ કલ્પના જાગૃત થાય છે. સર્વ રીતે ઇશ્વરનું ધ્યાન કલ્પનાદ્વારા થાય છે, એટલે કલ્પનાએ ઉત્પન્ન કરેલા સ્વરૂપનું આપણે ધ્યાન કરીએ છીએ. તેથી એક રીતે માનસિક ભક્તિમા પણ મૂર્તિપૂજા થાય છે. આ ચિંતકે સ્પષ્ટ કહ્યું છે કે સૃષ્ટિના પદાર્થની મૂર્તિ કરી તેની પૂજા કરવી એ ઉપલી કાલ્પનિક પ્રતિમા એનાથી ઘણી જુદી વસ્તુ છે. બંનેમા ઘણો ફેરછે. સૃષ્ટ પદાર્થની પૂજા મનને અધમતામાં લઇ જાય છે અને ઇંદ્રિયગોચર વસ્તુની ઇંદ્રિય ગોચર પદાર્થોથી પૂજા કરતાં મન સૃષ્ટ પદાર્થમાં બંધાઇ જાય છે, સૃષ્ટ પદાર્થમા સૃષ્ટ પદાર્થના ગુણનુંજ ભાન રહે છે અને સૃષ્ટ પદાર્થથી પર, અમૂર્ત ચિન્મય અને નિરંજનરૂપથી મન વિમુખ થાય છે. આ ચિંતકે આ ભેદ સ્પષ્ટ બનાવ્યા છતા થોડી વિચારશક્તિવાળાથી તે સમજાતો નથી. તેને તો એમ ભાસે છે કે અમે ને રીતે અંને મૂર્તિની પૂજા કરવી પડે છે ત્યારે સૃષ્ટ પદાર્થની પૂજા કરવામા શો દોષ છે! કાલ્પનિક અને ભૌતિક મૂર્તિમા માત્ર "મૂર્તિ શબ્દજ સામાન્ય છે, એ બેના અંત સ્વરૂપમાં આસમાન"

+ 'જ્ઞાનસુધા' પખવાડિક પત્રના તા. ૨૫-૫-૧૮૮૯ના અંકમાં છપાયલે.

જમીનનો ફેર છે, એ બેનાં જ્ઞાન જુદી જુદી રીતે થાય છે, એ બેની પૂજાના વિધિ કેવળ ભિન્ન છે, એ બેની પૂજાથી મનપર થતી અસર તદન જુદી છે, એ બે મનની સમક્ષ જુદી જુદી રીતે આવે છે, એ તેનાથી નથી સમજાતું. માત્ર 'મૂર્તિપૂજા' શબ્દ સામાન્યજ છે એટલું તેનાથી સમજાય છે. આ રીતે એ તર્ક થોડું ભણેલાને બહુ નુકશાન કરે છે. તેને તે ભ્રાન્તિમાં નાંખે છે. કાલ્પનિક અને ભૌતિક મૂર્તિપૂજામા સમાનતા ખોળનારે તે બેનો ભેદ ભૂલી જવો ના જોઇએ. કાલ્પનિક પ્રતિમા કેમ થાય છે તેનો વિચાર કરીએ. ઇશ્વર નિરાકાર નિરંજન છે એટલે રૂપ, રસ, સ્પર્શ, ગંધ, અને શબ્દની જ્ઞાનેન્દ્રિયોથી તે ગ્રહણ કરાતો નથી. મનનેજ તેનું જ્ઞાન થાય છે. હવે, જ્યારે સ્વરૂપ નથી તેનું ધ્યાન મન શી રીતે કરે છે? મન શાનો વિચાર કરે છે? તેના ગુણનો. સર્વ શક્તિમાન, સર્વવ્યાપી, સર્વજ્ઞ દયાસાગર, વગેરે ગુણો મન સમક્ષ આવે છે. એ ગુણો મન આગળ શી રીતે આવે છે?

કલ્પના દ્વારા કલ્પના જાગૃત થઇ એ ગુણો હાજર કરે છે. એ ગુણોવાળો તે ઈશ્વર એમ જ્ઞાન થાય છે. તેથી નિરાકારનું જ્ઞાન તે સગુણ છે એમ વિચાર્યાથી થાય છે. નિરાકાર તે સગુણ ન હોય એ તર્ક ભૂલભરેલો છે. નિરાકારત્વ એ પણ એક ગુણ છે. તમસ્ વગેરે ત્રણ તેજ ગુણ એવી પરિમિત કલ્પનાવાળાને નિરાકારથી નિર્ગુણજ એમ લાગે છે. પણ ગુણ ન હોય તો ઇશ્વર ષડૈશ્વર્ય ગુણસંપન્ન ભગવાન કેમ હોય! તેથી ઇશ્વરને નિરાકાર અને સગુણ માન્યા છે. હવે આ ગુણનું કલ્પના આગાડી હાજર થવું તેને મૂર્તિપૂજા કહો તો ભલે, માનસિક ભક્તિ કરનાર જે મૂર્તિપૂજાને ભ્રાન્તિજનક કહે છે તે તો સ્થૂલ પદાર્થની મૂર્તિપૂજા છે. આ બેમાં 'મૂર્તિ' શબ્દ સિવાય કશું સામાન્ય નથી. ભૌતિક મૂર્તિ એટલે ઇંદ્રિયો ગ્રહણ કરી શકે એવું જડ પદાર્થમય પ્રત્યક્ષ સ્વરૂપ. કાલ્પનિક મૂર્તિ એટલે ઇંદ્રિયોથી અતિત અને કલ્પનાગ્રાહ્ય એવા એક અસ્તિત્વનું ભાન. કાલ્પનિક મૂર્તિની

પૂજા પરાત્પર, અનંત, જડથી જુદા, ચિદ્ઘમયનું ભાન કરાવે છે. ભૌતિક મૂર્તિપૂજા મનને જડ પદાર્થમાં બાધી રાખી પૂજ્ય પદાર્થમાં જડના ગુણજ આરોપાવે છે. અનંતને અંતવત્ બનાવે છે, અપરિમેયને પરિમિત કરી નાખે છે. એ બેમાં કેટલો ફેર! તે બેને એક કેમ કહેવાય? 'મૂર્તિ' શબ્દના અર્થજ જુદા છે.

હવે એ વિચારવાનું રહ્યું કે ભૌતિક મૂર્તિપૂજાની જરૂર શી? એમ કહેવામાં આવે છે કે મનુષ્યને પરમેશ્વરનું જ્ઞાન તેના નિરાકારત્વથી થતું નથી. તેને સાકાર કરી પ્રથમ ઇંદ્રિયો સમક્ષ આણવો જોઈએ. હવે પ્રથમ તો એજ ભૂલ છે કે નિરાકારને નિરાકાર જાણવા સારૂ તેને સાકાર માનવો જોઇએ. સાકાર નિરાકારનું ભાન કેમ કરાવે? ઇંદ્રિયોથી અતિતનું જ્ઞાન તેને ઇંદ્રિય ગોચર માન્યાથી કેમ થાય! ચિદ્ઘમયનું જ્ઞાન જડમયથી કેમ થાય? બંનેના ગુણ જુદા છે. ઇશ્વિરના એકે ગુણ જડમૂર્તિમાં નથી તો જડમૂર્તિ ઇશ્વિરનું ભાન કેમ કરાવે? વળી કહેવામા આવે છે કે દૂર રહેલા દેશનું જ્ઞાન નકશો જોયાથી થાય છે, દૂર રહેલા પુરુષનું જ્ઞાન તેની છબીથી થાય છે તેમ ઇશ્વરનું જ્ઞાન મૂર્તિથી થાય છે. અહિં વળી ભ્રાન્તિ છે. નકશામાં આકારની રેખા મૂળ દેશની છે, તેવીજ છે. છબીમાં રૂપ પુરુષનું હોય તેવુંજ છે. મૂર્તિમાં ઇશ્વરનું સ્વરૂપ છે? કશું નહિ. મૂર્તિ તો મનુષ્યનું રૂપ બતાવે છે. જડ પદાર્થોથી કોઈ ઇશ્વિરની મૂર્તિ ઇશ્વિરના રૂપને મળતી આવે તેવી બનાવે તો જેમ દેશના આકાર મળતા નકશાથી દેશનું ભાન થાય, પુરુષના સ્વરૂપને મળતી છબીથી પુરુષનું ભાન થાય તેમ ઇશ્વિરના સ્વરૂપની પ્રતિરૂપ મૂર્તિથી ઇશ્વિરનું ભાન થાય. પણ મનુષ્ય તો મનુષ્યની કે બીજા કોઈ સૃષ્ટ પદાર્થની મૂર્તિ બનાવી શકે છે. તે ઇશ્વિરને એકે રીતે મળતી આવતી નથી. મનુષ્યના જીવાત્માની મૂર્તિ થઈ શકતી નથી તો પરમાત્માની તો કેમજ થાય? પોતાના આત્માનો વિચાર કરવામાં જડમૂર્તિ કામ લાગશે ત્યારે, પરમાત્માનો વિચાર કરવામાં તે કેમ કામ લાગશે? ગણિતમાં અને બીજા શાસ્ત્રમાં ખરા જ્ઞાન

સાર મૂર્ત મૂકી અમૂર્તમાં જવું પડે છે. વ્યક્તિ મૂકી વ્યક્તિથી પરનો વિચાર કરવો પડે છે તો ઇશ્વર જ્ઞાન જેવા મહાન વિષયમાં મૂર્તથી, એક ઠેકાણે રહેલી વ્યક્તિથી કેમ ચાલે? ઇશ્વર નિરાકાર એમ એક વાર ભાન થયું પછી સાકાર મૂર્તિ મનને કેમ રૂચે? નિરાકારને સાકાર કરી પૂજતાં મનને છેતરવું પડે એવી રીતે ભક્તિ કેમ થાય? મનને ઇશ્વરનું નિરાકાર સ્વરૂપે ધ્યાન કરવાનું, તો તેને તે સાકાર છે એમ કેમ મનાવાય? ભૌતિક મૂર્તિથી અંતે નિરાકાર ઇશ્વરનું જ્ઞાન થાય છે એમ કહેવામાં આવે તો પૂછીશું કે કેટલાએ જ્ઞાન થયા પછી ભૌતિક મૂર્તિની પૂજા મૂકી દીધી છે? જો મૂર્તિથી ઇશ્વરનું જ્ઞાન થતું હોય તો જ્ઞાન થયા પછી મૂર્તિ મૂકી દેવી જોઇએ! કોણ તેમ કરી શક્યું છે? ઇશ્વરને સાકાર મનુષ્યાકાર કરી પૂજતા આકારનું, મનુષ્યનુંજ ભાન મનમાં રહે અને મન સાકારમાં જ બંધાઇ જાય. ઇશ્વર નિરાકાર છે એમ ખાત્રી થયા પછી મન સાકારમા કેમ ચોટે? આકાર પર તેને કેમ ભાવ આવે? મન જાણે છે કે આ ઇશ્વરનું વાસ્તવિક સ્વરૂપ નથી તો પછી તેને તે સ્વરૂપે કેમ પુજી શકે? ઇશ્વર નિરાકાર નિરંજન છે એમ ભૌતિક મૂર્તિપૂજાથી ભાન થતું ના હોય તો તેવી મૂર્તિપૂજાનું ફળ શું? તેની જરૂર શી? ખરેખરૂં જોતાં તો, મનુષ્ય રૂપે મૂર્તિપૂજાથી મન તેને મનુષ્ય ધારી તેના ભોજન, સ્નાન વગેરેમા ગુંથાએલું રહે છે અને ખરૂં સ્વરૂપ ભૂલી જાય છે.

તેથી, કાલ્પનિક અને ભૌતિક મૂર્તિપૂજા એ બેમાં ફેર નથી અને તે માટે સર્વ ભક્તિ કરનાર મૂર્તિપૂજક છે એમ કહેવું એના જેવી ભ્રાન્તિ બીજી એકે નથી.

શ્રુતિ.×

परा हि मे विमन्यवः पतन्ति वस्य इष्टये ।

वयो न वसतीरुप ॥ ऋग्वेद म. १. सू. २५. मं ४.

અર્થઃ—કારણ કે જેમ પક્ષી (પોતાના) નિવાસસ્થાન તરફ (દોડે છે) તેમ મારી વાસના ઉત્કૃષ્ટ ધનની પ્રાપ્તિ તરફ દોડે છે.

દિનના વ્યાપારમાંથી પરવારી, ખોરાક પાણી વગેરે સાધન મેળવવાની મહેનત પૂરી કરી પક્ષી જેમ સાયંકાળે પોતાના માળા તરફ વિશ્રાન્તિ માટે, સ્વસ્થ થવા માટે, પ્રિયને મળવા માટે પાછું દોડતું જાય છે, તેમ ભક્તનો આત્મા પણ સંસારવ્યવહારથી મુક્ત થઈ, પ્રપંચ છોડી, ચંચલ ધન માટેનો પ્રયાસ ઘડીવાર પડતો મૂકી, વિશ્રાન્તિ પામી, ઉત્કૃષ્ટ ધન શોધવા, પ્રેમનિધાન પરમાત્માનું ધ્યાન કરવા પોતાના નિવાસમાં, અન્તર્વૃત્તિમાં ઉત્સાહપૂર્વક મગ્ન થાય છે. સંસારમાં ધન માટેનો પ્રયાસ, ઉત્કર્ષ માટેનો પ્રયાસ, કીર્તિ માટેનો પ્રયાસ, ભક્તના આત્માને અવિશ્રાન્ત કર્યા જેવો ઉચિત લાગતો નથી. એ પ્રયાસ બંધ રાખી ઉત્કૃષ્ટ ચિરસ્થાયી ધન શોધવા તે ઘડી ઘડી પ્રયાસ કરે છે; બહારના વ્યવહાર, જગતની માયાથી મુક્ત થઈ તે પ્રેમનિધાન પરમાત્મા સાથે યોગ કરવા પોતામાં ઉતરે છે, ધ્યાન મગ્ન થાય છે. આત્માની વાસના જ એ ઉત્કૃષ્ટ ધન તરફ દોડે છે. દેખાતા જગતથી પર ઈશ્વર છે એવું તેને પોતાનો સંસ્કાર પોતાનો વેગજ કહે છે. પરમાત્મા છે એવું આત્માને કશાની સહાય વિના પોતાની વૃત્તિથી જ ભાન થાય છે. એ પરમાત્માનું સ્વરૂપ પણ માલમ પડે છે.

बृहच्च तद्दिव्यमचिन्त्यरूपं सूक्ष्माच्च तत् सूक्ष्मतरं विभाति ।
दूरात्सुदूरे तदिहान्तिके च पश्यत्स्विहैव निहितं गुहायाम् ॥

३ मुण्डकोपनिषद् म. १. म. ६०.

× 'જ્ઞાનસુધા' માસિકના જાન્યુઆરી અને એપ્રિલ ૧૮૯૨ ના અંકમાં છપાયેલ.

અર્થઃ—તે (બ્રહ્મ) મ્હોટું છે, દિવ્ય છે, અચિન્ત્ય રૂપવાળું છે, તથા સૂક્ષ્મથી પણ સૂક્ષ્મ છે, (એવું તે) પ્રકાશે છે; તે દૂરથી પણ દૂર છે, તે અહીં સમીપ પણ છે. એ અહીંજ (પોતામા) જોતા (પુરુષો)મા (બુદ્ધિરૂપ) ગુહામા રહેલુ છે.

આત્માને સ્વસ્થ રાખી વિચાર કરનારને માલમ પડે છે કે એ પરમાત્મા બ્રહ્મ મહાદિવ્ય છે. એનું રૂપ એવું છે કે તે પૂરેપૂરૂં વિચારી શકાય પણ નહિ. આત્મા પોતે તો અલ્પ અને ક્ષુદ્ર છે પણ તેને વિચાર કરતાં પરમાત્માનું અગાધ મહત્ત્વ માલમ પડે છે. બહારના જગતથી, મનુષ્યના શરીરથી જુદું પરમાત્માનું કંઈ દિવ્ય સ્વરૂપ છે. એ સ્વરૂપ જાણવું એવુ કઠણ છે કે તે સૂક્ષ્મથી પણ સૂક્ષ્મ, ઝીણાથી પણ ઝીણું, અતકર્યથી પણ અતકર્ય માલમ પડે છે. બહારનું જગત આત્માથી દૂર છે, તેનું સ્વરૂપ તેને પ્રયાસથી માલમ પડે છે; પણ પરમાત્મા એથી પણ દૂર છે, તેને જાણવો એથી પણ કઠણ છે. પણ જો આત્મા જગતની જંજાળ મૂકી અન્તઃકરણ પ્રવૃત્તિપર ધ્યાન દે છે તેને પરમાત્મા નજીક માલમ પડે છે, પરમાત્માનો અને પોતાનો સંબંધ સાક્ષાત્ માલમ પડે છે. પરમાત્મા સર્વવ્યાપી છે, પરમાત્મા હૃદયને સત્પ્રેરણા કરી પોતાનું દિવ્ય દર્શન દે છે એવું તેને માલમ પડે છે. જગતની માયાથી પરમાત્મા દૂર છે, સંસારના લોભમોહમાં આસક્ત થઈ રહેવાથી પરમાત્મા માલમ પડતો નથી, જગતના જડ પદાર્થોમા પરમાત્મા માલમ પડતો નથી; પણ આત્મા વિચારી જુએ, બુદ્ધિવ્યાપાર કરે તો પોતામા રહ્યા રહ્યા જ જડ જગતની મદદ લીધા વિના તેને પરમાત્માનું જ્ઞાન થાય છે, તર્ક અને ભાવમાં તેને બ્રહ્મનું જ્ઞાન થાય છે. આત્માને સ્વગુહામા પરમાત્માનું જ્ઞાન થાય છે તે હું પરમાત્મા છું એવું જ્ઞાન થતું નથી; પરમાત્મા તો દિવ્ય અને અચિન્ત્ય રૂપ છે એવું જ્ઞાન થાય છે. પણ તે જ્ઞાન સહજ થાય છે, સ્વાભાવિક ઉપલબ્ધિથી થાય છે, પોતાને પૂછી જોયાથી થાય છે.

अस्मा इदु प्र तवसे तुराय प्रयो न हर्मि स्तोमं माहिनाय ।
ऋचीषमायाध्रिगव ओहमिन्द्राय ब्रह्माणि राततमा ॥१॥

अस्मा इदु प्रयं इव प्र यंसि भराम्याङ्गूषं बाधे सुवृक्ति ।
इन्द्राय हृदा मनसा मनीषा प्रत्नाय पत्ये धियो मर्जयन्त॥२

अस्मा इदु त्यमुपमं स्वर्षां भराम्याङ्गूषमास्येन ।
मंहिष्ठमच्छोक्तिभिर्मतीनां सुवृक्तिभिः सूरिं वावृधध्यै ॥३॥

अस्मा इदु स्तोमं सं हिनोमि रथं न तष्टेव तत्सिनाय ।
गिरश्च गिर्वाहसे सुवृक्तीन्द्राय विश्वमिन्वं मेधिराय ॥४॥

अस्मा इदु सप्तिमिव श्रवस्येन्द्रायार्कं जुह्वा३ समञ्जे ।
वीरं दानौकसं वन्दध्यै पुरां गूर्तश्रवसं दर्माणम् ॥५॥

ऋग्वेद. मं० १. सू० ६१.

અર્થઃ—બલાઢય, ત્વરાયુક્ત (અને) મ્હોટા (જે) આ (ઇંદ્ર) તેને જ (હું) અન્ન પ્રમાણે (આ) સ્તોત્ર અર્પણ કરૂં છું. સ્તુતિ યોગ્ય (અને) અપ્રતિહત ઇન્દ્રને ઉત્તમ (સ્તોત્ર) (અને) સર્વોત્કૃ-હવિરન્ન (અર્પણ કરૂં છું.) ૧

આ (ઇન્દ્ર) ને જ (હું) અન્ન પ્રમાણે (સ્તોત્ર) અર્પણ ક છું, (આનેજ હું) (શત્રુનો) બાધક મધુર સ્તોત્ર અર્પણ કરૂં છું (બીજા લોક પણ) પુરાતન પ્રભુ (જે) ઇન્દ્ર (તેનેજ) પ્રીત્યર્થ હૃદ વડે, મન વડે અને જ્ઞાન વડે સ્તોત્ર રચે છે. ૨

ઉત્કૃષ્ટ (જે) સ્વર્ગદાયક સ્તોત્ર (તે હું મારા) મુખથી આ (ઇન્દ્ર) ને પ્રીત્યર્થ અર્પણ કરૂં છું. પરમ ઉદાર (અને) બુદ્ધિમા- (ઇન્દ્ર) ની જ કીર્તિ હું ભક્તિપૂર્વક સુંદર સ્તોત્રથી વધારૂં છું.

રથની વાંછા કરનાર સારૂ સુથાર રથ કરે છે તેમ હું આ (ઇન્દ્ર) ને પ્રીત્યર્થજ સ્તોત્ર રચું છું; સ્તોત્ર વાહન ઇન્દ્રને પ્રીત્યર્થ હું સુંદર સ્તોત્ર (રચું છું). બુદ્ધિમાન (ઇન્દ્ર) ને પ્રીત્યર્થજ સર્વ વ્યાપી સ્તોત્ર રચું છું. ૪

આ ઇન્દ્ર સારૂ હું દ્રવ્યેચ્છાથી ઘોડા (તૈયાર કરવા) પ્રમાણે (મારી) જીભથી સ્તોત્ર તૈયાર કરૂં છું, અને દાનના નિવાસ (અને) શત્રુના નગરના અખ્યાત નાશકારી જે વીર (ઇન્દ્ર) તેને વંદન કરૂં છું. ૫

વેદ રચનાર ઋષિના આ સાદા પણ ભાવપૂર્ણ અને હૃદયંગમ ઉદ્‌ગાર ઉચ્ચ કવિતા અને ભક્તિનાં ઉદાહરણ છે. સૃષ્ટિના દેખાવોનું સ્વાભાવિક નિરીક્ષણ કરતા વૈદિક ઋષિઓએ વૃષ્ટિ આપનાર અને તે વડે ધનધાન્યની સમૃદ્ધિ આપનાર, કાળા વાદળાને વિખેરી નાંખનાર, અનાવૃષ્ટિનો નાશ કરનાર એવો સમર્થ અને મિત્રભૂત ઇન્દ્ર નામે દેવ કલ્પ્યો હતો. અનાર્ય વતનીઓની સામે યુદ્ધ કરવામાં તેઓ આ ઇન્દ્રની સહાયતા માગતા અને તેને પોતાની સાથે સોમરસ પીવા અને બલિદાન લેવા બોલાવતા. જ્ઞાનની બાલ્યાવસ્થામાં તેમની ભક્તિ સાદી જ હતી. બ્રહ્મનું અદ્વિતીયત્વ કે નિરાકારત્વ તેમણે ગ્રહણ કર્યું નહોતું. તે છતા જેમને તેઓ પ્રભુ માનતા હતા એવા દેવોપરની તેમની ભક્તિ નિષ્કપટતા અને ભાવોર્મિના મહત્વ સારે અનુપમ છે. સહુથી મોટા દેવ ઇન્દ્રની સ્તુતિ કરતાં એક ઋષિ ઉપર કહ્યું તેમ કહે છે કે બલાઢ્ય, પરાક્રમી, મ્હોટા–સ્તુતિ કરવામા આવે છે તેવાજ ખરેખર મ્હોટા,—અને જેની શક્તિ વિરૂદ્ધ કે મન વિરૂદ્ધ કોઈ જઇ શકતું નથી એવા જે ઇન્દ્ર તેનેજ હું આ મારૂં કરેલું સ્તોત્ર અને હવિરન્ન અર્પણ કરૂં છું. બીજા કોઈ દેવને અર્પણ કરતો નથી. બીજા દેવને હું ભજતો નથી. બીજા દેવનું આવું મહત્વ નથી; ઇન્દ્રજ મોટો, ઇન્દ્રજ સ્તવનીય, ઇન્દ્રજ પરાક્રમી છે. ઇન્દ્રજ પુરાતન પ્રભુ છે, તેને જ સ્તોત્ર ઘટે છે. શત્રુઓના નાશ સારૂ હું તેની સ્તુતિ કરૂં છું. તેનેજ હવિ ઘટે છે. અને હું એકલોજ ઇન્દ્રને શ્રેષ્ટ સમજીને ભજું છું એમ નથી; બીજા લોક પણ તેનેજ અન્તઃકરણથી, મનથી, અને જ્ઞાનથી સ્તોત્ર રચીને તે અર્પણ કરીને ભજે છે. જે જે સ્તોત્રને લોક ઉત્કૃષ્ટ કહે છે, અને જેથી સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ થાય છે, તેવાં સ્તોત્ર-રચીને ઇન્દ્રિને પ્રીત્યર્થ

મારા મુખવડે બોલુ છું. બીજા દેવોને પ્રીત્યર્થ બોલતો નથી. હું અતિ ઉદાર અને બુદ્ધિમાન ઇન્દ્રનીજ કીર્તિ ભક્તિયુકત સ્તોત્રથી ગાઇને વધારૂ છું, બીજાની કીર્તિ વધારતો નથી. ઇન્દ્ર ગિર્વાહ છે, એટલે ઘોડે અથવા ગાડીએ બેસી ફરવા પેઠે તે સ્તોત્ર પર બેસી ફરનારો છે. જેમ સુથાર કોઇને બેસાડી લાવવા રથ કરે છે, તેમ હુ સ્તોત્ર રચી ઇન્દ્રની પાસે મોકલુ છું કે તે તેમા પ્રવિષ્ટ થાય અને રથમા બેસે તેમ તે પર બેસીને આવે. અને હું સ્તોત્ર રચું છુ તે સુદર અને ઇન્દ્રને રથ જોઇએ તેમ તેને જઇને લઇ આવી શકે તેવા સ્તોત્ર રચું છું. ઇન્દ્રિને પ્રીત્યર્થ સ્તોત્ર રચુછું. કારણ કે તે સર્વથી ઉત્તમ અને બુદ્ધિમાન છે. જેમ કોઈ મનુષ્ય પોતાના મિત્રને દૂરથી લાવવા સારૂ ઘોડો જોડીને મોકલે, તેમ ઇન્દ્રને અહીં લાવવા સારૂ હું મારો મંત્ર જોડું છું અને સર્વ વરદાનનુ નિવાસસ્થાન અને શત્રુના નગરોને નાશ કરનાર, જેની પ્રખ્યાતિ મોટી છે, એવો જે વીર ઇન્દ્ર તેને હું વંદન કરૂ છું.

આ ભાવપૂર્ણ ભકિત કોના હૃદયમા અસર નહિ કરે? હવિરન્ન લેનાર દેવમંડળ કે તેના પ્રભુ ઇન્દ્રની કલ્પના સ્વીકારાય તેવી નથી, તો પણ સર્વ સૃષ્ટિના પાલન કરનાર સર્વશકિતમાન પ્રભુ તરફ આવી ભક્તિ વિશ્વસ્ત ભકતના હૃદયમાથી નથી નિકળતી એમ કોણ કહેશે? આ મંત્રો દર્શાવે છે કે જ્ઞાન અને અનુભવનાં આરંભથીજ સર્વશકિતમાન કર્તા એને પાલન કરનાર પ્રભુ છે એવો વિશ્વાસ મનુષ્યહૃદયમા દઢ થએલો છે. તેની સ્તુતિ કરવી, તેના ગુણ ગાવા, એ મનુષ્યની સ્વાભાવિક વૃત્તિ છે. તો પછી એમ કેમ કહેવાય કે પ્રાર્થના કરવી એ તો સુધરેલા લોકનું નવું ઉભું કરેલુ છે? આ સૂકતમા ઋષિએ ભકિતનો મહિમા સંપૂર્ણ રીતે બતાવ્યો છે, ઉપાસના, સ્તુતિ અને પ્રાર્થના એ ભકિતના ત્રણ અંગમાં મોત્સાહ આસકિત બતાવી છે. ઇન્દ્રની સ્તુતિ કરતા ઋષિ કહે છે કે, તેજ મોટો દેવ છે, અને તેને હું અનન્ય ભકિતભાવે ભજું

છું, તેના પરજ વિશ્વાસ રાખું છું. આ શ્રદ્ધા અનન્ય ઇશ્વરપરે થતા ભક્તિનું સ્વરૂપ કેવું ઉત્તમ થાય છે ? બીજા દેવની વિસ્મૃતિ થાય છે, બીજા કોઇ દેવ ભક્તિભાજન કે કીર્તિપાત્ર નથી, બીજા દેવ પરાક્રમી નથી, બીજા દેવ સ્તુત્ય નથી એમ ઋષિ અંતઃકરણપૂર્વક કહે છે. સુન્દર કલ્પના કરી ઋષિ પોતાની વાણીમય કવિતાને રથ બનાવે છે અને તે પર ઇન્દ્રને લઇ આવવાનો પ્રયત્ન કરે છે. આજ ખરેખરૂં આવાહ્ન છે, આજ ખરેખરી ઉપાસના છે. ભક્તિમાં આત્માને તલ્લીન કર્યાથીજ ઇશ્વિર સનિધ જવાય છે, તેથીજ ઇશ્વર પ્રસન્ન થાય છે. ભક્તિ કરે તેની પાસે ઇશ્વિર આવે, પ્રાર્થના કરે તેને ઇશ્વરનું દર્શન થાય એજ ભાવાર્થ ' ગિર્વાહ ' પદમાં રહ્યો છે. ઉપાસના સાથે ભક્તકવિ સ્તુતિ અને પ્રાર્થનાનું મહત્વ ગાય છે. સ્તુતિમાજ પોતાની કવિત્વશક્તિ અર્પણ કરે છે. હૃદયમાંથી નિકળેલી ભક્તિપરાયણ કવિતાનેજ અશ્વ બનાવી પોતાના પ્રભુ સમીપ તેને મોકલે છે. સ્તોત્રથીજ, સ્તુતિથીજ, ભક્તિથીજ સ્વર્ગ મેળવવાની તેને ઇચ્છા થાય છે. તેને અનાર્ય દસ્યુઓ શત્રુ લાગતા હતા, તો તેના નાશ સારૂ તે પ્રભુની મદદ સ્તોત્ર વડે માગે છે. ખરા શત્રુ કામાદિ વિકાર છે, અને તેમના નાશ સારૂ સર્વ શક્તિમાન પ્રભુની મદદ માગવાની છે.

વેદના મન્ત્રો પરથી બીજું એક અનુમાન એ નિકળે છે કે મનુષ્યના મનના ઉત્કર્ષનો ઇતિહાસ જોતાં ભક્તિ અને કવિતા એ બેની ઉત્પત્તિ પ્રેરણાથી એકે વખતે ઉદિત થઇ છે. ભક્તિપૂર્ણ હૃદયથી સૃષ્ટિ નિરખતાં કવિતાની ઉર્મિ આપોઆપજ નિકળી આવી છે, કવિતા સિવાય બીજું સાધન ભક્તિના આવિર્ભાવને મળ્યું નથી. તેમજ કવિત્વસંસ્કાર વિના એકલી ભક્તિ પ્રાદુર્ભૂત થઇજ નથી. હૃદયને કવિત્વશૂન્ય કરી ભક્તિભાવ એકલો ગ્રહણ કરાયો નથી. બન્ને એક બીજાને આધારે છે. બન્ને એક બીજાને પુષ્ટિ આપે છે.

આમ ભક્તિરસ તે માત્ર પ્રધાનરસ જ નહિ પણ ઐતિહાસિક ક્રમમા પ્રથમરસ છે. તે રસમા પ્રેમ અન્તર્ભૂતજ રહ્યો છે.

વળી માલમ પડશે કે જ્ઞાન, સૂક્ષ્મ તર્કથી ઉત્પન્ન થયલું જ્ઞાન. એ પણ ભક્તિ અને કવિતા એ બેની પછી વૃદ્ધિ પામ્યું છે. જ્ઞાન વિના ભક્તિ જાગૃત થઇ છે. જ્ઞાન વિના કવિતા ઉદ્દીપિત થઈ છે. એ ભક્તિયે, એ કવિતામય ભક્તિયે, એ ભક્તિમય કવિતાયે સ્વાભાવિક વૃત્તિથી જ પોતાનું અસ્તિત્વ સ્થાપિત કર્યું છે.

સાધુત્વ માટે આત્માના પ્રયાસ.×

પ્રાર્થના.

અભંગ.•

માધુ બનવાનો કરૂં છું ઉમંગ, પણ સર્વ ભંગ થાય યત્ન. ૧
કોણ જાણે શાથી, આવે અવરોધ, નવ થાય બોધ સત્ય મને. ૨
સત્યથી ચાલવા કરૂં છું પ્રતિજ્ઞા, તથાપિ અવજ્ઞા થાય તેની. ૩
દુષ્ટ વિકારોનું અતિશે પ્રબલ, વિવેકનું બલ નથી રે'તું. ૪
એવો હું પતિત પામર અધમ કરૂં છું કુકર્મ એકાન્તમાં. ૫
લોક સર્વ જુવે ઉપરની કૃતિ, અંતરની વૃત્તિ તે શું જાણે? ૬
સંમુખ આવવા નથી અધિકાર, ઉત્તમ સંસ્કાર નથી મારો. ૭
પ્રજા પાલવાનો ધર્મ છે તમારો, એવું જાણી તારો તો હું તરૂં. ૮

ભક્ત જેમ ભક્તિમા ઉત્કર્ષ પામતો જાય છે, તેમ તેને મર્મ અને નબળાઇનું વધારે ને વધારે ભાન થતું જાય છે. પ્હેલાં જે અપરાધ નજીવા લાગતા હતા તે હવે સાધુત્વમા મોટી ખામી લાગે

× 'જ્ઞાનસુધા' માસિકના ફેબ્રુઆરી ૧૮૯૨ના અંકમાં છપાયલો.

• ૨૧. ભોળાનાથ સારાભાઈકૃત અપ્રસિદ્ધ 'અભંગમાળા'માંથી.

છે. પ્હેલાં જે સ્ખલનની તેને ઝટ વિસ્મૃતિ થતી હતી તે હવે પવિત્રતામાં મોટા અંતરાય લાગે છે. ભક્તિના ઉત્કર્ષ સાથે દુષ્ટતા વધતી નથી,—સાધુતા વધે છે. પણ, તે સાથે આચરણની યોગ્યતા પર વધારે સૂક્ષ્મ રીતે ભક્તનું ધ્યાન જાય છે. સાધુત્વ, પવિત્રતા, સદાચરણ ઈશ્વરમાં સંપૂર્ણ સ્વરૂપે જોઈ તે ગુણના અંશ મેળવવા તેને ઉમંગ થાય છે, ઈશ્વર પર પ્રીતિ થતાં તેને પ્રિય થવાનો તેને ઉત્સાહ થાય છે. ઈશ્વરની સંપૂર્ણ પવિત્રતાનું ભાન થયા પછી તેને મનુષ્યની પામરતા સ્પષ્ટ રીતે જણાય છે. મનુષ્યની નબળાઈ, મનુષ્યના વિકાર, મનુષ્યનો મોહ સાધુ બનવાના પ્રયત્નને ઘડી ઘડી ભંગ કરે છે, તે તજ્યા વિના સાધુ થવાતું નથી, બહારના આચરણથી પવિત્રતા આવતી નથી, એવી ભક્તને ખાતરી થાય છે. તેથીજ વ્યવહારમગ્ન મનુષ્ય જે દોષને અલ્પ ગણે છે તે ભક્તના આત્માને મહા વ્યથાકર થાય છે. સાધુત્વમાં કશી ખામી તેનાથી ખમાતી નથી; એકે એક ખામી તજી દીધા વિના, એકે એક વિકારને જીત્યા વિના સાધુ થવાવાનું નથી, એ પ્રતીતિથી તે પોતાના અલ્પ દોષ જોઈ પોતાની ખામી તરત કબુલ કરે છે. એકે એક ખામી પવિત્રતા સંપાદન કરવાના પ્રયત્નમા હાનિકારક છે એ જ્ઞાન સાધુત્વનુ સત્ય સ્વરૂપ સમજ્યા પછી અને તે મેળવવાનો પ્રયત્ન આદર્યા પછી જ થાય છે. પવિત્રતાનો એ અવરોધ ભક્તના આત્માને બહુ વિક્ષોભ પમાડે છે. એ અવરોધ, એ પામરતા, ઈશ્વરથી નથી આવતાં એ તેને માલમ પડે છે. પોતાના દૂર લક્ષ્ય તરફથી વિઘ્ન નથી આવતાં પણ પોતાની જ અંદરની નબળાઇથી એ ઉત્પન્ન થાય છે એ વાત તેને સમજાય છે. સદાચરણ માત્ર જ્ઞાનથી સાધ્ય નથી, પણ તે સાથે બળ જોઇયે છે, એવી ભક્તને ખાતરી થાય છે. એ બળ ભક્તિમાં ઉત્કર્ષ પામતા ભક્તમાં ખુટતું માલમ પડે તો વ્યવહાર-મગ્ન મનુષ્ય પાસેથી તો ક્યાંથી મળે ? તે બળ માટે ભક્ત ઈશ્વ-રની પ્રાર્થના કરે છે. પ્રાર્થનાનો મુખ્ય ઉદ્દેશ સદાચરણબળ માગ-

વાનો છે. વિકારોને જીતવાને તે ઈશ્વર પાસે ઘડી ઘડી સદાચરણ બળ માગે છે, ઘડી ઘડી સન્મતિપ્રેરણ માગે છે. અવરોધથી સત્ય બોધ ભૂલી જવાય છે, વિકારોનું પ્રબળ સદાચરણની આવશ્યકતા વિશેના જ્ઞાનને નિષ્પ્રયોજન કરી નાખે છે, તેથી ભક્ત ઈશ્વર પાસે સહાયતા માગે છે. સત્ય માર્ગે ચાલવાની પ્રતિજ્ઞા લીધા છતા, પોતે તેની કેટલી વાર અવજ્ઞા કરે છે, તે ભક્તને પૂરેપૂરૂ સમજાય છે. વ્યવહારમગ્ન મનુષ્યને તો માયાના સ્રોતમા તણાયા જતાં ઘણીવાર પોતાના દોષ વિશે ભાન પણ થતું નથી કે થાય છે તો તે ઝટ ભૂલી જાય છે. ભક્તજન દુષ્ટ વિકારોના પ્રબળ અગાડી વિવેકની, જ્ઞાનની નિર્બળતા જોઇ ખેદ પામે છે. બીજા મનુષ્યથી બહુ ઉત્તમ પોતાના આચરણમા પણ વસી રહેલી પતિતતા, પામરતા, અધમતા સ્હેજ છતા તેને જણાઈ આવે છે. આચરણની જ નહિ પણ એકાન્ત તર્ક કે ઉર્મિની પણ દોષ મુકતતા તેને સ્પષ્ટ જણાય છે. ઉપરની કૃતિથી લોકને ઠગવાનો વ્યાવહારિક પુરૂષોનો પ્રયત્ન ,તેને તુચ્છ જણાય છે અને પોતાના અંતરમા અશુભ વૃત્તિ થાય તો પોતે એ દોષને પાત્ર થાય છે એમ તે જાણે છે. આવી અપવિત્રતા દૂર કર્યા વિના ઇશ્વર સંમુખ જવાનો અધિકાર નથી, આત્માને ઉત્તમ સંસ્કારમય કર્યા વિના ઇશ્વરના સામીપ્યનો મોક્ષ મળતો નથી તેથી વિકારમાત્રને જીતી લેવા, સદાચરણ પ્રાપ્ત કરવા, સાધુત્વ સંપાદન કરવા ભક્ત ઈશ્વરની પ્રાર્થના કરે છે, પોતાની ક્ષુલ્લકતાનું ભાન થયા પછી હુ ઈશ્વર છું, હું બ્રહ્મ છું એવી તેને ભ્રાન્તિ થતી જ નથી, જ્ઞાન મળ્યુ કે કૃતાર્થ થયા એવો ખોટો ભરોસો તે રાખતો જ નથી પોતાથી બહુ મોટા સંપૂર્ણ સદાચરણ બળવાન ઇશ્વરની પાસે તે મદદ માગે છે. સમસ્ત લોકને પાળનાર ઈશ્વર કૃપાળુ થઈ પ્રાર્થના સ્વીકારશે અને બળ આપશે, એ શ્રદ્ધાએ તે ભવસાગર તરવાનો પ્રયત્ન જારી રાખે છે. તે શ્રદ્ધા વિના મનુષ્ય પોતાની નિર્બળતા જોઇ અપ્રતિકાર્ય નિરાશામા લીન્ થઇ દુર્વિકારોનો

પરતંત્ર દાસ બને. ભક્ત ઈશ્વર પર વિશ્વાસ રાખી એ વિકારોને જીતવાનો પ્રયત્ન કરે છે. સાધુત્વના ઉત્કર્ષ સાથે તેને વિકારોનું બળ માલમ પડે છે અને તે જીતવા તે પ્રાર્થના કરે છે.

મોક્ષ વિચાર.*

હમારા ફેબ્રુઆરીના અંકમા મોક્ષ વિચાર પર "એક મુમુક્ષુ"ની સહીથી આવેલું ચર્ચાપત્ર પ્રસિદ્ધ કરી તેમા પૂછેલા પ્રશ્નના ઉત્તર હમે આપ્યા હતા. એ ચર્ચાપત્ર ખરેખરી સત્યશોધનની ઈચ્છાથી શંકા નિવારણાર્થ આવેલુ હમે ધાર્યું હતું. પણ એ ચર્ચાપત્રીએ પોતાનો પ્રત્યુત્તર સુદર્શનના એપ્રિલના અંકમા પ્રસિદ્ધ કર્યો છે તે પરથી જણાય છે કે તેની "સ્વતંત્ર રીતે આ સર્વ સિદ્ધાન્તો તપાસવાની ઇન્છા નથી, પણ માત્ર તે પરસ્પર અવિરોધિ છે કે નહિ એટલું જ જોવું છે." સત્યશોધનની ઇચ્છા વિનાના મિથ્યા ખંડનમંડનના વાગ્યુદ્ધમા કાલક્ષેપ કરવા કરતા બીજા કર્તવ્યની હમારે વધારે અપેક્ષા છે, કેમકે હેવી સાઠમારીમા યશ કે આનંદ માનનાગને અનુભવ મેળવવાનું યોગ્ય તે કહેવત રૂપ થયલી 'શાસ્ત્રીઓની સભા' છે. તથાપિ, આ ચર્ચાનો ઉદ્ભવ થયાથી એ બાબત ખુલાસો આપવો એ સત્યશોધક વાચક વર્ગ તરફ કર્તવ્ય સમજી એ પ્રત્યુત્તર વિશે વિવેચન કરીએ છીએ.

વેદાન્તીના પક્ષની ચર્ચા કરવામા એક અંતરાય હમેશ નડે છે. હુ બ્રહ્મ છું, બ્રહ્મથી જુદું કઇ નથી, બધે એક અવ્યય બ્રહ્મ છે એમ કહી અસ્તિત્વ અને બ્રહ્મને પર્યાય રૂપ કરી નાખી પરિણામે તેના હોવા ન હોવાપણાને સમાન નિરર્થક ગણનાર તે ઇશ્વર નથી એમ કહેનાર છે. પણ, આર્ય પ્રજામા (શુદ્ધ ભાવે જોતા મનુષ્ય

* 'જ્ઞાનસુધા' માસિકના મે, જુન ૧૮૯૨ ના અંકમાં પ્રકટ થયેલ.

જાતિમાં) મનુષ્યથી બહુ મોટો રહેલો નિયંતા ઈશ્વર છે એ વિશ્વાસ એટલો દૃઢ છે અને તે નથી એમ કહેનાર પર એટલી વિમુખતા છે કે વેદાન્તીથી પોતાનો નાસ્તિકવાદ ખુલ્લી રીતે બહાર પડાતો નથી. સાધારણ વિચારના હિન્દુ કર્તા અને પાલન કરનાર હેવા ઈશ્વરને પૂર્ણ શ્રદ્ધાથી માને છે અને સાધારણ વિચારના હિન્દુને અપ્રસન્ન કરવાની નાહિમ્મતને લીધે વેદાન્તી પોતે જેને માયામય અજ્ઞાનમય માને છે તેવા સર્વ આચારવિચારમાં મૂગે મ્હોડે શામીલ થાય છે. અને વેદ, ઉપનિષદ્, પુરાણ અને સામાન્ય લોકમત એ સર્વને ઐતિહાસિક ઉત્કર્ષ કે ક્રમની દરકાર વિના એકાર્થ–એકમત દર્શાવવા મથે છે. આ ભ્રમાત્મક બંધ બેસાડવાના, તત્વજ્ઞાનને અનિષ્ટ, પ્રયત્ન (Syncretism) માં લોકોની અપ્રીતિની ભીરુતાને વિમાર્ગગામી સ્વદેશાભિમાન, અનુદારતા વગેરે ભાવ પુષ્ટ કરે છે. એજ ભીરુતાથી એક વેદાન્તી ઇશ્વરમાં વિશ્વાસ એ તો જંગલી-પણાની રહી ગયલી નિશાની છે એમ અપ્રસિદ્ધ સ્થળે કહી બીજે સ્થળે પુરાણનો મહિમા વર્ણવે છે, તો બીજો વ્યવહાર દશામાં ઇશ્વર લોક માને છે તેવો માનવો, પરમાર્થ દશામાં પોતાને ઇશ્વર માનવો એમ કહે છે. આ હડહડતી નાસ્તિકતા છે. પણ તે પક્ષનો વેદાન્તી ખુલી રીતે સ્વીકાર નથી કરતા તેથી તેમનો પક્ષ અસ્પષ્ટ રહે છે. "મુમુક્ષુ" ચર્ચાપત્રી "ઇશ્વર-ઇચ્છા-કૃપા વિષે અત્રે વાતજ કરવાની નથી". હેવાં હેવાં વાક્યથી ઈશ્વરેચ્છાને વિષવત્ ત્યાજ્ય ગણવાની સૂચના કરે છે, પણ, ઇશ્વર છે કે નહિ, ઈશ્વરેચ્છા ન હોય તો ઇચ્છા કરનાર ઈશ્વર પણ હોય કે નહિ એ પ્રશ્ન પર મૌન ધારણ કરે છે. 'આસ્તિકતા' અને 'નાસ્તિકતા' એ શબ્દો જાતે જ પ્રશંસા કે નિન્દાના વાચક છે અને તે શબ્દજ પકડી બેસવું એમ હમારૂં કહેવું નથી. દરેક મતવાદી પોતાનો મત ન માનનારને કે પોતે જેને સ્થાપિત મત ગણતો હોય તે મત ન માનનારને નાસ્તિક કહે છે. પણ જે સ્વરૂપે ઈશ્વર સુપ્રસિદ્ધ રીતે મનાય છે તે

સ્વરૂપવાન ઇશ્વિરનુ અસ્તિત્વ ન માનવુ એ નાસ્તિકતા ગણાતી હોય કે ન હોય પણ તે પક્ષ પોતાનો હોના છતા તેનો સ્વીકાર કરતા સંકોચ શા માટે હોવો જોઇએ ?

ચર્ચાપત્રીની આ અસ્પષ્ટતાનો બોજો તેને શિર સોપી કહીશુ કે હમે સર્વ શક્તિમાન ઇશ્વિરનુ અસ્તિત્વ દઢભાવથી માનીએ છીએ માટે તેની કૃપા અને ઇચ્છાને ધર્મ વિષયમા પ્રધાનબળ માનીએ છીએ. ઇશ્વર હોય તો ઇશ્વરની ઇચ્છા કે કૃપા 'વિશ્વનિયમ' ની બહાર શા માટે તે સમજાતુ નથી નિરન્તરનુ ઇશ્વર સામીપ્ય તે મોક્ષ હોવાથી ઇશ્વિરનુ અસ્તિત્વ એ પ્રધાન અને પ્રસ્તુત વિષય છે. તો તેના નિયમનો વિચાર કરતા તેની ઇચ્છા એ વાત "વિશ્વ-નિયમની બહાર" શાથી થઇ ? નિયમ કરનારે નિયમ શા માટે કર્યો એ પ્રશ્નનો ઉત્તર દેતા તેણે ઇચ્છાથી નિયમ કર્યો હેવો ઉત્તર નહિ દેવાનો ઇજાગ્ શા માટે લેવો તે અગમ્ય છે.

૨. પુનર્જીવનના "અવસ્થાન્તરને વાસ્તવિક માનવામા . ... અનિર્મોક્ષ પ્રસગ આવે છે" એ દલીલમા "મુમુક્ષુ" એ એક અકારણ નિયમને સિદ્ધ ગણી વિચારઘટના બાધી છે. જન્ય હોય તે વસ્તુ અવશ્ય વિનાશી હોવી જોઇએ એ નિયમ સિદ્ધ કરવાનો બોજો તે માનનાર પર છે, અને તે સિદ્ધ કર્યો નથી ત્યા સુધી તે ન માનવો એ યુક્તિવિરૂદ્ધતા નથી જન્ય હોય તે વસ્તુ વિનાશી હોવીજ જોઇએ એમ કહેવાનુ શુ પ્રમાણ છે ? જનન વ્યાપારમા કઇ નાશ સાધક ધર્મ વ્યાપ્તિરૂપે રહ્યો નથી કે તે વ્યાપારજ નાશનુ કારણ થાય તેમ જન્યનો અવશ્ય નાશ એ કઇ અનુભવ સિદ્ધ વાત નથી કે તે પરથી સાર્વત્રિક નિયમ બધાય (રૂપાન્તર બાદ કરતા) નાશ મનુષ્યના અનુભવનો વિષયજ નથી મનુષ્યે કોઇ દિવસ કશાનો નાશ અનુભવથી જાણ્યો નથી. કોઇ કારણથી એક વસ્તુ ઉત્પન્ન થઇ તો તેનુ રૂપાન્તર પણ બીજા નવા કારણના સામર્થ્ય વિના થતું નથી. જડ પદાર્થમા અમુક ગુણ સંક્રાન્ત થાય,

અમુક ગતિ, આકાર, ઇત્યાદિ આવે કે ચેતન મનુષ્યાત્મામા જ્ઞાન, પ્રેમ, ઉત્સાહ ઇત્યાદિ ગુણુ પ્રાપ્ત થાય તો તે જન્ય વસ્તુઓ (ગુણો) બીજા નાશકારી કારણુ આવી મળવા વિના નાશ પામતી નથી નાશ એ જન્ય વસ્તુનો સ્વાભાવિક ધર્મ નથી. તો મનુષ્યે કયા અનુભવને આધારે જન્ય હોય તે વિનાશી જ હોવો નિયમ સ્વીકારવો ? કયુ જન્ય વિનાશી જોવામા આવ્યુ ? "મુમુક્ષુ"એ પોતે આરોપી પોતે સ્વીકારી લીધેલી આ "મુક્તિ વિરૂદ્ધતા"નું હેમણે કહાડેલું પરિણામ વળી વધારે વિચિત્ર છે. ઉપલો નિયમ સત્ય છતા મોક્ષ દશામા તે નહિ નડે, "એ દશામાં સર્વ સંમત થશે" એમ હમારો પક્ષ હોય તોપણ તે પરથી "એ રીતિએ તો સર્વ વિચાર બંધ પડી આનંદ, જ્ઞાન, પ્રેમ, ભક્તિ ઇત્યાદિ કલ્પવાને પણ કાઇ આધાર રહેતો નથી." એ શી રીતે ફલિત થયું ? જન્ય હોય તે વિનાશી જ એ નિયમ સત્ય હોવા છતા ઉત્પન્ન થયેલી મોક્ષાવસ્થા હમેશ ટકે—એ હમારો ઇષ્ટ પક્ષ હોય તોપણ તે વિરોધમય અવસ્થાથી 'સર્વ વિચાર બંધ' કેમ 'પડે' ? આનંદ, જ્ઞાન, પ્રેમ, ભક્તિ ઇત્યાદિને અને એ વિરોધમય અવસ્થાને શો અન્યોન્ય વ્યતિરેકી સબધ છે કે એક હોય ત્યા બીજું બંધ પડે ? પણ હમારે એ દલીલ સ્વીકાર્ય જ નથી એટલે 'સ્વવ્યાઘાતકતાનો આરોપ મિથ્યા છે. મોક્ષને સત્ય પરમાર્થ માનનાર એ 'અવસ્થાન્તરને કાલ્પનિક' કેમ ગણે તે સમજાતું નથી.

૭. "પૂર્વજીવન (ઉદરજીવન ?) ને અંતે દુષ્કર્મ ફળ ભોગવ આરંભાશે અને સુકર્મ ફલભોગ નહિ આરંભાય એ શી રીતે જાણ્યુ ?" જાણ્યુ મુકેલ નથી. સદ્ગુણ, સદાચરણનું સ્વરૂપ તપાસીશુ તો સમજાશે કે એ કંઇ હેવી વસ્તુ નથી કે તેનું પૂર્ણ સ્વરૂપ તેના વિરોધી દુર્ગુણ, દુરાચરણની જોડે એકજ વ્યક્તિમા રહી શકે. સદાચરણી મનુષ્ય તે સદાચરણી જ હોય. થોડો સદાચરણી અને થોડો દુરાચરણી એમ વાસ્તવિક રીતે બનતું નથી.

ખૂની, વ્યભિચારી મનુષ્ય સાથે લાગાં, દ્રવ્ય દાન, તીર્થયાત્રા કરતો જાય તો પાપી છતાં પુણ્યશાળી હોય હેવી પુરાણોની હાસ્યજનક કલ્પના સદાચરણનું તત્વ ઉંધું વાળનારી છે. સદાચરણી સ્વભાવનાં સર્વ સુકર્મ પરસ્પર સંબદ્ધ છે. સુકર્મ જોડે દુષ્કર્મ છતા શુદ્ધ સદાચરણ સંભવે એ અયુક્ત છે, તેથી દુષ્કર્મને અભાવે જ સદાચરણ ઉદય પામે છે. આ જીવનમા દુષ્કર્મ કરનાર મનુષ્યનો દુષ્કર્મભોગ કંઇ 'મુમુક્ષુ' ના મત પ્રમાણે જન્ય હોવાથીજ નાશ પામતો નથી. એમ હોય તો પાપીને ડરવાનું જ ન રહ્યું. દુષ્કર્મ ફલ જન્ય છે તેથી નાશ પામશે જ એટલે પછી તેને પ્રયત્ન કરવાનો ન રહ્યો. 'મુમુક્ષુ'–નેજ આ અનિષ્ટાપત્તિ થશે. 'પ્રાર્થનાની જરૂર' ના વિવેચનમાં બતાવ્યા પ્રમાણે મૃત્યુ સમયે મનુષ્ય દુષ્કર્મથી મુક્ત થયો નહિ હોય તો અજ્ઞાનનું આવરણ ખશી જતા તરત તેને પોતાના કર્ત્તવ્યનું ભાન થતા તેને પશ્ચાત્તાપ થશે. એ પશ્ચાત્તાપ, ઈશ્વરની કૃપા છાયાથી વિમુખતા એજ નરકયંત્રણા છે. એ પશ્ચાત્તાપથી પાપિતા દૂર થાય ત્યારે પુણ્યશાલિતાનો પ્રસંગ આવે. સત્ય જ્ઞાન, આત્માની સદાચરણ તરફ સહજ પ્રવૃત્તિ, અને સુકર્મના સંસ્કારનો અવકાશ આ પાપિતા દૂર થયે આવે. દુષ્કર્મ ફલ ભોગ હોય ત્યા સુધી ઇહિજીવનનો સુકર્મ સંસ્કાર સફલ થઇ શકતો નથી. મૃત્યુ પછી ભાન થતાં દુષ્કર્મ માટે પશ્ચાત્તાપ થયા વિના રહે નહિ કેમકે કર્ત્તવ્ય જ્ઞાનજ અકર્ત્તવ્ય માટે ખેદ ઉત્પન્ન કરે છે અને તેથી પ્રથમ દુષ્કર્મ ફલ ભોગજ થાય. ત્યા લગી સુકર્મ ફલભોગ શરૂ થઇ શકે નહિ, કેમકે દુષ્કર્મની અસર નષ્ટ થતા સુધી સંપૂર્ણ સદાચરણ હોઈ શકે નહિ અને સંપૂર્ણ સદાચરણ વિના સુકર્મ ફલભોગ હોઇ શકે નહિ. 'દુષ્કર્મ ફલભોગ સાન્ત' એટલા માટે કે તે ફલભોગનું કારણ (ફલનું નહિ) બીજાં વધારે દુષ્કર્મને અટકાવનારૂં છે. સદાચરણનું પર્યાપ્ત જ્ઞાન અને બળ (કોઈ મહાત્માને આ જીવનમાં પણ) પ્રાપ્ત થાય તેનો અર્થજ એ કે દુષ્કર્મથી તે

વિમુખ થયો. કર્યાં એટલાં માટે પશ્ચાત્તાપ કરે અને હવે પછી ફરી દુષ્કર્મ કરે નહિ ત્યારેજ એ સ્થિતિ પ્રાપ્ત થાય. દુષ્કર્મ માટે હાવો સફલ પશ્ચાત્તાપ થતાં આત્માભૂત પાપિતા સંપૂર્ણ રીતે દૂર કરે અને કેવલ સદાચરણમાંજ પ્રવૃત્ત થાય એટલે દુષ્કર્મ ફલભોગ સમાપ્ત થાય અને એ સમાપ્ત થવાનું કારણજ હેવું છે કે તે નિરં-તર સદાચરણની પ્રવૃત્તિ જારી રાખે એટલે સુકર્મ ફલભોગ પણ નિરંતર જારી રહે. શુદ્ધતા, સાધુતા, સદાચરણ એ કંઈ યત્નહીન જડતારૂપ સ્થિતિ નથી. ઇચ્છાપૂર્વક યત્ન એ તેનું નિદાન છે. માટે ઈશ્વરને 'સ્વ ઇચ્છાબલ સુક્રિયાવાન' કહ્યા છે. એમ સદાચર-ણની પ્રવૃત્તિ ચાલ્યાં જતાં સુકર્મ ફલભોગ અનન્ત ચાલ્યો જાય. દુરાચરણના ફલ સ્વભાવથી નહિ પણ આત્માના યત્નથી પૂરાં થાય તે ઉપર કહ્યું. આત્માનાં સદાચરણને અટકાવવાનો નહિ પણ વધા-રવાનો પ્રયત્ન મોક્ષાવસ્થામાં ચાલ્યો જતો હોય ત્યાં તેનાં ફળ શાશ્વત ન હોવાનું કારણ નથી. જન્યના નાશનો 'મુમુક્ષુ' નો વિચિત્ર નિયમ સર્વ કોઇને અસ્વીકાર્ય થશે. વેદાન્તી ચોર્યાશી લક્ષ અવતાર ભોગવી, કર્મબંધથી છુટી, અજ્ઞાનનો નાશ કરી, પોતાને બ્રહ્મ જાણી બ્રહ્મમાં મળી જવાની બ્રહ્મ થઈ જવાની આશા રાખે તે સર્વ મિથ્યા! કેમકે એ સર્વ પ્રયત્ન 'પરિચ્છિન્ન મનુષ્ય જીવિનમાં' (કે વખતે થિયોસોફીસ્ટના મહાત્મા સ્વરૂપમાં) કરેલો માટે તેનાં ફળ શાશ્વત ન હોઈ શકે. મુક્ત થઈ ગયેલા અને બ્રહ્મમાં મળી ગયેલા વેદાન્તીનો મોક્ષ તે માટેના પરિચ્છિન્ન પ્રયત્નનું ફલ પૂરું થયે પૂરો થાય અને 'મુમુક્ષુ' નો નિયમ તેને બ્રહ્મમાંથી છુટો ખેંચી કાઢી નાખવામાં લિપ્ત કરે! ઈશ્વર મનુષ્યપર કૃપા કરે છે એ વાત 'પ્રમાણરહિત' અને 'મુમુક્ષુ' નો આ નિયમ સપ્રમાણ! 'મુમુક્ષુ' પેઠે હમારે ઈશ્વર કૃપા સર્પવત્ પરિહર્તવ્ય નથી માટે દૃઢતાથી કહીશું કે ઉપર કહ્યું તેમ મનુષ્યને મોક્ષ મળે છે એ ઈશ્વરની કૃપા છે.- . . . .

'પરિચ્છિન્નતા' નો અત્યંત વિચિત્ર મત પૂર્વજીવન અને પરજીવનની વિનક્ષણતામા શી રીતે બાધ કરે છે તે સમજાતું નથી મોક્ષાવસ્થામા 'નિનક્ષણ આનંદનો અનુભવ' એ માત્ર પૂર્વાનુભવના સસ્કારને લીધે છે કર્મના ફલની અશાશ્વતતાનો મત અહીં તદન અપ્રસ્તુત છે આ વિનક્ષણ અનુભવ' માત્ર જ્ઞાનનુ ફળ છે પૂર્વે અનુભવ થયા તેના ફળનુ ગમે તે થાય પણ તેનુ જ્ઞાન કેમ નાશ પામે ? જ્ઞાન કેમ અમુક વખત ટકી વિસ્મૃતિ કરાવનાર કારણ વિના નાશ પામે ? એ સસ્કાર, એ જ્ઞાન તો નિત્યજ હોય

"પૂર્વજીવન અને પરજીવન સમાન ધર્મિજ માન્યુ હોય તો અનતતત્વાવસ્થામાથી આત્માની પ્રચ્યુતિ થવાનુ શુ કારણ ?" "પૂર્વ-જીવન સાન્ત શા માટે" અર્થાત્ આત્મા મનુષ્યરૂપે શા માટે જન્મે છે–એ પ્રશ્નમા 'મુમુક્ષુને' કઇ કૂટત્વ જણાતુ નથી. ઇશ્વરે સૃષ્ટિ શા માટે ઉત્પન્ન કરી, મનુષ્યને શા માટે ઉત્પન્ન કર્યો એ પ્રશ્નનો ઉત્તર માગ્યાનું શુ ફલ ? ઇશ્વરનો સૃષ્ટિ ઉત્પન્ન કરવાનો હેતુ કોણે મનુષ્ય બુદ્ધિથી ગમ્ય કર્યો છે ? ફક્ત જે ઇશ્વરનો અવતાર, પેગબર કે પુત્ર થવાનો દાવો કરે તે જ એ પ્રશ્નનો જવાબ દેવાનુ માથે લે ઘણા ધર્મમાર્ગના સસ્થાપકોએ સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિમા ઇશ્વરના હેતુ, ઉપાય, ક્રિયા, વિશ્રામની કલ્પિત વાતો કહી અજ્ઞાન લોકોને ભ્રમિત કર્યા છે એ શાનુ ફળ ? ઉત્પત્તિહેતુના આ પ્રશ્નના ઉત્તર દેવાના પ્રયત્ન કરવાનુ, ત્હેનો ઉત્તર કોઇ મનુષ્ય આપી શકે તેમ નથી મહિમ્ન સ્તોત્ર રચનાર પુષ્પદન્ત કહે છે તેમ અતર્ક્યૈશ્વર્ય ધાતાની શી ઇચ્છા છે એ પ્રશ્ન હતભાગ્ય કુતર્ક છે' કોણ કહેશે કે એ કૂટ પ્રશ્ન નથી ? 'મુમુક્ષુને આપ્તવાક્યભૂત સિદ્ધાન્ત સાર (પૃ ૧૯૮) સૃષ્ટિકાર્યની ઉત્પત્તિનો શો ખુલાસો સ્વીકારે છે ? "પૂર્વે બધુ એક સત્ રૂપ હતુ, તે સતે હુ એક છુ તે બહુ થાઉં એમ ધારી જોયુ, ને સૃષ્ટિકાર્ય સંભવવા લાગ્યુ ધારીને ઇચ્છા કરીને જોયુ - અર્થ એટલોજ છે કે ઇચ્છા કરી જોયુ. ' આ ઇચ્છા શાથી થઈ ત્હેનુ

પૃથક્કરણ કરવું કોણ ઇષ્ટ અને કોણ શક્ય ગણશે ? ઇશ્વરે શા માટે મનુષ્ય જન્મ આપવાની ઇચ્છા કરી તે પણ હાવો જ કૂટ પ્રશ્ન છે.

"વસ્તુતઃ તો કારણ કલાપ બધો નિત્ય હોય તો તેમાંથી અનિત્યની ઉત્પત્તિજ સંભવતી નથી." અહીં પાછા અકારણ સ્વીકાર છે. વેદાતી 'નિત્ય' શબ્દ અનેક અર્થમાં વાપરે છે. શાશ્વત ટકે તે નિત્ય અને વળી વાસ્તવિક રીતે હોય તે નિત્ય, એમ બે જુદા અર્થ કરી મનુષ્યજીવન શાશ્વત નથી માટે અનિત્ય છે એટલે (બીજા અર્થમા) વાસ્તવિક નથી, ભ્રાન્તિમય છે, માયામય છે, એમ અર્થ કરી અનુમાનનું કામ શ્લેષથી સાધી લે છે. શાશ્વત્ ટકે નહિ (પ્રથમ અર્થમાં અનિત્ય) તે અવાસ્તવિક (બીજા અર્થમાં અનિત્ય) છે, ભ્રાન્તિમય છે એ તો તે કહેનારે સિદ્ધ કરવાનું છે. તેમ ન હોય તો નિત્ય કારણથી પરિમિત કાલસ્થાયીની ઉત્પત્તિ થાય તેમાં શી યુક્તિ-વિરૂદ્ધતા છે ?

૩. આવસ્થિક પરજીવનની મર્યાદા સ્વેચ્છાપૂર્વક સ્થાપવાનું કોણે માથે લીધું ? પ્રથમ પૂછીશું કે મર્યાદા ન જણાઈ તો શું નુકશાન છે ? એથી ઇશ્વરનું અસ્તિત્વ માનવામાં બાધ આવે છે ? પરકાલનું અસ્તિત્વ માનવામાં બાધ આવે છે ? ભક્તિ પર શ્રદ્ધા રાખવામાં બાધ આવે છે ? વૃદ્ધિ થતાં જીવાત્માને પરમાત્મા થવાની ધાસ્તી નથી કેમકે ઇશ્વિરની ઇચ્છા પોતાની સૃષ્ટિ પોતાથી ઉતરતી રાખવાની સ્પષ્ટ જણાય છે. ઇશ્વરની સૃષ્ટિ ઇશ્વરના સમાન જોવામાં કે કલ્પવામાં આવીજ નથી. તે હેના સમાન થશે એમ સિદ્ધ કરવાનો બોજો તેમ કહેનારના ઉપર છે. મોક્ષાવસ્થામાં આત્માનો સુખાનુભવ ચાલ્યોજ રહે એ 'પ્રકારતાવચ્છેદક ધર્મ' અનંતકાળ સુધી ટકે હેમાં વિપરીતતા શી છે ? હેમાં અનિષ્ટતા શી છે ? મનુષ્યશક્તિ એ અવસ્થા પ્રાપ્ત કરવામાં અને જાળવવામા પ્રવૃત્ત રહે છે એ વૃદ્ધિ કહેવાતી હોય તો ભલે હેને પરિસીમા ન હોય. પરિસીમા નથી તેથીજ એ અવસ્થા નિરંતર ટકે છે. મનુષ્યાત્માની શક્તિ આત્માનું સ્વરૂપ બદલી હેને

મનુષ્યાત્માથી કંઇ જુદો કરવાનો છે એમ કહેવુંજ નથી. આત્માનું પરકાલ જીવન ચાલ્યું જાય ત્હેમાં દર ક્ષણે સુખાનુભવના સંસ્કાર વધતા જાય ત્હેને 'સાતિશય' અવસ્થા કહો કે 'નિરતિશય' કહો; એ શબ્દો પકડી બેસવાથી કંઇ લાભ નથી.

૪. "મોક્ષાવસ્થામા દેહ વિના સુખોત્પત્તિ શા પ્રમાણને આધારે સ્વીકારી?" સુખોત્પત્તિ માટે દેહ જોઈએ જ એમ કોઇએ સિદ્ધ કર્યું નથી. અહીં સ્પષ્ટતાથી જણાવવાની જરૂર છે કે આ વિષયમાં 'સુખ' અને 'આનંદ' હમે એકાર્થજ વાપરીએ છીએ. હવે મનુષ્યજીવનના અનુભવ તપાસીએ. આત્માને કોઇ પ્રસંગે ભક્તિ, પ્રેમ, ઉત્સાહ ઇત્યાદિની સ્વતંત્ર ઊર્મિ થાય છે, અને તેથી સુખાનુભવ થાય છે, ત્યાં દેહસાધનની જરૂર પડતીજ નથી. જડ પદાર્થમાં ચૈતન્ય ન હોય તો તો સર્વ અનુભવ આત્માનાજ હોવા જોઇએ. નિરાકાર ઈશ્વરની સચ્ચિદાનંદ અવસ્થા દેહ વિનાજ છે. દેહની જરૂર હોય તો પછી વેદાંતીના મત પ્રમાણે પણ બ્રહ્મનો આનંદાનુભવ શા આધારે? જડ દેહ તો વાસ્તવિક રીતે બ્રહ્મને છેજ નહિ! 'સુખોત્પત્તિ' દેહથી શરૂ થવી જોઇએ અને પછી 'સુખાનુભવ' દેહ વિના ટકે એમ તો 'ચર્ચાપત્રી'નું કહેવું હોયજ નહિ, કેમકે, ત્હેને ઇષ્ટ વેદાંત મતે જ બ્રહ્મનો આનંદાનુભવ માયામય દેહથી શરૂ થાય એમ બને નહિ. માટે સુખાનુભવ માટે દેહ જોઇયેજ એમ માનવાનું કંઇ કારણ નથી. આત્મામાં અનુભવની શક્તિ છે, સર્વ અનુભવ તો આત્માજ કરી શકે છે એમ છે તો પછી મોક્ષાવસ્થામા દેહ છે એમ બતાવવાની જરૂર નથી. "જન્ય સુખ તે નિત્ય શી રીતે બને?" એ પ્રશ્નનો ઉત્તર ઉપર આપી ગયા છીએ. જન્યનો નાશ હોવોજ જોઇએ એમ કોઇયે સિદ્ધ કર્યું નથી, અને વળી આત્માનો સુખોત્પત્તિ માટેનો પ્રયત્ન જારીજ રહે છે. "દેહાદિક વિના જો સુખાનુભવ શક્ય મનાતો હોય તો તે સુખ આત્માનો સ્વાભાવિક ધર્મ થઇ આત્માની સમકાલીન સત્તાવાળું, એટલે અનાદિ અનંત થાય." પ્રયત્ન કર્યા વિના, યોગ્યતા સંપાદન

કર્યા વિના આત્માને સુખાનુભવ પ્રાપ્ત થાય એમ હમારૂં કહેવુંજ નથી. એ પ્રયત્ન માટે શરીર જોઇયેજ એમ પણ હમારૂ કહેવું નથી. એટલું ખરૂ છે કે આત્માની સ્વાભાવિક પ્રવૃત્તિ સદાચરણ તરફ છે અને તેથી સુખાનુભવ પ્રાપ્ત કરવા તરફ છે. એ અર્થમા સુખ આત્માનો સ્વાભાવિક ધર્મ ગણાય તોપણ હાલ સુખ નથી અનુભવાતુ તે વાતને ભ્રાન્તિ માનવાનુ કારણ નથી. મનુષ્યાત્માને કર્તવ્ય જ્ઞાન અને સદસદ્બુદ્ધિ છતા તે વિકારોને વશ થઈ દુઃખ પ્રાપ્ત કરે હેમા સ્વભાવ વિરુદ્ધ કંઈ નથી. સ્વાભાવિક પ્રવૃત્તિને ઢાકી દઈ આત્મા પોતાના પ્રમાદથી દુર્વૃત્તિમા લીન થાય છે અને વળી સદાચરણ બળથી દુર્વૃત્તિને દૂર કરી શકે છે એ સુપ્રસિદ્ધ છે. સ્વભાવની આમ વિકૃતિ થાય છે એ વાત વાસ્તવિક છે એટલે તે પક્ષમા કંઈ અયુક્તતા નથી. કારણબળે સ્વભાવમા ફેરફાર થાય છે, સારા માણસ નઠારા થાય છે અને નઠારા માણસ સારા થાય છે, કારણબળે આત્માને જ્ઞાન અને અજ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય છે, કારણબળે આત્માને પોતાની સહજ પ્રવૃત્તિની વિસ્મૃતિ થાય છે, એ વાત મનુષ્યજીવનોના ઇતિહાસપરથી સ્પષ્ટ જણાય છે. તેથી 'સ્વાભાવિક ધર્મ'ને આત્માની સમકાલીન સત્તાવાળો કહેવો એ બારીકીથી જોતા યથાર્થ નથી. મનુષ્યસ્વભાવમા ફેરફાર થતા જણાય તે માયા છે એ દલીલ મનુષ્ય જાતિના અનુભવ વિરૂદ્ધ હોવાથી તે સ્વતઃ સિદ્ધ યુક્તિ તરીકે સ્વીકારી શકાતી નથી. વળી, મનુષ્યરૂપે જન્મ થતાજ આત્મા કારણબલ વિના દુર્વૃત્તિમા લીન થાય છે અને તેથી કારણબલ વિના ત્હેનો સ્વભાવ બદલાય છે એમ પણ હમારૂ કહેવું નથી. મનુષ્ય જન્મજ શા માટે થાય છે તે તો ઉપર કહ્યુ તેમ 'કૂટ પ્રશ્ન' છે.

ઈશ્વરની 'સુખોત્પાદન ઈચ્છા' 'નિત્ય' છે ત્હેનો અર્થ ચર્ચાપત્રીએ હેવો કર્યો જણાય છે કે ઈશ્વર પોતેજ એ ઇચ્છા બદલી શકે નહિ, અને પાપી દુઃખ પામે એ નિયમ પોતાનો કરેલો છતા ઉપલી ઈચ્છા ઈશ્વરને પરવશ કરી નાખી પાપીને દુખી થવા ન દે. આ

તો વિચિત્ર યુક્તિ છે! ઇશ્વર મનુષ્યને સુખી કરવા ઇચ્છે છે તે સત્ય છે પણ ત્હેની ઇચ્છા હેવી જણાય છે કે પાપી દુખ પામે એ નિયમની પ્રવૃત્તિથી પુણ્યશાળાનું સુખ વધારે વિલક્ષણ થાય પાપી પણ કર્ત્તવ્યજ્ઞાન થતા પશ્ચાત્તાપથી પાપિતા દૂર કરી પુણ્યશાળી થાય છે, તેથી ઇશ્વિરની સુખોત્પાદનની ઇચ્છા વાસ્તવિક રીતે બદનાતી નથી નિત્ય હોવાનું કારણ ઇચ્છા છે અને ઉપના નિયમની પ્રવૃત્તિથી એક રીતે 'અનિત્ય માનતા કારણાન્તર' એ પણ દરગજ છે. ઇશ્વર શા માટે હાવી રીતે સુખ ઉત્પાદન કરે છે ત્હેનો એજ ખુલાસો છે

૫ જીવાત્મા અને પરમાત્મામા' હાલ ભેદ છે એમ માની લીધુ, પણ તેથી મોક્ષાવસ્થામા ભેદ રહે છે એ કેમ સિદ્ધ થાય?" ઇશ્વિરની સૃષ્ટિ ઇશ્વિરથી ભિન્ન છે એ સર્વ ઠેકાણે જોવામા આવે છે, જીવાત્મા પરમાત્માથી ભિન્ન છે એ પણ જોવામા આવે છે એ ભેદ નષ્ટ થવાનું કારણ કઈ કલ્પવામા આવતું નથી. તો પછી એ ભેદ નહિ રહે એમ જ્યહા લગી સિદ્ધ કરાય નહિ ત્યહા લગી રહેશે એમ માનવાનુજ કારણ છે. હાલ જીવાત્મા પરમાત્માથી ભિન્ન છે માટે મોક્ષાવસ્થામા ભિન્ન ન રહે એમ માનવાનુ કંઈ કારણ નથી. હાલ જન્મ્યા પ્હેલા આત્મા પૂર્વજીવનમા પણ પરમાત્માથી ભિન્નજ હતો કેમકે પરમાત્માએ સૃષ્ટિ કરી આત્માને ઉત્પન્ન કર્યો ત્હારથી તે પરમાત્માથી ભિન્ન છે. હાલ આત્માને જ્ઞાન છે, સદ્ગુણ તરફ સહજ પ્રવૃત્તિ છે, ઇશ્વર પર ભક્તિ છે એ સર્વ મોક્ષાવસ્થામા જારી રહે છે. હાલ છે ત્હેમથી કંઈ પણ મોક્ષાવસ્થામા રહેજ નહિ એમ નથી. 'પૂર્ણ જ્ઞાન' ન થવાનું કારણ હાલ નથી અને મોક્ષાવસ્થામા છે માટે ત્હા પૂર્ણ જ્ઞાન થાય છે હાલનુ અજ્ઞાનનું આવરણ મૃત્યુ પછી નથી રહેતુ. હાલ જીવાત્મામા સર્વ શક્તિમત્ત્વભાવ છે ત્હેનું કારણ એ છે કે સર્વ-શક્તિમાન કર્તાએ ઉત્પત્તિથીજ જીવાત્મામા સર્વ જ્ઞાનમત્ત્વ મુક્યુ નથી, પોતાની સૃષ્ટિ પોતાથી ભિન્ન રાખી છે, અને એ ભેદ નાશ પામવનું કારણ જણાતુ નથી તેથી પરજીવનમા પણ એ સર્વ શક્તિ-

મત્વાભાવ કાયમ રહે છે. સર્વશક્તિમત્વ આત્માની પરિમિત દશાની બહાર છે પૂર્વ જીવનમા દોષાભાવ છતા ઈહ જીવનમા મનુષ્ય પોતાના પ્રમાદથી કર્ત્તવ્યબુદ્ધિની ઉપેક્ષાથી દોષ કરે છે, તેથી દોષાભાવ જતો રહે છે. દોષાભાવ ન હોવાનુ કારણ છે. તેમજ જીવાત્મા પ્રયત્ન કરી દોષથી મુક્ત પણ થઈ શકે છે તેથી પરજીવનમા તેમ હોય છે. દોષ અને દોષાભાવ એ જીવાત્માની શક્તિની અંદરના વિષય છે. હાલના દોષ વાસ્તવિક અને કારણસર છે, પૂર્વ જીવનનો દોષાભાવ મનુષ્ય દુરાચરણથી ગુમાવે છે તેથી હાલની સ્થિતિ સમજવામા માયાવાદનો આશ્રય કરવો પડતોજ નથી. દોષાભાવ ત્રૈકાલિક છેજ નહિ.

"સમાજ બધુઓના સિદ્ધાતમા કૂટ-અકૂટનો વિભાજક ધર્મ શો છે એ સમજાતુ નથી." કૂટ પ્રશ્ન તે શુ તે સમજાવવુ પડશે એમ હમે ધાર્યું નહોતુ જે છે તે શા માટે છે એ પૃથક્કરણમા જ્યા મનુષ્યબુદ્ધિથી ખુલાસો થઇ શકે તેમ ન હોય, જે જાણવાની મનુષ્યમાં શક્તિ ન હોય તે વિશેના પ્રશ્નને કૂટ સિવાય બીજે કહી શકાતો નથી. જે વસ્તુસ્થિતિ છે તે તેવી શા માટે છે એમ જાણવાના સાધન મનુષ્યબુદ્ધિશક્તિમા ન હોય ત્હા તે જાણવાનો પ્રશ્ન એ કૂટ પ્રશ્ન છે. 'મુમુક્ષુ' ને અશંકાર્હ પ્રમાણભૂત સુદર્શન (મે, ૧૮૯૧; પૃ. ૮૯) કહે છે, "એવો નિયમ છે કે જે વસ્તુ જેવી છે તેવી લાભકારક હોય તો તે સારી કહેવાય છે. સૂર્ય ઉગે છે તેમા ફાયદા છે, ને તેથી બીજી રીતે થતુ હોત તો હાનિ થાત, એટલુજ માણસ જાણી શકે એમ છે. સૂર્યને શા માટે દોરડા વતે લટકાવ્યો નથી, કે તેને જમીનમાથી કેમ ઉગાડયો નથી એ સવાલ કરવા તે નકામી વાત છે." હાવા પ્રશ્નમા કૂટ અકૂટનો ભેદ સમજવો મુશ્કેલ પડે એ નવાઇ જેવુ છે. "માણસને પૂંછડા ને શીંગડા કેમ ન કર્યા" એ પ્રશ્નને વૃથા પ્રશ્ન ગણીએ'-એમ 'મુમુક્ષુ' નો શંકાગર્ભ સ્વીકાર જોઇ હમને આશ્ચર્ય લાગે છે. તેમ વળી આ પ્રશ્ન 'અન્ય કારણ વિષયક' પણ નથી. જે વસ્તુસ્થિતિ છે તે

ત્હેવી શા માટે છે અને બીજી શા માટે નથી એ કૂટ પ્રશ્નત્વ, જીવાત્મા અને પરમાત્મામાં ભેદ શાથી છે, તે બે એક કેમ નથી એ સવાલમાં જેમ છે તેમ મનુષ્યનું રૂપ છે ત્હેવું શા માટે છે, ત્હેને પૂછડા અને શીંગડાં કેમ નથી એ સવાલમા પણ છે. માટે આ પાછલો પ્રશ્ન પણ પ્રયોજન સંબધેજ છે. "તેઓના (સામાજીકોના) ઉપદેશ પ્રમાણે તો મનુષ્ય આવતી કાલે રીંછ નહિ ને ઉંટ થઇ જશે અને પછી સદા સર્વદા ઉંટજ રહેશે એમ કદાચિત્ કોઇ આવીને કહે તો તે પણ સ્વીકારી લેવું જોઇયે અને તેનું કારણ ના પૂછાય"–'મુમુક્ષુ'ના અનુમાનથી જણાય છે કે કૂટ પ્રશ્ન તે શું તે ત્હેના લક્ષમા નથી આવ્યું. મનુષ્ય મનુષ્યરૂપે જન્મી થોડા વખત પછી રીંછ કે ઉંટ થતા જોવામા આવતા હોત એમ વાસ્તવિક રીતે બનતું હોત અને તેમ થવાનું કારણ મનુષ્યબુદ્ધિથી ગમ્ય ન હોત તો તેમ શા માટે છે એ કૂટ પ્રશ્ન કહેવાત. જે છે તે શા માટે છે તે ખુલાસાથી સમજાઇ શકાય નહિ ત્હેવું હોય તે કૂટ પ્રશ્નનો વિષય છે. પણ જે છે નહિ તે કલ્પી ત્હેનું કારણ સમજવાની મુશ્કેલી જે'નું ચિત્ત ઠેકાણે હોય તેવા મનુષ્યને પડી હોય એમ જાણવામાં નથી. મનુષ્ય રીંછ કે ઉંટ થતો નથી તેથી તે શા માટે રીંછ કે ઉંટ નહિ થાય એ કૂટ પ્રશ્ન કહેવાય પણ શા માટે રીંછ કે ઉંટ થાય એ કૂટ પ્રશ્ન કહેવાય જ નહિ. જે છે તે ત્હેવું શા માટે છે અને જે જે'વું નથી તે ત્હેવું શા માટે થાય એ બે પ્રશ્નમા બહુ ફેર છે. પ્રશ્નની યોગ્યતાની જવાબદારી એકમા પૃચ્છક પર છે અને બીજામા પ્રશ્ન ઉત્પન્ન કરાવનાર પર છે.

" એ સુખાવસ્થામા ઇશ્વર અને જીવનો સેવ્ય સેવકભાવ કાયમ રહેવાનો " ત્હેનું કારણ ઉપર આપ્યુ તેમ એ છે કે જીવાત્મા પરમાત્માની સૃષ્ટિ હોવાથી તેથી ભિન્ન છે.

૬. 'સહજોપલબ્ધિ' કોની—એ પ્રશ્નથી આશ્ચર્ય થાય છે. ધર્મના વિષયમાં સત્ અને અસતના નિર્ણય સારૂ જે સહજોપલ-

બ્ધિનું પ્રમાણ લેવાય છે તે એક અમુક મનુષ્યની કે કોઇની એમ છેજ નહિ. એક અમુક મનુષ્યની સહજોપલબ્ધિ જુદી અને બીજાની જુદી એમ હોય તો તે ઉપલબ્ધિ સહજ કહેવાયજ નહિ. સહજોપલબ્ધિનો અર્થ જ એ કે મનુષ્યજાતિને અન્તઃકરણની શુદ્ધાવસ્થામા સત્ય, સદ્ગુણ, અનંતત્વ, ઇત્યાદિનો વાસ્તવિક અનુભવ સ્વાભાવિક રીતે થાય તે જાતેજ પ્રમાણભૂત છે. ઉદાહરણ તરીકે, સદાચરણે શા માટે ચાલવું એ પ્રશ્નનો અંત્ય નિર્ણય સહજોપલબ્ધિ પર છે એટલે મનુષ્યવ્યવહારમા સદાચરણથી ફાયદો છે તે માટે નહિ પણ મનુષ્યની ઇશ્વિરદત્ત પ્રેરણા સ્વાભાવિક રીતે સદાચરણ તરફ વળે છે માટે સદાચરણ ઇષ્ટ છે. આ સહજોપલબ્ધિ ઇશ્વિરદત્ત પ્રેરણા હોવાથી શુદ્ધ ભાવે તપાસતા વ્યકિત પરત્વે તે ભિન્ન ભિન્ન નથી હોતી. કાલિદાસ સંદેહપદ વસ્તુમા સત્પુરૂષની અન્તઃકરણ પ્રવૃત્તિ તે જ પ્રમાણ એમ કહી બતાવે છે ત્હેવી, પણ આ સહજોપલબ્ધિ અમુક કાળની નહિ પણ હમેશની છે. તેથી એ સહજોપલબ્ધિ તે કોની એ પ્રશ્નનો ઉત્તર એ જ કે શુદ્ધ અન્તઃકરણની. હેનું શુદ્ધ સ્વરૂપ તપાસતાં ત્હેમાં વ્યકિતઓના મતાંતર નડતા નથી. આ સહજોપલબ્ધિ બીજરૂપ છે અને તે પરથી ઘણા તર્ક બાંધી શકાય છે. આ સહજોપલબ્ધિ આત્માનો સ્વાભાવિક ધર્મ હોય તો તે નિરન્તર કેમ નથી અનુભવાતી એ પ્રશ્નના ઉત્તરમાં 'મુમુક્ષુ' ને કહીશું કે (વર્ડસ્વર્થ કવિના અનંત તત્ત્વની સહજોપલબ્ધિ વિશેના પ્રસિદ્ધ કાવ્યમાં વર્ણવ્યું છે તેમ) સંસારમા પડી મનુષ્ય પ્રમાદથી, કર્તવ્યબુદ્ધિની અવગણનાથી એ સહજોપલબ્ધિની મદદ ગુમાવે છે તેથી તે નિરન્તર નથી અનુભવાતી. અનિષ્ટ સંસ્કારને પોતાના દોષથી પ્રબળ થવા દઈ મનુષ્ય એ સહજોપલબ્ધિ ભૂલી જાય છે. એ વિસ્મૃતિ આમ કારણસર છે અને વાસ્તવિક છે, સ્વાભાવિકધર્મ કારણબલે ઢંકાઇ જાય છે એ અનુભવ સત્ય છે તેથી માયાવાદના આશ્રયની કશી જરૂર નથી. અજ્ઞાન વાસ્તવિક ન હોય, અજ્ઞાનનું

અસ્તિત્વ એજ ભ્રાન્તિ હોય તો પછી ત્હેને દૂર કરવાનો પ્રયત્નજ કરવાનું ન રહ્યું ! અજ્ઞાનીને અને પાપીને વિશુદ્ધ થવા યત્નજ ન કરવો પડે !

સહજોપલબ્ધિ કોઇ વખત તર્ક બાંધવામાં સહાયભૂત થાય છે અને કોઇ વખત સહજોપલબ્ધિનું સ્વરૂપ તપાસવામાં તર્ક સહાયભૂત થાય છે એ ખરૂં છે. પણ તેથી સહજોપલબ્ધિ કે તર્કનાં સ્વતંત્ર પ્રમાણ જતાં રહેતા નથી. સહજોપલબ્ધિ તે શું, સહજોપલબ્ધિ શા માટે પ્રમાણભૂત હેવા પ્રશ્નમા તર્કની સહાયતાની જરૂર પડેજ અને એ અર્થમા તો શબ્દ પ્રમાણ માનનારને પણ તર્કની જરૂર પડે. શબ્દ પ્રમાણ એટલે શું, શબ્દ પ્રમાણ શા માટે માનવું જોઇએ, એ પ્રશ્નના વિવેચનમા શબ્દ પ્રમાણથી ઇતર તર્કનો આશ્રય લેવો પડશે પણ તે મતે શબ્દ પ્રમાણ કંઇ તર્કને આધારે ન કહેવાય. એજ રીતે સહજોપલબ્ધિ વિશે વિચાર કરવામાં તર્કની જરૂર પડે માટે સહજોપલબ્ધિનું મૂળ સ્વરૂપ તર્કજન્ય ન કહેવાય. મનનો એક વ્યાપાર બીજા વ્યાપારનું જ્ઞાપક કારણ થાય માટે તે તેનું જનક કારણ ન કહેવાય. 'ખોટી સહજ ઉપલબ્ધિ' એ પદ કંઇ તરેહવાર છે. ખોટી સહજ ઉપલબ્ધિ કહ્યા પહેલાં તે સહજ ઉપલબ્ધિ છે કે નહિ એ જ્ઞાનની જરૂર છે. સહજ ઉપલબ્ધિ એ કંઇ ભાવોર્મિ કે ઇચ્છા જેવી અમુક વ્યક્તિમાં, અમુક કાળે, અમુક જાતની ઉત્પન્ન થઇ નાશ પામનારી અવસ્થા નથી કે દરેક મનુષ્યને જ્યારે સંદેહ પ્રસંગ આવે ત્યારે નવી સહજોપલબ્ધિ થાય. જે સત્પુરૂષ છે, શુદ્ધ અન્તઃકરણવાળા છે ત્હેમના અન્તઃકરણની પ્રવૃત્તિ કઇ તરફ છે, શુદ્ધ અન્તઃકરણ હમેશ કઇ દિશામા વળે છે, સત્ય તરફ કે અસત્ય તરફ, પુણ્ય તરફ કે પાપ તરફ, આસ્તિકતા તરફ કે નાસ્તિકતા તરફ, આ પ્રશ્નના ઉત્તર દરેક મનુષ્ય માટે નવા ઘડી કહડાતા નથી. હેના ઉત્તર એના એજ દરેકને અપાય છે. સંદેહ હોય ત્યાં આ નિશ્ચિત પ્રવૃત્તિ જે તરફ-લઇ જતી હોય તે સત્ય માર્ગ એ જ સહજોપલબ્ધિની સહાયતાનું સ્વરૂપ છે. તર્કથી

ખુલાસો મળતો ન હોય ત્યહાં કે વખતે તર્કનું પરિણામ તપાસવું હોય ત્યાં સહજોપલબ્ધિ હાવી રીતે નિશ્ચયકારક થાય છે.

આ સહજોપલબ્ધિ તર્કથી વિશિષ્ટ છે. એ ઉપલબ્ધિ સમસ્ત મનુષ્યજાતિમાં શુદ્ધ રૂપે રહેલી છે. "આત્માનો ઉત્પાદ–વિનાશશાલી ધર્મ" (નો આ અર્થ હોય તો તે) "તત્વાવિનિશ્ચિય" વખતે કંઈ નવી નવી સહજોપલબ્ધિ બનાવી કહાડે છે એમ નથી.

તા. ૧૫ મી એપ્રિલ ૧૮૯૧ના જ્ઞાનસુધામાં પ્રાર્થના સમાજનો ચોથો સિદ્ધાન્ત "ભક્તિ વડે ઇશ્વર પ્રસન્ન થાય છે અને આત્માનું કલ્યાણ થાય છે" એ શબ્દમાં આપ્યો છે, ત્યાં "કલ્યાણ"ના સ્વરૂપ-દર્શક "ઐહિક" અને "આમુષ્મિક" શબ્દ નથી મુકયા તેથી તે પરલોક વિશેની શંકાથી નથી મુકયા કે કેમ–આ પ્રશ્નની યોગ્યતા વિશે હઠ કરવામાં હમને બાલિશતા સિવાય બીજું કંઇ જણાતું નથી. પ્રાર્થનામાળામાં એ વિશેષ શબ્દો કાયમ છે, પ્રાર્થના સમાજે પરલોકના અસ્તિત્વ વિશે પોતાનો મત બદલ્યો એમ અનુમાન કરવાનું કંઇ કારણ "મુમુક્ષુ"ને મળ્યું નથી, જે કીર્ત્તન સાંભળી 'મુમુક્ષુ'ના મનમાં શંકાઓ ઉદ્‌ભવી તેમાં પરકાલના અસ્તિત્વની વાત સ્પષ્ટતાથી કહેવામાં આવી હતી, જ્ઞાનસુધાના એ અંકમાં પરલોક વિશેની શંકાવાચક એક વાકય કે સૂચના સરખાં નથી, તો 'મુમુક્ષુ'ને ઉપલી શંકા થવાનું શું કારણ હતું! 'મુમુક્ષુ'ના બીજા પ્રશ્નના ઉદ્દેશ હમે સાધારણ રીતે કળી શકીએ છીએ પણ આ છેલ્લા પ્રશ્નનો ઉદ્દેશ તો કેવળ અગમ્યજ છે.

આ ચર્ચા સમાપ્ત કરતાં "મહિમ્ન સ્તોત્ર"નું વાક્ય લઈ કહીશું કેઃ—

किमीहः किंकायः स खलु किमुपायस्त्रिभुवनं
किमाधारो धाता सृजति किमुपादान इति च ।
अतर्क्यैश्वर्ये त्वय्यनवसरदुःस्थो हतधियः
कुतर्कोऽयं कांश्चिन्मुखरयति मोहाय जगतः ॥

"તે ધાતા શી ઇચ્છાથી, શા શરીરથી, શા ઉપાય વડે, શા આધારથી અને શા 'ઉપાદાન વડે' ત્રિભુવન સૃજે છે હેવા કુતર્કને, જેનું ઐશ્વર્ય તર્કથી જાણી શકાતું નથી ત્હેવા ત્હારા (ઇશ્વર)માં, અવકાશ નથી, ત્હારામાં તે અસ્થાને છે. એ કુતર્ક કેટલાક હત-બુદ્ધિ પુરૂષોને જગતના મોહ સારૂ બોલાવે છે." એ કુતર્કથી, એ મોહથી પ્રભો ! હમને દૂર રાખ.

પૂરવણી:—ઉપલું લખાઇ રહ્યા પછી હમારા પર "મુમુક્ષુ" તરફથી સભ્યતાને નહિ છાજતો પત્ર આવ્યો છે. સૌજન્યની મર્યાદાનો આ ભંગ "મુમુક્ષુ"થી થતો જોઈ ખેદ થાય છે. એ પત્રના ઉત્તરની કંઇ જરૂર હોત તો તે પત્રની પ્રસિદ્ધિમાંજ આવી જાત. પણ, અવકાશની તંગીને લીધે તથા ત્હેમાં પ્રસ્તુત ચર્ચાને લગતી દલીલો આપી નથી માટે અત્રે તે પ્રસિદ્ધ કરતા નથી. માત્ર ત્હેમાની એક વાત જણાવવાની જરૂર છે.

"મુમુક્ષુના પ્રશ્નની ૧લી કલમ વિશેના હમારા છેલ્લા વિવેચન સંબંધે તે લખે છે કે, "કોણ કહે છે કે તેમનો (જન્ય હોવા છતા વિનાશ ન પામતી વિરોધમય મોક્ષાવસ્થાનો અને આનંદ, જ્ઞાન, પ્રેમ, ભક્તિ ઇત્યાદિનો) અન્યોન્યવ્યતિરેકી સંબંધ છે ? કહેવાનો અર્થ એવો હતો કે જો 'પરજીવન'નું સ્વરૂપ નક્કી કરવામાં મનુષ્યબુદ્ધિનો આશ્રય નહિ કરો તો મોક્ષાવસ્થા—'પરજીવન'મા આનંદદાયિ રહે છે એમ પણ કહી શકાશે નહિ, કારણ કે તે પણ મનુષ્યબુદ્ધિનેજ અનુસારે કલ્પાવાના" આ "કહેવાનો અર્થ" પ્રથમથીજ "મુમુક્ષુ"એ આપ્યો હોત તો આ મુશ્કેલી ન પડત. "એક વસ્તુને જન્ય માની વિનાશિ ન માનવી" હેમાં "મનુષ્યબુદ્ધિનો આશ્રય" છોડી દેવાય છે એમ આ ખુલાસાથી 'મુમુક્ષુ'નો આશય જણાય છે—અથવા તો "આ અવસ્થાન્તરને વાસ્તવિક માનવી" એ "મનુષ્યબુદ્ધિના આશ્રય" બહાર છે એમ આશય હશે.

'મુમુક્ષુની' અસ્પષ્ટતા માટે હમે જવાબદાર નથી. વળી, ઉપલા ખુલાસા પછી પણ હમારી દલીલ કાયમ રહે છે. જન્યને અવશ્ય વિનાશી માનવાનું કારણ નથી એ અગાઉ બતાવી ગયા છીએ અને મોક્ષને વાસ્તવિક અવસ્થાન્તર માનવાનું કારણ પણ કહી ગયા છીએ. મૃત્યુ પછી આત્માનું અસ્તિત્વ, ઇશ્વરનું સૃષ્ટિથી ભિન્ન અસ્તિત્વ વગેરે ચર્ચવામા એ કારણ આપ્યાં છે. "મનુષ્યબુદ્ધિનો આશ્રય નહિ કરો" એમ કહેવાની પ્રસ્તુતતા સમજાતી નથી. મનુષ્યબુદ્ધિથી જાણેલું વાસ્તવિક હોય જ નહિ, તે સર્વ અનિત્ય જ હોય એમ કહી શકાય નહિ; કેમકે વાસ્તવિક-અવાસ્તવિક, નિત્ય-અનિત્ય, ઇત્યાદિ સર્વ જ્ઞાન મનુષ્યબુદ્ધિદ્વારા મનુષ્યને થાય છે. આ સર્વનો નિર્ણય શા આધારે થાય છે એ ઉપર કહી ગયા છીએ. જે રીતિયે મોક્ષાવસ્થાની વાસ્તવિકતા માનવામા આવે છે તેજ રીતિયે તે અવસ્થામાં આનંદ જ્ઞાન, પ્રેમ, ભક્તિ ઇત્યાદિ વાસ્તવિક માનવામાં આવે છે. મનુષ્યના જ્ઞાનપર અહીંના સર્વ જ્ઞાનનો આધાર છે. વેદાન્તીને બ્રહ્મનુ, કે બીજા કોઇને કશાનું જ્ઞાન બીજા શા આધારે હોઇ શકે? માટે એ રીતિમા સ્વવ્યાઘાતકતા નથી.

કર્મ અને પુનર્જન્મ.

(પ્રાર્થના સમાજમાં અપાએલો ઉપદેશ)

આ દેશમા "કર્મ અને પુનર્જન્મ" મત બહુ પ્રસાર પામેલો છે. જન્મમા જીવતા જે કર્મ કર્યા હોય તેનાં ફળ ફરી જન્મ લઇ આત્મા આ લોકમાં જ ભોગવે છે, અને તે ભોગવવા સારૂ તેને ફરી જન્મ લેવો પડે છે, અને એમ અનેક વાર જન્મ લેતા લેતા દરેક જન્મના કર્મ તેની પછીના જન્મમાં ભોગવી અન્તે આત્મા જ્યારે કર્મમુક્ત થાય ત્યારે એ પરિવર્તનમાંથી તે છૂટે અને મોક્ષ પામે, એ આ મતની ટુંકામાં વ્યાખ્યા છે. એ મતની યુક્તિ તપાસીએ.

*'જ્ઞાનસુધા' માસિકના જુનથી ઑક્ટોબર ૧૮૯૨ના અંકોમાં પ્રકટ કરેલ.

પ્રથમ તો પુનર્જન્મમત ઋગ્વેદ સંહિતામાં માનેલો માલુમ પડતો નથી. તેથી એમ નહિ કહી શકાય કે એ મત વેદવાક્યને આધારે છે. ઉપનિષદોમાં એ મત પ્રથમ જોવામાં આવે છે. ક્ષત્રિય રાજા ચિત્ર ગાંગાયનિયે ઉદ્દાલક અને તેના પુત્ર શ્વેતકેતુને ઉપદેશ કર્યો છે કે પ્રેત આત્મા ચન્દ્રમામાં જાય છે અને ચન્દ્રમા તેને ફરી જન્મ પામવા પાછો મોકલે છે. "પોતાના જ્ઞાન અને કર્મ પ્રમાણે તે અહીં ફરીથી કીડારૂપે, જીવડારૂપે, માછલીરૂપે, પક્ષીરૂપે, સિંહરૂપે, ભૂંડરૂપે, સાપરૂપે, વાઘરૂપે, માણસરૂપે, અથવા બીજી જગાઓમાં બીજા રૂપે તે અહીં ફરી જન્મે છે." કૌશિતકી છાંદોગ્ય ઉપનિષદમાં એમ પણ કહ્યું છે કે "આત્મા ચોખા, અનાજ, વનસ્પતિ, ઝાડ, તલ, વટાણારૂપે જન્મે છે. માણસો એ ખોરાક ખાય અને સંતતિ ઉત્પન્ન કરે ત્યારે તે તેના પ્રમાણે થાય. જેમણે સારા કર્મ કર્યા હોય તેમને જલદી કોઈ સારો જન્મ મળે. એટલે બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય કે વૈશ્યનો જન્મ મળે. પણ જેમણે નઠારા કર્મ કર્યા હોય તેમને જલદી નઠારો જન્મ મળશે; એટલે કુતરા, ડુક્કર કે ચાંડાલનો જન્મ મળશે." બૃહદારણ્યોપનિષદમાં પણ કહ્યું છે કે "ઘાસનો કીડો એક તરખલાને છેડે પ્હોંચી બીજા તરખલા પાસે જઈ તે તરફ પોતાને લઈ જાય છે તેમ આત્મા આ શરીરનો ત્યાગ કરી અને અજ્ઞાન દૂર કરી બીજા શરીર પાસે ફરી જઈ તે તરફ પોતાને લઈ જાય છે. સોની જેમ સોનાનો કકડો લઈ તેની બીજી નવી વધારે સુંદર આકૃતિ બનાવે છે, તેમ આત્મા આ શરીરનો ત્યાગ કરી અને અજ્ઞાન દૂર કરી પોતાને સારૂ બીજું નવું અને વધારે સુંદર રૂપ કરે છે. તે પિતૃઓ જેવું હોય, કે ગન્ધર્વો જેવું હોય, કે દેવો જેવું હોય, કે પ્રજાપતિ જેવું હોય, કે બ્રહ્મન્ જેવું હોય, કે બીજાં પ્રાણીઓ જેવું હોય. આ તો જે મનુષ્ય ઇચ્છા કરે તેને માટે. જે મનુષ્ય ઇચ્છા નથી કરતો, જે ઇચ્છા નહિ કરતા, ઇચ્છાથી વિમુક્ત થઇ પોતાની ઇચ્છાઓમાં સંતુષ્ટ થાય છે અથવા આત્માની જ ઇચ્છા

કરે છે તેના પ્રાણ બીજે કંઈ જતા નથી બ્રહ્મન્ હોઈ તે બ્રહ્મન્ પાસે જાય છે સાપની કાચળી ઉકરડાપર મરી ગયેલી અને નાખી દીધેલી પડી રહે તેમ શરીર પડી રહે છે. પણ તે શરીરથી છૂટેલો અમર આત્મા માત્ર બ્રહ્મન્ છે. તે જ માત્ર છે" (દત્તમાથી) મહાત્મા બુદ્ધે આત્માનું અસ્તિત્વ નહોતુ સ્વીકાર્યું, પણ વિચિત્ર રીતે આત્માનો પુનર્જન્મમત સ્વીકાર્યો હતો.

આ મત તપાસતા બે દષ્ટિબિન્દુથી તેની તુલના કરવાની છે. આસ્તિકવાદથી અને નાસ્તિકવાદથી-ઈશ્વર છે એમ સ્વીકારતા પુનર્જન્મમત વિશેની દલીલ કેવી જાતની થાય છે અને ઈશ્વર છે એ નાકબુલ કરતા તેની દલીલ કેવી જાતની થાય છે. નાસ્તિકવાદ સ્વીકાર્યા પછી પુનર્જન્મ સ્વીકારાય છે કે નહિ એ વાતની બહુ હલકી ગણના થાય છે કેમકે આપણે આસ્તિકવાદ ઈશ્વર છે એ મત સર્વ રીતે માન્ય છે અને તેના પ્રમાણ પણ અનેક વાર આ સ્થળેથી અપાઈ ગયા છે. છતા નાસ્તિકવાદના દષ્ટિબિન્દુથી પુનર્જન્મમત તપાસવાનો હેતુ એટલો જ કે પુનર્જન્મમત અને નાસ્તિકવાદને કેવો સંબંધ છે, પુનર્જન્મમતનું પરિણામ કેવુ નાસ્તિકવાદમા થાય છે, નાસ્તિકને તે મત કેવો અભિમત થાય છે તે જોઈ શકાય.

જગતનો કર્તા-નિયંતા મનુષ્યથી મોટો કોઈ પ્રભુ છે એ વિશ્વાસ આર્ય પ્રજામા વેદના સમયથી દઢ થયલો છે. તોપણ ભિન્ન ભિન્ન શાસ્ત્રકારોના મત પરસ્પર વિરુદ્ધ હોય તે છતા તે સર્વને પ્રમાણ ગણી સ્વીકારવા, અને તે મતની યોગ્યાયોગ્યતા તપાસવાનો તો વિચારજ ન કરવો એ બુદ્ધિથી નાસ્તિકવાદમા પરિણામ પામનો પુનર્જન્મ મત પણ સ્વીકારી લેવામા આવ્યો છે. ઉપર આપેલા ઉપનિષદોમાના ઉતારા પરથી જણાય છે કે આ મતની શરૂઆત માણસના કર્મનુ ફળ હોવુ જોઇએ એ ચિંતામા થઈ છે. પૃથ્વીપર એવુ જોવામા આવે છે કે કેટલીક વાર સારા કૃત્ય કરનાર, સુનીતિયે ચાલનાર સાધુ પુરુષો, ન્યાય્ય રીતિયે વર્તનાર સજ્જનો દુ ખી થાય છે કે દુઃખમા જન્મારો

પુરો કરે છે અને નઠારા કૃત્ય કરનાર, અનીતિયે ચાલનાર દુષ્ટ પુરૂષો, અન્યાય્ય રીતિયે વર્તનાર દુર્જનો સુખી થાય છે અને જન્મારો સુખમા કહાડે છે સદાચરણની સપૂર્ણ મૂર્તિ, સુનીતિને ચાહનાર, શુદ્ધત્વ ધારણ કરનાર અને પવિત્રતા વર્તાવનાર પરમેશ્વરના રાજ્યમા આવો અન્યાય અઘટિત લાગે છે, ઈશ્વરના ન્યાયકારી સ્વરૂપને લાછન લગાડે છે, તેની વિશુદ્ધિપ્રિયતામા બાધા કરે છે માટે, સાધુ તથા દુષ્ટ પુરૂષોને તેમના સુકૃત્ય તથા કુકૃત્યના ફળ આ જન્મમા ન મળે તો આવતા જન્મમા મળવા જોઇયે. સાધુ પુરૂષો આ જન્મમા સુખી ન થાય તો આવતા જન્મમા સુખી થવા જોઇએ એમ ઈશ્વરપરથી અન્યાયનો આરોપ ખસેડવા તથા સદાચરણને દિનામો દેવા આ પુનર્જન્મમત ઉદ્ભવ્યો હવે પ્રથમ તો ઈશ્વરનો ન્યાય સાબીત કરવા આવી મનુષ્યકલ્પનાની જરૂર જ નથી. કૃત્યના ફળ જે જન્મમા તે કરાયા તેમા ન મળે છતા આવતા જન્મમા મળે તો તો આખરે ઈશ્વર ન્યાયી એવી કલ્પના મનુષ્યની નમળાઈ બતાવી આપે છે કોઈ મનુષ્યને સારો ઠરાવવો હોય તો તેના દોષ છતા અને તેના સાગ ગુણ વર્ણવી મનુષ્યો તેને સદ્ગુણી ઠેરવે છે આવી જ નમળાઈ ઉપલી કલ્પનામા છે. આ જન્મમા સાધુ પુરૂષ દુખી થાય અને અસાધુ સુખી થાય એ અન્યાય થોડા કાળ પછી સાધુને સુખી કર્યાથી અને અસાધુને દુખી કર્યાથી ધોવાઈ કેમ જાય તે સમજાતુ નથી પણ વખતે એમ કહેવામા આવશે કે આ જન્મમા તો વગ આગલા જન્મના ફળ મળે એટલે ઈશ્વરને આ જન્મના કૃત્યના ફળ આપવાનો અવકાશ ન મળે માટે તે આવતા જન્મમા આપે આ પણ નમળા મનુષ્યની ઈશ્વરને પોતાના જેવા નમળા બનાવવાની કલ્પના છે એ વિશે અગાડી જોઈશુ

પ્રસગ એક પ્રસંગે "ઐશ્વરી નીતિ"ના વિવેચનમા કહ્યુ હતુ કે અહીંના સુખદુખને ઈશ્વરે આપેલા ઈનામ કે સજા સમજવુ. એ તો માનવી નીતિ છે. ઈશ્વરે સૃષ્ટિને ચલાવવાના નિયમો કર્યા છે તેનો

વ્યાપાર સર્વ તરફ એકસરખી રીતે થયો જાય છે. પાણીથી સત્પુરૂષની તરસ છીપે છે અને પાપીની તરસ પણ છીપે છે, સૂર્યનો પ્રકાશ સાધુ અને અસાધુ સર્વને એકસરખો મદદ કરે છે ખેતરમા બીજ વાવ્યા પછી વૃષ્ટિ વગેરે અનુકૂલતા મળે તો ખરી માલકીના ખેતરમા વત્તુ પાકે અને બીજા પાસે છીનવી લઈ વાવેલા ખેતરમા ઓછુ પાકે એમ થતું નથી. આમ સૃષ્ટિમા જેથી આપણને સુખ દુ ખ થાય છે તે સૃષ્ટિના નિયમ પ્રમાણે થયા જાય છે. સત્પુરૂષનુ વહાણ પણ વાવાઝોડુ થાય તો ડૂબી જાય છે. દેવતા હાથમા ઝાલનાર પાપી હોય કે પુણ્યશાળી હોય તોપણ સરખી રીતે દાઝે છે. ઈશ્વર પોતાના રચેલા નિયમો તોડે એમા તેનુ મહત્ત્વ, એ તેનો ચમત્કાર, ઈશ્વરે નિયમો રચતી વખત વિચાર્યું નહિ હોય કે આથી તો અન્યાય થશે માટે તેને પછાડીથી ફેરવવા પડે એવી બાલિશ કલ્પના હાસ્યજનક છે એક આદમી અપરાધ કરે તો તેને સજા કરવા તેની સ્વતત્રતા ને મિનકત છીનવી લેવી એ માનવીનીતિનો આશ્રય મનુષ્યને કરવો પડે છે. ઈશ્વર તો અસાધુને સાધુત્વથી જીતે છે, ક્રોધને અક્રોધથી જીતે છે, કૃપણને દાનથી જીતે છે, અસત્યવાદીને સત્યથી જીતે છે સૃષ્ટિના સુખ દુ ખ આમ સૃષ્ટિના નિયમોના પરિણામ છે, તો તેના સ્વરૂપપરથી ઈશ્વરને અન્યાય આરોપવો એ ઈશ્વરની નિન્દા છે. દેહના નિયમ તુટે તો તેના યોગ્ય પરિણામ દેહને થાય છે. આત્મા નિયમ તોડે તો તેના પરિણામ આખરે આત્માને થાય છે. ત્યારે આત્માનુ સુખદુ ખ તો તેની શાન્તિ કે અશાન્તિમા છે. લાખો મનુષ્યોનો પતિ, અસખ્ય ધનની સપત્તિવાળો, અજય્ય સૈનાથી વિંટાયલો, સ્ત્રી પુત્ર પરિવારથી સુખી એવા રાજાનો પણ આત્મા અશાન્તિમા હોય તો સુખ ભોગવતો નથી તેમ નિર્ધન, મદોન્મત્ત મનુષ્યથી તિરસ્કૃત, અસહાય, મનુષ્યનો આત્મા પણ શાન્તિ ભોગવતા સુખ પામે છે આ રીતે આત્માનુ સુખદુ ખ તેની પોતાની શાન્તિ કે અશાન્તિમા છે. મૃત્યુ પછી કાયમ રહેનાર આત્માને ઇનામ

કે સજા તેની શાન્તિ કે અશાન્તિમાં છે. આત્માને ઇનામ કે સજા દેહ ધારણ કર્યા પછી જ મળે એવી કશી જરૂર નથી. કેમકે દેહ ધારણ કર્યા પછી પણ દેહના 'વિલાસ કે કષ્ટથી પણ જ્યારે અંતે આત્માને શાન્તિ કે અશાન્તિ પ્હોંચે ત્યારે પરિણામ મળ્યું કહેવાય. તો એ શાન્તિ કે અશાન્તિ તો વગર દેહે પણ થાય. આત્માનો પશ્ચાત્તાપ, ઇશ્વરવિમુખતા ઇશ્વર પોતાથી અપ્રસન્ન છે એ જ્ઞાન, ઇશ્વરની કૃપાછાયામાં રહેવાની પોતાની અયોગ્યતા એ જ આત્માને અશાન્તિ આપી દુઃખ કરે છે.

દેહથી થતું અજ્ઞાનનું આવરણ ખશી જતાં ઇશ્વરના સ્વરૂપનું, ઇશ્વરને શું પ્રિય છે તેનું, ઇશ્વરની પ્રીતિ કેવી જરૂરની છે તેનું ભાન વધારે સંપૂર્ણ રીતે થાય, દેહ છતા તેવું સારૂં ન થાય તો દેહથી જુદા પડે જ ખરેખરો પશ્ચાત્તાપ થાય. તેમજ સુખ—અને ઇશ્વિરકૃપા અને ઇશ્વર સાંનિધ્ય જેવું સુખ એકે નથી—એ પણ દેહથી છુટા પડયા પછી જ સંપૂર્ણ રીતે થાય. સંપૂર્ણ શાન્તિ ત્યારે જ મળે. દેહ છતાં ઇશ્વરથી કંઈ વિમુખતા કંઇ છેટું રહે છે તે દેહ ગયા પછી જતું રહે. આ રીતે વાસ્તવિક સુખદુઃખ આત્માના શાન્તિ અશાન્તિ ખરેખરાં દેહ વગર થાય છે તો આત્માના સુકૃત્ય કે કુકૃત્યના ઇનામ કે સત્તા પણ દેહ વગર જ પૂરેપૂરાં થવાનાં. દેહથી તો ઉલટું વિઘ્ન આવે. માટે ન્યાય માટે પુનર્જન્મની કશી જરૂર નથી.

વખતે એમ કહેવામા આવશે કે શું એક વાર પાપ કર્યું તો ફરી સુખની આશા જ નહિ. અનંત કાળ દુઃખમાં જ રહેવાનું, ફરી જન્મ લઈ એ પાપનાં ફળ ભોગવે. સારા કૃત્ય કરવાની તક મળવાની જ નહિ ? આ શંકાનો ઉત્તર 'પ્રાર્થનાની જરૂર' વિનેના વિવેચનમાં આપવામાં આવ્યો હતો. ઇશ્વિર કૃપાળુ છે, પાપની સજા પશ્ચાત્તાપ છે, તો યોગ્ય પશ્ચાત્તાપ થઈ રહ્યા પછી, દુષ્ટતા ગયા પછી ઇશ્વરકૃપાને યોગ્ય ન થવાય એવું કંઈ નથી. તો એ પશ્ચાત્તાપ માટે દેહ ધારણની કશી જ

કૃત્ય ભૂલી જવાય એટલે પશ્ચાત્તાપ કરવાનો પ્રસંગ આવે નહિ અને પાપિતા એમની એમ રહે. પુનર્જન્મમાં દેહના સુખદુઃખથી આત્માને ઇનામ કે સજા થાય નહિ. આત્માના સુખ માટે, ઇનામ માટે તો મોક્ષ ઇશ્વરકૃપા ઇશ્વરસાનિધ્ય જ છે. આત્માની સજા માટે આ પાપ ખોટું કર્યું, ઇશ્વરને અપ્રિય કર્યું એવી પશ્ચાત્તાપજન્ય અશાન્તિ જોઈયે. પુનર્જન્મમાં પાછલાં કૃત્યની સ્મૃતિ ન હોય એટલે એ સજા હોઈ શકે નહિ.

આ જન્મના કૃત્યના ન્યાયયુક્ત ફળ માટે હવે પછી પુનર્જન્મની જરૂર છે કે નહિ તે જોવું ? હવે આ જન્મની દશાના ખુલાસા માટે આ જન્મ પ્હેલા પૂર્વ જન્મની જરૂર છે કે નહિ તે જોઇએ. કેટલીક વખત કહેવામાં આવે છે કે આ જન્મમાં કોઈ સુખી, કોઈ દુ:ખી, કોઈ જન્મથી અંધ, કોઈ વિશેષ બળવાન, કોઈ વિશેષ બુદ્ધિવાન્, કોઈ જડબુદ્ધિ જોવામા આવે છે, એ કર્મનાં ફળ ન હોય તો ઇશ્વર અન્યાયી કહેવાય, માટે ઇશ્વરનો ન્યાય સાબિત કરવા પૂર્વજન્મ માનવો જોઇયે કે પૂર્વજન્મનાં ફળથી આ બધી વ્યવસ્થા થયલી માનતાં અન્યાય કંઇ રહે નહિ. અહીં પાછા ઇશ્વરપર ઉપકાર કરનાર આ મતવાદીને કહેવું જોઈયે કે ઇશ્વરના ન્યાયની ગણના માનવીનીતિયે કરવી એ ઇશ્વરની નિન્દા છે. માતાપિતાના સ્વભાવ, બુદ્ધિ, અંગ વગેરે કારણોથી ગર્ભાવસ્થામાં કંઇ અકસ્માતથી, માતાના મનપરની અસરથી, જન્મ વખતની સ્થિતિથી, આસપાસના સંસર્ગથી એવી અનેક રીતે મનુષ્યના અંગ અને મનની સ્થિતિ નિશ્ચિત થાય છે. તેમાં ઇશ્વરને મનુષ્યબુદ્ધિયે પાર્થિવ સુખ આપી પક્ષપાતી થઇ ઇનામ આપનાર કે મનુષ્યની માફક વેર લેનાર ગણવો એ ઇશ્વરની નિન્દા છે. ઇશ્વરના નિયમ પ્રમાણે સૃષ્ટિ ચાલી જાય છે. એ નિયમમાં ઇશ્વરે પોતાને યોગ્ય લાગી તે ગોઠવણ કરી છે. મનુષ્યનું તેમા ન્યાય અન્યાય ઠેરવવાનું કામ નથી. આત્મા ઇશ્વરને પ્રિય કામ કરી ઇશ્વરસાનિધ્યમા સંતોષ પામે એ જ તેનું ઇનામ.

પોતાની દુષ્ટતાનુ પૂરેપૂરૂ ભાન થતા પશ્ચાત્તાપ કરે એ તેની સજા. એમા ઇશ્વરને પક્ષપાત કરવો પડતો નથી કે વેર વાળવુ પડતુ નથી. પણ ધારો કે આ જન્મમા માણસોની વિવિધ સ્થિતિ અન્યાયસૂચક છે. તો પૂર્વજન્મ માન્યાથી એ અન્યાયારોપ કેમ ટળી જાય છે? પૂર્વજન્મમા મનુષ્યોએ વિવિધ અવસ્થાને લીધે વિવિધ કર્મ કર્યા તો તે જન્મની અવસ્થા ઇશ્વિરે આપી અન્યાયના મૂળ રોપ્યા. પૂર્વજન્મની અવસ્થા તેથી આગલા જન્મની અવસ્થાનુ ફળ ગણી, આ દોષ દૂર કરીએ તો તે માટે તેથી આગલા જન્મની અવસ્થાપર જવુ પડે, એમ કરતા સહુથી પ્રથમ જન્મપર જઈયે તો ત્યાંતો તે જન્મની અવસ્થાના કારણ માટે પૂર્વજન્મ નથી. તો એ અવસ્થા આપી ઇશ્વિરે જ અન્યાયના બીજ રોપ્યા ! બધાના પ્રથમ જન્મની અવસ્થા સરખી હોત તો કોઇ દહાડો અન્યાયનુ કારણ જ ન ર્‌હેત ! આમ આ જન્મની અવસ્થાને ઇશ્વિરના ન્યાય તપાસવામા કામે લીધાથી ઇશ્વિરનિન્દાનો દોષ વ્હોરી લેવાય છે અને મુશ્કેલી તો એમને એમ રહે છે. જે વિવિધ અવસ્થાનુ અન્ત્ય મૂળ પ્રથમ જન્મ જ ત્યા તો તેના કારણ માટે પૂર્વજન્મ મત નિરર્થક થઇ પડે છે. પ્રથમ જન્મ નથી, આત્માના જન્મ અનાદિ છે એમ કહેવામા આવે તો આત્મા ઇશ્વિરના સમકાલીન સત્તાવાળો, ઇશ્વિરથી સ્વતંત્ર કલ્પવો પડે, ઇશ્વિર સર્વનો સ્રષ્ટા છે એ નાકબુલ થાય અને પરિણામે નાસ્તિકતા આવે. સ્રષ્ટા ઇશ્વિર ન માનનાર વેદાન્તીને મતે પણ અસત્ય એક બ્રહ્મજ સત્ય હોય, બધુ તેમાથી નિકળ્યુ હોય તો આત્માના જન્મ અનાદિ ન હોય.

વળી વિચારીશુ તો માલમ પડશે કે પૂર્વકર્મના ફળથી એક જન્મની અવસ્થાનો ખુલાસો આપતા મનુષ્યની કર્મ માટે જવાબદારી રહેતી નથી. પ્રથમ જન્મમા જે કર્મ કર્યા તે પ્રમાણે બીજા જન્મમા અવસ્થા થાય તે પ્રમાણે કૃતિ કરવાને માણસ દોરાય, તો પછી બીજા જન્મના કર્મ માટે જવાબદારી શી રહી ? દરેક જન્મમા માણસ કહી શકે કે મને તો પૂર્વજન્મથી સચિત પ્રારબ્ધ દોરે છે તેમ હું

દોરાઉં છુ, પૂર્વજન્મના ફળના કર્મ કર્યો જાઉં છુ. જાતે ખુશીથી કંઇ કરતો નથી. આમ નવા કર્મ કરવાની સ્વતંત્રતા કયા રહી? નવા કર્મ કરી છુટવાનો અવકાશ કયા રહ્યો? આ જન્મમા આગલા જન્મમા કૃત્યથી દોરાઇયે તેમા આપણો શો વાક? ત્યારે જવાબદારી તો પ્રથમ જન્મના કૃત્યનીજ રહી તો પછી કર્મની જવાબદારી માટે એક કરતા વધારે જન્મની જરૂર કયા રહી? તે જન્મ તો જવાબદારી વગરના માણસને ઘસડયા જાય છે. "સદાચરણ બળ" વિષેના વિવેચનમા કહ્યુ હતું તેમ સીતાને ગમે કહાડી મૂકી તેમા સીતા કહે કે એ રામનો દોષ નથી, હુ જ માગ પૂર્વ જન્મના કર્મના ફળ ભોગવુ છુ, આમ હોય તો શું સીતા પૂર્વ જન્મના કૃત્યની સજા ભોગવે માટે રામ અન્યાય આચરે, રામ અપરાધ કરે? ઇશ્વરનો ન્યાય એવો હોય, એક જણને સજા થાય માટે બીજો ગુનો કરે? એક જણનુ ખુન થાય તે તેને તેના આગલા જન્મનુ ફળ મળ્યુ એમ હોય તો શુ એ ફળ આપવા માટે ઇશ્વર બીજા પાસે ખૂન કરાવે, પાપ કરાવે? એ ખૂની અપરાધી નથી એમ તો કહી શકાશે નહિ. આ રીતે આ અંશમા જવાબદારીનો નિયમ વિપરીત થઇ જાય છે.

આમ આસ્તિકવાદના દૃષ્ટિબિન્દુથી જોતા, ઇશ્વર છે એમ સ્વીકારી વિવેચન કરવા પુનર્જન્મ મત તદ્દન નિષ્કારણ માલમ પડે છે, અને વાસ્તવિક રીતે જોઇશુ તે એ મતનો નિકટ સંબંધ નાસ્તિકવાદ જોડે ઘણો છે. બુધ્ધે ઇશ્વરના અસ્તિત્વનો સ્વીકાર ન કર્યો, અને ઇશ્વરની ખાલી પડેલી ગાદીએ "કર્મ"ને બેસાડી દીધુ. વિશ્વનો નિયંતા ઇશ્વર નહિ, મનુષ્યના સુખદુઃખ જેથી થાય છે તે નિયમો ઘડનાર ઇશ્વર નથી. ઇશ્વર નથી એટલે પુણ્યશાળીને ઇશ્વર સંનિધિમા મોક્ષ નહિ, પાપીને દેદ પડયે પશ્ચાત્તાપમય દુઃખ નહિ. ત્યારે વિશ્વતંત્ર શાથી ચાલે છે? મનુષ્યને સુખદુઃખ શાથી થાય છે? કર્મથી. ઇશ્વર નથી તો સાધુ અને દુષ્ટના આત્માની સ્થિતિમા શાથી ફેર થશે? કર્મથી. ઇશ્વરભક્તિની કિમ્મત નથી તો શાની છે?

કર્મની. આમ ઈશ્વરનું અસ્તિત્વ નાકબુલ કરનારને આ મત ઘણો અભીષ્ટ હતો. ઉપર બતાવ્યું તેમ જન્મને અનાદિ માનવામા બન્ને રીતે નાસ્તિકતા આવે છે. નાસ્તિકવાદની નિર્મૂલતા અને ભ્રાન્તિ અનેકવાર બતાવવામા આવ્યા છે એટલે નાસ્તિકવાદને આધારે ટકી રહેલો પુનર્જન્મ મત નિરાધાર જ છે. ઈશ્વરનું અસ્તિત્વ એ પ્રસ્તુત વિષય નથી એટલે તેમા ઉતરી શકાય તેમ નથી.

છતા નાસ્તિકવાદીના દૃષ્ટિબિન્દુથી પૂર્વ જન્મ મતની યુક્તિ તપાસીયે. થિઓસોફી નામે ચાલતો પ્રયત્ન બહુ અંશે બૌદ્ધ માર્ગને કે કોઇક વાર વેદાન્ત માર્ગને સ્વીકારે છે. બૌદ્ધ માર્ગની માફક વેદાન્ત માર્ગ પણ અન્ય રીતે નાસ્તિકવાદ છે. મનુષ્ય બ્રહ્મ હોય, પશુ બ્રહ્મ હોય, પાષાણ બ્રહ્મ હોય, વિશ્વમા બ્રહ્મથી અતિરિક્ત, બ્રહ્મથી જુદું બીજું કંઇ ન હોય, વિશ્વ તે જ બ્રહ્મ હોય, અસ્તિત્વ એ જ બ્રહ્મ હોય તો પછી જેનાથી અતિરિક્ત કંઇ નથી, જેનાથી જુદું કંઇ નથી, જે છે એટલા માટે જ છે, જેના ગુણ કંઇ નથી તે હોય કે ન હોય તે 'સરખુ'જ છે. મનુષ્ય ઈશ્વર હોય એટલે ઈશ્વર છે એમ કહેવાનુ કારણ રહ્યુ નહિ. રાજા અને પ્રજા એક એક રીતે સરખા હોય, એક જ હોય તો રાજા છે એમ કહેવાનું કારણ રહ્યું નહિ. મનુષ્યને પોતાના કર્મ માટે કોઈને જવાબ દેવાનો રહ્યો નહિ. તેના કર્મજ ભ્રાન્તિ કહેવાય. આમ વેદાન્તનું પરિણામ નાસ્તિકવાદમા છે. થિઓસોફી આ બે નાસ્તિકવાદને અભિમત ગણે છે, તેથી જ તે પુનર્જન્મ મત સ્વીકારે છે. થોડા વખતપર મુબઇની મંડળીના સેક્રેટરીયે પુનર્જન્મ મતની તરફેણમા આ શહેરમા ભાષણ આપ્યું હતું. આથી સ્વમતને પુષ્ટિ મળેલી ગણતા આસ્તિક જનોયે તો સંકોચ પામવુ જોઈયે કેમકે ઈશ્વર આપી દઇ પુનર્જન્મ લેવો એ સારું ભક્તથી ન થાય, વળી હિંદુ શાસ્ત્રને આધારે પુનર્જન્મ માનનારે પણ પોતાના મતને એથી પુષ્ટિ મળેલી ન ગણવી જોઇએ કેમકે એ મંડળી બીજી રીતે તો હિન્દુ શાસ્ત્રોને તેમની ખરી કિમ્મત

કરતાં પણ ઊંચાં ચડાવી શાસ્ત્રકારોના મનમાં ન્હોતી તેવી વાતો તેમાથી કહાડવા મથે છે પણ પોતે હિંદુશાસ્ત્રને પ્રમાણભૂત માને છે, તેનું રહસ્ય પ્રસિદ્ધ કરવાનું માથે લે છે એ વાત મનુષ્ય પશુરૂપે અવતરે એ શાસ્ત્ર મતમાં ભૂલ કરતા એ મંડળી ભૂલી જાય છે અને મનુષ્ય પશુ અવતરી શકે જ નહિ એમ માને છે. માટે શાસ્ત્રને પ્રમાણભૂત માનનારે તો થિઓસોફીનો ટેકો સ્વીકારવો ન જોઈયે કેમકે તે શાસ્ત્રને કોરે મૂકે છે. શાસ્ત્ર કોરે મૂકી તર્ક વાપરવો એ વાસ્તવિક રીતે તો યુકિતસર છે પણ આ સૂચનાનો હેતુ એ છે કે આ બાબતમાં થિઓસોફી અને શાસ્ત્ર ખાતર બુદ્ધિનું બલિદાન આપનાર બન્નેની અસંબંદ્ધતા છે. થિઓસોફીકલ મંડળી નાસ્તિકવાદી છે. તટસ્થ કર્તા નથી માનતી, આર્ય લોકો ઇશ્વરને જે સ્વરૂપે માને છે તે સ્વરૂપ નથી સ્વીકારતી એ તે પોતે જ કહે છે. મીસીસ એ. પી. સિનેટ "પરપસ ઓફ થિઓસોફી" (થિઓસોફીનું પ્રયોજન) નામે પુસ્તકમા નીચેનાં વાકય પસંદગી બતાવી ઉતારે છેઃ

"સર્વોપરી શક્તિ છે. પણ સર્વોપરી પ્રભુ નથી. અદસ્ય તત્ત્વ છે પણ પરમ પુરૂષ ઇશ્વર નથી...નિયંતા, પાલન કરનાર એક કોઇ નથી કારણ કે કુદરત અતિરૂદ્ધ નિયમો પ્રમાણે ચાલે છે અને આ બાબતમાં વિશ્વ જાતે ચાલી રહેલું મ્હોટું યંત્ર છે. દુનિયામાં વ્યાપી રહેલી ચૈતન્યમય શક્તિને અજ્ઞાન લોક ઇશ્વર કહે છે." આ સ્પષ્ટ નાસ્તિકવાદ છે, આ પુસ્તકમાં પુનર્જન્મ મતની તરફેણમાં આપેલી દલીલો તપાસીયે. પ્રથમ તો ગ્રન્થકર્ત્તા કહે છે કે કુદરતમાં જેમ 'ઇવોલ્યુશન' ચાલે છે એટલે ચૈતન્યના થોડા અંશવાળા પ્રાણીમાંથી વધારે અંશવાળું પ્રાણી જન્મ્યું, જીવી ન શકે તેવો પ્રાણી વર્ગ નાશ પામ્યો અને જીવી શકે તેવો બીજો પ્રાણી વર્ગ જન્મ્યો, તેમાંથી કંઇક ઉંચી જાતનાં પ્રાણી જન્મ્યાં; તેમાંથી તેથી ઉંચી જાતનાં પ્રાણી જન્મ્યાં; અંતે વાંદરાં થયાં અને તેમાં કંઈક ઉચો મનુષ્ય વર્ગ જન્મ્યો અને અસલનો એ વાનર વર્ગ ટકી ન શક્યો માટે નાશ પામ્યો.

આમ થયુ જાય છે તો તે મનુષ્ય લગી આવી કેમ અટકે ? મનુષ્યથી ઉંચો પ્રાણી વર્ગ કેમ ન ઉદ્ભવે ? અને એમ બીજા પ્રાણી થાય તે પુનર્જન્મ ઘડી ઘડી જન્મી મનુષ્ય નવી નવી શક્તિયો મેળવતો જાય, અજ્ઞાન દૂર કરતો જાય, પવિત્રતા મપાદન કરતો જાય અને ઉંચા વર્ગમા જતો જાય. હવે આમ થાય છે એમ કહેનારે તેના કારણુ આપી તે સિદ્ધ કરવાનુ છે, કેમકે (ઈવોલ્યુશન) 'ઉત્તરોત્તર ઉત્કર્ષ' ના સાયન્ટિફીક (શાસ્ત્રીય) મતમા તેવુ કશુ નથી. આવો નવો ઉત્કર્ષ વખતે કેમ નહિ થતો હોય એ કલ્પના સારી લાગે માટે એ વાત ખરી ગણી સ્વીકારાય નહિ. તે છે એમ કારણુ આપી બતાવવુ જોઈએ.

પણુ, ધારો કે મનુષ્યરૂપ થયા પછી પણુ દરેક જન્મમા ઉત્કર્ષ થતો જાય છે એ વાત ખરી છે. તો તેથી ખરેખરા પુનર્જન્મ મતને શી પુષ્ટિ મળી ? પ્રથમ તો પુનર્જન્મ મત પ્રમાણે દરેક નવો જન્મ આગલાથી ઉત્કૃષ્ટ જ એમ આવશ્યક નથી. નવા જન્મનું કારણુ આગલા જન્મનુ કર્મ હોવાથી તે કર્મ પ્રમાણે નવો જન્મ આગલા જન્મથી ઉતરતો પણુ હોય અને ચઢતો પણુ હોય ઉપના 'ઉત્તરોત્તર ઉત્કર્ષ' મતમા નવા જન્મનુ કારણુ શારીરિક શક્તિ હોવાથી તે નવો જન્મ આગલા જન્મથી ઉત્કૃષ્ટ હોવો જ જોઈયે. શક્તિમૂલક મતથી ઉપમાનને આધારે પણુ કર્મમૂલક પુનર્જન્મ મતને શી પુષ્ટિ મળી ? ઉત્તરોત્તર ઉત્કર્ષ Evolution મતમા કંઈ એવુ નથી કે એની એ જ વ્યકિત નવા રૂપે જન્મે. તે મત પ્રમાણે તો અમુક વર્ગ નાશ પામી ધીમે ધીમે નવો વર્ગ ઉદ્ભવ પામે છે પણુ પુનર્જન્મ મતમા તો મૂળ સિદ્ધાન્ત જ એ છે કે એની એ જ વ્યકિત નવો જન્મ પામે છે. વળી હાલ જીવી શકતો મનુષ્ય વર્ગ હયાતીમા છે તે જ બતાવી આપે છે કે એથી વધારે ઉત્કૃષ્ટ વર્ગ થતો નથી કેમકે એ વર્ગ ટકી ન શકે, નાશ પામે ત્યારે જ નવો ઉત્કર્ષ થાય જો એમ કહેવામા આવે કે એ કલ્પિત નવા ઉત્કર્ષમા માનવ જાતિ તો એની

એ જ પણ તેના જ્ઞાન ગુણ શકિતમાં ફેર—એમ હોય તો પછી એ ઉત્કર્ષ (Evolution) શાનો ? ઉત્કર્ષથી તો વખતે માનવરૂપ નાશ પામી નવા રૂપ થશે એમ કલ્પાય. પણ રૂપ એનું એ રહે અને ગુણ બદલાય એમ શી રીતે અનુમાન કરાય ? (Evolution) મતમાં તો દરેક નવા અવતારમાં નવું સ્વરૂપ, નવો પ્રાણી વર્ગ, નવી જ જાતિ જન્મે છે અને પાછલી કદી એને એ સ્વરૂપે દેખા દેતી નથી એ સ્થિતિ છે. એવો ઉત્કર્ષ મનુષ્યનો થતો હોય તો તેને પુનર્જન્મ—હાલ છે તેમાના જ એકાદ રૂપમા ફરી જન્મ—ના મત જોડે શો સંબંધ ? ઘોડામાથી ઘોડો જન્મે એ ઉત્કર્ષ નથી. પણ ઘોડાને બદલે તે જાતનો ઘોડો નાશ પામી બીજી જાતનું તેથી ઉત્તમ પ્રાણી જન્મે, તે જુદો જ વર્ગ થાય, અને ઘોડાની આગલી જાત નાબુદ થઈ એક બીજા જ સ્વરૂપની ઘોડાને મળતી જાત વખતે કાયમ રહે એ ઉત્કર્ષનું સ્વરૂપ છે. તેવું પુનર્જન્મમાં ન હોય તો એ વાતથી પુનર્જન્મને શો ટેકો મળે ? વળી થીઓસોફીના મત પ્રમાણે દરેક નવા જન્મમાં ઉત્કર્ષ થતો જાય છે અને કેટલાક સમયને અંતે મનુષ્ય મહાત્મા સ્વરૂપને પામે છે. મહાત્મા એ મનુષ્યથી ચઢતી પણ બ્રહ્મની કંઈ ઉતરતી જાતિ હશે એમ જણાય છે. ખ્રીસ્તી ધર્મના ફીરેસ્તાની કલ્પનાપરથી આ કલ્પના લીધેલી જણાય છે. પણ, હિંદુ પુનર્જન્મ મતમાં તેવું કશું નથી. તોપણ આ કલ્પના ઉત્તરોત્તર ઉત્કર્ષના મતને કંઈ વધારે મળતી છે. ઉપર બતાવ્યું તેમ હાલની મનુષ્ય જાતિની હયાતીને લીધે એ કલ્પનાને "ઉત્કર્ષ" મતથી પણ ટેકો મળતો નથી. તોપણ એ કલ્પનાને જરા વધારે તપાસીએ. મીસીસ સિનેટ કહે છે કે જીવની (ever improving and purifying process)-હમેશ સુધરતા જવાની અને શુદ્ધ થતા જવાની ક્રિયા ચાલે છે. Why I became a Theosophist (હું થીઓસોફીસ્ટ શા માટે થઈ) એ નામે પુસ્તકમાં મીસીસ બીસેન્ટ કહે છે કે મૃત્યુ પછી પ્રથમ તો જીવ ઘણા કાલ સુધી ફરી અવતાર ધર્યા વિના એમને

મેમ રહે છે. When after long sleep the Ego does not re-enter earth-life as a pauper he returns with the fruits of his past victories, to make further progress upwards. "લાંબો વખત નિરવમી રહી જીવ પાછો પૃથ્વીમાં જન્મ લે છે તે શક્તિહીન રૂપે નહિ; પણ તે આગલી સાધનાનાં જ્યવંત ફલ લઇ અગાડી ઉત્કર્ષ પામવા જન્મે છે." તે કહે છે કે દરેક મનુષ્યને દરેક જન્મમાં આમ થાય છે. આમ દરેક જન્મ એ ઉત્કર્ષ હોય તો પછી પુનર્જન્મ પાપની સજા દાખલ મળે છે એ ન્યાયનો ખુલાસો ક્યાં રહ્યો? દુષ્ટ પણ પુનર્જન્મ પામી ઉત્કર્ષ પામે તો પછી ન્યાય ખાતર પુનર્જન્મ મતની જરૂર શી રહી? દુષ્ટ ઉત્કર્ષ પામતા ન હોય તો દરેક મનુષ્ય ઉત્કર્ષ પામે છે એમ ન કહેવાય; દરેક વ્યક્તિ ઉત્કર્ષ પામતી ન હોય તો Evolution ન કહેવાય; કેમકે તે અવસ્થાન્તરમાં એવા અપવાદ છે જ નહિ.

વળી, મીસીસ સિનેટ કહે છે કે "દરેક મનુષ્ય સારૂં કે નઠારૂં કૃત્ય કરે છે તેની સાથે આગલા જન્મના ફલ પણ ભોગવતો જાય છે." સારાં નઠારાં કૃત્ય કરવા એ ઇચ્છાપૂર્વક કામચાર છે, તેની સાથે જ કર્મ પરતંત્રતા કેમ સંભવે? ફલ ભોગવવાં અને આગલા જન્મનાં કૃત્યથી દોરાવું એ તો કર્મબદ્ધ પરવશ દાસની સ્થિતિ છે, તે સ્થિતિમાં ઇચ્છાપૂર્વક વર્ત્તવાનું કેમ બને? આ કામચાર અને કર્મ પરતંત્રતા જુદે જુદે વખતે પ્રવર્ત્તે એમ પણ નથી. વળી, મીસીસ બીસેન્ટ કહે છે કે માણસને પૂર્વ કૃત્યને લીધે દુઃખ પડે ત્યારે તે ધીરજ ધારે એ તેનાં સારાં કર્મનું ફળ; બન્ને ફળ સાથે કેમ મળે? દુષ્ટ માણસ સારાં ફળ ભોગવવાને પણ લાયક હોય? માણસ થોડા સાધુ અને થોડો અસાધુ એમ એક વખતે જ મળવે? અસાધુતા સાથે ખરેખરી સાધુતા એક જ હૃદયમાં રહી શકે નહિ. સારા અને નઠારાં ફળ સાથે મળે તો એક બીજાની કીમ્મત લઇ લે, ઇનામ અને સજા બન્ને ઘટી જાય. આ પણ અસંભવના છે.

થીઓસોફીસ્ટના મત પ્રમાણે મનુષ્યમાં સાત તત્વ છેઃ આત્મ, બુદ્ધિ, મન, કામરૂપ, પ્રાણ, લિંગ શરીર અને રૂપ. આમાંનાં દરેક એક એકથી ઉતરતાં છે. સહુથી શ્રેષ્ઠ આત્મ અને સહુથી અધમ રૂપ. આત્મ, બુદ્ધિ અને મન એ ત્રણ ચઢતા વર્ગનાં છે. આત્મ તે વિશ્વમય બ્રહ્મ, સાતમાનું છેલ્લું રૂપ તે માત્ર જડ દેહ. મરણ વખતે પ્હેલાં ત્રણ તત્વ પાછલાં ચારથી જુદાં પડે છે અને કર્માનુસાર નવો દેહ શોધી કહાડી તેમાં પ્રવેશ કરે છે. હવે પ્હેલાં ઉત્કૃષ્ટ ત્રણ તત્ત્વ છેલ્લાં અધમ ચાર તત્વથી જુદાં પડયા પછી તે ફરીથી એ ચારનો સમુદાય શા સારૂ શોધે? એમણે નવો દેહ લેવો જ જોઇએ એવો નિયમ કરનાર કે પળાવનાર ઈશ્વિર તો તો સ્વીકાર્ય નથી તો તેમને નવા દેહમાં જ્વાની ફરજ કોણ પાડે? શકિતમાન જીવ હાથે કરી દુઃખ શાને લે? વળી કર્મ એ તો છેલ્લાં ચારનો જ વ્યાપાર છે તો પુનર્જન્મ લેવો પડે એવી દશાની એમની અસર પ્હેલાં ત્રણ તત્વ તેમનાથી જુદાં પડે તેમનાપર શી રીતે થાય? કર્મની અસરવાળાં ચાર તત્વ તો એ ત્રણ તત્વથી જુદાં પડી ગયાં છે. અને પુનર્જન્મ કરાવનાર અમર સાથે ન રહી હોય તો પ્હેલાં ત્રણ તત્વ દેહ શા કારણથી ધરે? દેહધારણ તો એ અમરનું જ પરિણામ છે. આ પણ અસંગતતા છે.

વળી, થીઓસોફીસ્ટોનું કહેવુ છે કે કેટલાક મનુષ્યમાં અસાધારણ શક્તિ જોવામા આવે છે. જે માનસિક કે શારીરિક શક્તિયો બીજા મનુષ્યો પ્રયત્ન કરતાં પણ થોડી સંપાદન કરી શકે છે તે કેટલાક મનુષ્યોએ વગર પ્રયત્ને અને વગર શિક્ષણે અદ્ભ્ત સંપાદિત કરેલી જોવામાં આવે છે. આનાં ઉદાહરણ તરીકે હોફમેન નામે પ્રખ્યાત ગાયકની શક્તિ વર્ણવવામાં આવે છે. આ સૈકાની યૂરોપની ગાયનની નવી નવી કલાઓ અને નવા નવા સંકુલ પ્રકાર હોફમેન નાની ઉમ્મરમાં વિશેષ શિક્ષણ વિના જાણતો હતો. આ ઉપરથી અનુમાન કરવામાં આવે છે કે આવા પુરૂષોએ આગલા જન્મમાં એ સન્

પ્રવીણતા મેળવી હોવી જોઇએ કે જેથી આ જન્મમાં તેમને તેનું સહજ જ્ઞાન હોય. નહિ તો થોડાં વર્ષપર નવી શોધી કહાડેલી કલાઓ તેમને એકદમ કેમ આવડે? માટે તેમનો પુનર્જન્મ થયેલો હોવો જોઇયે. હવે થીઓસોફીસ્ટનો પુનર્જન્મ મત તપાસીશું તો તે પ્રમાણે તો ઉપર ઉતારેલા વાક્યમા છે તેમ મૃત્યુ પછી આત્મા હજારો વર્ષ સુધી એમને એમ મનુષ્યરૂપ વિના પડી રહે છે અને પછી પુનર્જન્મ લે છે. બે જન્મ વચ્ચે આટલો લાંબો કાલ જતો હોય તો થોડા વર્ષપર થયેલી શોધો અને કલાઓ આત્માને ફરી જન્મ્યા પછી તરત ક્યાથી ખબર હોય? એના આગલા જન્મ વખતે તો બહુજ જુદો જમાનો હતો. હોફમેનનું વિશેષ જ્ઞાન એના જન્મ પ્હેલા બહુ થોડા વર્ષપર શોધી કહાડેલી કળાનુ હતું અને તે માટે તો એ ઉદાહરણ અપાય છે. આગલા જન્મમા એ શિખ્યો હશે એમ કહેવાય છે. પણ થીઓસોફીસ્ટના પુનર્જન્મ મત પ્રમાણે તો તેનો આગલો જન્મ હજારો વર્ષપર હતો. તો એ પુનર્જન્મ મતને આવા ઉદાહરણથી શો ટેકો મળશે?

જે વિરલ શક્તિયો ઈશ્વરદત્ત કહેવાય છે તેનો ખુલાસો કરવો ઘણો મુશ્કેલ છે. માતાપિતાના સંસ્કાર મળી ઉત્પન્ન થતો વિશેષ બુદ્ધિવેગ, આસપાસના સંસર્ગ, અમુક વલણને મળેલા વિશેષ પ્રસંગ, વૃત્તિયોને કેળવવાનો કે સ્વચ્છંદ રહેવા દેવાનો બંધાનો જતો સ્વભાવ, વગેરે અનેક કારણોથી મનની શક્તિ સંપાદિત થાય છે. વિશેષ બુદ્ધિ શક્તિવાળા ભિન્ન જનોને એકસરખા વિચાર કે જ્ઞાન એક જ વખતે એક બીજાથી સ્વતંત્ર, એક બીજા પાસ શિખ્યા વિના પણ થાય છે. માટે જેને વિશેષ જ્ઞાન હોય તેણે તે આગલા જન્મમા કોઈ પાસ શિખી મેળવ્યું હોવું જોઈએ એમ આવશ્યક નથી. એમ હોય તો કોઈ મનુષ્યને નવા તર્ક સુઝે જ નહિ. પૂર્વ જન્મમા જેની પાસેથી જ્ઞાન કે શક્તિ મળ્યાં તેને તે જ જન્મમાં તે મળ્યાં હોય તો બીજાને આગલા જન્મમાં શિખવાની શી જરૂર? પૂર્વ જન્મના

જ્ઞાનનું કારણ તેથી પૂર્વ જન્મમા નાખ્યાથી અને એમ ચાલ્યા જવાથી પ્રથમ જન્મ પર જતાં ત્યાં તો પૂર્વજન્મ વિના જ્ઞાન થયલું જેવામાં આવશે એટલે પૂર્વજન્મનો અવસર નહિ રહે.

'સુદર્શન' ના ૧૮૯૧ ના મે માસના અંકમાં પુનર્જન્મની તરફનો એક વિષય પ્રસિદ્ધ થયો છે તેની કોટિ તપાસીએ. પ્રથમ તો, જીવની ઉત્પત્તિ કેમ થઈ તે વેદાંતીને અઘરો વિષય છે. સર્વ બ્રહ્મ હોય, બીજું કોઇ ન હોય, એકથી વધારે વ્યક્તિ ન હોય તો પછી પુનર્જન્મ શાનો ? કોણ જન્મે ? શામાં જન્મે ? બ્રહ્મ ફરી બ્રહ્મ જન્મે એમા કર્મનું ફળ શી રીતે મળ્યું ? વળી જુદા જુદા આત્મા ન હોય અને વિશ્વમાં એક અવિભક્ત આત્મા હોય તો એમ કેમ બને કે એક આત્મા કર્મમુક્ત થાય, એક કર્મબદ્ધ થાય, એક કર્મથી છૂટે અને એક બંધાયો રહે ? જુદા જુદા આત્મા ન હોય તો આ સર્વ કેમ બને ? અને ન બને તો પુનર્જન્મ શાનો ? પણ, તે માટે એક ભ્રમમૂલક બંધ બેસાડયો છે. બ્રહ્મ તો બ્રહ્મ છે, અને તે ચૈતન્યમય છે. તો પછી જડ કયાંથી થયું ? વેદાન્તીનો ખુલાસો એ છે કે બ્રહ્મ રૂપ તે જડ અને ચૈતન્યનું અનન્યત્વ રૂપ. તેમાં જડના સંબંધે કરીને વિભાગ થયા. અહીં જ ભૂલ છે. જે જડ ચૈતન્યનું અનન્યત્વ હોય તો તે જડ કેમ વિભાગ કરી શકે ? જડ ચૈતન્યથી જુદું ન રહ્યું હોય તો પછી તે ચૈતન્યપર પોતાના જડત્વની અસર શી રીતે કરે ? આ મુશ્કેલી મુકી અગાડી વધીએ. વેદાન્ત મત પ્રમાણે જડના સંબંધથી બ્રહ્મમાં વિભાગ થયા અને દરેકનું નામ જીવ પડયું. પુનર્જન્મ લે છે તે જીવ બ્રહ્મ નહિ. જડમાં આત્માના યોગે આત્માનું પ્રતિબિંબ પડે છે, આત્માને મળતી ચેતનધર્મની શક્તિ આવે છે. એ શક્તિવાળું જડ તે અંતઃકરણ, અને અંતઃકરણસહિત આત્મા તે જીવ. હવે, પુછીશું કે જડમાં આત્માનો યોગ શી રીતે થયો ? જે વખતે જડના સંબંધથી વિભાગ થયો તે વખતે શું બ્રહ્મમાંથી જડ થોડો આત્મા જોડે લઇને જુદું પડયું ? આત્માના શું વિભાગ થયા,

આત્માના શું કકડા થયા? આત્મા તો અવિભક્ત છે. એમ કકડા ન થયા હોય અને માત્ર બ્રહ્મરૂપ આત્માની અસર જડપર થઈ અંતઃકરણ થયું હોય તો અંતઃકરણ સહિત આત્મા એટલે શું? આત્મા પણ જીવમાં છે કે જીવ જોડે છતાં મૂંગો બેસી રહે છે અને અંતઃકરણને સ્વચ્છંદ ચાલવા દે છે? આ વિરોધ રહેવા દઈ આગાડી જોઈએ. પ્રમાણ વિના કલ્પનાથી આપેલી ઉત્પત્તિ સ્વીકારતા જીવ તે પાંચ પ્રાણ, પાંચ જ્ઞાનેન્દ્રિયો, પાચ કર્મેન્દ્રિયો અને મન તથા બુદ્ધિરૂપી અંતઃકરણ એમ સત્તર અંશનો બનેલો છે. આ તે સૂક્ષ્મ દેહ છે. બાકીનો માણસ તે સ્થૂલ દેહ. સૂક્ષ્મ દેહને કર્મોના અનુભવથી વાસના બંધાય છે. "વાસના એટલે આપણે જે જે કામ કરીએ, જે જે વિચાર કરીએ, જે જે સોબત રાખીએ, જે જે ખોરાક ખાઈએ પીએ, તે બધામાથી જે ગુપ્ત છાપ પડે તે." એ વાસના સૂક્ષ્મ દેહનો ખોરાક છે અને તે ખોરાક પર તે ટકે છે, તેથી તે પુષ્ટ થાય છે. વાસના વિના સૂક્ષ્મ દેહ જીવી શકતો નથી માટે મૃત્યુ પછી કેટલીક વખત પછી "એ વાસનાઓને ભોગવવાનો વખત ફરીથી આવે ત્યારે કોઈ અનુકૂલ સ્થૂલમા તે વાસનાવાળો સૂક્ષ્મ દેહ જોડાય છે, ને ફરી સંસારમાં અવતરે છે. એનું નામ પુનર્જન્મ." હવે, અહીં પ્હેલી તો એ ભૂલ છે કે સૂક્ષ્મ દેહને બ્રહ્મમાથી જડના યોગે ઉત્પન્ન થયલો અને વાસનારૂપી છાપ લઈ શકે એવા ધર્મવાળો ગણી પછી એ ઉત્પત્તિ પડતી મુકી જાણે તે વાસનાથી ઉત્પન્ન થયલો હોય એમ ગણ્યું છે. વાસના વિના, તેથી સ્વતંત્ર રીતે બ્રહ્મમાંથી સૂક્ષ્મ દેહ ઉત્પન્ન થયો હોય તો તે વાસના વિના જીવી ન શકે એમ કહેવાય?" જે સત્તર વસ્તુનો સૂક્ષ્મ દેહ બને છે" તે વાસના લેનારનાં "દ્વાર" હોય, વાસના લેનાર સૂક્ષ્મ દેહ વાસનાથી જુદો હોય તો પછી "સૂક્ષ્મ દેહ તો ફક્ત વાસનાનો જ બનેલો હોય છે" એમ કેમ કહી શકાય? વિચાર કરનાર મન વિચારથી જુદું ન હોય તો વિચાર કરે કોણ? પ્રથમ વિચાર જ કેમ ઉત્પન્ન થાય?

પણ આ વાધા સામે દલીલ એ છે કે સ્થૂલ દેહ જેમ અનાદિ ખોરાકથી સ્વતંત્ર ઉત્પન્ન થઈ પછી તે ખોરાકથી પુષ્ટ થાય છે અને ખોરાક વિના જીવી શકતો નથી તેમ સૂક્ષ્મ દેહ પણ પ્રથમ વાસના વિના ઉત્પન્ન થઇ પછી વાસના વિના ટકી શકતો નથી. હવે આ માત્ર ઉપમાન (Analogy) પરથી અનુમાન છે. સ્થૂલ દેહમાં તેમ છે માટે સૂક્ષ્મ દેહમાં તેમ હોવું જોઇએ એ આવશ્યક નથી. પણ ધારો કે તેમ છે; તો પછી, નાશમાં પણ તે કેમ લાગુ ન પડે ? મરણ પછી સૂક્ષ્મ અને સ્થૂલ જુદા પડયા પછી સ્થૂલ દેહ ખોરાક લેવા પાછો માનવરૂપમાં ન આવે તો સૂક્ષ્મ દેહ કેમ આવે? સુદર્શન કહે છે, "સ્થૂલ દેહ જે તત્વનો બનેલો હોય છે તેમાં મળી જાય છે, પણ સૂક્ષ્મ દેહ તો ફક્ત વાસનાનો જ બનેલો હોય છે તેથી કશામાં મળી નથી જતો પણ, કોઇ રીતે, હયાત રહે છે." સૂક્ષ્મ દેહની ઉત્પત્તિ વિષેના ઉપર બતાવેલા ગુંચવાડાથી અહીં ભ્રાન્તિ થાય છે. સુદર્શને આપેલી ઉત્પત્તિ પ્રમાણે તો સૂક્ષ્મ દેહ વાસનાનો બનેલો નથી. તે પોતે બન્યા પછી વાસના તો તે લેવા માંડે છે. સૂક્ષ્મ દેહ બન્યો છે તે એવી રીતે કે સત્વ, રજસ્ અને તમસ્ એ ત્રણ ગુણવાળા જડમાથી આકાશ, વાયુ, તેજ, જળ અને પૃથ્વી પેદા થયાં અને તેમાથી ઉપલાં સત્તર અંગ થયાં. એ તત્વોમાંથી સૂક્ષ્મ દેહ પેદા થયો છે તો તેમા તે કેમ મળી જાય? સ્થૂલ દેહનું ઉપમાન ચાલતું હોય તો તેમ થવું જોઈયે. અને તેમ થાય તો પછી પુનર્જન્મ લેનારૂં કોણ રહ્યું ?

વળી, પુનર્જન્મનું આ સ્વરૂપ હોય તો તે સાથે આત્માને શી લેવા દેવા છે ? મન અને આત્મા જૂદાં હોય, મન જ વાસનાને લીધે પુનર્જન્મમાં ગુંચાતું હોય તો આત્મા શું તેની જોડે વગર લેવેદેવે પુનર્જન્મના પરિવર્તનમાં ઘસડાયો જાય છે કે અલગ રહે છે? એકે રીતે સારાં નઠારાં કર્મ માટે આત્માની જવાબદારી શી અને જવાબ આપવાનો કોને ?

હવે, પુનર્જન્મ વિરૂદ્ધ મતનું સુદર્શને કરેલુ વિવેચન તપાસીએ. તે કહે છે કે "મુઆ પછી તુરત જ સ્વર્ગમા કે નરકમા જ પડાય છે, ને ત્યાથી કદી ફરી જન્મ થતો જ નથી. તે એક રીતે કેવળ અન્યાયની વાત બતાવે છે. કેમકે ફક્ત પાચ પચાસ વર્ષના એક જ જન્મથી કરોડો કે અસંખ્ય વર્ષ સુધી નિરતર સ્વર્ગ કે નરક મળે ને થઈ ગયેલી ભૂલ ફરીથી સુધારવાનો વખતજ ન આવે એવુ હોય એ તો અન્યાય જ કહેવાય." સ્વર્ગ કે નરક એ કંઇ દેહના સુખદુખ નથી પણ આત્માના છે કેમકે જવાબદાર આત્મા છે એ ઉપર કહેવામા આવ્યુ છે આત્માનુ દુખ પશ્ચાત્તાપરૂપી સજા, તે ભોગવ્યા પછી અને ફરી પાપ ન કરતા પુણ્યમાર્ગે પ્રવર્તતા આત્મા પાપિતામાથી મુકત થાય છે અને એ પશ્ચાત્તાપ માટે દેહધારણની જરૂર નથી એ પણ ઉપર બતાવવામા આવ્યુ છે તો પછી "ભૂલ ફરીથી સુધારવાનો વખત જ ન આવે" એમ નથી આત્માનુ જીવન આ જન્મમા પુરૂ થતુ નથી, આ જન્મમા તે અપૂર્ણ અજ્ઞાનમુકત થતો નથી, આ જન્મ પછી તેણે પુણ્યમાર્ગનો શ્રમ કરવાનો છે તેથી "નિરતર સ્વર્ગ" પણ પાચ પચાસ વર્ષના ગમે તેવા જીવનથી મળી જતુ નથી.

વળી, માણસ દુષ્કર્મને લીધે પશુ કે વનસ્પતિ અવતારનો હોય તો તેને ભૂલ સુધારવાનો વખત કયારે મળે? એવા અવતારમા મરૂ કૃત્ય કરવાને, ફરી મનુષ્યજન્મ મેળવવાનો પ્રયત્ન કરવાની બુદ્ધિ જ નથી હોતી તો તે એવી દશામાથી શી રીતે છુટે? એ નિરંતરનુ દુખ થયુ. પશુ કે વનસ્પતિ થયા પહેલા તેના કર્મ તેને છોડવી શકતા હોય, તો શુ અધમ અવતાર મેળવવા જેવા દુષ્કર્મ અને તે મઝી પાછો ઉત્તમ અવતાર મેળવવા જેવા સત્કર્મ એક વખતે સાથે હોઈ શકે? માણસ દુરાચરણી પણ હોય અને તે જ વખતે સદાચરણી પણ હોય?

જુદા જુદા માણસોના કર્મ, દશા વગેરે જુદા જુદાં હોય છે

માટે તે કર્મના ફલ ભોગવવા કે તે દશા ઉત્પન્ન કરવા પુનર્જન્મ કે પૂર્વજન્મની જરૂર છે એ દલીલ ઉપર તપાસી ગયા છીએ. "માણુસો બધા સરખુ જીવતા નથી" અને "સારા નઠારાને ફાયદો" કે નુકસાન હમેશ જોવામા આવતા નથી. માટે પુનર્જન્મથી એ બધાનો ખુલાસો થાય તે ખોટુ છે એ ઉપર કહ્યુ છે. વળી, પુનર્જન્મ એ જ દુખ હોય, સુખ તો જન્માનુબન્ધથી છુટી કર્મમુકત થવામા હોય તો સારા કૃત્ય કરનારને પુનર્જન્મથી ઇનામ શુ? ગમે તેવો જન્મ થાય પણ જન્મ એ જ સજા છે એમ કહેવામા આવે કે સારા જન્મ મળ્યાથી "સારી વાસનાઓ પામી ઉત્તમ માર્ગે જવાનો" અને મુક્ત થવાનો અવકાશ મળે તો પુછીશુ કે પશુ વગેરેથી ઉત્તમ દેહવાળા મનુષ્યમા કે ઉત્તમ જાતિ કે સ્થિતિવાળા જનો હમેશ કયા સારા કર્મ કરતા જોવામા આવે છે કે ઉત્તમ દેહ એ સારા કર્મનુ જ સાધન ગણાય? અને પૂર્વજન્મની વાસનાથી અને પ્રારબ્ધથી મનુષ્ય દોરાતો હોય તો તેને સ્વતત્ર થવાનુ કર્મ છોડી દેવાનું હાથમા ક્યા રહ્યુ?

પુનર્જન્મ મત વિરૂદ્ધ વળી એક કારણ એ છે કે શા માટે અમુક સજા કે ઇનામ મળ્યા તે મનુષ્યને ખબર ન હોય તો તે કશા ઉપયોગના નથી. દુખી મનુષ્યને ખબર ન હોય કે પૂર્વજન્મમા શુ કર્યું હતુ કે તેનુ ફળ આ મળ્યુ તો પછી તે સજા શાની? જો આ જન્મ ઇનામ કે સજા દાખલ હોય તો આપણને પૂર્વજન્મની સ્મૃતિ હોવી જોઇએ ઇનામ કે સજાનો સંતોષ કે કલેશ આપણી યોગ્યતા કે અયોગ્યતાના જ્ઞાનથી જ થાય છે. સુદર્શન કહે છે કે, "અધારામા ખાવાથી પણ કાઈ ગોળ કડવો લાગવાનો નથી." કડવો ન લાગે તેમા નવાઈ નથી ગોળનો અનુભવ રૂપનો નહિ પણ રસનો છે અને અધારાને રસેન્દ્રિય જોડે સબધ નથી અંધારામા ગયાથી સ્વાદની શક્તિ તો એવી ને એવી રહે છે પણ રત્ન લઈ અધારામા જઇએ તો તે રત્નની કીંમત કઇ માલમ પડે નહિ કેમકે રત્ન રૂપનો વિષય છે અને તે શક્તિ અધારામા પ્રતિવૃત્ત થાય છે.

તેથી આ ઉદાહરણ કંઇ કામ નહિ લાગે. જે શક્તિ વડે અમુક અનુભવ થઈ શકતો હોય તે શક્તિને અભાવે તે અનુભવનો વિષય નિરર્થક થઈ પડે છે. મંતોષ કે ક્લેશ સ્મૃતિ વડે અનુભવી શકાય છે તો પછી સ્મૃતિને અભાવે મંતોષ કે ક્લેશ શાથી થાય? વળી સુદર્શન કહે છે "પૂર્વની સ્મૃતિ આપણને ન હોય એ જ સારૂ છે, કેમકે એનાથી આપણને જ લાભ છે. પૂર્વના કામનો પશ્ચાત્તાપ, સારા કે નઠારા સર્વનો પશ્ચાત્તાપ આપણા સર્વદા અસંતોષી સ્વભાવને એટલો બધો થાત, કે આ દુઃખમય દુનિયા નરકમય થાત, અને અહીંઆ અવતાર આપી ઉચ્ચ માર્ગે લેઇ જવાનો હેતુ તો બાજુ ઉપર રહી જાત." આશા છે કે (દલીલ બાદ કરતા) આનો હેતુ આવો નહિ હોય. નઠારા કામના પશ્ચાત્તાપથી નરકયંત્રણા ભોગવવી એ અનિષ્ટ છે એમ હોય તો નઠારા કામમા નઠારાપણુ શુ રહ્યું? જેણે નઠારા કામ કર્યા તે આત્માને તેનું ભાન ન થાય, તે માટે પશ્ચાત્તાપ ન થાય તો પાપની સજા શી? પાપીને દંડ શો? સજા કરવાનું પ્રયોજન શુ? દુષ્કર્મની સજા ભોગવવામા ક્લેશ ન હોય તો સજા શા માટે કરવી? ન્યાય અન્યાયની આ બધી દલીલ શા કામની? આ હુ કરેલા કર્મનું ફળ ભોગવુ છુ એવુ ભાન ન હોય તો ફળનું મહત્ત્વ શુ? "ઉચ્ચ માર્ગે" જવા માટે નિંદ્ય કર્મનું ભાન અને પશ્ચાત્તાપ, તેથી વિમુખતા એ તો જોઇયે જ.

"બાળક અવતરે છે તેવું જ પડી જવાથી રડે છે, ભૂખ લાગતા અકળાય છે" એ "પૂર્વની સ્મૃતિનો પ્રત્યક્ષ દાખલો" ન કહેવાય. કેમકે સહજ પ્રેરણા તો રૂપ સાથે માતપિતાથી મળે છે. પણ બીજે જન્મે મનુષ્ય જન્મે તોપણ તેને પશુના નહિ પણ મનુષ્યના રૂપ, અંગ, ટેવ, અવયવ, શક્તિ, ઇચ્છા વગેરે હોય છે. અને જે સ્મૃતિનો ખાસ વિષય-જ્ઞાન-તે તો કશું હોતું નથી. ભાષા સરખા પણ પૂર્વજન્મની નહિ પણ આ જન્મમા જે શિખવવામા આવે છે, તે આવડે છે.

શાસ્ત્રનું અક્ષરશઃ પ્રમાણ અને થીઓસોફી બન્નેના સ્વીકારથી સુદર્શનને એક નબળાઇ કબૂલ કરવી પડી છે. મનુષ્ય કદી પશુ જન્મે એ થીઓસોફી ના પાડે છે. "આપણા શાસ્ત્રવાળા તો એમ જ કહે છે કે મનુષ્ય હોય તથાપિ નીચ કર્મ કરે તો તો પશુ, પક્ષી, કીટ, પાષાણ પણ થઈ જાય પણ કેટલાક તકરાર કરે છે કે મનુષ્ય થવા જેટલું સારૂં કર્મ કર્યા પછી નઠારૂં કરાય નહિ, એટલે આગળ ન વધાય તો મનુષ્યને મનુષ્ય તો રહેવાય જ. આ બાબત તમને જે અનુભવ થાય તે માનજો. શાસ્ત્રો શબ્દ પ્રમાણ હોય, શાસ્ત્રના મત કોઇ રીતે ખોટા હોય જ નહિ, શાસ્ત્રના મત પાળવા સારૂ નુકસાનકારક રૂઢિયો પણ કહાડી નંખાય નહિ. શાસ્ત્રકારોને કોઇ વાતની ખબર નહોતી, કોઈ વાતમાં તેમની ભૂલ હતી એ બની શકે જ નહિ, એમ હોય તો "જે અનુભવ થાય" તે માનવાની છૂટ કેમ મળી તે કુતૂહલ ઉત્પન્ન કરે છે. એ બે વિરૂદ્ધ મતનો પણ શું બંધ નહિ બેસતો હોય, વાસ્તવિક રીતે તો બે મત એકાર્થ જ છે એમ દર્શાવી શકાતું નહિ હોય? એથી વધારે નવાઈ જેવા વિરોધ પણ શમાવી દેવાના પ્રયત્ન નથી થયા એમ નથી.

પાપ.*

દરેક ધર્મમાં, દરેક પંથમાં, અમુક કાર્ય કે અમુક પ્રકારનાં કાર્ય કરવાં એવી આજ્ઞાની સાથે અમુક કાર્ય કે અમુક પ્રકારનાં કાર્ય ન કરવાં એવી આજ્ઞા હોય છે, અમુક આચરણ કર્ત્તવ્ય અને અમુક અકર્ત્તવ્ય બતાવેલાં હોય છે. ઇશ્વર પ્રતિ મનુષ્યના સંબંધમાં એ બન્ને આજ્ઞાઓની આવશ્યકતા સરખી બતાવેલી હોય છે. અમુક

* 'જ્ઞાનસુધા' માસિકના જાન્યુઆરી, ફેબ્રુઆરી ૧૮૯૩ ના અંકોમાં પ્રસિદ્ધ થયલો

આચરણ કરવાનો વિધિ પાળવાની જેટલી જરૂર હોય છે, તેટલી જ જરૂર અમુક આચરણ ન કરવાનો નિષેધ પાળવાની હોય છે. અમુક આચરણ જેમ ધર્મલાભ માટે આવશ્યક હોય છે તેમજ અમુક આચરણ ધર્મહાનિકારક હોઇ ધર્મલાભ માટે ત્યાજ્ય હોય છે. ધર્મલાભ સંપાદન કરી ધર્મહાનિ થવા ન દેવી એ ઈશ્વર પ્રતિ સંબંધમા મનુષ્યને આવશ્યક છે માટે જ આપણી પ્રાર્થના-માળામા વારંવાર યાદ દેવડાવ્યુ છે કે 'વિધિનિષેધના નીમ તેં કિધા, નહિ કદાપિ મેં લક્ષમા લીધા,' 'વિધિનિષેધના નિયમો માનુ, ભક્તિનો ભાવ વિભાવુ', વગેરે. આ વિહિત અને નિષિદ્ધ આચરણોને પુણ્ય અને પાપ એવા નામ પણ આપવામા આવે છે. તેમાથી બીજા વર્ગ વિશે, નિષિદ્ધ આચરણ એટલે પાપ વિશે આજે વિવેચન કરીએ. પ્રથમ જોઇયે કે "ધર્મલાભ માટે નિષિદ્ધ આચરણ" અને "પાપ" એ બે પદોની એકાર્થતાથી વિવેચનનો આરંભ થઇ શકશે કે નહિ. આ બે પદો એકાર્થ છે એ તો સહજ સમજાય એવું છે અને તે સહજ સ્વીકારવામા આવશે એમ લાગે છે.

"પાપ" અને "ધર્મલાભ માટે નિષિદ્ધ આચરણ" એ બે પદો એક જ અર્થના છે એમ સ્વીકારાય તો એકને બદલે બે લક્ષણોનો સ્વીકાર થાય છે, સર્વ પાપ આચરણ ધર્મલાભ માટે નિષિદ્ધ છે અને ધર્મલાભ માટે જે સર્વ આચરણ નિષિદ્ધ તે સર્વ પાપ છે એટલે માત્ર પાપ જ ધર્મલાભ માટે નિષિદ્ધ છે અને જે આચરણ ધર્મલાભ માટે નિષિદ્ધ તે જ માત્ર પાપ છે. આ અનુમાનોની ઘણી વખત વિસ્મૃતિ થાય છે અને ઘણા પંથો અને મતોમા એવા આચરણને પાપ ગણેલા માલમ પડે છે કે જે ધર્મલાભ માટે નિષિદ્ધ બનાવવાં મુશ્કેલ પડે છે. દાઢી ગખવી એ પપ છે, બીડી પીવી એ પાપ છે, ડુંગળી ખાવી એ પાપ છે, ગ્રહણ વખતે ખાવું એ પાપ છે, સમુદ્રગમન કરવું એ પાપ છે, કાને જનોઇ ભેરવ્યા વિના શૌચક્રિયા કરવી એ પાપ છે: આવા આવા નિષેધોમાં ધર્મ-

લાભના અંશની વિસ્મૃતિ થયેલી જણાય છે. તે છતા તે કાર્યોને પાપ કહેનાર સ્વમતાધવર્ગ ન્હાનો નથી વળી કલ્પના અને "બુદ્ધિ વિનાસ" વડે આ નિષેધોનો ધર્મલાભ સાથે મારીમચડી સબંધ બેસાડવાનો પ્રયત્ન કરી ધર્મ અને ધર્મલાભનો ઉપહાસ અને અપ માન કરનાર પણ નથી એમ નથી તેથી ધર્મલાભ માટે શુ શુ નિષિદ્ધ હોઈ પાપ છે એ વિવેચન સાથે ધર્મલાભ તે શુ એ વિવેચનની પણ જરૂર રહે છે ધર્મ તે શુ અને ધર્મલાભ તે શુ તે વિશે જુદા જુદા પંથમા મતભેદ હોય છે. અહીં જ ભ્રાન્તિનુ મૂળ હોય છે જે વાસ્તવિક રીતે ધર્મના વિષયમા નહિ તેને ધર્મ ગણ્યાથી અને જે વાસ્તવિક રીતે ધર્મ વિષયમા આવવુ જોઇયે તેને ધર્મ ન ગણ્યાથી અપાપને પાપ ગણવાની અને પાપને અપાપ ગણવાની ભ્રાન્તિ ઉત્પન્ન થાય છે આ રીતે "ધર્મલાભ માટે નિષિદ્ધ આચરણ તે પાપ" એ લક્ષણથી આરંભ કરવામા ઘણી હરકતો છે, અધર્મ અને પાપ એ બે એકે વખતે વિશિષ્ટ કરવા બહુ મુશ્કેલ છે

"પાપ તે શુ" ને અન્વેષણ બીજી રીતે શરૂ કરીયે બાઇબલના ન્યુ ટેસ્ટમેન્ટમા જેમ્સ પોતાના પત્રમા (૧–૧૩–૧૪–૧૫) કહે છે,

'ઇશ્વરને વિકારો બાધ કરતા નથી, ઇશ્વર કોઇમા વિકાર ઉત્પન્ન કરતો નથી મનુષ્ય પોતાની દુર્વાસનાથી ચલિત થાય છે અને લોભાય છે ત્યારે તેને વિકારોનુ આકર્ષણ લાગે છે પછી એ દુર્વાસના ગર્ભવતી થતા પાપ પ્રસવે છે, અને પાપ પરિપૂર્ણ થતા મૃત્યુ ઉત્પન્ન થાય છે '

આ મત સર્વ ધાર્મિકવર્ગને માન્ય છે પાપની ઉત્પત્તિ ઇશ્વરને કદી આરોપી શકાતી નથી ઇશ્વરમા પાપનો અવકાશ નથી. ઇશ્વર પાપ કરતો નથી અને મનુષ્ય પાસે પાપ કદી કરાવતો નથી મનુષ્ય પોતાની દુર્વાસનાને વશ રાખી ન શકતા તેના પ્રભવથી લોભમા પડી વિકારોથી દોરાય છે એ રીતે દુર્વાસના પાપ કરાવે છે, અને એ

પાપથી મૃત્યુની યાતના થાય છે. પાપી આત્માને મૃત્યુ ભયકર લાગે છે. પાપી જીવનનો ત્યાગ કરવો અપ્રિય લાગે છે, વિશુદ્ધાત્મા ઈશ્વર સમીપ જવુ અનિષ્ટ લાગે છે આ પ્રમાણે પાપ મનુષ્યને ઈશ્વર વિરૂદ્ધ લઈ જાય છે, ત્યારે પાપ તે દુર્વાસનાથી ઉત્પન્ન થઈ મનુષ્યને ઈશ્વર વિરૂદ્ધ લઇ જનાર વિકાર છે મનુષ્યની સ્વાભાવિક વૃત્તિ ઐશ્વરી વિશુદ્ધતાની છે, તેમા જે ફેરફાર થાય–તેથી જે ભિન્નતા પડે–તે વિકાર. ઈશ્વરના પવિત્રતા, વિશુદ્ધતા, ન્યાય, સત્ય, દયા, વગેરે ગુણ બાહ્ય સૃષ્ટિથી તેમ અન્તઃકરણપ્રવૃત્તિથી માલમ પડે છે એ સર્વ અંશથી વિરૂદ્ધ તે ઈશ્વરવિરૂદ્ધ વૃત્તિ ત્યારે, ઉપર આપેલી પાપની વ્યાખ્યા (દુર્વાસનાથી ઉત્પન્ન થઈ મનુષ્યને ઈશ્વરવિરૂદ્ધ લઇ જનાર વિકાર)મા દુર્વાસના તે શુ તે જાણવાનું રહ્યુ. આગલા જન્મના કૃત્યથી મનપર પડેલા સંસ્કાર તે વાસના એ મત નિરૂપયોગી છે કેમકે પૂર્વજન્મમા મનના સંસ્કારનું કારણ તેથી પૂર્વનો જન્મ, તેના સંસ્કારનુ કારણ તેથી પ્રથમનો જન્મ એમ કરતા સર્વથી પ્રથમ જન્મપર આવીએ તો તેના સંસ્કારના કારણ માટે પૂર્વજન્મ મત કશા ઉપયોગમા નથી આવતો કેમકે પ્રથમ જન્મની પૂર્વે જન્મ હોય નહિ પૂર્વજન્મ મત માટે શા માટે અભિમત નથી, તેમા શી શી ભ્રાન્તિ છે તે બીજે પ્રસગે બતાવવામા આવ્યુ છે પણ હાલ તો એટલુ કહી શકીશુ કે તે મત નિરૂપયોગી છે. મનના સસ્કારનુ કારણ પૂર્વ જન્મમા નાખ્યાથી મુશ્કેલી જતી રહેતી નથી પણ, હાલના જન્મને બદલે પ્રથમ જન્મમા જાય છે એટલુજ. પ્રથમ જન્મના સંસ્કારના કારણની મુશ્કેલીનો પૂર્વજન્મ મતથી ખુલાસો મળતો નથી ત્યારે, દુર્વાસનાની વ્યાખ્યા બીજી રીતે જ થાય છે આપણે જાણીએ છીએ કે ઈશ્વર જેમ પવિત્ર છે તેમ તે સર્વ શક્તિમાન છે. પવિત્રતા અને સર્વશક્તિમત્ત્વ એ બે ગુણોને સ્પષ્ટ સંબધ દેખાતો નથી. પણ 'સદાચરણ બલ'ના વિવેચનમા બીજે પ્રસગે દર્શાવ્યુ છે કે સદાચરણ, સદ્‌ગુણ, પવિત્રતા એ બલસાધ્ય છે. તેનું અભિન્ન બલનું

અસ્તિત્વ દર્શાવે છે. ઇશ્વરમાં સર્વશક્તિમત્ત્વ છે અને તે સંપૂર્ણ બલથી, સંપૂર્ણ શક્તિથી, તે સંપૂર્ણ સદાચરણનું અધિષ્ઠાન છે, તે માટે ઇશ્વરને 'સ્વ ઇચ્છાબલ સુક્રિયાવાન્', પોતાની ઇચ્છાએ બલ કરી સુક્રિયા કરનાર, સંપૂર્ણ સદાચરણબલવાળા કહ્યા છે. એ રીતે પવિત્ર થવાને અને પવિત્રતા જાળવવાને મનુષ્યને આત્મબળની જરૂર પડે છે. એ બળના અભાવે, એ બળની જરૂર વિશે વિચાર નહિ કર્યાથી, એ બળ માટે પ્રાર્થના નહિ કર્યાથી, મનુષ્ય નિર્બળ થઈ દુર્વાસનાના બળથી હારી જઈ તેને વશ થાય છે. ત્યારે, દુર્વાસના તે સદાચરણબળહીન, સદાચરણદ્વેષી, સદાચરણવિરુદ્ધ, વિચાર અને ભાવની ગતિમાન્ શ્રેણી છે. તે એવા સદાચરણબળહીન, સદાચરણદ્વેષી, સદાચરણવિરુદ્ધ, વ્યક્તિયોની સંગતિથી, અભ્યાસથી, અનુભવથી, મનનથી, પરિચયથી, સંતતિથી, આત્મામાં અવકાશ પામી સંસ્કારરૂપે વૃદ્ધિ પામે છે. તે દુષ્ટ ભાવશ્રેણીના સંચારની આત્માને ખબર પડે છે. તે છતાં તે સદાચરણબલથી તેની ગતિ અટકાવે નહિ, તેને દૂર કરે નહિ તો તે વધારે ને વધારે નિર્બળ થઈ દુર્વાસનાને વશ થતો જાય છે. તે દુર્વાસના વિકારો ઉત્પન્ન કરી, તે વિકારોની ઇષ્ટતા દેખાડી, લોભાવી મનુષ્યને પાપમાર્ગે લઈ જાય છે, મૃત્યુની યાતના ઉત્પન્ન કરે છે, ઇશ્વર સામીપ્ય ને પ્રીતિને બદલે ભીતિથી નિરખતાં શીખવે છે. ઇશ્વરના સદાચરણ અંશ વિરુદ્ધ મનુષ્યના સંસર્ગને કે આચરણને અભિનન્દ્યાથી, તેવાં આચરણ કરવાનો અભ્યાસ રાખ્યાથી, તેવા આચરણને તિરસ્કારદૃષ્ટિ વિના નિરીક્ષવાનો અનુભવ પામ્યાથી, તેવા મનુષ્ય કે આચરણ વિશેના ત્યાજ્યબુદ્ધિ વિના કરેલા મનનને રૂચિપૂર્વક સ્વીકાર્યાથી, તેવી સદાચરણવિરુદ્ધ વ્યક્તિને હરકોઈ રીતે ઉત્તેજન આપી તેની સાથે પરિચય પાડ્યાથી, કે તેનો પરિચય કરાવનાર અજ્ઞાનનો નાશ કરવાનો પ્રયત્ન ન ચલાવ્યાથી, કે સંતતિદ્વારા તે પરિચય ચાલતા છતાં તેને દૂર ન કર્યાથીઃ એવી અનેક દોષયુક્ત ભૂલો કર્યાથી એ દુષ્ટ શ્રેણીની

છાપ પડતાં તે પ્રવેશ કરી વિજય પામી આત્માને અભિભૂત કરી નાખે છે, દુર્વાસનાના સંસ્કારને દઢ કરે છે. એ રીતે એ દુર્વાસના-સંસ્કારની પ્રાપ્તિ મનુષ્ય પોતે જ દોષવૃત્તિથી કરે છે, તેથી તે સંસ્કાર તેના પોતાના જ કહેવાય. તે ઈશ્વરના મોકલેલા હોય જ નહિ, કેમકે તે ઈશ્વરવિરૂદ્ધ છે.

સૃષ્ટિમા પાપ ઈશ્વરે ઉત્પન્ન કર્યું એ મત દુષ્ટ છે તેમજ સ્વ-વિરોધી છે. બહુ ઈશ્વરે ઉત્પન્ન કર્યું તો પાપ ક્યાંથી આવ્યુ, ઈશ્વરે પોતાની સૃષ્ટિમા પાપ કેમ મુક્યુ એ પ્રશ્નનો ઉત્તર એ છે કે પાપ તો મનુષ્ય પોતાના પ્રમાદથી ઉત્પન્ન કરે છે. મનુષ્ય ઈશ્વર વિરૂદ્ધ, ઈશ્વરના ગુણ વિરૂદ્ધ-વિચારાદિ કરી, ઈશ્વરની વૃત્તિ જાણ્યા છતા તે વિરૂદ્ધ જઈ જાતે પાપ ઉત્પન્ન કરે છે. આમ પાપનું આક્રમણ દોષયુક્ત પ્રમાદથી થાય છે. એ પ્રમાદ તે ઈશ્વર પાસે સદાચરણ બલ નહિ માગ્યાનું, પોતાના બળપર આધાર રાખ્યાનું પરિણામ છે. પોતાના બળપર વિશ્વાસ તે અભિમાન છે. **પાપ-મૂલ અભિમાન** એ વાક્ય આ અર્થ લેતા સ્વીકારી શકાય. તુલસીદાસે એ અર્થ ધાર્યો હશે કે નહિ તે આપણે જાણતા નથી, પણ, અભિમાનનો એ અર્થ હોય તો ખરેખર પાપનુ મૂળ-પાપ ઉત્પન્ન કરનાર દુર્વાસનાનુ મૂળ-અભિમાન છે.

પાપની ઉત્પત્તિ કોઈ વખતે ઈશ્વરથી સ્વતંત્ર રહેલા સેતાન, દૈત્ય, કલિ વગેરેને આરોપવામા આવે છે અને કોઇ વખતે માયા નામે શક્તિને આરોપવામા આવે છે ઈશ્વરથી સ્વતંત્ર કોઇ ભૂત કે શક્તિ હોય, ઈશ્વર સાથે સમાન પદવીએ વિગ્રહ કરનાર કોઈ શત્રુ હોય, મનુષ્યપર ઈશ્વરના રાજ્ય જોડે પોતાનું રાજ્ય ચલાવનાર કોઈ સામર્થ્યવાન્ હોય એ વિચાર નિર્મૂળ છે. એમ હોય તો ઈશ્વર સર્વ-શક્તિમાન્ ન હોય, બીજા એની શક્તિની બહાર હોય, વળી ઈશ્વર સર્વનો સૃષ્ટા ન હોય કેમકે એ માયા ઈશ્વરથી સ્વતંત્ર ઉત્પન્ન થયેલી હોય. ઈશ્વર સામે બંડ કરનાર શક્તિ ઈશ્વરને મનાવવા મનુષ્યમા

પાપ દાખલ કરે છે એ ઈશ્વરના અદ્વિતીયત્વ વિરૂદ્ધ છે. પાપ મનુષ્યની દુર્વાસનાથી ઉત્પન્ન થાય છે.

આ ઉપરથી જણાશે કે પાપનું મૂળ આચરણમાં નથી પણ દુર્વાસનામા છે અને તેનો સંસ્કાર ઈશ્વરવિરૂદ્ધ વૃત્તિને અભિનન્દ્યાથી થાય છે. ઉપર કહેલા બાઇબલના વચનનો ધર્મપ્રાણ કવિ મિલ્ટને રૂપકમા વધારે વિસ્તાર કર્યો છે. પૅરેડાઇસ લૉસ્ટમા તે વર્ણવે છે કે ઈશ્વરવિરૂદ્ધ બંડ ઉઠાવનાર સેતાન સ્વર્ગમાથી નિકળી નરકને દ્વારે જઇ પ્હોચ્યો ત્યારે ત્યા પાપ અને મૃત્યુ દ્વારપાલ થઈ બેઠા હતા. પાપનુ સ્વરૂપ આપે છે કે,

"(નરકના) દ્વારની બે પાસે દારૂણ મૂર્ત્તિયો બેઠી હતી. તેમાની એક મધ્ય ભાગ સુધી સુંદર સ્ત્રી જણાતી હતી, પણ તેના અધોભાગમા ભારે અને વિસ્તીર્ણ શંકલવાળા ગુંચળા વિંટળાયલો ઝેરી દંશવાળો મલિન સર્પ હતો. તેના મધ્ય પાસે આસપાસ નરકશ્વાનનું ટોળું મ્હો પ્હોળાં કરી મોટે અવાજે ભસ્યાં કરતું હતું અને ઘોર ઘોંઘાટ મચાવી રહ્યું હતું. વળી તેમના નાદમાં કંઈ અટકાવ થાય તો ખુશી પડે પાછા તે સ્ત્રીના ગર્ભમાં ભરાઈ જઈ અંદર રહ્યા રહ્યા દેખાયા વિના ભસ્યાં કરતા હતા ને શોર કરતા હતા."

પાપનું આ જુગુપ્સાવહ વર્ણન માત્ર નિષ્પ્રયોજન વિશેષણોનું બનેલું નથી.

"પાપને ઉપરથી સુંદર સ્ત્રીરૂપે દર્શાવવાનો તેનો આશય એ કે બહારથી પ્રથમ પાપ મોદમય અને પ્રલોભક લાગે છે. પણ વધારે નિકટ સંબંધમાં આવતાં તે સર્પવત્ વિષ દંશ કરે છે. વેદનાઓ બહારથી શરીરને અને અંદરથી મનને નિરંતર પીડા કર્યા કરે છે અને સંસારમાં તેમજ મનમાં શ્વાનના ભસવા માફક તેમનો ઘોંઘાટ ચાલ્યાં જ કરે છે." કવિનો આવો આશય હશે એમ જણાય છે. પાપનું પ્રથમ દર્શન જુગુપ્સાકર નહિ પણ પ્રલોભક છે તેથીજ તેને

નિરસ્ત કરવાને સમર્થ બળની જરૂર પડે છે. સેતાનને પાપ પોતાની ઉત્પત્તિ આ પ્રમાણે જણાવે છેઃ

"ત્યારે તું મને વિસરી ગયો છે અને હવે તારી દૃષ્ટિને હું એવી વિરૂપ જણાઉં છું. એક વખતે સ્વર્ગ રાજ્યમાં હું તને સુન્દર લાગતી હતી, કે જ્યારે સ્વર્ગાધિપતિ વિરૂદ્ધ ધૃષ્ટ દ્રોહ કરી તારી સાથે મળી ગયેલા ફિરસ્તાની સમક્ષ સભામાં તને એકાએક દુઃખકારક પીડા થઈ આવી, તારી આંખો ઝાંખી થઇ ગઈ, અને તને અંધારાં તમ્મર આવ્યાં અને તારા માથામાંથી જ્વાલાનાં ચક્ર નિકળવા માંડ્યા અને પછી ડાબી બાજુએથી ચીરાડામાંથી રૂપમા અને ઉજ્જ્વલ કાન્તિમાં તારા જેવી જ તે વખતે દિવ્ય તેજોમયી શસ્ત્રધારિણી દેવીરૂપે હું તારા માથામાંથી નિકળી. પ્રથમ સર્વે ભયભીત થઇ પાછા હઠયા અને મને પાપ એવું નામ આપ્યું અને મને ઉત્પાતસૂચક ચિહ્ન ગણી. પણ વધારે પરિચય થયેથી મેં તેમની પ્રીતિ સંપાદન કરી અને ચિત્તાકર્ષક લીલા વડે, જે સામંત પ્રતિકૂલ હતા તેમનાં મન પણ હરણ કર્યાં અને મુખ્યત્વે તારૂં મન હર્યું; વારંવાર મારામાં તારી જ પૂર્ણમા પ્રતિમા જોઇને તું મોહમાં પડયો અને તારી સાથે રહસ્યમાં વિલાસ કરતાં હું ગર્ભવતી થઈ." આ ગર્ભ તે મૃત્યુરૂપે પ્રસવ્યો અને તે મૃત્યુથી પાપને નિરંતર ભસતા શ્વાન પ્રસવ્યા.

ઈશ્વર સામે બંડ કરનાર ઈશ્વરવિરૂદ્ધ ઇચ્છા કરનારના તર્કમાંથી પાપ ઉત્પન્ન થાય છે. તે પાપ લાલચથી મોહ પમાડે છે અને પાપાચરણમાં ફસાવી મૃત્યુની યાતના ઉત્પન્ન કરે છે અને તે યાતના જીવનને અહોરાત્ર દુઃખી કરે છે.

આમ માલમ પડે છે કે પાપનું મૂળ ઈશ્વરવિરૂદ્ધ ભાવના સ્વેચ્છાપૂર્વક સ્વીકારમાં છે. દુષ્ટ આચરણ તો તેનું પરિણામ છે. દુર્વાસના દઢ મૂળ થઈ ગયા પછી પાપી સ્વભાવ બંધાતાં પાપી વિચાર કે આચરણ ઈશ્વરવિરૂદ્ધ છે એમ ભાન રહેતું નથી અને આચરણ આચરણમાંથી જ પ્રભવે છે. પણ મૂળમાં પાપ

આચરણમાંથી નહિ પણ વાસનામાંથી પ્રભવે છે. અને તે વાસનાનું કારણ પૂર્વજન્મના આચરણ નથી પણ નિર્બળ ભાવ તર્કે છે. નિર્બળ તે શું, સદાચરણબળહીન તે શું, ઈશ્વિરવિરૂદ્ધ તે શું, તે પાપનું લક્ષણ જાણ્યા વિના જાણી શકાય છે, અન્તરાત્માથી જાણી શકાય છે. આ રીતે પાપનું લક્ષણ કરતાં, આગળ બતાવેલી, 'નિષિદ્ધ આચરણ એટલે પાપ' એ વ્યાખ્યાની હરકત નહિ નડે, કેમકે આ લક્ષણમાં આચરણનો અંશ આવતો નથી. આચરણનો અંશ લેતાં, આચરણથી પાપની વ્યાખ્યા કરતાં કયું દુષ્ટ આચરણ તે પાપ એમ અન્યોન્યાશ્રય કરવો પડે છે, અથવા આચરણના પરિણામ અમુક થશે અને તે અહિત અને અનિષ્ટ છે માટે તે આચરણ પાપ છે એમ બતાવતાં પરિણામની ઉપયોગિતા કે અનુપયોગિતા પર આધાર રાખવો પડે છે. તે એટલો અનિશ્ચિત છે, તેમાં એટલા મતભેદ છે, શું ઉપયોગી તે એટલું સંદિગ્ધ છે કે પાપ શું તે નક્કી થઈ શકતું નથી. ઉપયોગપ્રાધાન્ય દૃષ્ટિબિન્દુથી અનુપયોગી કે ઉપયોગિતાપ્રતિરોધી તે પાપ એ જ અનુમાન નિકળે છે અને ઇશ્વિરવિરૂદ્ધતાનો અંશ જતો રહે છે; પાપની પાપિતા જ જતી રહે છે. આ જ ભ્રાન્તિ અજ્ઞાન જનોના પાપ વિશેના વિચારમાં હોય છે. ખિસકોલી મારવી એ પાપ છે કેમકે મારીયે તો આવતા જન્મમાં સુનાની ખિસકોલી ભરી આપવી પડે. આવા મતમાં ધર્મવિષયક દૃષ્ટિબિન્દુનો ઉદ્દેશ છતાં માત્ર ઉપયોગિતાનું દૃષ્ટિબિન્દુ નિર્ણયસાધન થાય છે અને તે પાપની દુષ્ટતા પાપિતા લઈ માત્ર ધનનાશને પાપનું પરિણામ બતાવી પવિત્રતા જેવી દિવ્ય વસ્તુને ધન જેવી ઐહિક વસ્તુ સાથે તુલનામાં મુકે છે. આ સાથે બીજા એક બે અંશ સહજ અનુમિત થશે. પુરાણોની પાપની શિક્ષાના મત પણ આવા અધમ છે. આચરણનો અંશ પાપના પ્રસંગમાં ન આવતો હોય પણ માત્ર પાપનું પરિણામ જ હોય તો જ્યાં ઈશ્વિરવિરૂદ્ધ દુર્વાસના મૂળરૂપ ન હોય ત્યાં પાપિતા હોય નહિ

એમ નક્કી કરી શકાય. બીડી પીવી, ડુંગળી ખાવી, આ આચરણો આચરણ તરીકે જ દુષ્ટ કહી શકાય નહિ તો પછી એમાં પાપનો અંશ રહેતો નથી, કેમકે ઇશ્વરવિરુદ્ધ દુર્વાસના, ઇશ્વરના સદાચરણ વિરુદ્ધ વિચાર એ એમાં કાંઈ છે નહિ. માત્ર આચરણની ઇષ્ટાનિષ્ટતા તો ઉપર બતાવ્યું તેમ પાપના નિર્ણાયક થતી નથી. અમુક વ્યાધિમાં અમુક જાતના ખોરાક, પ્હેરવેશ, કે ક્રિયા અનિષ્ટ હોય પણ તે માટે તે પાપ કહેવાય નહિ તેમ હમ્મેશ માટે પણ હજામત ન કરાવવી એ અનિષ્ટ છે માટે તે પાપ કહેવાય નહિ. આચરણના સ્વરૂપથી પાપનો નિર્ણય થતો જ નથી. અપાપને પાપ કહેવામાં ઇશ્વરના સ્વરૂપનું અજ્ઞાન છે અને પાપની અધમતા ઓછી થાય છે.

ત્યારે અમુક જાતનો આહાર કરવો, અમુક જાતનો પોશાક પ્હેરવો, અમુક જાતની ક્રિયા કરવી, એ પાપ છે કે નહિ એ જાણવા સારૂ તે આચરણ ઇશ્વરવિરુદ્ધ દુર્વાસના ઉત્પન્ન થાય છે કે નહિ તે જોવું જોઇયે; એટલે તેમાં ઇશ્વરના કોઈ ગુણવિરુદ્ધ વૃત્તિનો સ્વીકાર છે કે નહિ તે વિચારવું જોઈયે. વહાણમા બેસી સમુદ્રપર સફર કરવી એ આચરણની વૃત્તિ ઇશ્વરના કયા ગુણ વિરુદ્ધ છે તે સમજાતું નથી. લાંચ લેનાર કે જુઠી સાક્ષી પુરનાર માટે તો તરત કહી શકીશું કે ઇશ્વર ન્યાયસ્વરૂપ અને સત્યસ્વરૂપ છે અને તે ગુણવિરુદ્ધ આચરણ કરનારા એ લોક પાપી છે. એવી જે વૃત્તિથી, એવા જે સંસ્કારના પરિણામથી, જે દુર્વાસના શ્રેણીની શૃંખલાથી અમુક આચરણ નિકળે તે પાપ છે. એમ કહેવામાં આવે કે વહાણમાં બેસતા ભોજન સમયે સ્પર્શાસ્પર્શનો ભેદ નહિ સચવાય તો તેનો પણ એ જ ઉત્તર કે અમુક મનુષ્ય સ્પૃશ્ય અને અમુક અસ્પૃશ્ય એ વૃત્તિ ઇશ્વરના એકે ગુણની અનુસારી નથી, કોઈ જાતિને સ્પર્શ કરવો એ આચરણ ઇશ્વરના એકે ગુણ વિરુદ્ધ નથી. ઇશ્વર સમીપ સર્વ મનુષ્ય સરખા છે અને ઉલટો ભેદ પાડવો, અમુકનો જાતિ માટે તિરસ્કાર કરવો એ વૃત્તિ ઇશ્વરવિરુદ્ધ છે. સમુદ્રગમનથી

મૃત્યુનો ભય છે, તોપણ વ્યાપારાદિ લક્ષમા લેતા તે અનિષ્ટ કહેવાતું નથી. અને અનિષ્ટ હોય તોપણ એ ધોરણ ધર્મવિષયમા નિર્ણાયક નથી. આચરણ નહિ પણ વૃત્તિ પર જોવાનુ છે.

ત્યારે, કોઇ કહેશે કે વ્યભિચાર એ કેમ પાપ કહેવાશે? આચરણ દષ્ટિબિન્દુ ન હોય તો એ શી રીતે પાપ કહેવાશે? એ પ્રશ્નનો વિચાર કરીયે. મૈથુન જેવી પશુવૃત્તિ પતિપત્નીના સંબંધથી જ નિર્મલ થાય છે. એ સંબંધ હોય ત્યારે સ્ત્રીપુરૂષનો સંગમ કલંક રહિત હોય છે. પવિત્ર પત્નીવ્રત પાળનાર ગૃહસ્થાશ્રમીને કોઈ પાપી કહેતુ નથી. પવિત્ર રામ ગૃહસ્થાશ્રમમા હતા, પ્રજોત્પત્તિ એ ઇશ્વરના નિયમાનુસાર છે. Thou shalt live and multiply એવી ધર્માજ્ઞા ઇશ્વરવિરૂદ્ધ નથી ગણાતી. પતિપત્નીનો સંબંધ ન ન હોય ત્યારે એ સંગમા નિર્મલતાનો અંશ હોઈ શકતો નથી. વ્યભિચાર, પરદારાગમનમા એ અંશ ન હોતા માત્ર કામનો અંશ છે અને વ્યભિચારી મનુષ્ય કામને વશ થતા દુર્વાસનાજન્યવિકાર કામને વશ થાય છે. મિલ્ટને તો ઉપરના રૂપકમા પાપની પ્રથમ ઉત્પત્તિમા કામનો આવિર્ભાવ જ દર્શાવ્યો છે. આવો કામવિકાર ઇશ્વરની પવિત્રતા વિરૂદ્ધ છે. માટે વ્યભિચાર એકે એક રીતે પાપ છે.

એ જ રીતે અસત્ય, અન્યાય વગેરે પણ પાપ છે. સત્ય, ન્યાય, એ અન્તઃકરણપ્રવૃત્તિગમ્ય સદ્‌ગુણ છે. ઇશ્વરના સ્વરૂપમા અન્તર્ભૂત છે. પરધન લેવાનો અધિકાર ન હોય ત્યારે તેનો લોભ ન્યાય વિરૂદ્ધ હોવાથી પાપ છે. એ રીતે દરેક વૃત્તિનું પૃથક્કરણ કરી શકાય.

બીજું ઉપલી વ્યાખ્યાનું અનુમાન એ છે કે સર્વ મનુષ્ય માટે પાપનું લક્ષણ એક જ છે. બ્રાહ્મણ કરે તો પાપ, અને વાણીયો કરે તો પાપ નહિ એમ હોય જ નહિ. આચરણથી પાપનો નિર્ણય થાય નહિ એટલે આચરણના બાહ્ય સાધન શરીર ઉપર પાપનો આધાર રહ્યો નહિ. પછી અમુક માણસ કયા દેશમા, કઇ પ્રજામા કે કયા કાલમા જન્મ્યો છે તે વાતપર પાપનો આધાર રહેતો

નથી. મુસલમાન દાઢી રાખે છતા પાપી નહિ, અને પવિત્ર હોય પણ બ્રાહ્મણ દાઢી રાખે તો પાપી તેમા વળી દિલ્હીમા દાઢી રાખે તો પાપી નહિ અને અમદાવાદમા પાપી, આમ વિચારનાર અજ્ઞાનના અંધકારમા ડૂબેલા, મુર્ખાઈથી અપાપને પાપ ઠરાવી ઈશ્વિરદ્વેષીની અધમતા ઓઢી ફરનારા માટે દયા ઉત્પન્ન કરી જ મનોવ્યાપાર અટકાવવો ઘટે છે તેજ ધોરણે વાણીઓ વાણીયાનુ પાણી પીયે કે ગધેલુ અન્ન ખાય તો પાપી નહિ, મુસલમાન મુસલમાનનુ પાણી પીયે કે અન્ન ખાય તો પાપી નહિ અને બ્રાહ્મણ વાણીયાનુ કે મુસલમાનનુ પાણી પીયે કે અન્ન ખાય તો પાપી એ પણ ભ્રાન્તિ છે પાપ સર્વ માટે એક જ છે વળી આ ખાવા પીવાના આચરણમા દુર્વાસનાજન્યવિકાર મૂળભૂત નથી તો તે કાંઈ પાપ નથી

ત્રીજુ એક અનુમાન એ છે કે પાપ માત્ર આચરણથી જ થાય એમ નથી પાપ મનથી પણ થાય, કેમકે આચરણ એ પાપનુ પ્રથમ પગતુ નથી વ્યભિચાર તેજ પાપ છે એમ નથી વ્યભિચારની ઇચ્છા કરવી એ પણ પાપ છે અમુક આચરણને અન્યાય જાણ્યા છતા તે કરવુ તે પાપ છે, પછી તે કરનારની બનથી ન્યાયી નિવડે તોપણ પાપિના જતી નથી

ચોથુ અનુમાન એ છે કે એક પાપ કરે તે બીજી રીતે પવિત્ર હોઈ શકે એમ ન બને વ્યભિચારી, ચાપીયો, અન્યાયી કે બીજી રીતે દુષ્ટ માણસ તેજ માથે જટાઓ જમાડી, વેશ ધારી, વ્રત પાળી કે દાન કરી ધર્મિષ્ઠ થઇ શકે નહિ કેમકે એ આચરણ પર આધાર જ નથી દુર્વાસનાથી ઈશ્વરવિરુદ્ધ થનાર માણસ બીજી રીતે ઇશ્વરપ્રિય હોઇ શકે નહિ એક ઇશ્વિરદ્વેષી ભાવ બીજા સર્વ ઇશ્વરી ભાવથી વિરુદ્ધ છે માટે મનુષ્ય દુષ્ટ છતા ધર્મિક કે ઈશ્વરપ્રિય હોઇ શકે જ નહિ ઈશ્વર ન હોય તેને ઈશ્વર માનવો એ પાપ ઈશ્વરવિરુદ્ધ ભાવ છે. તો ઈશ્વરેતર પદાર્થ કે પ્રાણીને તે ઈશ્વર નથી એમ

જાણ્યા પછી ઈશ્વર ગણવો એ પાપ છે જ જડમૂર્ત્તિને ઈશ્વર ગણી પૂજનાર અજ્ઞાનના અંધકારમાં ડૂબેલો છે તેને સત્ય માર્ગનું ભાન જ નથી પણ તે ઈશ્વર નથી એમ જ્ઞાન થયા પછી, ઈશ્વરના વાસ્ત વિક નિરાકારત્વ વિશે જ્ઞાન થયા પછી મૂર્ત્તિને ઈશ્વર ગણી પૂજવી એ ઈશ્વરવિરુદ્ધ ભાવ છે, પાપ છે એ જ પ્રમાણે ઈશ્વર સર્વવ્યાપી છે તેને સર્વવ્યાપી ન માનવો એ ઈશ્વરવિરુદ્ધ ભાવ છે. તેથી ઈશ્વરને સર્વવ્યાપી જાણતા છતા ઈશ્વરનુ આવાહ્ન કે વિસર્જન માનનાર કે કરનાર પણ ઈશ્વરવિરુદ્ધ થાય છે માણસે પોતાનુ મન સંસારના વ્યાવહારિક કર્મમાંથી ખસેડી ભક્તિમા પરોવવુ એ જ માત્ર જરૂરનુ છે ઈશ્વરનુ ધ્યાન તો ક્ષણે ક્ષણે અને પળે પળે રાખવાનુ છે સર્વ મનુષ્ય સાથેના સાંસારિક સબધમા, લેણદેણમા, ન્યાય કરવામા, રાજ્ય ચલાવવામા, સર્વમા ઈશ્વરનુ સ્મરણ રાખવાનુ છે જન્મથી મૃત્યુ સુધી ઈશ્વરનુ સ્મરણ રાખવાનુ છે મનનુ ઈશ્વર સમીપ આવાહ્ન કરવાનુ છે એટલે અમુક ઘડીનુ આવાહ્ન હોયજ ક્યાંથી અને વિસર્જન હોયજ ક્યાથી? તેમજ જગત્મા જણાતો અન્યાય ઈશ્વરને આરોપવો એ ઈશ્વર ન્યાયસ્વરૂપ છે એ ગુણ ન માનવા બરોબર છે અનેક દેવ માનવા એ વૃત્તિ ઈશ્વરના અદ્વિતીયત્વના ગુણ વિરુદ્ધ છે એ પ્રમાણે ઈશ્વરનો હરકોઈ ગુણ ન સ્વીકારવો એ ઈશ્વર વિરુદ્ધ હોઈ પાપ છે

વળી એક અનુમાન થાય છે કે કેટલાક આચરણ કાયદાથી કે જનસમાજના ધોરણથી વિરુદ્ધ હોય પણ પાપ ન હોય શીતળા ન કઢાવવા એ કેટલાક દેશમા ગુન્હો છે, જન્મ મરણ ન નોંધાવવા એ ગુન્હો છે પણ તે આચરણ પાપ નથી રૂઢિથી પ્રવર્તતા આચરણની આવશ્યકતા સંકુચિતબુદ્ધિ મનુષ્યોના મનમા એટલી દૃઢ ઠસી ગયેલી હોય છે કે તે ન કરે તેને પાપી કહેવાનો તેમનો દુરાગ્રહ જબરો હોય છે. આ મતાંધતા કેટલાક અન્યથા વિચારશીલ મનુષ્યોમા પણ જોવામા આવે છે મક્કામા મૈકામા ઈંગ્લાડમા

જેરેમિ ટેલર નામે એક પ્રખ્યાત ખ્રીસ્તી સાધુ થઈ ગયો. તેના હોલી લિવિંગ (પવિત્ર જીવન) અને હોલી ડાઇંગ (પવિત્ર મરણ) નામે ભક્તિપરાયણ પુસ્તક ઇંગ્લાંડમા બહુ લોકપ્રિય છે. એવો વિચારવંત પુરૂષ પણ પવિત્ર મરણના માર્ગનુ વિવરણ કરતા દશ ધર્માજ્ઞામાની આરામનો દિવસ પાળવાની ચોથી ધર્માજ્ઞાના વિવેચનમા કહે છે કે રવિવારને દિવસે પ્રયોજન વિના મુસાફરી કરવી એ પાપ છે. આ મતાંધતા હજી ખ્રીસ્તી લોકોમા બહુ સાધારણ છે. ઉપર બતાવ્યુ તેમ પાપને આચરણના સ્વરૂપ જોડે સંબંધ જ નથી. મુસાફરી ગમે તેટલી નિષ્પ્રયોજન હોય અને રવિવારે કે સોમવારે ગમે તે દિવસે કરી હોય પણ તેમા પાપનો અંશ કેમ આવે તે સમજાતુ નથી. કોઈનુ ખુન કે એવુ બીજુ કોઈ પાપ કરવા મુસાફરી કરી હોય તો પાપ *દુર્વાસનાજન્ય દુષ્ટ વૃત્તિમા છે અને તેમા દિવસપરત્વે કશો ભેદ નથી.* ઈશ્વરે સૃષ્ટિ બનાવતા થાકી જઈ એક દિવસે આરામ લીધો અને સર્વને આરામ લેવા ફરમાવ્યુ એવી હાસ્યજનક કલ્પના ખરી માન્યાથી આ મતાંધતા ઉત્પન્ન થઇ છે. સર્વશક્તિમાન્ નિરાકાર ઈશ્વરને વિશ્રામ શી રીતે લેવો પડે એનો સહજ વિચાર કરતા આ ભ્રાન્તિ નિરસ્ત થશે.

એમ કહેવામા આવશે કે જ્યાસુધી પાપી આચરણને પાપરહિત મનાવવામા નથી આવતુ ત્યા સુધી ઉપરના જેવા ઉપદેશથી શુ હાનિ છે. બહુ બહુ તો એમા અપાપ અને પાપરહિત આચરણને પાપ કહ્યુ છે, પણ આ બચાવ ભૂલભરેલો છે. જેમ પાપને અપાપ કહેવામા મોટો દોષ છે તેમ અપાપને પાપ કહેવામા પણ મોટો દોષ છે. એમા ઈશ્વરના સ્વરૂપનુ અજ્ઞાન છે અને શુ ઈશ્વરવિરુદ્ધ છે અને શુ ઈશ્વરવિરુદ્ધ નથી એનો ગુંચવાડો થતા ઈશ્વરવિરોધિતાની હલકી ગણના ઓછી થાય છે. પાપના વર્ગમા અપાપને મૂકતા તે સર્વ એકસરખા લાગે છે. અને પાપની દુષ્ટતા ઓછી જણાય છે, એવુ અસત્ય માનનારની બુદ્ધિશક્તિ ક્ષીણ થાય છે.

પાપની અધમતા બીજી રીતે પણ કેટલીક વાર ભ્રમિત લોકોથી ઓછી કરવામા આવે છે. ઉપર બતાવ્યુ છે કે પાપી મનુષ્યની જવાબદારી અમુક પાપાચરણથી શરૂ થતી નથી, પણ તે આચરણ ઉત્પન્ન કરાવનાર દુર્વાસનાનુ સક્રમણ થવા દીધુ ત્યારથીજ તે જવાબદાર થાય છે કેમકે પાપનુ મૂળ ત્યા છે. કોઈ મનુષ્ય ઈશ્વર કે ધર્મ સબધી વિચાર કરવાનુ મુકી દઇ કુતર્ક કે કુસગનો અભ્યાસ રાખે અને તેથી સત્ય કે સદ્ગુણ તે શુ તે જાણવાજ ન પામે અને પાપ કરે તો સદાચરણના એ અજ્ઞાનથી તેની પાપ માટેની જવાબદારી ઓછી થતી નથી, કેમકે દુર્વાસનાની શ્રેણીને પોતામા પદવી મેળવવાનો અવકાશ તેણે પોતેજ આપ્યો છે. દુર્વાસના દૃઢ થયા પછી મનુષ્યને તેની દુષ્ટતાનુ ભાન ન રહે તેમા તેનો પોતાનોજ વાક છે. એકવાર દુર્વાસના ગમે તે રીતે હાથે કરી સ્વીકાર્યા પછી તે બળવત્તર થઈ વિવેકબુદ્ધિને દાબી નાખે માટે પાપની દુષ્ટતા કે જવાબદારી જતી રહેતી નથી. સદાચરણનું અજ્ઞાન એ કંઇ બચાવ નથી, કેમકે એ જ્ઞાન મેળવવાની શક્તિ ઈશ્વરે પ્રત્યેક મનુષ્યના અન્તઃકરણમા અન્તર્દીપમા મુકેલી છે. તેની અવગણના કરી મનને સત્યથી વિમુખ કરનાર મનુષ્ય પોતેજ પોતાની હાનિ કરે છે

તોપણ આ બાબત વિચિત્ર છળ અને ભ્રાન્તિ થયેલા જોવામા આવે છે જીસ્યુઈટ નામે રોમન કેથોલિક મતનો સંન્યાસીવર્ગ પ્રસિદ્ધ છે. સોળમા તથા સત્તરમા સૈકામા યુરોપમા તેમણે Casuistry અર્થાત્ અન્તઃકરણની મુશ્કેલીઓ શમાવવાનો હુન્નર પ્રવર્તાવ્યો હતો. એનો પાપના દારૂણ અને ક્ષન્તવ્ય (ક્ષમા કરી શકાય એવા) એવા બે ભેદ પાડયા અને પોતાના ધર્મગુરૂના અધિકારથી પાપની ક્ષમાઓ આપી પાપમગ્ન રાજાઓ તથા ઉમરાવોના સતપ્ત મનને શાન્ત કરવા મડયા. પાપક્ષમા એ તેમને હાથ એક વેપાર થઇ પડયો અને અમુક પાપક્ષમા કરી શકાય એવુ છે કે નહિ તે તપાસવા સારૂ કલ્પિત વ્યાખ્યાઓ કરવા માડી. રોમન કેથોલિક ધર્મના જેન્સન

નામે હૉલાન્ડના એક સાધુએ આ મત સામે ભારે વિગ્રહ આરંભ્યો અને જીસ્યુઈટ અને જેન્સનાઇટના વિવાદ અને વિગ્રહ જુસ્સાબંધ ચાલ્યા. જેન્સનાઈટ પક્ષમા પાસ્કલ નામે એક પ્રખ્યાત લેખક ફ્રાન્સમા થયો. તેણે Provincial Letters (પ્રાન્તીય પત્રે) નામે લેખમા વ્યાજોક્તિથી જીસ્યુઈટ મતની ભ્રાન્તિયોની અયુક્તતા બતાવી આપી. Actual grace and sins of ignorance (વાસ્તવિક કૃપા અને અજ્ઞાનના પાપ)ના વિષય પર લખેલા પત્રમ પાસ્કલ પોતાને એક જીસ્યુઈટ સાથે થયેલી કલ્પિત મુલાકાતનો હેવાલ આપે છે. પુછવાથી જીસ્યુઈટ કહે છે કે 'વાસ્તવિક કૃપા'ના સબધમા અમારો મત એવો છે કે દરેક લાલચને પ્રસગે ઇશ્વર સર્વ મનુષ્ય પર વાસ્તવિક રીતે કૃપા કરે છે. કેમકે જ્યારે મનુષ્યને પાપની લાલચ થાય ત્યારે પાપથી અટકાવવાને તેનાપર કૃપા વાસ્તવિક રીતે ન થાય તો તેનુ પાપ ગમે તેવુ હોય તોપણ તેનુ કરેલુ ન કહેવાય. કોઈ પણ પાપાચરણ આપણે કરીયે તે પહેલા એમા સુ દૌરાત્મ્ય છે તેનુ જ્ઞાન આપણને ઇશ્વર ન આપે અને તેથી દૂર રહેવાની પ્રેરણ ન કરે તો તે પાપ કરેલુ કહેવાય નહિ...આપણે કરવા ધારીએ છીએ તે પાપ છે એમ જાણીએ અથવા તે વિશે આપણને શક હોય ઇશ્વરને આ અપ્રિય છે એમ ભીતિ આપણને હોય ત્યારેજ આપણુ આચરણ પાપ કહેવાય અને ઇશ્વરની દૃષ્ટિમા આપણે અપરાધી થઈએ' પાસ્કલ બતાવે છે તેમ આ વિચિત્ર મતનુ પરિણામ એ થાય કે આત્માની વિશુદ્ધિ માટે પરિશ્રમની જરૂર જ ન રહે વિકાર અને અધમતા એ આત્માના સુખસાધન થાય ઇશ્વર વિશે જેમ મનુષ્ય ઓછો વિચાર કરે તેમ તે વધારે પાપી એમ હોવાને બદલે ઇશ્વર વિશે સમૂળગો વિચાર ન કરે તો મનુષ્ય અપાપવિરહ અને પવિત્ર રહે એવી વિચિત્રતા નિકળે. આનો જવાબ જીસ્યુઈટ એટલોજ આપી શકે છે કે સર્વ પાપીઓને પાપ કરતી વેળાએજ સાથેસાથે આ પાપ છે એવુ ભાન હોય છે અને તેવુ કરવાની ઈચ્છા હોય છે અને

ઈશ્વિરપ્રાર્થના કરવાનુ ઈશ્વર તેમને તે ઘડીએ સૂચવે છે. પણ આ બચાવ ખોટો છે. મનુષ્યો જ્ઞાન છતા પાપ કરે છે એ ખરૂં છે પણ પાપ કરવાની ઘડીએ તેમ હોય છે એમ હમ્મેશ બનતું નથી. દુર્વાસના દૃઢ થયા પછી તો સન્માર્ગનુ ભાન ક્વચિત્ જ થાય છે. ઘણાને તો પાપ કરતી વખત પાપથી અટકવાની ઈચ્છા હોતી નથી, અને તેમ કરવામા ખેદને બદલે આનંદ અને ગર્વ થાય છે. પાપી સ્વભાવ દૃઢ અને નિર્લજ્જ થતા સદ્ભાવની લાગણી થતી નથી. પાસ્કલ સાથેનો જેન્સનાઈટ બાઇબલમાથી કેટલાક પ્રમાણ પોતાની તરફના આપ્યા પછી બતાવે છે કે મનુષ્યે વસ્તુસ્થિતિના અજ્ઞાનમા કર્મ કર્યાં હોય તેજ અનિચ્છાપૂર્વક કહેવાય અને તે માટે તે જવાબદાર નહિ. પણ સદ્ગુણના અજ્ઞાનથી, અમુક કાર્ય સત્ છે કે અસત્ છે તેના અજ્ઞાનથી થએલા કર્મ માટે તેમ નથી. એરિસ્ટોટલ કહે છે તેમ શું કરવું જોઇય અને શુ કરવું ન જોઈએ, તે વિશે બધા દુષ્ટ મનુષ્યો અજ્ઞાન હોય છે. અને આ અજ્ઞાનથી જ તેઓ દુષ્ટ અને દુરાચરણી થાય છે. માટે પોતાનુ કર્તવ્ય શું છે તેનું જ્ઞાન ન હોવાથી મનુષ્ય કરે તે અનિચ્છાપૂર્વક કર્મ ન કહેવાય. સત્ અને અસત્ વચ્ચે પસંદગી કરવામા અજ્ઞાન કર્મની ઇચ્છા નથી લઈ લેતુ; માત્ર તેને દુરાચાર કરે છે.

ખ્રીસ્તી ધર્મના વિશેષ મત સંબંધીની બે પક્ષમાથી એકેની તકરાર આપણને ગ્રાહ્ય નથી. પણ પાપી સ્વભાવ બંધાયાથી પાપ કરતી વખતના અજ્ઞાનથી મનુષ્ય પાપમાથી બચી જાય એ મતને તો ભ્રમમય જ કહીશું. પાપી સ્વભાવ બંધાયો એ તેના પોતાના જ દોષથી. ઈશ્વરે પ્રત્યેક મનુષ્યમા સન્માર્ગદર્શક અન્તર્દીપ મુકયો છે તેને હોલવી નાખી અન્ધકારમા પડનાર ગુન્હેગાર છે જ. અજ્ઞાન એ પાપનો બચાવ નથી કેમકે જ્ઞાન મેળવવાના સાધન ઇશ્વરે દરેકને આપ્યા છે.

પાપક્ષમાની જીસ્યુઈટોની આ યુક્તિ જેવી આ દેશના પુરાણ-કર્તાઓએ પણ ખોળી કહાડેલી છે. અમુક ઋતુમાં કે તિથિયે સ્નાન કરવાથી, તિલક કરવાથી, કથા સાંભળવાથી, દીપ સળગાવ્યાથી,

વ્રત કર્યાથી, કે બ્રાહ્મણને દાન કર્યાથી પાપ ધોવાઈ જાય છે અને એકદમ મોક્ષ મળી જાય છે એવા બોધ આ પત્રિકામાં પ્રસિદ્ધ કરેલી વતની કથાઓમાં ઘણા આવી ગયા છે. એ મતની અયુક્તતા સ્પષ્ટ છે. પાપ દુર્વાસનાથી ઉત્પન્ન થાય છે તો દુર્વાસનાનો નાશ કર્યા સિવાય માત્ર બાહ્ય આચરણથી પાપિના જતી નથી કેમકે આચરણપર આધાર નથી. પાપિતાથી મુક્ત થવા માટે દુર્વાસનાને કહાડવી જોઇયે. પાપ પુણ્ય કરવાના નિયમિત વખત નથી. શુદ્ધ થવા માટે જે વ્રત પાળવાનુ છે તે અમુક સ્થળે કે અમુક માસે કે તિથિયે અમુક ચેષ્ટા કરવાથી કે આહાર કરવાથી થતુ નથી એ વ્રત તો મરણપર્યન્ત ક્ષણે ક્ષણે અને પળે પળે પાળવાનુ છે. દુરાચરણ અને દુર્વાસનાથી દૂર રહી સદાચરણ પાળવાનુ વ્રત કોઇ ઘડીયે ન પાળવાનુ હોય એમ છે જ નહિ.

ત્યારે જે આચરણ ઇશ્વરવિરુદ્ધ હોઈ મનુષ્યને ઇશ્વરસમીપ લેઇ જવાને અયોગ્ય હોય તે ધર્મહાનિ કરાવે છે. તે જ પાપ છે. ઇશ્વરના સત્ય સ્વરૂપ વિરૂદ્ધ સર્વ આચરણ અને વિચાર ધર્મહાનિકારક છે. પાપથી દૂર રહેવાની ચેતવણી માત્ર આચરણની ન ચાલે. ફલાણુ કરવુ કે ફલાણુ ન કરવુ એટલુ જ્ઞાન બસ નથી દુર્વાસના શુ છે, તે શી રીતે આક્રમણ કરે છે અને તેને શી રીતે પ્રબળ થવા ન દેવી એ જાણવાની જરૂર છે. તે માટે ધર્મહાનિ ન થવા દેવા સારૂ ઇશ્વરવિરુદ્ધ વિચાર અટકાવવા, અન્યાય, અસત્ય, દુરાચાર અટકાવવા, વ્યવહારમા તેને અનુમોદન ન આપવુ, એકે દુર્વાસનાને જયવંત ન થવા દેવી એ આવશ્યક છે. વળી સદાચારે ચાલવા સારૂ સત્ય, જ્ઞાન અને બળ સંપાદન કરવું, અન્તર્દીપને જાગૃત રાખવો. ઇશ્વરના દિવ્યસ્વરૂપનુ સ્મરણ રાખી તેની સન્નિધ રહી આત્માને પવિત્રતાના સંસર્ગમાજ રાખવો, ઇશ્વરની ભક્તિ કરવી એ ધર્મલાભ માટે આવશ્યક છે. આજ વિધિનિષેધના નિયમ છે. ઇશ્વરકૃપાથી એ નિયમોને અનુસરી ભક્તજન કલ્યાણ પામો. તથાસ્તુ.

×યત્નસાધ્ય સ્વાતન્ત્ય.*

(હરિગીત).

"પણ, જે પ્રજા બહુ ભ્રષ્ટ થઇને દાસ્ય પામી દુર્ગુણે,
"સ્વાતન્ત્યથી તેને વધારે બન્ધને રહેવુ ગમે,
"આરામ છે બહુ બન્ધને, સ્વાતન્ત્યમા તો શ્રમ પડે"

એક ઈંગ્રેજી કવિનુ આ વચન છે. વિચારના ગૌરવ અને ઉચ્ચતામા એ કવિ સમાન એના દેશના વિદ્વદ્ વર્ગમાં કોઈ થયું નથી-કદાચ આખી દુનિયાના વિદ્વદ્ વર્ગમા કોઈ થયુ નથી. તે ખેદ પામી કહે છે કે જે પ્રજાઓ અધમતામા આવી ગઈ હોય છે અને દુરાચારને લીધે ગુલામગીરીની સ્થિતિમા પડી હોય છે તેમા આ ઘણી વાર જોવામા આવે છે કે સ્વતંત્રતા કરતા તેમને ગુલામગીરી વધારે ગમે છે; કેમકે તેમને લાગે છે કે સ્વતંત્રતા યત્નસાધ્ય છે, શ્રમ લીધાથી અને પ્રયત્ન કર્યાથી એ સુખ મેળવાય છે અને જાળવી રખાય છે, પણ ગુલામગીરીમા તો બહુજ સહેલાઇથી રહેવાય છે. ઈંગ્લાડની ગાદી પર સ્ટુઅર્ટ વંશની ફરી સ્થાપના થઇ તે પછી થયેલી ઇંગ્લાડના લોકોની દાસ્યવૃત્તિ વિશે મિલ્ટન આમ ખિન્ન થઇ કહે છે. રાજકીય વિચારમા આ સૂત્ર યોગ્ય છે. તો ધર્મ વિષયમા તે કંઈ ઉપયોગનુ છે કે નહિ તે જોઇયે. ધર્મ વિષયમા "આરામવાળું બન્ધન કે યત્નસાધ્ય સ્વાતન્ત્ય" એવુ કઈ છે કે નહિ તે તપાસીએ.

આરંભમા, ધર્મ એ જ બન્ધન છે એ અધિક્ષેપ પર લક્ષ દઇએ. કેટલાક તત્ત્વચિન્તકો અને પદાર્થવિજ્ઞાનના અભ્યાસીઓ આ આક્ષેપ

× 'Religion—A streunous Liberty' નામે વિષય પર અંગ્રેજીમા ભાષણ અમદાવાદ પ્રાર્થના સમાજમાં અપાયુ હતુ તેનુ ભાષાતર છે

* "જ્ઞાનસુધા" માસિકના એપ્રિલથી ઑગષ્ટ ૧૮૯૩ ના અંકોમા પ્રકટ થયેલ.

કરનારમા મુખ્ય છે. તેઓ કહે છે કે ધર્મમા કેટલાક મત વગર તપાસે બાંધી મુકેલા છે અને વિચારના દરેક વિષયમા ધર્મે મર્યાદા બાંધી છે કે તમારી આની બહાર જવું નહિ. જડપદાર્થવિજ્ઞાનની અમારી શોધમા એવું અનુમાન નિકળે કે કોઇ સર્વશક્તિમાન નિયંતા નથી તો ધર્મ આજ્ઞા કરશે કે એટલેથી તમારી શોધ અટકાવો. તત્વચિંતનમા સુતીતિવર્તનનું મૂળ ઇશ્વિર છે એ વિષે અમને શંકા થાય તો ધર્મ કહેશે કે એકદમ એ વિચારમાલા મુકી દો. પ્રાણીજીવનશાસ્ત્રના અન્વેષણમા અમને એમ જણાય કે જીવનયંત્ર વ્યાપારના ખુલાસા માટે આત્મા જેવુ મનોધર્મિ અસ્તિત્વ માનવાની જરૂર નથી તો આ પ્રત્યક્ષ અનુમાન કોરે મુકવા એવું ધર્મ ફરમાવશે. સ્વતંત્ર વિચાર કરનાર કહેવાતા મનુષ્યોને ધર્મ બન્ધનરૂપ લાગે છે તે આ રીતે. ધર્મહીન મનુષ્યને તે વળી વધારે મોટું બન્ધન લાગે છે. તર્ક અને શ્રદ્ધાના કહેવાતા વિરોધની તેને એટલી બધી મુશ્કેલી પડતી નથી. ધર્મનીતિ અને વ્યવહારના આચરણનો વિધિ બતાવે છે, મનુષ્યના કૃત્યની પરીક્ષા કરવા સારૂ ઐશ્વરી ધોરણ સ્થાપે છે, કામકાજ અને મઝાઆથી ચિત્ત ખસેડવાની કાલે કાલે આજ્ઞા કરે છે, વિચાર અને આચરણની સ્વેચ્છાચારી પદ્ધતિને નિયમમા રાખવાનું સૂચવે છે, પારમાર્થિક વિષયની બેદરકારી અને અનુદ્યોગનો ત્યાગ કરવાનો નિર્દેશ કરે છે. આ બધાથી ધર્મહીન મનુષ્યને ધર્મ બન્ધનરૂપ લાગે છે. તેને લાગે છે કે આવી આજ્ઞાઓ કરી ધર્મ મારી વિચાર અને વૃત્તિ સંબંધી સ્વતંત્રતા લઇ લેવા પ્રયત્ન કરે છે, અને મને લાભકારી લાગે તે ધારવા અને કરવા ન દેતા ખરાખોટાના પારકા વિચાર મારી આગળ તૈયાર મૂકી, આ કબુલ કરો અને આ પ્રમાણે ચાલો એમ મનાવવા ધારે છે. ધર્મને બન્ધન કરી નિન્દનારો ત્રીજો વર્ગ તે પાપીનો છે. તેમને તર્ક અને શ્રદ્ધાની દરકાર નથી તેમ આચારવિચારના સ્વાતંત્ર્યની દરકાર નથી. તેમને ધર્મ બન્ધનરૂપ જણાય છે તે તો એટલા માટે કે ઇન્દ્રિયોની લાલસા અને અભિ-

લાપના, યથેચ્છ આવિર્ભાવને ધર્મ નિયંત્રિત કરે છે અને દુરાચાર વૃત્તિની તૃપ્તિને દબાણમાં રાખવા નીતિનું ધોરણ બતાવે છે. ધર્મથી પાપીઓનું જાતનું આચરણ નિયમિત થાય છે એમ બનતું નથી પણ તેમની ભોગતૃષ્ણાનાં યથારૂચિ સાધન લોકદષ્ટિમા દૂષિત અને વર્જ્ય મનાય છે. સ્વતંત્ર વિચાર કરનાર, ધર્મહીન અને પાપી એ ત્રણ વર્ગથી આ પ્રમાણે ધર્મપર બન્ધનરૂપનો આક્ષેપ થાય છે. એ ત્રણ વર્ગોની ઈચ્છા અને હેતુ નિઃસંશય ઘણા જુદાં છે અને એકના તે ત્રણે વર્ગના ગુણ એમ કહેવાય નહિ. પણ તેમનાથી ધર્મ સહન થતો નથી, ધર્મની તેઓ વિરૂદ્ધ થાય છે તેટલી બાબતમાં તેઓનો એકજ જાતિમા સમાવેશ થાય છે. ધર્મના આ વિરોધીઓની યુક્તિ એક પછી એક તપાસીએ અને ધર્મને બન્ધન કહેવાનાં તેમનાં કારણ કેટલાં સબળ છે તે જોઈએ. પદાર્થવિજ્ઞાનશોધક કહે છે કે ધર્મ કબુલ કરીએ તો અમારે માનવું પડે કે વિશ્વનો ચૈતન્યમય કર્ત્તા છે. પણ પદાર્થવિજ્ઞાનની અમારી શોધોમા એવા અનુમાન માટે કશું પ્રમાણ નથી. અને વળી તે ઉપરાત સૃષ્ટિ કેવી રીતે અને કયે સમયે થઈ, મનુષ્યની ઉત્પત્તિ શી રીતે થઇ, અને આ પૃથ્વીમા પુરાતન કાળથી શું શું બનતું આવ્યું છે તે વિશે ધર્મમાં એવા સિદ્ધાન્ત માનવાની આજ્ઞા કરી છે કે ભૂસ્તરવિદ્યા અને પ્રાણીજન્મના ઉત્તરોત્તર ઉત્કર્ષ મતથી તે સિદ્ધાન્તોનું સ્પષ્ટ ખંડન થયું છે. પણ ધર્મના વિષયમાં તર્ક થઇ શકતા નથી, આવા મત માનનાર નાસ્તિક કહેવાય છે અને પ્રત્યક્ષ અનુમાનની પણ અવગણના કરવી એવી ધર્મ ફરજ પાડે છે. આ કારણથી પદાર્થવિજ્ઞાનશોધકને ધર્મ અપ્રિય લાગે છે. હવે એ શોધકને જે પ્હેલી મુશ્કેલી લાગે છે એટલે વિશ્વનો ચૈતન્યમય કર્તા કેમ માનવો તે ખરેખરી વિચિત્ર છે. જડ પદાર્થોના ધર્મના નિયમોમાં ઈશ્વરના અસ્તિત્વ વિશે પણ એક નિયમ છે એવું તો કોઈ ઠેકાણે કહ્યું નથી. પદાર્થવિજ્ઞાનની શોધોથી માત્ર જડના નિયમ અને બાહ્ય દર્શન વિશે જ અનુમાન બાંધવાનો આધાર મળે

અને એમા ધર્મના પણ નિયમ આવે છે એવો ધર્મનો દાવો નથી. જડ પદાર્થવિજ્ઞાનના તદ્વિષયક અભ્યાસથી ધર્મના તત્વોનો આધાર મળતો નથી માટે તે તત્વ ન માનવા એ અયુક્ત છે અને ધર્મના તત્વોમા પાણીના રસાયનિક વિભાગ માટે કશુ કહ્યું નથી માટે એ વિભાગની વાત ન માનવી તેના જેવુજ અયુક્ત છે. ધર્મનો વિષય આધ્યાત્મિક વ્યષ્ટિ સમષ્ટિ છે અને જડ પદાર્થદર્શનમા તે આવતો નથી. તે માટે, જડ વિજ્ઞાનમા નહિ એવા તત્વો ધર્મમા કહ્યા હોય માટે ધર્મ બન્ધનરૂપ થતો નથી. જ્યારે, પદાર્થવિજ્ઞાનશોધક માત્ર જડ વ્યક્તિઓનુ જ દર્શન કરે અને તેથી અગાડી દૃષ્ટિ કરવાની ના પાડે, જડના બાહ્ય દર્શનના કારણો જડ સમષ્ટમાજ વિચારે પણ આ કારણોનુ કારણ વિચારવાની ના પાડે અને એટલુજ કહે કે એ કારણોના જડ સંબધી ખુલાસામા આ કારણ વિશે કહ્યું નથી, અર્થાત્ જડથી અતિરિક્ત વ્યષ્ટિ સમષ્ટિ વિશે વિચાર કરવાની ના પાડે અને પછી વિચાર કરવાની ના પાડે તેજ ના માનવાનુ કારણ બતાવે, ત્યારે તો પદાર્થવિજ્ઞાનશોધક પદાર્થવિજ્ઞાનને બન્ધનરૂપ બનાવવા પ્રયત્ન કરે છે. ધર્મ અને પદાર્થવિજ્ઞાનના વિષય જુદા જુદા છે પદાર્થ-વિજ્ઞાનના શોધો કઈ એવા નથી કે તેથી ધર્મમા બાધ આવે અને તે શોધો અટકાવવાથી ધર્મને કશો લાભ નથી હર્શલ જેવો વિદ્વાન પદાર્થવિજ્ઞાન વિરુદ્ધ હતો એમ કદી કહી શકાશે નહિ તે આ આક્ષેપના ઉત્તરમા આ અર્થગર્ભ વાક્ય કહે છે કે 'સત્ય સત્યથી વિરોધી કદી હોઇ શકે નહિ.' બધી મુશ્કેલીનો ખુલાસો આમા આવી જાય છે. જડવિષયક વાતો સત્ય છે તેવી જ આધ્યાત્મિક વાતો સત્ય છે અને તે કદી પરસ્પર વિરુદ્ધ હોઈ શકે નહિ પદાર્થવિજ્ઞાન ધાર્મિક તત્ત્વો પર હુમલો કરે ત્યારે તે પોતાની મર્યાદાનો અતિક્રમ કરે છે. પદાર્થવિજ્ઞાનની સત્ય વાતોમા ધર્મ વચ્ચે પડવા જાય તો ધર્મ પોતાની હદ ઓળગે છે. આ છેલ્લા વાક્યથી સૃષ્ટિની ઉત્પત્તિક્રમ અને બીજા જડ નિયમ વિશે ધર્મ સિદ્ધાન્ત બાધે છે તે બાબતની

પદાર્થવિજ્ઞાનશોધકની મુશ્કેલીનો ખુલાસો મળે છે. આ માત્ર જડ પદાર્થના અન્વેષણનો વિષય છે અને પદાર્થવિજ્ઞાનની તપાસથી જેનો નિર્ણય થવો ઘટે તેવી બાબતમા તર્ક રહિત અને કલ્પિત સિદ્ધાન્તો મનાવવા ધર્મ પ્રયત્ન કરે તો તે પારકા મકાનમા અધિકાર વિના પ્રવેશ કરનાર થાય છે. પદાર્થવિજ્ઞાનશોધકની આ બાબતની ફરિયાદ નિર્મૂળ નથી. સર્વ ઈશ્વરપ્રેરિત ધર્મસંપ્રદાયોએ પૃથ્વીની અને પ્રાણીવર્ગની ઉત્પત્તિ કેમ થઇ તેનું વર્ણન કરવાનો પ્રયત્ન કર્યો છે, ઘણાખરાએ તો જડધર્મના અને વિશેષે કરી ખગોળ સંબંધી નિયમોની વ્યાખ્યા કરી છે અને તે સર્વ કેવલ કલ્પનાનેજ આધારે. જડના જ્ઞાનના આધાર વિના જડના દર્શન વિશેના સિદ્ધાન્ત કરવાના આ પ્રયત્નથી તો ધર્મ બન્ધનરૂપ થાય છેજ. પદાર્થવિજ્ઞાનના ઉત્કર્ષથી આ પુરાણ કથાઓ ખોટી ઠરી છે, ત્યારે પદાર્થવિજ્ઞાનની શોધો દાબી દેવાનો ધર્મે પ્રયત્ન કર્યો છે.

આ પ્રમાણે ધર્મની અપકીર્તિ થઈ તે માટે ઈશ્વરે અમુક ધર્મની ખાસ પ્રેરણા કરી એ મત જવાબદાર છે. મનુષ્યના જ્ઞાન અને કલ્પનાને ઈશ્વરનું ડહાપણ કહી ચલાવવાનો એ મતમાં પ્રયત્ન છે. એમ માનુષજ્ઞાન અને કલ્પનાની હસવાસરખી ભૂલો પ્રત્યક્ષ થયા પછી પણ તેને ઈશ્વરને નામે કહેવડાવ્યા જવાથી ઈશ્વરના ડહાપણની ગણના હલકી થઈ છે અને ઈશ્વર વિશે શંકાનું કારણ ઉત્પન્ન થયું છે. જે ઈશ્વરપ્રેરિત કહેવાતા ધર્મનો બોધ ખ્રીસ્તના ચમત્કારની ન માનવાલાયક વાર્તામાં છે, પુરાણોની કલ્પિત કથાઓમાં છે કે કોરાનની જોડેલી કહાણીઓમા છે તે બંધનરૂપ છે; તે આરામવાણું બન્ધન છે. તે મનુષ્યના મનને એવી શીખામણ આપે છે કે તરંગ અને અજ્ઞાનથી સંતોષ પામી બેસી રહેવું અને જ્યાં સત્ય જડે એમ છે, ત્યા તે શોધવાનો પ્રયત્ન વધારે કરવો નહિ. પણ બ્રાહ્મ ધર્મમા એવી કોઇ ઈશ્વરપ્રેરણાનો સ્વીકાર નથી અને કોઈ પદાર્થવિજ્ઞાનની શોધો બંધ કરી દેવાનો પ્રયત્ન નથી. જે ઈશ્વર એ ધર્મમાં પૂજ્ય

છે તેની કીર્તિરૂપ પદાર્થવિજ્ઞાનશાસ્ત્ર છે એમ એ ધર્મ કહે છે. બેકન કહે છે તે પ્રમાણે "પદાર્થવિજ્ઞાન તે ધર્મની પરિચારિકા છે. ધર્મથી ઇશ્વરની ઇચ્છા માલમ પડે છે. પદાર્થ વિજ્ઞાનથી તેની સત્તા જણાય છે."

પણ, એમ કહેવામા આવશે કે આ વિશ્વનો જ્ઞાનવાન કર્તા છે, કારણોનુ કારણ છે એવુ ધર્મમા કહ્યુ છે, અને આ આધ્યાત્મિક તત્વ વિશે પદાર્થવિજ્ઞાનને કશો સંબંધ નથી પણ તત્ત્વચિંતનને તો સંબંધ છે અને તત્ત્વચિંતનમાના વિચાર ઇશ્વર સંબંધમા નાસ્તિક કે શંકાગ્રસ્ત હોય ત્યારે ધર્મ શા માટે તેમને દૂષિત ગણે છે? ઉત્તર એ છે કે નાસ્તિક અને શંકાગ્રસ્ત તત્વચિંતનને એ કારણથી ધર્મ દૂષિત ગણે છે કે ખરા તત્ત્વચિંતનનું એ સ્વરૂપ નથી. અમિત અને દોષયુક્ત તત્ત્વચિંતન નાસ્તિક અને શંકાગ્રસ્ત થાય છે. બેકન માટે કદિ એમ નહિ કહી શકાય કે તે તત્વચિંતન વિરુદ્ધ વ્હેમી ગણો હતો કે ધર્માંધ હતો. તો તેનુ વચન લઇયે. નાસ્તિક વિશેના તેના નિબંધમા તે કહે છે, "મધુએ વિશેની અદ્ભુત વાતો, વાહુદી લોકોની દંતકથાઓ કે કોરાનમાની ચમત્કારની કથાઓ કહેશો તો માનીશ પણ એમ તો નહિ માની શકું કે આ વિશ્વની ઘટના કારનાર ચૈતન્ય નથી. તેથી, નાસ્તિકોની શ્રદ્ધા બેસાડવા ઇશ્વર કદી અસાધારણ ચમત્કાર કર્યા નથી કેમકે ઇશ્વરની સાધારણ કૃતિ શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન કરે છે. એ ખરૂ છે કે તત્ત્વચિંતનના અધુરા અલ્પજ્ઞાનથી મનુષ્યનું મન નાસ્તિકતા તરફ જાય છે, પણ તત્વચિંતનનુ ઉંડુ જ્ઞાન થતા મનુષ્યોનું મન પાછુ ધર્મ તરફ આવે છે. કારણ કે *જ્યારે મનુષ્યનુ મન છુટા છુટા ગૌણ (ઉપરનુ) કારણ પર દૃષ્ટિ કરે છે ત્યારે કોઇ વખતે એવુ થાય કે તે ત્યાંજ અટકે અને આગળ ન જાય; પણ જ્યારે તેમની મહત્તા જુએ કે સર્વને સંબંધ અને પરંપરામાં ગુંથેલા જુએ ત્યારે તે અવશ્ય કર્તા અને ઇશ્વર તરફ ચીતનાથી જવુ જોઇએ." ધર્મ સંબંધે તત્વચિંતનની શી

સ્થિતિ છે તે આ વચન બહુ સારી રીતે સમજાવે છે. ઈતિહાસ, પદાર્થવિજ્ઞાન, રાજ્યનીતિ, અર્થશાસ્ત્ર, મનોવ્યાપારશાસ્ત્ર ઇત્યાદિ પ્રત્યેક જ્ઞાનશાખાથી તત્ત્વચિંતનનુ દર્શન ઉદ્‌ભૂત થાય છે તેમા એકને કહેલા ગૌણ કારણોની વ્યાખ્યા થાય છે એટલે અનેક દૃષ્ટિગોચર બનાવોને ઉત્પન્ન કરનાર વ્યવસ્થા તે દર્શનમા બતાવાય છે અને સર્વ દૃશ્ય રૂપાન્તરમા મૂલ કારણભૂત શુ છે તે તે દર્શનમા બતાવાય છે તત્ત્વચિંતક આથી અગાડી દૃષ્ટિ ન કરે અને ગૌણ કારણોપર જ પોતાનુ લક્ષ રાખે તો આ છુટા છુટા ગૌણ કારણોને કુદરતી કારણો કહી તે તેમને જ સર્વશક્તિમાન અને વિશ્વને ઉત્પન્ન કરનાર અને નિયમમા રાખનાર સત્ત્વો માને છે ઝટ તેને માનમ પડે છે કે આ કુદરતી કારણોમા તો જાતની શક્તિ કઈ નથી, તે કંઇ ચેતના સત્ત્વ નથી પણ માત્ર જડ સાધન છે તેમનાથી અગાડી વિચાર કરવાની તે ના પાડે છે તેથી નાસ્તિકતા અને શકાગ્રસ્તતાના નિરાશામય ગુચવાડામા તે પડે છે. પણ જો આ ગૌણ કારણોને તે ક્રમાનુસાર એકઠા કરે, તેમની સાકળ કેવી જોડાઈ રહી છે તે જુએ અને સર્વનો પરપરા સબધ કેવો ગુથાઇ રહ્યો છે તે લક્ષમા લે તો "તે અવશ્ય કર્તા અને ઈશ્વર શીઘ્રતાથી જવો જોઈયે," ત્યા તેનુ તત્ત્વચિંતન તેને ધર્મમા લઇ જશે ધર્મ તે તત્ત્વચિંતનોનુ તત્ત્વચિંતન છે, દર્શનોનુ દર્શન છે ધર્મ તત્ત્વચિંતનોનુ તત્ત્વચિંતન રહેવાને બદલે અમુક શાખાના તત્વચિંતનમા વચ્ચે પડના પ્રયત્ન કરે અને દરેક શાખાને પોતપોતાના જ્ઞાનવિષયમાથી અનુમાન વડે ફલિત થવા દેવાને બદલે તે વિશે તર્કરહિત મત સ્થાપન કરના પ્રયત્ન કરે, જ્ઞાનેન્દ્રિયોનો વ્યાપાર અટકાવવા અને શકારહિત પક્ષપરથી તર્કાનુસાર અનુમાન ન કરવા દેવા પ્રયત્ન કરે ત્યારે ધર્મ બન્ધનરૂપ થાય છે બાહ્ય ધર્મ હમેશ ધર્મસ્વરૂપેજ રહે છે અને કદી ગૌણ કારણોના ચિંતનનુ દર્શન બની લઘુત્વ પામતો નથી ધર્મહીન તત્ત્વચિંતકોમા ડેવિડ હ્યુમ મુખ્ય હતો, તેને પણ આ અશ માન્ય હતો. પ્રોફેસર

દકમલી કબુલ કરે છે કે "હ્યુમે વિશ્વની યોજનાપરથી નિકળતા બે મુખ્ય અનુમાન ખરેખરા ભાવથી સ્વીકારેલા જણાય છે, પ્રથમ એ કે, ઈશ્વિર છે, અને બીજું એ કે મનુષ્યમા ચૈતન્ય છે તેની જાતના વિશેષ ગુણવાળો તે ચૈતન્યમય છે." વિશ્વની યોજનાપરથી નિકળતુ અનુમાન તે સંકળાયલા ઉપસ્દષ્ટ કારણોના મબધથી નિષ્પજતા સર્વોપરિ તત્ત્વચિંતન (તત્ત્વચિંતનોના તત્ત્વચિંતન)નો એક સિદ્ધાન્ત છે. એ તર્ક એવો છે કે વિશ્વમા બધે યોજના જોવામા આવે છે માટે કોઇ યોજના કરનાર હોવો જોઇએ. કેમકે ચૈતન્યમયવ્યાપાર બુદ્ધિહીન જડમાથી નહિ પણ ચૈતન્યથી થવો જોઇયે. હ્યુમનુ વચન એ છે કે, "કુદરતની આખી ઘટના કહી આપે છે કે કોઇ ચૈતન્યમય કર્તા છે. ગંભીર ચિંતન પછી શુદ્ધ ઐકેશ્વરવાદ અને ધર્મના મુખ્ય સિદ્ધાતો હરકોઈ તર્કવાન શોધકને માનવા પડશે." જગતનો કર્તા પુરૂષોત્તમ પ્રભુ છે એવો બ્રાહ્મ ધર્મનો મુખ્ય મત તે આ જ છે. હ્યુમ પછી બતાવે છે કે બુદ્ધિમાન કર્તા એકજ હોઇ શકે, તે અનેક ન હોય. આ પણ વળી બ્રાહ્મધર્મનો સિદ્ધાન્ત છે. હ્યુમ કહે છે કે મનુષ્યમા ચૈતન્ય છે તેવીજ જાતના વિશેષ ગુણવાળો ચૈતન્યમય ઈશ્વર છે, તે જીવાત્મા અને પરમાત્મા વિશેના આપણા મતનું રૂપાન્તર છે. ચૈતન્યવાન કર્તા તે પુરૂષ છે એ તો એક વાર બતાવ્યુ એટલે પછી મનુષ્યનુ ચૈતન્ય તે આત્મા છે, મનોધર્મિ મત્ત્વ છે એ અનુમાન તો સહેજ ફલિત થાય છે.

ધર્મ બન્ધન છે એમ કહી તત્ત્વચિંતક ધર્મવિરુદ્ધ થાય છે તે કેવી રીતે તે આપણને આમ માલમ પડે છે. ધર્મ મનનની શક્તિઓના વ્યાપારને બધ કરી દે છે અને મનને યુક્તિસર અનુમાન બાધવા નથી દેતો ત્યારે તત્ત્વચિંતક ધર્મવિરુદ્ધ થાય છે. તર્કરહિત પ્રેરણાના બંધનમાથી ધર્મને છૂટો કરો તો કદ નાસ્તિક પણ ધર્મ કબુલ કરવાને તૈયાર થાય છે અને પોતે જ તેને શુદ્ધ ઐકેશ્વરવાદ એ નામ આપે છે. તર્કરહિત સિદ્ધાન્ત, કહેવાતો પ્રેરિત ધર્મ અને તે એવો

કરેલાં નુકસાનઃ આ સર્વના બન્ધનથી મનુષ્યના મનને એકેશ્વરવાદ, બ્રાહ્મમત કે શુદ્ધ ધર્મ છુટું કરે છે બન્ધન તો ખરે આરામવાળું બન્ધન છે; એકવાર તે કબુલ કરો તો પછી વધારે વિચાર કરવાનો શ્રમ લેવો નથી પડતો. તર્કરહિત સિદ્ધાંતો અને પ્રેરિત ધર્મ મનુષ્યને અપૂર્ણ જ્ઞાનના બન્ધનમાં રાખે છે અને તેને બોધ કરે છે કે તારે વધારે વિચાર કરવો નહિ, શાસ્ત્રમાં લખ્યું હોય તે માનવું અને બન્ધનથી સંતોષ પામી બેસી રહેવું. બ્રાહ્મમત સ્વાતંત્ર્યરૂપ છે, તેમા યત્નસાધ્ય સ્વાતન્ત્ર્ય છે. તે તો કહે છે આખો જન્મારો તર્ક કરવામા કહાડવો. તે કહે છે કે દરેક ભક્તે સર્વ ધર્મતત્ત્વનો પોતાની મેળે વિચાર કરી તે સંપાદન કરવા, પોતાની મેળે સર્વોપરિ તત્ત્વચિંતનને પ્હોચવું. તેમ થયા પછી સ્વાતંત્ર્યથી સંપાદન કરેલો ધર્મ તેના મનને આનંદ આપશે. પણ તે અંધ શ્રદ્ધા નથી, પ્હેલો તર્ક અને પછી શ્રદ્ધા. તકમા શ્રમયુક્ત શ્રદ્ધા કરવી પડે છે, યત્નથી સ્વાતંત્ર્ય સાધ્ય છે.

ઉપર બતાવેલી તર્કપદ્ધતિથી અગાડી વધતાં જણાય છે કે સદ્ગુણનું મૂળ ઇશ્વરમાં છે અર્થાત સ્વતંત્ર તર્કથી માલમ પડે છે કે નીતિ અને સદ્ગુણ એ ઇશ્વિરના ધર્મ છે, તે એનામાથી નિકળે છે અને તે કંઈ ફક્ત સ્વાર્થ કે લોકોપયોગિતાનું રક્ષણ કરવા સારૂ મનુષ્યોએ કરેલા સંકેતથી ઉત્પન્ન થયાં નથી. અંતઃકરણની પ્રવૃત્તિ, પરમાત્માની યોજના, સદાચરણી થવાને મનુષ્યને કરવો પડે છે તે પ્રયત્ન, અને તે માટે તેને મળે છે તે અમાનુષ બળ; આ સર્વથી એ ફલિત થાય છે.

આ રીતે માલમ પડે છે કે ખરેખરો ધર્મ પદાર્થવિજ્ઞાન કે તત્ત્વચિંતન વિરુદ્ધ નથી. તે બન્ધન નથી. બન્ધન તો નાસ્તિકતા છે. બન્ધન તો શંકાગ્રસ્તતા છે. બેકન જેને સહેજસાજ અધુરૂં તત્ત્વચિંતન કહે છે એટલે જે નિરીક્ષણપરથી પ્રથમ સામાન્ય જ્ઞાન થાય છે

તેમા મનુષ્યના મનને નાસ્તિકતા અને શંકાગ્રસ્તતા બાધી રાખે છે. નાસ્તિકો અને શંકાગ્રસ્ત લોકો કંઇ સ્વતંત્ર વિચાર કરનારા નથી. તેઓ થોડો વિચાર કરે છે અને પછી આ સૃષ્ટિના ઉપરના જડ કારણો જે માત્ર ગૌણ કારણો છે તેનેજ મૂળ કારણો માની ત્યાંજ અટકી તેમા બંધાઈ રહે છે. તેઓ ગુંચવાડામાં પડે છે, તેમાથી નિકળવાની આશા જ તેમને નથી રહેતી ખરેખરો યથાર્થ સ્વતંત્ર વિચાર કરનાર તો એ કે જે કુદરતના નિરીક્ષણથી વિચારમા ચડતો ચડતો આધ્યાત્મિક તત્ત્વ લગી આવી પ્હોચે છે અને એ ઉત્ક્રમણમા કોઈ બહારના અંશ પેસી જવાથી જે અટકતો નથી અને જે ગૌણ કારણોને પ્હેલે પગથીએ બંધાઇ જતો નથી. સ્વતંત્ર વિચાર કરનાર તે એ જ કે જે ગૌણ કારણોથી અગાડી વધી તે કારણોનુ ચૈતન્યમય કારણ શોધી સર્વોપરિ તત્ત્વદર્શન સુધી પહોચે છે. તે સર્વોપરિ તત્ત્વદર્શન તે બ્રાહ્મ ધર્મ. ધર્મ સ્વતંત્રતા છે અને તે સ્વતંત્રતા યત્ન અને શ્રમથી મળે છે તે આપણે જોયું. અગાડી એમ પણ માલમ પડશે કે એ સ્વતંત્રતા મેળવ્યા પછી તે જાળવી રાખવાને પણ પ્રયત્ન અને શ્રમ કરવા પડે છે.

ધર્મહીન મનુષ્યને ધર્મ શા કારણથી બન્ધનરૂપ લાગે છે તે હવે જોઈએ. વિચારના ઉત્કર્ષ સંબંધની મુશ્કેલી તેને પડતી નથી. તે માટે તેને દરકાર નથી. એનો વાધો તો એજ છે કે ધર્મ મારા કામમા વચ્ચે પડે છે અને મને ગમે તે કરવામા હરકત કરે છે. ધર્મ સંબંધી તેના વિચાર અને કૃતિમા ધર્મનો સંબંધ આવતો નથી અને તેના વિચાર અને કૃતિની રીતમા ધર્મ આડે આવે તે તેનાથી ખમાતું નથી. ધર્મ તો એમ આજ્ઞા કરે કે ધાર્મિક વિશ્વાસ અને પ્રવૃત્તિમા વખત કહાડવો અને તેથી કામકાજ અને મોજમજામાથી કે લાગણી વિનાની બેદરકારીમા વખત ઓછો કહાડવો પડે. તેને પોતાને ગમે તેવા વિચાર બાંધે કે ગમે તેવાં આચરણ કરે એવું હોય ત્યાં ધર્મ માથું ઘાલે છે, અને કહે છે કે

આવી રીતના વિચાર કરો, કેમકે તે વિના શ્રદ્ધાહીન થશો; અથવા ધર્મ કહે છે કે આવાં કર્મ ન કરશો કેમકે તેથી પરિણામે અનીતિ થાય છે અને આવાં કર્મ કરો, કેમકે નહિ કરો તો ઈશ્વર તરફનું તમારૂં કર્તવ્ય ચુકશો. આ નીતિના નિયમ અને આચરણનું ધોરણ ધર્મ બતાવે છે તે ધર્મહીનને ઝુંસરી જેવા લાગે છે. તેને તો પોતાની રીતભાતમાં અતંત્ર રહેવું ગમે છે અને ધર્મને તે બન્ધન કહે છે. હવે તપાસીએ કે ધર્મ તેને બન્ધનમાં રાખવાનો પ્રયત્ન ખરેખર કરે છે કે નહિ. ધર્મહીન મનુષ્યને તો બેદરકારી ગમે છે. તેને ધર્મ વિષે વિચાર કરવોજ ગમતો નથી. પણ આપણે ઉપર જોઇ ગયા કે વિચારની ખરેખરી સ્વતંત્રતા ધર્મ આપે છે. જે તેનાથી દૂર રહે છે તે તેટલું બન્ધનરૂપ છે. જ્યાંથી ધર્મના વિચાર આવવા માંડે છે ત્યાંથી ધર્મહીન મનુષ્ય અટકવા ઇચ્છે છે. તેથી મનની સ્વતંત્ર ગતિ જેથી અટકે તેવા વિચાર અને વૃત્તિમાં તે બંધાઇ રહેવા ઇચ્છે છે. તત્વચિંતનોના તત્વ ચિંતન સુધી પહોંચવાને બદલે તે ભાવહીન સાંસારિકતામાં બંધાઇ રહે છે. તે કામકાજ અને મોજમઝામાં પકડાઈ જાય છે અને સાંસારિક વ્યવહારનો દાસ થઇ રહે છે અને ઉચ્ચ વિચારો તરફ ગતિ કરી શકતો નથી. આ સત્વ વિમુખ સાંસારિકતાના બન્ધનમાથી તેને છોડાવવાનો પ્રયત્ન ધર્મ કરે છે; જે તેને નીતિની અને કૃતિની સ્વતંત્રતા અપાવવાનો પ્રયત્ન કરે છે. ધાર્મિક ધોરણની અવગણના કરવાથી તે અનીતિની જાળમાં જઇ પડે છે. ધર્મહીન મનુષ્ય સ્વાર્થપરતાનો દાસ થઇ ચૂકેલો તો હોય છે જ. જેથી સ્વાર્થ સંધાય એવુંજ કાર્ય તે કરી શકે છે. તેથી વધારે ઉચું, વધારે ઉદાર કાર્ય તે કરી શકતો નથી. સ્વાર્થપરતા અને ઉપયોગ દષ્ટિના આ બન્ધનથી ધર્મ તેને મુક્ત કરે છે. ધર્મ માટે બેદરકારી કર્યાથી ધર્મહીન મનુષ્ય માત્ર સંસારના વ્યવહારમાં મગ્ન થઈ રહે છે. તેથી ઉંચે તેની દષ્ટિ જઈ શકતી નથી. વિશ્વના જ્ઞાનવાન કર્તાને ભજવાને બદલે તે તુચ્છ ધન અને

અધમ લાભને ભજનારો થાય છે. સ્વાર્થે ઊભા કરેલા મૂર્ત્ત પદાર્થોને પૂજવામા તે ગુંચાય છે અને તેમાં મગ્ન થઇ ઉચ્ચતર ભાવના કે આદર્શનું અન્વેષણ તે કરી શકતો નથી. સ્વાર્થમૂર્તિની પૂજાના અપકીર્તિકર બન્ધનમાથી ધર્મ તેને મુક્ત કરે છે. ધર્મહીન કૃત્યો અટકાવી ધર્મ તેને નીતિની સર્વતંત્રતા લઈ લેનાર પાપ અને દુર્ગુણના બંધમા જઈને પડતા બચાવે છે. આ નીતિની સ્વતંત્રતા પ્રાપ્ત કરવા સારૂ યત્ન કરવો પડે છે. લાગણી વિનાની કર્ત્તવ્ય કર્મ રહિત વૃત્તિમાંથી ધર્મહીન મનુષ્યને જાગૃત થવુ પડે છે, બેદરકારી કહાડી નાખવી પડે છે, અને ધાર્મિક વિચાર અને કૃતિ કરવાની ટેવ પાડવી પડે છે. ત્યારે આ બાબતમા પણ ધર્મ યત્નસાધ્ય સ્વાતંત્ર્ય છે.

હવે ધર્મો વિરૂદ્ધ થનાર ત્રીજા વર્ગ અર્થાત્ પાપીઓનો શો વાધો છે તે જોઇએ. તેઓ કહે છે કે ધર્મ તો કેવળ બન્ધનજ છે, બહુજ જુલ્મગાર આપખુદ રાજા ચલાવે તેવું દાસત્વ છે. જે કંઇથી અમને સુખ, આનંદ, મોજ મળે છે તે બધાની ધર્મ બંધી કરે છે અને તેનો અટકાવ કરે છે. જે જે અણગમતુ, દુઃખદાયક અને કંટાળાભરેલુ છે તે સર્વ કબુલ કરવાની ધર્મ આજ્ઞા કરે છે અને ફરજ પાડે છે. ધર્મ પોતાની મેળે અભિપ્રાય ધારણ કરે અને બોધ કરે તે માટે પાપીઓ ખરેખરો વાધો લેતા નથી. ધાર્મિક મનુષ્યો ધર્મ પાળે અથવા ધર્મ સબંધી વિચાર અને કૃતિની પોતપોતામા આજ્ઞા કરે તેની પાપી લોક દરકાર કરતા નથી, પણ તેઓ કહે છે કે બીજા લોક મનગમતી રીતે મોજમજા કરે તેમા ધર્મ શું કામ વચ્ચે પડે ? લોકોના આનંદ અને ભોગ અટકાવે, જે કદી ખુશીથી ન કરે તે તેમની પાસે પરાણે કરાવે, આસક્તિનો ત્યાગ કરાવે તે ધર્મ શું બન્ધન નહિ ? કુદરતે કેટલીક ઇન્દ્રિય શક્તિઓ આપી છે તો તેનો અતંત્ર ઉપયોગ એજ સ્વતંત્રતા નહિ, તેના અતંત્ર ઉપયોગમાં અટકાવ થાય તે બન્ધન નહિ ? જેમની નજરમાં આ અતંત્ર

ઉપયોગ ખોટો ન હોય તેમને શા માટે તેને નિવારણ કરવાની ફરજ પાડવી ?

ઉત્તરમા પાપીને કહીશું કે વ્યસનાસક્તિમાં જીંદગાની કહાડવી તેથી સ્વતંત્રતાવાળી જીંદગાની નથી મળતી. પણ વૃત્તિઓ અને ઇચ્છાઓને તૃપ્ત કરવી તેથી નીતિની સ્વતંત્રતા મળતી નથી કે જળવાતી નથી. મનુષ્ય જાતિના અનુભવથી સ્પષ્ટ માલમ પડે છે કે સદ્ગુણથી પરિણામે સુખ થાય છે અને દુર્ગુણથી પરિણામે દુઃખ થાય છે. શરીરનું અને સંસારનું સુખ મેળવવું એજ મુખ્ય ઉદ્દેશ હોય, તોપણ તે સુખ સદ્ગુણથીજ મળે છે. પણ તે ઉપરાંત અંતઃકરણનો આદેશ હૃદયની સહજ વૃત્તિ અને આપણા નીતિમત્ સ્વભાવનું વલણ સર્વ સદ્ગુણ તરફ છે. દરેક દેશમાં અને દરેક પ્રજામાં ધર્મ છે, અને નાસ્તિકો પણ કબુલ કરે છે કે દુર્ગુણ કરતાં સદ્ગુણ ચઢીઆતો છે, તે વાત બતાવી આપે છે કે મનુષ્ય જાતિની ગતિ જ દિશામા છે. પણ વિકારો અને તૃષ્ણાઓ તૃપ્ત કર્યાથી ટેવ બંધાય છે અને તે પ્રબળ થઈ સહજ નીતિમત્ સ્વભાવને દાબી નાખે છે, ઇન્દ્રિયોને અન્તઃકરણની આજ્ઞાને તાબે ન રહેતી કરે છે, અને મનુષ્યને પાપનો બલહીન દાસ બનાવે છે. સદ્ગુણ તરફની તેની સહજ વૃત્તિયો ભિન્ન થઈ અભિભૂત થાય છે અને કામ અને વિકાર તેને બળથી પાપ અને દુર્ગુણમા ધસડી જાય છે. સ્વ-ઇચ્છા વાપરવાની તેની શક્તિ નષ્ટ થાય છે. જે કૃત્યોને અન્તઃકરણ ખોટાં કહે છે તે કરતા પણ તે પોતાને અટકાવી શકતો નથી. પાપી સ્વભાવ એટલો જબરો થાય છે કે તે અન્તઃકરણની આજ્ઞા સાંભળવા પણ દેતો નથી. તે અધોગતિના માર્ગમાં વેગથી ધસડાયો જાય છે. દુઃખ અને અધમતામાંથી તે પોતાને બચાવી શકતો નથી. આ રીતે તે પૂરેપૂરો ગુલામ બને છે, નઠારામાં નઠારી ગુલામગીરી–પોતાના વિકાર અને તૃષ્ણાઓની ગુલામગીરીમાં તે બંધાય છે.

આ ગુલામગીરી, આ દાસત્વમાં ધર્મ તેને છૂટો કરે છે. તે તેને

અસલ સ્વભાવ (સદ્‌ગુણી થવાની પ્રકૃત્તિ) અને સ્વઇચ્છા વાપરવાની સહજ શક્તિ પાછી અપાવે છે. જે માર્ગમા પગલે પગલે વિવેક શક્તિ વપરાય તે માર્ગે ધર્મ તેને લઇ જાય છે. ધર્મ મનને તેની સ્વભાવિક સ્વતંત્રતા વાપરવા દેછે એટલુંજ નહિ પણ તે એમાં બોધ કરે છે કે ખરેખરા ધર્મ માટે આ સ્વતંત્રતા આવશ્યક છે. ઇશ્વર પ્રણીત કહેવાતા પુસ્તકમાં અંધ શ્રદ્ધા, પ્રેરિત કહેવાતા પેગંબર પર અંધ શ્રદ્ધા, તર્ક વિનાના બાંધેલા મત અને કારણની સમજુતી વિના રચાયલા વિધિપર અંધશ્રદ્ધા: આ સર્વ જે ધર્મ શીખવે છે તે મનની પોતાની મેળે વિચાર કરી સત્ય શોધી કહાડવાની શક્તિ લઇ લેછે. પણ બ્રાહ્મ ધર્મ તો વિચારાનુસારી છે, તે તર્કજન્ય શ્રદ્ધા શીખવે છે. તે શ્રદ્ધાયુત અને ધાર્મિક થવા માટે વિચાર કરવાની અને વિચાર કરવાનીજ ફરજ પાડે છે. તર્કના પ્રયત્નથી આમ સ્વતંત્રતા મેળવ્યા પછી ઇચ્છાનું બળ વાપરવું પડે છે અને ત્યારેજ શુદ્ધ અને સદ્‌ગુણી થવાય છે. આપણે જાણીએ છીએ કે સદ્‌ગુણ જરૂરનો છે એટલું જાણ્યું તેટલાથી સદ્‌ગુણી થવાતું નથી. હૃદયને પ્રયત્ન કરવો પડે છે, અને ઇચ્છાને બલ વાપરવું પડે છે. ત્યારેજ લાલચો ને વિકારો જીતાય છે. સાધારણ શક્તિથી તે જીતાતા નથી. ડાહ્યા ડાહ્યા અને મોટા મોટાને પણ લાલચો અને વિકારો વશ કરે છે. આ પરવશતામાથી બચવા સારૂ, આ દુષ્ટ સામર્થ્યની સામે થવા સારૂ અમાનુષ પ્રયત્ન કરવો પડે છે અને આ અમાનુષ પ્રયત્ન માટે સર્વ શક્તિમાનને પ્રાર્થના કર્યાથી મનુષ્યને બળ મળે છે.

આ રીતે અત્યંત અધોગતિ પમાડનારૂં દાસત્વ કહાડી નાખવાનું અને અત્યંત ઇષ્ટ સ્વાતંત્ર્ય મેળવવાનું બલ ધર્મ આપે છે. આ સ્વાતંત્ર્ય આ પ્રમાણે મહા પ્રયત્ન કરીને મેળવવાનું છે. એવાજ મહા પ્રયત્નથી તે જાળવવાનું છે. લાલચો અને વિકારો એવા બળવાન છે, તેમને ફાવવાનો સંસારના કાર્યોમા એટલો પ્રસંગ મળે છે, દુર્ગુણ તરફ તાત્કાલિક સુખનો લોભ એટલું આકર્ષણ કરે છે,

મનુષ્ય જાતે એટલો નિર્બળ છે, કે મહા પ્રયાસે મેળવેલું સદ્દગુણનું બહુ મૂલ્ય સ્વાતંત્ર્ય જાળવવા સારૂ, મહામહેનતે સંપાદન કરેલી ધર્મની સ્વતંત્રતા સાચવવા સારૂ, જીવનની દરેક ક્ષણે, સંસારને એકેએક પગલે મહા પ્રયત્ન અને પ્રયાસ કરવા પડે છે. સદ્દગુણમયી સ્વતંત્રતા પર એટલા હુમલા થાય છે, ધર્મના મુલકની હદ એટલી વિસ્તાર પામેલી છે, શત્રુઓને આક્રમણ કરવાના એટલા બધા પ્રસંગ આવે છે, કે આત્માને જીવનપર્યન્ત યોદ્ધા થઇ રહેવું પડે છે, વિગ્રહ અને યુદ્ધમાં જીવન ગાળવું પડે છે. આવી રીતે ગાળેલું જીવન તે ધાર્મિક જીવન છે. ત્યારે ધર્મ તે સ્વાતન્ત્ર્ય છે, યત્નસાધ્ય સ્વાતન્ત્ર્ય છે, પ્રયત્નથી અને શ્રમથી સંપાદિત અને રક્ષિત સ્વાતંત્ર્ય છે. પાપમાં બન્ધન છે, આરામવાળું બન્ધન છે, તે બન્ધનથી તાત્કાલિક સુખ મળે છે અને પછી પાપીને બીજો કંઇ પ્રયત્ન કરવો પડતો નથી. પ્રયત્ન બધો પાપ પોતે કરે છે અને પાપી તેનો દાસ થઇ આરામમાં પડયો રહે છે. અલબત્ત, આમ સ્હેલાઇથી મળેલા બન્ધનથી પછી ઘણો કાળ સ્હેલ મળતી નથી, સુખ થતું નથી. તેમાં પરિણામે દુઃખ, અધમતા અને પીડા થાય છે; પણ તે સ્થિતિએ પહોચ્યા પછી છુટા થવાની એ દાસમાં શક્તિ રહી નથી હોતી. આ પ્રમાણે અધમ આત્મા પોતાના દુર્ગુણે કરીનેજ દાસત્વમાં બંધાય છે, ઉદાર આત્મા તો ધર્મના યત્નસાધ્ય સ્વતંત્રીજ ઇચ્છા કરે છે.

આ જ્ઞાન સાધનની સહાયતા લઇ કેટલાક પંથના મત અને શિક્ષાવચન તપાસીએ.

પ્રથમ તો જોઈએ કે આ નીચેના દુહામાં કહ્યું છે તે કોઈ રીતે સત્ય છે કે નહિ.

अहो रात्र जाग्रत रहे मम रक्षक महाशक्त ।
यों कह्द सुखे सुये सदाचाल कुभूप सुभक्त

એમાં કહે છે બાળક, નઠારો રાજા અને સારો ભક્ત એ ત્રણે જણ મારા રક્ષક બહુ શક્તિમાન છે અને રાત્ર દિવસ જાગના

ઉભા છે એમ કહી હમેશ નિરાતે સુઈ રહે છે. હવે, અશક્ત બાળક અને નિર્બળ રાજા તો એવા હોય ખરા, પણ સારો ભક્ત કદી તેવો હોય નહિ. તે જાણે છે કે મારો સર્વ શક્તિમાન રક્ષક સર્વદા જાગ્રત અને અપ્રમત્ત છે, પણ તે સાથે તે એમ પણ જાણે છે કે મારો સર્વ શક્તિમાન રક્ષકનો નિયમ એ છે કે સદ્ગુણ તે ઇચ્છાનો વ્યાપાર છે. ઇચ્છા વિના, પ્રયાસ વિના; સદ્ગુણની કિમ્મત નથી. મહાપિતાની દયા અને સહાયતા પર સુભક્ત વિશ્વાસ રાખે છે, તેની પાસેથી તેને બળ મળે છે. પણ યત્ન કરે ત્યારે તે મળે છે. લાલચો અને વિકારોનો સતત પ્રતિબંધ કરવો એ સુભક્તનું પ્રથમ કર્તવ્ય છે અને તે નિરાતે સુઈ રહે એમ થઇ શકે નહિ. યુદ્ધમા અને વિગ્રહમા કસોટી નિકળે તે સમયે સર્વ શક્તિમાન રક્ષકપર દૃઢ શ્રદ્ધાને લીધે તે શાન્ત અને અવ્યાકુલ રહે છે, પણ આળસુ થઈ આરામમા પડી રહેવાની તે ઇચ્છા કરે અને શ્રમ અને પ્રયત્ન મુકી દે તો તે દુર્દશામા આવે અને તેનો નાશ થાય. ખરી સ્વતંત્રતા માટે મુખ્ય આવશ્યકતા એ છે કે તે આપણે જાતેજ જાળવી રાખવી જોઈએ. ચારે તરફથી હુમલા થાય ત્યા આપણું ચાલે નહિ અને યુદ્ધમા આપણને સહાયતા મળે છે એ વાત ખરી છે. પણ યુદ્ધ કરવું મુકી દીધુ તો તો ત્યાથી સ્વતંત્રતા માટે આપણી યોગ્યતા પણ પુરી થઇ.

તેજ પ્રમાણે મધ્યસ્થ પર વિશ્વાસ રાખવો કે વિધિ અને ક્રિયાથી ફળ થાય છે એમ માનવુ એ બે મતની તપાસ કરી શકાય. ઇશ્વર પરથી ભક્તિ ખસેડી મધ્યસ્થ, પેગમ્બર કે આચાર્ય પર ભક્તિભાવ કરી તેઓ ઇશ્વર પાસે લઈ જશે અને મુક્તિ અપાવશે એ વિશ્વાસે બેસી રહીએ તો યત્નસાધ્ય સ્વાતંત્ર્યનો ત્યાગ થાય અને આરામવાળા બંધનનો સ્વીકાર થાય. આત્મપ્રયાસ બંધ થાય અને ઇશ્વર પાસે જઇ પહોચવાને બદલે, જે ઇશ્વર નથી તેના ગુલામ થઇ રહેવાય. જો એમ કહેવામા આવે કે એ મધ્યસ્થ,

પેગંબર કે આચાર્ય ઇશ્વરથી જુદા નથી અથવા તેમની પાસે જા પહોચવાને પણ પ્રયત્ન કરવાની એટલીજ જરૂર છે તો તો પછ એવા મધ્યસ્થ માનવાનું કારણ જ ન રહ્યું. તે ઈશ્વરથી ભિન્ન હોય તો પછી તે મધ્યસ્થ શાનો કહેવાય? ઇશ્વરની પાસે તેમ તેન પાસે જવાનો પણ પ્રયત્ન કરવો પડતો હોય તો પછી તેનું શું કાર છે? એજ પ્રયત્ન કરી ઇશ્વર પાસે ન જઇએ? આ રીતે, મધ્યસ્ પેગંબર કે આચાર્યને માનનાર ઇશ્વરના રાજ્યમાં ખરેખરી સ્વતં ત્રતા મુકી દેછે અને એક કલ્પિત મૂર્તિના દાસ થવાનું કબુલ ક છે, જે માન ઇશ્વરને યોગ્ય છે તે તે મૂર્તિને આપે છે.

સ્નાન, જપ, વ્રત જેવાં ક્રિયાવિધિથી ફળ થશે એમ માન્યાથ તર્ક અને નીતિનો પ્રયત્ન કરવાની જરૂર જણાતી નથી. શારીરિ ક્રિયા અને વચનોચ્ચારથી ધર્મનું સુખ મળતું હોય તો ધર્મ તત્વ જાણવા માટે મનથી તર્ક કરવાની જરૂર ન રહે અને ધર્મને સદ્ગુણ મેળવવા માટે નીતિનો પ્રયત્ન કરવાની જરૂર ન રહે. ર રીતે યત્નસાધ્ય સ્વાતન્ત્ર્ય લુપ્ત થાય અને ક્રિયાવિધિનું દાસત્વ સ્થાપિ થાય. હિંદુધર્મની હાલની સ્થિતિ આજ પરિણામ બતાવી આપે છે ક્રિયાવિધિ કરવાથી સ્વર્ગે જવાનો બહુ સહેલો રસ્તો મળી ગયો છે અને આધ્યાત્મિક શ્રેષ્ઠત્વ સંપાદન કરવાને બદલે સમજ્યા વગ બબડવામાં અને વગર અર્થના ચાળા કરવામાં ધર્મ આવી ગય છે તેથી તર્ક નાબુદ થયો છે અને સદ્ગુણની કિંમત જતી રહ છે. ક્રિયા અને વિધિનો મહિમા ગાનારાં પુરાણનાં ગપ્પાં દામવ વગર વિચારે માને તે ધાર્મિક કહેવાય છે. વિશ્વના જ્ઞાનવાન કર પાસે પ્હોચવા સારૂ જે તર્ક કરે તે ધાર્મિક નથી કહેવાતો. ગ તેટલો અનીતિમાન છતાં જે ક્રિયા કરે અને વિધિ પાળે ને ધાર્મિ કહેવાય છે. જે આવા દાસત્વની અવગણના કરે અને સદ્ગુણ સ્વાતન્ત્ર્ય ધારણ કરે તે ધાર્મિક નથી કહેવાતો. જાતિભેદે સદ્ગુ અને દુર્ગુણની કિંમત સરખી કરી નાખી છે અને એમ ઠેરવ્યું

કે આચરણ નીતિવાળા કરો કે અનીતિવાળા કરો, તેની ફીકર નહિ પણ ચાલતી ક્રિયાઓ કરો અને ખાવા પીવાના વિધિ પાળો એટલે ધર્મ પળાયો. સદ્ગુણ અને દુર્ગુણ પ્રમાણે જાતિભેદ બંધાયો નથી. એ ભેદની જાતિભેદમા ગણના જ નથી કરાતી. ક્રિયા અને વિધિનો ધર્મ જારી રહે એમા ધર્મગુરૂ બ્રાહ્મણોનો સ્વાર્થ છે. તેમણે ધર્મ અને સ્વર્ગને વેચવાની દુકાનો કહાડી તે અને ભોજન અને દક્ષિણાને સાટે તે આપવાનો બજાર ભાવ કર્યો છે હિંદુ પ્રજા, 'સદ્ભ્રષ્ટ થઈને દાસ્ય પામી બુદ્ધિપૂર્વક ભક્તિને બદલે અંધક્રિયા પસંદ કરે છે. ક્રિયા અને વિધિનો ધર્મ આરામવાળું બંધન આપે છે. બુદ્ધિ અને નીતિનો તેમા પ્રયાસ કરવો પડતો નથી. યત્નસાધ્ય સ્વાતન્ત્ર્યના ધર્મમા વિચાર કરવા માટે અને સદ્ગુણ માટે પ્રયાસ કરવો પડે છે. પ્રજા અધમ થયલી છે. સ્વાતન્ત્ર્યથી તેને વધારે બન્ધને રહેવું ગમે.'

આ પ્રમાણે માલમ પડે છે કે ખરો ધર્મ તેજ કે જે યત્નસાધ્ય સ્વાતન્ત્ર્ય શીખવે અને આપે, જે બન્ધનમા ન નાખે અને જે વિચાર શક્તિ વાપરવાનો તથા નીતિમાન થવા સારૂ પ્રયત્ન કરવાનો અવકાશ બંધ ન કરે. આવો બ્રાહ્મધર્મ છે. એ ધર્મ વગર વિચારે બાંધેલા મત મનાવતો નથી પણ બુદ્ધિ વાપર્યા પછી શ્રદ્ધા કરાવે છે. એ ધર્મ પદાર્થવિજ્ઞાન અને તત્વ ચિંતનને ઇશ્વરકીર્ત્તિ પ્રકાશનનું સાધન કરે છે અને એમને નાસ્તિકતા નથી બતાવતો. એ ધર્મ સ્વતંત્ર વિચાર અને યત્નસાધ્ય સદ્ગુણની પવિત્રતા સ્વીકારે છે અને ઉત્કર્ષ ઇચ્છનાર આત્માને એવી ઉચ્ચ સ્થિતિ સ્પૃહણીય છે એવો બોધ કરે છે, સ્વતંત્ર વિચાર અને માનસાધ્ય સદ્ગુણને તે ધર્મવિરૂદ્ધ અને શાસ્ત્રવિરૂદ્ધ કહી શાપિત તથા પ્રતિસિદ્ધ કરતો નથી. એ ધર્મ વ્હેમ અને મતાધતાની અધમ બેડી તોડે છે, અને જ્ઞાનોદ્દીપિત શ્રદ્ધાનુ યત્નસિદ્ધ સ્વાતંત્ર્ય અપાવે છે, એ ધર્મ સર્વશક્તિમાન પિતાપર અવિચ્છિન્ન ભક્તિ અને પૂર્ણ વિશ્વાસ રાખવાનો

બોધ કરે છે, પણ પ્રયત્ન વિના શ્રદ્ધા રાખી આળસુ થઇ બેસી રહેવાનો બોધ કરતો નથી. તે ધર્મ ઉપદેશ કરે છે કે વિશ્વના પ્રભુ સાથે પ્રાર્થના અને ધ્યાનથી સોત્સાહ યોગ કરવો. તે પ્રભુ આપણા પ્રયત્ન સફળ કરે અને સર્વનું કલ્યાણ કરે.

દિવ્યદર્શન અને ધર્મસંપત્તિ.*

આપણી પ્રાર્થના માળામા એક પ્રાર્થના એવી છે કે
'પરમ પૂજ્ય હે ભક્તવત્સલા, પતિતપાવન પાપમોચના,
'સુણિ અમારૂં આ નમ્ર પ્રાર્થન પ્રભુ દયાથિ દ્યો દિવ્યદર્શન'.

ભક્તવત્સલ પતિતપાવન પ્રભુની પ્રાર્થના કરતાં તેનું દિવ્ય દર્શન થાય એ પ્રાર્થના આપણે આજ વીસ વર્ષથી કરીએ છીએ. વીસ વર્ષથી ઇશ્વરને વિનંતિ કરીએ છીએ કે **आविरामर्वोर्म्म एधि** અમારા સમક્ષ તું પ્રકાશમાન થા, અમને તમારૂં દર્શન કરાવ. એકવીસમા વર્ષનો આજ પ્રથમ રવિવાર છે તો વિચાર કરી જોઇએ કે એ દર્શન આપણે પામી શકયા છીએ કે નહિં, એ દિવ્ય દર્શન આજ લગી આપણને પ્રાપ્ત થયું છે કે નહિં. નવા વર્ષનો આરંભ કેવી રીતે કરીએ છીએ, એ આરંભ કરતી વખત આપની કેવી સ્થિતિ છે, ગયા વર્ષના પરિશ્રમ વડે કેવાં ફલ મેળવ્યાં છે અને કેવાં સાધન સંપાદન કરેલાં છે, એ નિરીક્ષણ સહજ થાય છે. નવું વર્ષ બેસતાં વેપારી મંડળ ગયા વર્ષનો હિસાબ કહાડી જુએ છે અને લાભ શો થયો છે તે તપાસી જુએ છે, લોકહિતાર્થ સ્થપાયલી જાહેર સભાઓ પોતાના ઉદ્યોગના પરિણામની પરીક્ષા કરે છે, રાજ્ય ચલાવનાર સરકાર પણ પોતાના રાજ્યતંત્રનો હેવાલ એકઠો કરી પ્રકટ

---

* જ્ઞાનસુધા પુસ્તક ૮ મું, સન ૧૮૯૮ ના માર્ચ અંકમાં છપાયલું. અમદાવાદ પ્રાર્થના સમાજના ૨૦ મા વાર્ષિકોત્સવ પર અપાયલું વ્યાખ્યાન.)

કરે છે. આપણી સમાજ તરફથી પણ ઉપજ ખરચનો હિસાબ પ્રસિદ્ધ કરવામા આવે છે. પણ દિવ્ય દર્શનનુ વૃત્તાન્ત એ હિસાબમા આવી શકતુ નથી. ગયા વર્ષમા સભાસદોને ક્યારે ક્યારે દિવ્યદર્શન થયુ છે, દિવ્ય દર્શનથી સમાજબન્ધુઓની ધર્મસંપત્તિ કેટલી વધી છે, એનો હેવાલ આપણા વાર્ષિક રીપોર્ટમા આપી શકાય તેમ નથી. તે તો હૃદય પર જ લખાય છે, આત્મા જ તે જાણે છે, આત્મા જ તેનો સાક્ષી છે. એ દિવ્ય દર્શન તે શુ છે, તેનું સ્વરૂપ કેવુ છે, તે કોઇને થાય ખરૂં કે નહિં, તે દર્શન પ્રાપ્ત કરવાના ઉપાય શા છે, તે થયુ તે શી રીતે જણાય, એનો પ્રથમ વિચાર કરીએ કે પછી આપણી એ બાબતમા શી સ્થિતિ છે તે જાણી શકાય.

ઈશ્વર જે સ્વરૂપે છે તે સ્વરૂપે તેનુ દર્શન કરવાની આપણે પ્રાર્થના કરીએ છીએ, ઈશ્વરનુ જે ખરેખરૂં દિવ્ય સ્વરૂપ છે તેના જ દર્શનની આપણે ઇચ્છા કરીએ છીએ અને તે દર્શનને જ આપણે દિવ્ય દર્શન કહીએ છીએ. ઈશ્વરને બદલે મૂર્તિ, અવતાર, સૂર્યાદિ શક્તિને જોવા એ ઈશ્વરનુ દર્શન નથી ઈશ્વરથી ઇતરનુ દર્શન છે, અદિવ્ય દર્શન છે. એ દર્શન આપણે નથી માગતા અન્ત કરણથી પ્રેરણાથી અને વિવેકબુદ્ધિથી જે સચ્ચિદાનંદ નિરાકાર ઈશ્વર સમજાય છે તેનું જ દર્શન કરવાની ઈચ્છા થાય છે. ઈશ્વર સત્યસ્વરૂપ છે અને સત્યની મનુષ્ય હૃદયમા તે પ્રેરણા કરે છે તો પછી તેના વાસ્તવિક સત્ય સ્વરૂપનું દર્શન કરવું એ જ સત્યાનુસાર છે ઈશ્વર નિરાકાર છે એમ જ્ઞાન થયા પછી અને વિશ્વાસ થયા પછી સાકાર રૂપ પર ઈશ્વર સમ્બન્ધી વૃત્તિ થાય એ અસત્યની પ્રીતિ છે અને ઇશ્વરવિરુદ્ધ ભાવ છે અન્ત કરણની પ્રેરણા અને વિવેકબુદ્ધિ ઈશ્વર છે એવુ જ્ઞાન આપે છે તેટલાથી જ તેનુ દિવ્ય દર્શન થતું નથી. અજ્ઞાનના આવરણ ખસી જઇ આત્મામા પરમાત્માના તેજનો પ્રકાશ પડે, આત્મા પરમાત્માનુ ચૈતન્યમય સાન્નિધ્ય અનુભવે, પરમાત્માના દિ ગુણોનુ તેને સહસા ભાન થાય, તે ગુણના અંશને [illegible]

અબુદ્ધિ મૂર્ખ લોકો જ ઇશ્વરને વ્યક્તિ પામેલા, અવતરેલા કે સાકાર માને છે. ઇશ્વરનું દર્શન એ રીતે થતું નથી.

ભગવદ્‌ગીતામાં કૃષ્ણને ઇશ્વર કલ્પી તેનો અને અર્જુનનો સંવાદ લખ્યો છે. ઈશ્વરના સ્વરૂપનું વર્ણન સાંભળી અર્જુને કહ્યું,

द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं पुरुषोत्तम॥
मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो।
योगेश्वर ततो मे त्वं दर्शयात्मानमव्ययम्॥

અર્થ:—પુરુષોત્તમ! તમારૂં ઐશ્વર રૂપ જોવાને હું ઇચ્છું છું. હે પ્રભુ, તે રૂપ મારાથી જોઇ શકાય તેમ છે એમ જો તમે માનતા હો તો યોગેશ્વર! મને તમારૂં અવ્યય સ્વરૂપ તમે દેખાડો.

ઈશ્વર અવ્યય છે, તે ઇન્દ્રિયગમ્ય નથી, તેનું સ્વરૂપ ચર્મચક્ષુથી દેખાતું નથી, તેથી કૃષ્ણે ઉત્તર દીધો.

न तु मां शक्यसे द्रष्टुमनेनैव स्वचक्षुषा।
दिव्यं ददामि ते चक्षुःपश्य मे योगमैश्वरम्॥

અર્થ:—તું આ તારા પોતાના ચક્ષુ વડે તો મને કદી જોઈ શકીશ નહિ, હું તને દિવ્ય ચક્ષુ આપું છું તે વડે મારા ઐશ્વર યોગને જો.

ભગવદ્‌ગીતાના સારાંશ જ ઉદાહરણ અને તર્ક તરીકે આપણને ગ્રાહ્ય છે. એ ગ્રાહ્ય અંશમાં આ ઉપદેશ પણ છે કે ઇશ્વરનું દર્શન દિવ્ય ચક્ષુથી થાય છે, આત્માને દિવ્ય પ્રકાશનું તેજ મળ્યાથી થાય છે, ચર્મચક્ષુને કદી થતું જ નથી, ચર્મચક્ષુ સાકારરૂપે ઇશ્વરનું દર્શન કરવાનો પ્રયત્ન કરે તે સર્વ ભ્રાન્તિ છે. ઇશ્વરનું દર્શન તે તેના સકલગુણસંપન્ન સ્વરૂપનું થાય છે. તે ગુણ તે નિરાકાર, નિરંજન સર્વશક્તિમાન, ન્યાયકારી, કરૂણામય, ભક્તવત્સલ, પરમપવિત્ર, સત્યમૂલ, અનાદિ, અનંત, સર્વવ્યાપી, સર્વજ્ઞ ઇત્યાદિ છે. આ સર્વ ગુણ એકબીજા સાથે સંગઢ છે, તેમાનો પ્રત્યેક બીજા સર્વનો સહચારી છે, તે છૂટો પડી શકતો નથી કે ઓછો થઇ શકતો નથી.

પ્રત્યેકની મનુષ્યને પ્રતીતિ થાય છે. આ સર્વ ગુણ એક પરમ પુરૂષમા–પુરૂષોત્તમમા જણાય, એ ગુણવાળા ભગવાન અન્તરાત્મા સમક્ષ દેખાય તે દિવ્ય દર્શન છે. આ દર્શન ચર્મચક્ષુથી થાય નહિ, કેમકે ચર્મચક્ષુથી ગમ્ય સાકાર પદાર્થમાં વ્યક્ત રૂપમાં તે ગુણો હોઈ શકે નહિ. સાકાર નિરાકાર હોઇ શકે નહિ. સર્વજ્ઞ હોઇ શકે નહિ, અનાદિ હોઈ શકે નહિ. અનંત હોઈ શકે નહિ. કોઇ વ્યક્તિ મનુષ્ય કે પ્રાણી પરમપવિત્ર હોઇ શકે નહિ, જે જે ઇશ્વરના વ્યક્ત અવતાર મનાય છે તે સર્વ કોઇ કોઈ વિકારથી ચલિત થયા છે, કૃષ્ણ કામથી ચલિત થયા હતા, રામ સીતા તરફ અન્યાયી થયા હતા, પરશુરામ ક્રોધયુક્ત થયા હતા, વામને બલિને છેતરવા છલ કર્યુ હતું. આ સર્વ અવતારમાં ઇશ્વરના શુદ્ધત્વ, ન્યાયકારિત્વ, શાન્તરૂપત્વ, મહાનિકેતનત્વ, ઇત્યાદિ ગુણોને બાધ આવે છે, તેનું વિકારાબાધત્વ રહેતું નથી. એ અવતારોની કથામાં ઇશ્વરનાં સર્વજ્ઞત્વ અને સર્વશક્તિમત્ત્વ પણ રહેતા નથી. રામને સીતાના હરણની ખબર ન પડી, વિષ્ણુને દૈત્યો સાથે લડવું પડયું અને તેમાં વારાફરતી હારજીત થઇ; ઇશ્વરના અવતારનાં આ ચરિત હોય તો જે અવ્યય છે તેનું સર્વજ્ઞત્વ કે સર્વશક્તિમત્ત્વ એક ક્ષણ પણ કેમ જતું રહે કે ઓછું થાય ?

તે માટે સાકર કે વ્યક્તનું દર્શન કે ચિંતન તે દિવ્ય દર્શન નથી ઇશ્વરનું ખરૂં સ્વરૂપ જાણવુ, આત્મા વડે તે અનુભવવું, નિઃસંદેહ રીતે ઇશ્વરને ઓળખવો, આત્માનો ઇશ્વર સાથે યોગ અનુભવવો, આત્માનું ઇશ્વરભાવમાં તલ્લીન થવું એ દિવ્ય દર્શન છે. ત્યારે એ સ્વરૂપનું દર્શન શી રીતે થાય તેનો વિચાર કરીએ.

અર્જુનને ઇશ્વરનું દર્શન કરાવ્યા પછી ઇશ્વર કલ્પેલા કૃષ્ણે અર્જુનને ભગવદ્‌ગીતામા કહ્યું.

नाहं वेदैर्न तपसा न दानेन न चेज्यया ।
शक्य एवंविधो द्रष्टुं दृष्टवानसि मां यथा

અર્થ—જેવી રીતે તેં મને જોયો છે તેવો વેદો વડે હું જોઈ શકાતો નથી, તપ વડે હું જોઇ શકાતો નથી, દાન વડે હું જોઇ શકાતો નથી, યજ્ઞ વડે હું જોઈ શકાતો નથી.

ચાર વેદના અધ્યયનથી કે પાઠથી ઇશ્વરનું દિવ્ય દર્શન થતું નથી; શરીર કષ્ટ તપ કરવાથી, દ્રવ્યનો વ્યય કરી બ્રાહ્મણોને દાન કરવાથી કે પશુહિંસા કરી અને ઘૃત વગેરેનો અગ્નિમાં હોમ કરી યજ્ઞ કરવાથી દિવ્ય દર્શન થતું નથી. દિવ્યરૂપ જોવાના પ્રયત્ન એ સર્વ નિરર્થક છે, ઇશ્વરસ્વરૂપ જાણવાના એ ઉપાય નથી.

भक्त्या त्वनन्यया शक्यः अहमेवंविधोऽर्जुन ।
ज्ञातुं द्रष्टुं च तत्वेन प्रवेष्टुं च परंतप ॥

અર્થ—હે પરંતપ અર્જુન ! એ પ્રકારે હું અનન્ય ભક્તિ વડે જ જાણી શકાઉં છું, તથા તત્ત્વથી જોઇ શકાઉં છું અને પ્રાપ્ત થઇ શકું છું.

અનન્ય ભક્તિ વડે જ ઇશ્વરના દિવ્ય સ્વરૂપનું જ્ઞાન થઇ શકે છે, ઇશ્વરના ખરેખરા રૂપનું દર્શન કરવું હોય, ઇશ્વરનું સાન્નિધ્ય મેળવવું હોય, તો તેની ભક્તિ કરવી જોઇએ અને માત્ર તેની જ ભક્તિ કરવી જોઇએ. કોઇ દેવની નહિ, દેવીની નહિ, મૂર્તિની નહિ, અવતારની નહિ, શક્તિની નહિ પણ માત્ર એક અદ્વિતીય ઇશ્વરની અવ્યભિચારી ભક્તિ કરવી જોઇએ, કૃષ્ણ કહે છે કે—

देवान् देवयजो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि ।

દેવોને ભજનારા દેવો પાસે જાય છે, મને ભજનારા મારી પાસે આવે છે. અર્થાત્ સત્ય ઇશ્વરને મુકી બીજા દેવોની ઉપાસના કરનારા ઇશ્વર સ્વીકારતા નથી, ઇશ્વરની જ ભક્તિ કરે તે ઇશ્વર-સમીપ જઇ મુક્તિ પામે છે. માટે ઇશ્વરસામીપ્ય મેળવવાની ઇચ્છા રાખનારે ઇશ્વર પર જ શ્રદ્ધા રાખવી અને તેની જ પ્રાર્થના કરવી; એ દિવ્ય દર્શનનો માર્ગ છે. ભક્તિ એ જ પરમ યોગ છે. ભક્તિથી આત્મા ઇશ્વરમાં તલ્લીન થાય છે. ભક્તિ કરતાં આત્મા ઇશ્વરના

દિવ્ય ગુણોથી આકૃષ્ટ થઇ તેની ઉત્તમતા જુએ છે, તેના અંશ ગ્રહણ કરે છે, તેના ભાવ અનુભવે છે, તેની પવિત્રતા અનુભવે છે. ઇશ્વર સાથે આવો સંબંધ થતા ભક્તિ વડે જ ઇશ્વરનું સત્ય જ્ઞાન-થાય છે, ભક્તિના અભ્યાસથી ઇશ્વરસ્વરૂપનો અનુભવ થાય છે. દિવ્ય દર્શનનો ઉપાય ભક્તિ છે. માત્ર જ્ઞાનની સંપત્તિ તે દર્શન, માટે સમર્થ નથી. શુષ્ક તર્કવ્યાપારથી હૃદય ભાવમગ્ન થતું નથી, ભાવમગ્ન થયા વિના ઇશ્વર સાથે સંબંધ થતો નથી એ સંબંધ-થાય ત્યારે આત્મામાં ઇશ્વરના અંશ પ્રવેશ કરે છે અને તેનું દર્શન થાય છે. એ સંબંધ ભક્તિથી જ થાય છે. ભક્તિની વ્યાખ્યા આપણા ત્રીજા સિદ્ધાન્તમાં એવી આપી છે કે ' સપ્રેમ શ્રદ્ધા ઉપાસના સ્તુતિ પ્રાર્થના અને સદાચાર એ ભક્તિ.' ભક્તિનું પ્રથમ અંગ ઇશ્વરપર શ્રદ્ધા છે. ઇશ્વર છે અને તેનું સ્વરૂપ સનાતન છે એવો દૃઢ વિશ્વાસ થયા વિના ભક્તિ થઇ શકતી નથી. એ શ્રદ્ધા સપ્રેમ હોવી જોઇએ. ઇશ્વરના અસ્તિત્વ વિશે કે ગુણ વિશે માત્ર શબ્દોચ્ચાર કર્યાથી ખરી શ્રદ્ધા થતી નથી. શબ્દોચ્ચારનો મહિમા નથી. ઇશ્વર તરફ પ્રેમવૃત્તિ હોય ત્યારે શ્રદ્ધા હૃદયમાં ખરેખરી દૃઢ થાય છે. ફલ મેળવવાના હેતુથી કે લોકોમાં ધાર્મિક ગણવાના હેતુથી, કોઇ ધર્મ કે સ્વધર્મ, પાળવો એ સારી વાત છે એમ માની ધર્માચરણ કરવાના હેતુથી, રાખેલી શ્રદ્ધા નિરર્થક છે. કર્તવ્ય ખાતર, જગત્પિતાપર અન્તર્વૃ-ત્તિથી થતા પ્રેમખાતર, ઇશ્વર પર થતી પ્રેમની ઊર્મિને અનુ-સરવા ખાતર કરેલી શ્રદ્ધા એજ ભક્તિનું ખરૂં અંગ છે. દુઃખમાં, સંકટમાં, વિકારના પ્રબલમાં કે લાભ મેળવવાના સમયમાં એ શ્રદ્ધા ચલિત થવી ન જોઇયે. ઇશ્વરનું પરમ સ્વરૂપ અવ્યય છે, ભક્તિથી તે દિવ્ય દર્શન આપશે એવી શ્રદ્ધા દૃઢ રહેવી જોઇયે. વિચારથી જે મનુષ્ય નાસ્તિક હોય, પણ, ભક્તિ કરવામાં શું નુકસાન છે, વખતે ઇશ્વર હશે તો ફાયદો થશે એવા ભાવથી ભક્તિ કરે તેની ભક્તિ અશ્રદ્ધાયુક્ત અને વ્યર્થ છે. ઈશ્વર પર ખરેખરી સપ્રેમ શ્રદ્ધા હોય

છે ત્યારે મન ભક્તિમાં તત્પર થાય છે. ઇશ્વર પર જેમ શ્રદ્ધા દૃઢ થાય તેમ ભક્તિ અને ધર્માચરણ માટે આગ્રહ વધતો જાય છે. જેની શ્રદ્ધા ન્યૂન હોય તે લાભાલાભ જુવે છે, હજી લગી ભક્તિ કરતાં ફળ થયું નહિં માટે ભક્તિ શા માટે કરવી એમ તેને શંકા થાય છે. શ્રદ્ધામાં સત્યનો અંશ પણ અન્તર્ભૂત રહેલો છે. ઇશ્વરના ખરેખરા સ્વરૂપ પરની શ્રદ્ધાજ ભક્તિનું અંગ છે. જે ગુણ ઇશ્વરના નથી તે પર કરેલી શ્રદ્ધા ઇશ્વરની ભક્તિ કરાવી શકતી નથી. ઇશ્વરને મુકી બીજા પર કરેલી શ્રદ્ધા નિષ્ફળ જાય છે. એ શ્રદ્ધાથી સત્ય ઇશ્વર સાથે સંબંધ થતો નથી.

ઉપાસના, સ્તુતિ અને પ્રાર્થના વિશે બીજે પ્રસંગે વિસ્તારથી કહેવામાં આવ્યું છે. ભક્તિના આ ત્રણે અંગની આવશ્યકતા ઘણી છે. જીવનમાં ક્ષણે ક્ષણે તે કરવાનાં છે. ઉપાસના, સ્તુતિ અને પ્રાર્થના કરવી એ મનુષ્યનું કર્તવ્ય છે. તે કાશી જઇ કરી આવવાનું કે મંદિરમાં જઈ કરી આવવાનું કે સેવા પૂજા કરતી વખત કરી નાખવાનું કર્તવ્ય નથી. જીવનમાં સતત તે કર્તવ્ય કરવાનું છે. જીવનનાં સર્વ આચરણમાં એ કર્તવ્યપર મુખ્ય લક્ષ રાખવાનું છે, જ્યાં સદાચરણ માટે મનુષ્યને પોતાની નિર્બળતા લાગે ત્યાં બળ માટે પ્રાર્થના કરવી જોઈએ. જ્યાં ઇશ્વરના ઉપકાર કે મહત્ત્વનું ભાન થાય ત્યાં સ્તુતિ કરવી જોઇએ. જ્યાં મન ઇશ્વરથી વિમુખ થતું જણાય ત્યાં ઉપાસના કરવી જોઇએ. અવકાશ મળે તો કોઈ વખત પ્રાર્થના કરવી એ પ્રાર્થનાનો ખરો માર્ગ નથી. આઠ દહાડે સામાજીક પ્રાર્થના કરવી એ બસ નથી. તે ઉપરાંત નિત્ય એકાંતમાં પ્રાર્થના કરવી જોઇએ. મહાત્મા લ્યુથર કહી ગયો છે કે જ્યારે મને એમ લાગતું કે આજ દહાડામાં ઘણા કામમાં હું રોકાઇ જઈશ એવો સંભવ છે ત્યારે હું પ્રથમથી પ્રાર્થના કરી લેતો કે પછી પ્રાર્થના કરવાનું રહી ન જાય. ખરા ભક્તની વૃત્તિ આવી જ હોવી જોઇએ. તેની પ્રાર્થના વિઘ્નોને લીધે રહી જતી જ નથી. પ્રાર્થનાથી દિવ્ય દર્શન મેળવનારને

એવો અનુપમ આનન્દ થાય છે, એવો દિવ્ય અનુભવ થાય છે, એવું સ્વર્ગીય સુખ થાય છે કે તે પછી પ્રાર્થના કરવાનો ઉલ્લાસ તેને થયો જ જાય છે, પ્રાર્થનામાં ભંગ તેનાથી સહન જ થઈ શકતો નથી. તેથી જ્યાં લગી કોઈ પણ પુરુષને પ્રાર્થના માટે એવી સોત્કંઠ વૃત્તિ થઇ નથી, જ્યાં લગી કોઈ પણ કારણસર પ્રાર્થના કરવાનું તે મુલતવી રાખે છે ત્યાં લગી પ્રાર્થનાથી થતો આનન્દ તેણે અનુભવ્યો નથી, એ દિવ્ય દર્શન તેને થયું નથી, એ નક્કી સમજવું.

ભક્તિનું છેલ્લું અંગ સદાચાર છે. તેનું મહત્ત્વ કંઇ ઓછું નથી. દિવ્ય દર્શન માટે તે પણ આવશ્યક છે. ઇશ્વિરના દિવ્ય ગુણના અંશ જે આત્મા પ્રાપ્ત કરી શકે છે તે સદાચારે વર્તી શકે છે, તેમ જ સદાચારે વર્તન કરવાથી ઇશ્વિરના દિવ્ય ગુણ તરફ આત્માની વૃત્તિ દૃઢતર થતી જાય છે અને ઇશ્વિર સાથે યોગ કરવાની તે આત્મામાં શક્તિ આવતી જાય છે. માટે સદાચાર એ સાધારણ વ્રતો માફક અમુક મુદત સુધી આચરણ કરવાનું કર્તવ્ય નથી. આખા જીવન સુધી સદાચરણનું વ્રત પાળવાનું છે.

આ રીતે ભક્તિ તે દિવ્ય દર્શન પ્રાપ્ત કરવાનો માર્ગ છે. જે ભક્તિ કરે તેને તે દર્શન થઇ શકે છે. એ દર્શન દિવ્ય છે, અતુલ્ય છે, પરમાનંદદાયક છે, તોપણ તે માટે કોઇ વર્ગનો ખાસ અધિકાર છે કે બીજા બધાને તે ન મળી શકે એમ નથી. કેમકે ભક્તિ એજ તેનો ઉપાય છે. દ્રવ્ય, જન્મ, જાતિ, વય, દેશ, કાલ, અવસ્થા કે બીજા કશાથી એ ઉપાયની સફલતામાં ફેરફાર થઈ શકતો નથી.

ભક્તિથી એ દિવ્ય દર્શન મળે છે અને તેથી ધર્મસંપત્તિ પ્રાપ્ત થાય છે. આપણા ધાર્મિક જીવનમાં વર્ષ પુરૂં થાય ત્યારે એ સંપત્તિ કેટલી મેળવી, ગત કાલની ધર્મસંપત્તિ કેટલી છે, ભવિષ્ય કાલ માટે કેટલી ધર્મસંપત્તિ એકઠી કરી છે તે સર્વ ભક્તિ માટેના આપણા અનુરાગ પરથી જાણી શકાય છે. જે મેમ્બરો પ્રાર્થના સમાજમાં કવચિત જ આવે છે, જે નિત્ય એકાંતમાં પ્રાર્થના કરતા

નથી તેમની ધર્મસંપત્તિ ઓછી જ છે, તેમને દિવ્ય દર્શન થયું નથી, તેમણે પરમાત્મા સાથે યોગ અનુભવ્યો નથી. ભક્તિના આ પરિણામ થાય છે એ અનુભવ તેમને થયો હોય તો તેઓ ભક્તિથી કદિ વિમુખ થાય નહિ, ધર્મસંપત્તિ સંપાદન કરવાનો પ્રયત્ન કર્યા વિના રહે નહિ. ભક્તિમા એકલી પ્રાર્થના નથી, સદાચાર પણ છે. જે સદાચરણી નથી તેમણે ધર્મસંપત્તિ મેળવીજ નથી. જે સદાચરણી છે તે વધારે ધર્મસંપત્તિ મેળવતા જાય છે. જે સામાજીક અને એકાન્તિક પ્રાર્થના અન્તઃકરણપૂર્વક નિયમસર કર્યા જાય છે તેમણે જ ધર્મસંપત્તિ પ્રાપ્ત કરી છે એમ સમજવુ.

માટે આ ઉપાયો લક્ષમા રાખી આપણા સર્વનો પ્રયત્ન એવો થવો જોઇએ કે આપણી ધર્મસંપત્તિ વધે, આપણે એવા ધર્મસંપત્તિવાન થઇએ કે ધર્મહીનતાની વિપત્તિમા કદી આવીએ જ નહિ, આપણા આચરણ સર્વ ધાર્મિક જ થાય, આપણને અને જગતને ખાતરી થાય કે પ્રાર્થના સમાજના સર્વ સભાસદો વેપારની નીતિમા, સત્યભાષણમા, સદાચરણમા, ન્યાય કરવામા, દયાદાન કરવામા નિર્વિવાદ રીતે શ્રેષ્ઠ ગણાય, એ સર્વમાન્ય ગણાય કે પ્રાર્થના સમાજનો કોઇ સભાસદ વેપારમા કે વ્યવહારમા કદિ છલના કરશે જ નહિ, અસત્ય બોલશે જ નહિં, અનીતિએ ચાલશે જ નહિં, કદિ અન્યાય કરશે જ નહિ, લાચ લેશે જ નહિં, ક્રૂરતા કરશે જ નહિં, પાપાચરણમાં પ્રવૃત્ત થશે જ નહિં, દયા કરવામા પાછો હઠશે જ નહિં. આ પ્રમાણે જ્યારે આપણી ધર્મસંપત્તિ અતિ સમૃદ્ધ થશે અને જગતમા આપણે ધાર્મિકતા માટે નિઃસંદેહ રીતે પ્રખ્યાત થઇશુ ત્યારે આપણો પરિશ્રમ સફળ થશે અને આપણા સમાજની ઉન્નતિ થશે. એમ થશે ત્યારે આપણા સમાજના ઉત્કર્ષ વિશે કદિ ભીતિ રહેશે જ નહિં. સમાજની ઉન્નતિ કરવી એ દરેક મેમ્બરના હાથમા છે. પોતે ભક્તિ કરવી, પોતે દિવ્ય દર્શન મેળવવું, પોતે ધર્મસંપત્તિ એકઠી કરવી એ દરેક સામાજીક થઇ શકે તેમ છે, આ વિષય કંઇ વેપાર નથી કે

એક વ્યક્તિથી બીજાથી સ્વતંત્ર થઇ સંપત્તિ ન મેળવાય. વેપારમાં વધારે મનુષ્યની અનુકૂળતા જોઇએ છે. પણ ધર્મસંપત્તિ તો જાતે જ મેળવવાની છે. સામાજીક ભક્તિમાં એક બીજાને ભાવોલ્લાસ વધારી શકાય છે અને સુબોધ આપી શકાય છે, પણ ધર્મસંપત્તિ તો દરેક ભક્તે જાતેજ મેળવવાની છે. વેપાર પેઠે એમાં આકસ્મિક કારણોથી ખોટ જતી નથી. આપણી સંખ્યા ગમે તેટલી હશે, પણ જો આપણે એકેએક સામાજીક બન્ધુ ધર્મસંપત્તિ મેળવીશું, પોતાના જ પ્રયાસથી તે મેળવીશું તો આપણા ભક્તિબળનું સામર્થ્ય જોઈ, આપણા દિવ્ય દર્શનનો આનંદ જોઈ, આપણી ધર્મસંપત્તિની શ્રેષ્ઠતા જોઈ સર્વને આકૃષ્ટ થશે; અને તે માટે પ્રયાસ કરવા આવશે. સર્વને આપણે પ્રતીતિ કરાવી શકીશું કે ધર્મસંપત્તિ નથી ત્યાં લગી મોક્ષસાધનમાં મોટી ખામી છે. આપણા ઉદાહરણથી સર્વની આપણે ખાતરી કરાવી શકીશું કે ધર્મસંપત્તિ માટે જપ, તપ, સ્નાન, તીર્થ, કશાની જરૂર નથી, અનન્ય ભક્તિની જ જરૂર છે.

सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज ।
अहं त्वां सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि भारत ॥

ભિન્ન ભિન્ન વિધિના અને આચારના સર્વ ધર્મો, સર્વ સંપ્રદાયો છોડી દઈને માત્ર પરમાત્માને શરણે જવું એ જ કર્તવ્ય છે, એ જ ખરો ધર્મ છે; અનન્ય ભક્તિ કરી શરણે આવનાર ભક્તને પરમાત્મા સર્વ પાપથી મુક્ત કરે છે–એ મ્હોટો ઉપદેશ ભગવદ્ગીતામાં કર્યો છે તેની ખાતરી આપણી અનન્ય ભક્તિથી લોકોને આપણે કરાવી શકીશું. એવા આપણે કર્તવ્યપરાયણ થઈશુ, સર્વશક્તિમાન પ્રભુના સેવક થઇશું, સર્વને તે પ્રભુના સેવક બનાવવા પ્રયત્ન આદરીશું, ત્યારે ભગવદ્ગીતામાં કહેલા

मत्कर्मकृन्मत्परमो मद्भक्तः संगवर्जितः ।
निर्वैरः सर्वभूतेषु यः ममामेति पाण्डव ॥

જે પુરુષ પરમાત્માનું કર્મ કરનાર છે, પરમાત્મા જેને મુખ્ય-

છે, જે પરમાત્માનો ભક્ત, આસક્તિરહિત, સર્વ પ્રાણીઓપર વૈરરહિત છે તે પરમાત્માને પામે છે.

એ વચનની સાર્થકતા અનુભવીશું. સમાજમાં એક સભાસદ હશે તો તે એક સભાસદ દૃઢભક્તિના ઉદાહરણથી જગતને ભક્તિમાન કરી શકશે. ભક્તિબલના આકર્ષણનો આધાર સંખ્યાપર નથી, ઉગ્રતાપર છે. એ ભક્તિબલ આપણે ઈશ્વરકૃપાથી સંપાદન કરીએ અને તે વડે ભક્તિમાર્ગનો વિસ્તાર કરીએ.

પ્રકૃતિપર પુરુષોત્તમ.×

(અમદાવાદ પ્રાર્થના સમાજમાં અપાયેલો ઉપદેશ)

ઈશ્વરનું સ્તવન નિરંજન, નિરાકાર, 'નથી ધરતા અવતાર નથી પ્રભુની પ્રતિમા' એવા, અવ્યક્ત, અમૂર્ત, અનાદ્યનંત, અદ્વિતીય ઇત્યાદિ ગુણના કીર્તનથી આપણે કરીએ છીએ. આ ગુણના નામ ઈશ્વર કેવો નથી તેનું વધારે સૂચન કરે છે, વ્યતિરેકી જ્ઞાન વધારે આપે છે, ઈશ્વર કેવો છે તેનુ વર્ણન એમા છે ખરૂ પણ તે ઓછું અને અસ્પષ્ટ તે માટે, ઈશ્વર કેવો છે તેનો વિચાર સારૂ તેના કેટલાક અસ્તિત્વવાચક ગુણ વિષે બ્રાહ્મમતને આધારે વિવેચન કરીએ.

એ વિવેચનમા પ્રથમ તો એજ ધ્યાનમા લેવાનુ છે કે ઈશ્વર સગુણ છે. ઈશ્વર સગુણ છે માટે જ છે અને છે તેવા છે. સગુણ એટલે અમુક ગુણવાળા, દિવ્ય ગુણવાળા. કેટલાક મતવાદી ઈશ્વરને નિર્ગુણ કહે છે. પણ નિર્ગુણની કલ્પના જ ખોટી છે. જ્ઞાનવ્યાપાર તપાસી જોતા જણાય છે કે અસ્તિત્વ તેમ જ અસ્તિત્વની કલ્પના, બન્ને ગુણ વડે છે. ઈશ્વર છે તેનો અર્થ જ એ કે એક ગુણવાળાનું અસ્તિત્વ છે; વળી, અસ્તિત્વ એ પણ ગુણ છે, તેથી ગુણ વિનાના અસ્તિત્વની કલ્પના જ ભ્રમમૂલક છે, ઈશ્વર છે એમ કહ્યા પછી તે નિર્ગુણ છે, ગુણ વિનાનો છે એમ કહી શકાય નહિ.

×'જ્ઞાનસુધા' માસિકના મે, જુન ૧૮૯૪ ના અંકોમા પ્રકટ થયેલ.

ઇશ્વરનુ ઇશ્વિરત્વ પણ ગુણ જ છે. માટે સગુણ ઇશ્વરની કલ્પના જ યોગ્ય છે. નિર્ગુણ એ પણ એક ગુણ છે; ગુણ વિનાનાની કલ્પના તર્કવિરુદ્ધ છે. પરંતુ કેટલી વાર ઇશ્વરને નિર્ગુણ કહેતા નિર્ગુણનો અર્થ એવો કરવામા આવે છે કે સત્ત્વ, રજસ્ અને તમસ્ નામના પ્રકૃતિસભવ ગુણ વિનાનો તે નિર્ગુણ. નિર્ગુણ શબ્દનો આ અર્થ લેતા પ્રસ્તુત વિવેચનમા તે બહુ અગત્યનો થતો નથી ભગવદ્‌ગીતાના ૧૪ મા અધ્યાયમા કહ્યુ છે કે, 'સત્ત્વ, રજસ્, અને તમસ્ એ પ્રમાણે પ્રકૃતિથી ઉત્પન્ન થયેલા ત્રણ ગુણો દેહમા અવ્યય આત્માને બધન કરે છે. તેમા સત્ત્વગુણ નિર્મલ હોઈ પ્રકાશક છે અને દુઃખથી રહિત છે, અને તે આત્માને સુખસંગથી તથા જ્ઞાનસંગથી બાધે છે. રજોગુણ રાગાત્મક છે. તે તૃષ્ણા અને આસંગથી ઉત્પન્ન થાય છે અને આત્માને કર્મસંગે કરીને બાધે છે. તમોગુણ અજ્ઞાનથી થાય છે, સર્વ જીવાત્માને તે મોહ પમાડે છે, અને પ્રમાદ, આલસ્ય તથા નિદ્રા વડે તે આત્માને બાધે છે.' એ ગ્રંથમા આ આ ત્રણે ગુણનો ત્યાગ કરવાનો ઉપદેશ કર્યો છે. રજસ્ અને તમસ્ એ ગુણોથી ઇશ્વિર રહિત છે એ વિશે તકરાર નથી; પણ સત્ત્વ ગુણનો અર્થ પૂરેપૂરો સ્પષ્ટ નથી. સત્ત્વગુણ નિર્મલ પ્રકાશક અને દુખરહિત છતા તેમા શુ હીનતા છે, અને ઐહિક સુખનો સંગ તે ગુણથી શી રીતે થાય છે તે જણાતુ નથી. વળી અગાડી એ ગ્રંથમા કહ્યુ છે કે સત્ત્વગુણથી જ્ઞાન થાય છે. આ લક્ષમા લેતા આ ગુણ અનુત્કૃષ્ટતાનો વાચક કોઇ રીતે જણાતો નથી. આપણી પ્રાર્થનામાળામા પણ ઇશ્વિરને 'સાત્ત્વિકગુણ પ્રધાન' એ વિશેષણ આપ્યું છે; 'સાત્ત્વિક' નો અર્થ 'શાત પ્રકૃતિના' એવો છે. એ ઉત્તમ ગુણથી ઇશ્વિર રહિત નથી.

કેટલીક વખત એવી વિચિત્ર દલીલ કરવામા આવે છે કે ઇશ્વર સગુણ હોય તો તે સાકાર હોવા જોઇયે, અને નિર્ગુણ હોય તો તે નિરાકાર હોવા જોઈએ. એટલે, ઇશ્વિરને સાકાર માને તેજ

તેને સગુણ માની શકે અને નિરાકાર માને તેણે નિર્ગુણ માનવા જોઈએ. આ માત્ર ભ્રાંતિ છે, અને 'સ' તથા 'નિ' અક્ષરોના અનુપ્રાસથી થયેલી લાગે છે. જેને આકાર હોય તેને જ ગુણ હોઈ શકે એવો કોઈ સાર્વત્રિક કે આવશ્યક નિયમ છે જ નહિં. મનુષ્યનો આત્મા નિરાકાર છતાં જ્ઞાન, આનંદ, અમરત્વ ઇત્યાદિ અનેક ગુણોનું ભાજન છે; ગુણ અને આકારને અવશ્ય સંબંધ હોવાનું કંઇ કારણ છે નહિં, અને કોઈ કદિ તે બતાવી શક્યું નથી. ઉપર કહ્યું તેમ નિર્ગુણતા પણ એક ગુણ છે, અને વળી પ્રકૃતિસંભવ ત્રણ ગુણો વિનાનો તે નિર્ગુણ એવો અર્થ થાય ત્યારે તો એ નિર્ગુણતામાં અમુક ખાસ ગુણનું સ્પષ્ટ સૂચન થાય છે, અને એ રીતે નિરાકારત્વ ગુણ સાથે જ રહેલું માલમ પડે છે.

ઇશ્વરને એ પ્રમાણે આપણે સગુણ કહીએ છીએ, પરંતુ તેના બધા ગુણ અથવા દરેક ગુણનું પૂરેપૂરૂં સ્વરૂપ જાણવાની ધૃષ્ટતા આપણે કરતા નથી. એ તો અનંતતાનો વિષય છે, અને આપણી અલ્પ મતિથી તેનું અવગાહન થઈ શકતું નથી. મહિમ્નઃસ્તોત્રકાર કહે છે કે સમુદ્રને પાત્ર બનાવી શ્યામ પર્વત જેટલું કાજળ તેમાં નાંખી શાહી કરવામા આવે, સુરતરુની શાખાની લેખણ બનાવવામાં આવે અને પૃથ્વીના તળને લખવાના કાગળ માટે લેવામાં આવે, અને તે પર સરસ્વતી પોતે અનન્તકાળ સુધી લખી જાય તોપણ ઇશ્વરના ગુણનો પાર ન આવે. એવા અનંતગુણ ઇશ્વરના મુખ્ય મુખ્ય ગુણોનો જ મનુષ્ય વિચાર કરી શકે છે.

એ ગુણોના વિચારમા ચૈતન્યમય કર્તૃત્વ પ્રથમ ધ્યાનમાં આવે છે, આ સૃષ્ટિનો કોઇ કર્તા છે, અને તે ચૈતન્યમય છે એ વિચાર શુદ્ધબુદ્ધિ મનુષ્યને સહજ થાય છે. એ ગુણથી ઇશ્વરનો વિચાર થતાં આસ્તિકતા અને શ્રદ્ધા દૃઢ થાય છે. હ્યુમ નામે પ્રખ્યાત ઈંગ્રેજ તત્ત્વચિંતક કહે છે, "કુદરતનું આખું બંધારણ જ કહે છે કે તેનો કોઈ જ્ઞાનવાન કર્તા હોવો જોઇએ. અને ગંભીરતાથી વિચાર કરતાં

કોઇ બુદ્ધિમાન શોધકને ખરેખરા આસ્તિકવાદ અને ધર્મનાં મૂળતત્ત્વો વિશે ક્ષણવાર પણ શંકા નહિ રહે. કુદરતની કૃતિઓ વિશે વિચાર કરતા અદશ્ય જ્ઞાનવાન શક્તિનું અસ્તિત્વ મનુષ્યો ગ્રહણ કરે, તો તેમને માત્ર એ જ તર્ક થશે કે આ વિશાળ જગતરૂપી યંત્રને ઉત્પન્ન કરનાર તથા તેમાં નિયમ સ્થાપનાર અને તેના સર્વ જુદા જુદા ભાગોને સઘળે સરખી રીતવાળી યોજના પ્રમાણે અને પરસ્પર સંબંધવાળી પદ્ધતિ પ્રમાણે ગોઠવનાર,એવો કર્ત્તા તો એકજ હોવો જોઇએ. કારણ કે, વખતે એવી જાતના મનવાળા માણસો હશે કે શ્રેષ્ઠ જ્ઞાનવાળાં જુદાં જુદાં સ્વતંત્ર સત્ત્વો એકસરખી પદ્ધતિવાળી યોજના ઘડવામાં અને અમલમાં લાવવામાં સામિલ થાય એ તેમને કેવળ અયુક્ત નહિ લાગતું હોય, પરંતુ આ માત્ર મનસ્વીપણે કલ્પેલી ધારણા છે. એ ધારણાને શક્ય ગણીએ તોપણ કબુલ કરવું પડશે કે તે માટે સંભવિતપણાનો કે આવશ્યકતાનો આધાર નથી. એ તો સ્પષ્ટ છે કે વિશ્વમાંની સર્વ વસ્તુઓ એક ઘટનાની છે. દરેક પદાર્થ દરેક બીજા પદાર્થને અનુકૂલ આવે એવી રચનાથી ઘડેલો છે. આખા વિશ્વમાં એક જ યોજના પ્રસરી રહેલી છે. અને આ એકસરખાપણાથી અનુમાન કરી મન એમ જ સ્વીકારે છે કે એક જ કર્ત્તા છે; કેમકે, ગુણના કે વ્યાપારના ભેદ વિનાના જુદા જુદા કર્તાઓનો તર્ક કરતાં કલ્પનાશક્તિમાં ફક્ત ગુંચવાડો થાય છે એટલું જ, બુદ્ધિને કોઈ રીતે સંતોષ થતો નથી." તાત્પર્ય એ છે કે મનુષ્યનો અનુભવ જ કહે છે કે યોજનાર વિના યોજના થાય નહિં. સૃષ્ટિકાર્ય જોઈ સ્રષ્ટા કર્ત્તા હોવો જોઇએ એમ નિશ્ચયપૂર્વક વિચાર થાય છે તેની સાથે એમ પણ પ્રતીતિ થાય છે કે દરેક પદાર્થ એક બીજાને ઉપયોગી અને અનુકૂલ થાય એવી રીતે ગોઠવેલો જોવામાં આવે છે તો એ યોજના કરનાર કોઈ હોવો જોઈએ. યોજનાર વિના યોજના થયેલી સંભવતી નથી. યોજના માટે બુદ્ધિવ્યાપાર જોઇએ છીએ, બુદ્ધિ વાપરવાથી જ અમુક યોજના થઇ શકે છે. માટે વિશ્વની

યોજના કરનાર કોઈ બુદ્ધિવાન–જ્ઞાનવાન કર્તા હોવો જોઇએ યોજનાર ન હોય તો કુદરતમાંના વિરૂદ્ધ ગુણવાળા પદાર્થો અને બળો અથડાઈ પડે, એક બીજાનો નાશ કરે, વિશ્વનું બંધારણ તોડી પાડે. કુદરતમા જલ, અગ્નિ, સ્થિરતા, આકર્ષણ ઇત્યાદિ સામસામી શક્તિઓ છે, છતા તે સર્વ સંવાદી થઈ જગત ત્રમા પરસ્પર સહાયકારક થાય છે, અને વિશ્વયંત્રને બંધ પાડતી નથી, એ કોઈ યોજનાર પ્રભુને દર્શાવી આપે છે. એ શક્તિઓ જુદા જુદા સ્વતંત્ર બલ કે સ્વતંત્ર કર્તા હોય તો આવી રચના થઈ શકે નહિં સઘળે એક સરખી અને વિરોધરહિત ઘટના એક પ્રભુના નિયમથી જ થઈ શકે, અનેક સ્વતંત્ર પ્રભુથી થઈ શકે નહિ. અમદાવાદ જેવા એક નાના સરખા શહેરમા–જે શહેર પૃથ્વીના વિસ્તારમા માત્ર નજીવો નાનો સરખો ભાગ છે તે શહેરમા–એક સમય ગાયકવાડ અને પેશ્વા બેનો સાથે અમલ થોડા વખત ચાલ્યો તો અંધાધુની થઈ. તો આખા વિશ્વમા—કે જેના પરિણામના પૃથ્વી માત્ર અલ્પપ્રમાણ અને ગણતરીમા નહિં સરખી છે તેમા—એકથી વધારે પ્રભુનો અમલ કેમ ચાલે? અનેક પ્રભુથી અવિસંવાદી યોજના કેમ પ્રવર્તે? માટે, જગતમા જે અનેક બળો અને શક્તિઓ છે તે સર્વ એક યોજનારના પ્રેરેલા અને નિયમાનુસારી છે. એ શક્તિઓના આકસ્મિક સંયોગથી વિશ્વરચના બની શકે તેમ નથી. એ શક્તિઓમા બુદ્ધિ કે જ્ઞાન નથી કે તે જાતે ઉત્પન્ન થઈ શકે અથવા એક બીજાની સાથે મળી અમુક ધારેલા ફલ કે યોજના પાર પાડી શકે. એક ઓરડામા પોલાદ, પીતળ, પાણી, અગ્નિ, લાકડા છુટા નાખીશુ તો તેથી ત્યા કંઈ એન્જીન બનીને ચાલવા નહિં માડે. બુદ્ધિ વાપરનાર મિસ્તરી વિના સર્વ નિરર્થક પડયા રહેશે બુદ્ધિવ્યાપાર કરનાર યોજનાર વિના વિશ્વમાના સર્વ બળ નકામા છે. એ બળ જાતે કંઇ કરી શકતા નથી મનુષ્યે કયા બુદ્ધિ વિના યોજના થયેલી દીઠી કે વિશ્વમા તેવી યોજનાનું અનુમાન કરવાનુ સાધન મળે? હેતુ છતા

જ્ઞાન વિના થયેલી ગોઠવણુની કલ્પના સારૂ મનુષ્યને અનુભવનો આધાર લેશમાત્ર નથી, તેમ બુદ્ધિને પણ એ સંભવિત લાગતુ નથી. મનુષ્યના શરીરમા જીવનવ્યાપાર કેવી સૂક્ષ્મ, સકુલ અને વિવિધ ઘટનાથી થાય છે તેનો વિચાર કરીશુ; વનસ્પતિઓના જીવન માટે કેવી યથોચિત ભૂમિ, ક્ષાર, પાણી, હવા વગેરે અનેક જાતની અનુકૂલતા આવી રહેલી છે તેનો વિચાર કરીશું, આવી આવી ગોઠવણો ધ્યાનમા લઈશું, તો એ જ અનુમાન થશે કે સ્નાયુ, અસ્થિ, શોણિત, માટી, પાણી, વાયુ વગેરેમા અમુક હેતુ સફળ કરવા એકઠા થઈ વર્તવાની બુદ્ધિ નથી, માટે તેમને એકઠા થઈ પ્રવૃત્તિમા મુકનાર જ્ઞાનવાન યોજનાર હોવો જોઈએ. સૃષ્ટિના નિયમો, શક્તિઓ કે બળો પૃથક્ છતા જાતે એ યોજનાનુ કાર્ય કરી શકે નહિ. એ સર્વ નિયમો, શક્તિઓ અને બળો અંતવાળા છે, જ્ઞાનરહિત છે. મનુષ્યને અનેક રીતે અનન્તતાનુ ભાન થાય છે, મનુષ્ય જ્ઞાનવાન છે, મનુષ્ય કંઈક યોજના કરી શકે છે; છતા એવી ભાવના અને એવા જ્ઞાનવાળો મનુષ્ય વિશ્વની યોજના કરવા કે પૂરેપૂરી સમજવા કેવળ અસમર્થ છે, તે જાતે ઉત્પન્ન થઈ શકતો નથી અને સ્વબલથી જીવન ચલાવી શકતો નથી. તો અંતતામા આવી રહેલી બુદ્ધિરહિત જડ પ્રકૃતિ સ્વયભુ હોય, પોતાની કર્ત્રી પોતે હોય, પોતે યોજના કરનારી હોય, એ વિચાર જ મનુષ્યનુ અત કરણ ગ્રહણ કરવા ના પાડે છે.

વળી, કાર્યકારણનો સંબધ કરાવનાર સ્વાભાવિક મનુષ્યપ્રેરણા, સર્વ દેખાતા બનાવોની પાછળ રહેલી શક્તિ તરફ જતી મનુષ્યાન્તકરણની સહજ વાછના, સકલ પરિપૂર્ણતા માટેની સોતકંઠ ભાવના, પોતાના સર્વ જીવન માટે પોતાની જાતની અપર્યાપ્તિ વિશેની થતી લાગણી, સ્વભાવના અશ કોઈક મૂલમાથી ઉત્પન્ન થયા છે એ પ્રતીતિ, ઐહિક જીવનમા અસ્તિત્વો સર્વ અપરિપૂર્ણ છે એ અનુભવથી સકલગ્રાહી સંપૂર્ણ સત્ત્વનિધિની લાગતી જરૂર, આ સર્વ ભાવ ઈશ્વરના અસ્તિત્વ, કર્તૃત્વ અને નિયંતૃત્વનો દૃઢ વિશ્વાસ કરાવે છે.

ચૈતન્યમય પ્રભુની પ્રતીતિનું એક બીજું કારણ પણ મનન કરવા યોગ્ય છે. તેનો ઉપલી ચર્ચા સાથે વિચાર કરતાં ઈશ્વરના એક બીજા ગુણનું પણ જ્ઞાન થાય છે.

જે જડ પ્રકૃતિમાં કોઈ ઠેકાણે જોવામાં આવતું નથી, અને જે જડ પ્રકૃતિના કોઈ નિયમોથી ફલિત થતું નથી—તે સદાચરણજ્ઞાન મનુષ્યના હૃદયમાં રહેલું છે એ સર્વ કોઈ સ્વાનુભવથી જાણે છે. મનુષ્યનો આત્મા એ સદાચરણજ્ઞાનની સાક્ષી પુરે છે. એ જ્ઞાનને જડ સાથે કશો સંબંધ નથી. પ્રકૃતિમાં ચૈતન્ય છે જ નહિ અને સર્વ સ્થળે જડ અને જડના સંસ્કાર વ્યાપી રહ્યા છે એમ કહેનારથી આ સદાચરણજ્ઞાનનો ખુલાસો આપી શકાતો નથી. મનુષ્યના બીજા જ્ઞાન માટે જડવાદી કંઇક એવો ખુલાસો આપે છે કે જીવનના અને રક્ષણના વ્યાપારમાં પ્રવૃત્ત થયેલી તથા પરંપરાથી પ્રાપ્ત થયેલી બુદ્ધિથી એ જ્ઞાન થાય છે અથવા આકસ્મિક આવશ્યકતાને સમયે જડી આવેલી સમજથી એ જ્ઞાન મળે છે. પણ સદાચરણજ્ઞાનની ઉત્પત્તિ એવી કોઈ પણ રીતે નથી. સદાચરણથી કેટલીક વખત જીવનના રક્ષણમાં વિરોધ થતો માલમ પડે છે, આવશ્યકતાને સમયે સદાચરણજ્ઞાન જે માર્ગ સુઝાડે છે તે લાભાલાભની તુલનાને અનુકૂલ નથી હોતું. સદાચરણનું ધોરણ ઐહિક પદાર્થોની કે પદાર્થોના નિયમોની સાથે એક સરખું જ છે જ નહિ. જડ પદાર્થો કોઈ રીતે સદાચરણ શિખવતા નથી, સદાચરણનું જ્ઞાન આ જીવનના કોઇ અનુભવથી મળ્યું નથી. બાળકને પણ સદાચરણ પ્રિય થાય છે. દુરાચારી જીવન ગાળનારનું અન્તઃકરણ પણ અન્દરથી સદાચરણ પસંદ કરે છે. મહાતત્ત્વચિંતક કેન્ટનું કરેલું સદાચરણતત્ત્વનું અન્વેષણ સમજાવતાં શેર્પ કહે છેઃ "વ્યક્તિની ઇચ્છા તરફ એકદમ પોતાનું લક્ષ પ્રેરી અને જવાબદારીની ભાવનાના સ્વરૂપને પરાકાષ્ઠાએ પ્હોંચાડી વિચારક્રમનો આરંભ કરતાં તે પ્રથમ એ જ વાક્ય નિશ્ચયપૂર્વક કહે છે કે સકલ જગતમાં એક માત્ર ખરેખરી અને કેવલ સદ્‌વસ્તુ તે 'સદિચ્છા' છે અને સદિચ્છા તે સર્વશઃ માત્ર

નીતિનિયમથી જ વ્યવસ્થિત થાય છે. એ નિયમનુ જ્ઞાન માનુષ અનુભવ પરથી સામાન્ય તારવતા મળેલુ નથી અને તેથી માનુષ અનુભવની હદમા જ તેનુ નિયત્રણ છે એમ નથી. પણ એ નિયમ માનુષ અનુભવથી અતિક્રાન્ત હોઇ આખા વિશ્વમા વ્યાપી રહ્યો છે, અને જે જે અસ્તિત્વવાળા હોય અને તેને વિશે વિચાર કરી શકે તેવા હોય તે સર્વને એ નિયમનુ વાસ્તવિક તત્ત્વ લાગુ પડે છે. કેન્ટ કહે છે કે જીવનમા સર્વ તરફથી મનુષ્યને બીજાની અપેક્ષાના સંબધમા જ જ્ઞાન થાય છે, નીતિનિયમના વિષયમા પ્હેલી વાર જ સ્વતત્ર થઇ તે અનન્ય સબધ સત્ય તત્ત્વ જાણી શકે છે. એ તત્ત્વની સત્યતા મનુષ્યો હોય ત્યા સુધી જ પ્હોચે છે એમ નથી. જ્યા જ્યા બુદ્ધિ છે ત્યા ત્યા એ તત્ત્વ સત્ય ભાસે છે. આ બાહ્યસ્થિત નિયમ વ્યકિતમા પ્રવેશ કરે છે, તે પ્રવેશને મનુષ્યનો અન્તર્દીપ કહે છે. વિશ્વવ્યાપી વિવેકને અર્થાત્ ઇશ્વરની ઇચ્છાને સંવાદી થઈ વ્યકિતની ઇચ્છા તેના નિયંત્રણમા આવી છે તેનો જ એ અન્તર્દીપ સાક્ષાત્કાર છે." આ પરથી અનુમાન કરી કેન્ટ કહે છે, " વિવેકબુદ્ધિ કહે છે કે નીતિમય ઇચ્છા પણ હેતુ થવા યોગ્ય છે. પણ આપણને માલમ પડે છે કે અહીં નીતિમય ઇચ્છા અને સુખ બે એકસ્વરૂપ થાય છે (અર્થાત નીતિમા જ સુખ રહેલું હોય છે). આ સગમ પ્રકૃતિ કરાવતી નથી, તે સાધિત કરવાનું મનુષ્યમા બળ નથી. પ્રકૃતિથી ઉચે રહેવી અને મનુષ્યથી વધારે બળવાન એવી કોઇ શક્તિ હોવી જોઈએ, કે જે નીતિમય વ્યવસ્થા જાગતી રાખે છે, અને સદ્ગુણ અને સુખનો સંગમ તથા દોષ અને દુઃખનો સગમ કરાવે છે. આ સત્ત્વ તે ઈશ્વર છે." આ રીતે પ્રકૃતિદર્શનની કે સામાજિક અનુભવની સહાયતા વિના મનુષ્ય સદાચરણનું જ્ઞાન સપાદન કરે છે અને તેમા પ્રવર્તિત થાય છે, તથા તેથી અનન્યસમ સુખ પ્રાપ્ત કરે છે. લાભની આશા ન છતા, નુકસાનનું પરિણામ નક્કી છતા, પૃથ્વીમા કોઈ ઇનામ આપનાર કે મસ્ત કરનાર, જોનાર કે પકડનાર ન છતા મનુષ્ય સુમાર્ગે, સદાચરણે ચાલે છે,–એ સર્વ

બતાવે છે કે એ સદાચાર પ્રકૃતિથી કોઈ પરનો નિયમ છે. જડ પ્રકૃતિમા સદાચારની કંઈ સૂચના થતી નથી. મનુષ્યની વિવેકબુદ્ધિના ખાસ વ્યાપાર પૂર્વે તે જ્ઞાન આવી મળેલુ લાગે છે; એ જ્ઞાનનુ મૂલ પ્રકૃતિથી અને મનુષ્યથી પર રહેલા પરમાત્મામા છે.

ઈશ્વર ચૈતન્યમય કર્તા છે અને સદાચરણનું મૂળ છે–એ બે જે તેના ગુણ કહ્યા તે પરથી બીજા બે ગુણ ફલિત થાય છે.

પ્રથમ તો એ કે ઈશ્વર પ્રકૃતિથી પર છે. આપણી પ્રાર્થનાન માળામા એક ગદ્ય પ્રાર્થનામા કહ્યુ છે કે, "આ વાતનો વિચાર જેમ જેમ વધારે કરિયે છીએ તેમ તેમ તમારી અતિગહન શક્તિ તથા યોજના વધારે વધારે પ્રકાશમાન થાય છે. આ સર્વ રચના પ્રકૃતિથી થાય છે એવુ માનનાર ભૂલ કરે છે; કેમકે જ્ઞાનરહિત પ્રકૃતિ કાઇ યોજના કરી શકે નહી. માટે એ પ્રકૃતિમા જે સત્તા છે તે, હે પ્રભુ, તમારી સ્થાપેલી છે, અને તે સત્તા યોજનાપૂર્વક મુકેલી છે. માટે તમને પ્રકૃતિથી પર એવા પુરુષોત્તમ એવા નામથી મહાવિદ્વાનોએ વર્ણવેલા છે." ઈશ્વર પ્રકૃતિથી પર છે એમ કહેવાનો અર્થ એ છે કે તે સૃષ્ટિનો કર્તા છે પણ સૃષ્ટિમા અન્તર્ભૂત નથી, સૃષ્ટિમા સમાયલો નથી. સ્રષ્ટા સૃષ્ટિથી ભિન્ન છે. ઈશ્વર સૃષ્ટિમા સમાયલા હોય તો ઉત્પત્તિ, નાશ, અસ્વયંભૂત્વ, પરાધીનત્વ, વગેરે સૃષ્ટિના ગુણ ઈશ્વરને લાગુ થાય. પણ ઈશ્વર સૃષ્ટિના કર્તા છે તેથી સૃષ્ટિના એ ગુણો ઈશ્વરમા હોય જ નહિં; સૃષ્ટિ તો સૃજેલી છે માટે ઉત્પત્યાદિ એ ગુણો તેના થયા છે. સૃજનાર તે ગુણોથી ભિન્ન રહેલા છે. વળી સૃષ્ટિમા જે ચૈતન્ય છે તે જડના સંયોગવાળું, અલ્પજ્ઞાનવાળું અને અલ્પશક્તિવાળું છે. ઈશ્વર શુદ્ધચૈતન્યરૂપ છે, સર્વજ્ઞ છે, સર્વશક્તિમાન છે, અને તેથી સૃષ્ટિથી ભિન્ન છે. આ કારણથી ઈશ્વરને 'તટસ્થ કર્તા' કહ્યા છે. 'તટસ્થ'નો એજ અર્થ છે કે 'પ્રકૃતિથી ભિન્ન', પોતાની સૃષ્ટિથી જુદા રહેલા.' સૃષ્ટિનુ શું થાય છે તેની દરકાર વિનાના કે સૃષ્ટિની સંભાળ રાખવાને અસમર્થ, એવો તટસ્થ શબ્દનો

અર્થ નથી. પોતાનાથી ઘણા ઉતરતા ગુણવાળી, ઘણા ઉતરતા જ્ઞાનવાળી, ઘણી ઉતરતી શકિતવાળી જે સૃષ્ટિ પોતે રચી છે તેમાં ભળી ન જતા તેનાથી ભિન્ન રહેલા—એટલો જ અર્થ છે. મનુષ્ય અને બીજી સૃષ્ટિ ઈશ્વરથી ઘણી ઉતરતી છે એ તો નિઃસંશય છે. તેથી ઈશ્વરને સૃષ્ટિનો એક ભાગ થયેલા કહેવા એમા તેના ઉત્તમોત્તમ ગુણની અવગણના થાય છે. આ માટે જ આપણી પ્રાર્થનામાળામાં આવા વાકયો છેઃ

'સૃષ્ટિ તણી રચના રચી પોતે પૃથક્ રહ્યા નિષ્કામ;'
'સૃષ્ટવસ્તુથી ભિન્ન અગોચર, એક તત્ત્વ જે અકલ ખરૂં,'
'પ્રકૃતિપરા પરમેશા પ્રણમુ પ્રભુ ઈશા;'
'ઉત્પન્ન વિશ્વ કરિ તે થકિ છે વિયોગે.'

બીજો એક ગુણ ઈશ્વરના પુરુષત્વ (personality)નો ફલિત થાય છે. ઈશ્વરને પુરુષ, પુરુષોત્તમ કહ્યા છે તેમા પુરુષનો અર્થ 'મનુષ્ય જેવા આકારવાળા કે રૂપવાળા' એવો નથી. 'ઈચ્છાશકિત વાપરનાર સબળ તત્ત્વ' એજ પુરુષ શબ્દનો અર્થ છે. એ શબ્દ માત્ર જે સ્થિતિ છે તે પરથી વિચારની અનુકૂલતા માટે કલ્પેલું, સ્વતંત્ર અસ્તિત્વ વિનાનું, ભાવવાચક નામ નથી, પણ તર્ક કરી સંકલ્પાનુસાર કૃતિ કરવાની શકિતવાળા ઈચ્છા કરનાર અસ્તિત્વનો વાચક છે. હ્યુમ કહે છે તેમ ઈશ્વર વિશે વિચાર કરતાં એમ લાગે છે કે જ્ઞાનવ્યાપારમાં મનુષ્ય કંઈક ઈશ્વરને મળતો છે. આ માટે મનુષ્ય જીવાત્મા કહેવાય છે અને ઈશ્વર પરમાત્મા કહેવાય છે. બન્ને શબ્દમાં આત્મા પુરુષત્વશકિતનો વાચક છે.

સૃષ્ટિમાં નથી તેવો સ્રષ્ટત્વનો ગુણ ઈશ્વરનો છે, અને પ્રકૃતિમાં કે મનુષ્યમાં નથી તેવી સદ્ગુણની આદર્શભૂત તથા પ્રભવભૂત ભાવનાનો ઈશ્વર ભંડાર છે, તેથી પરમાત્મા અને પ્રકૃતિપર વિશેષણો તેને અપાય છે. તે જ પ્રમાણે જનનકાર્યમા તથા સદાચારભાવનામાં પુરુષત્વનો ગુણ સમાયલો છે. સૃષ્ટિ ઉત્પત્તિ કરવાની ઈચ્છા થયે તેનો

અમલ કરવો એ શક્તિનો વ્યાપાર છે. પણ પુરુષત્વનો વિશિષ્ટ વ્યાપાર તો નીતિમય ઇચ્છા સફલ કરવામાં છે. પુરુષત્વ વિના નીતિ હોઈ શકતી નથી. નીતિ પ્રવર્તાવવાની ઇચ્છા હોઇ તે સાથે તે ઇચ્છાનો અમલ કરવાની શક્તિ હોવી જોઈએ. સુનીતિનિયમ તે શક્તિવાળી ઇચ્છાનો નિયમ છે. માત્ર સદ્ભાવના સુનીતિવાળી થઈ શકતી નથી. વ્યાપાર કરવાની શક્તિવાળું સ્વતંત્ર અસ્તિત્વ હોય છે તે જ સુનીતિનું કાર્ય કરી શકે છે, તે જ સદાચાર કરી શકે છે. માટે ઇશ્વરને ભાવરૂપે કે ભાવના રૂપે માન્યા નથી પણ પુરુષ રૂપે માન્યા છે. ઈશ્વર તે માત્ર પ્રકૃતિમાં વ્યાપી રહેલો ગુણ, અંશ કે તત્ત્વ નથી, પણ પ્રકૃતિપર બળવાન પુરુષોત્તમ છે. જ્ઞાનની સાથે તેનામાં સુનીતિની ઇચ્છા છે અને સુનીતિ પ્રવર્તાવવાનું બળ છે. મનુષ્ય જ્ઞાન, ઇચ્છા અને મનોબલવાળો પ્રાણી છે તેથી જ તેને નીતિનો અધિકાર છે. પશુઓથી મનુષ્યમાં એ પુરુષત્વ જ વિશેષ છે. એ પુરુષત્વ શું છે તે સદાચરણબળનો વિચાર કરતા અર્થાત સદાચરણ કરવા સારૂ કેટલું બળ મનુષ્યને વાપરવું પડે છે તેનો વિચાર કરતાં આપણને સમજાય છે. આપણે જાણીએ છીએ કે સદાચરણનું જ્ઞાન છતાં, સદ્ગુણ શું છે એ અને તેને અખંડિત રાખી વર્તવું એ કર્તવ્ય છે તથા આવશ્યક છે એ જ્ઞાન છતાં મનુષ્યો ઘણીવાર દુરાચારમાં ઘસડાઇ જાય છે, દુર્વિકારોની જાળોમાં ફસાઇ પડે છે; મોટા જ્ઞાની પુરૂષો પણ કોઇ કોઈ લાલચને વશ થઇ ગયા છે. આ વિકારપ્રાબલ્યમાં સદાચરણી થવા મનુષ્યને જબરો ઇચ્છાવ્યાપાર કરવો પડે છે, સમર્થ મનોબળ વાપરવું પડે છે. મનુષ્યમાં ઘણીવાર એ બળ ખુટે છે, મનુષ્ય એટલો નિર્બળ અને પામર છે કે પોતાના બળથી આ દુસ્તર સાગર તરી જવું અશક્ય થઈ પડે છે. એવી મુંઝવણને વખતે, એવી શક્તિહીનતાને સમયે ભક્તિવડે તેને આશ્વાસન મળે છે, શાન્તિ મળે છે, ધૈર્ય મળે છે, બળ મળે છે. સર્વશક્તિમાન, સદ્ગુણનિધિ પુરુષોત્તમની પ્રાર્થના કરતાં તેની સાથેના યોગમાં તલ્લીન થતાં જીવાત્મા તેના

શુભ અંશ કંઇક પ્રાપ્ત કરે છે, ચારે તરફ વિકાર અને દુર્બલતા છતાં સર્વ ઉપર એક પૂજ્ય આદર્શ જોઈ તેનું અવલમ્બન કરી, તેની પ્રાર્થના કરી, તેની પાસેથી બળ મેળવી સદાચરણે સતત ચાલી શકે છે. સદાચરણબળની આ મ્હોટી શકિત સંપૂર્ણ રીતે પુરુષોત્તમ પ્રભુમાં રહેલી છે, તે એ બળના નિધિ છે માટે જ આપણી પ્રાર્થનામાળામાં તેમની સ્તુતિ કરી છે કે,

"તમે સ્વઇચ્છાબલસુક્રિયાની
"ધરો પ્રભૂ શકિત પ્રપૂર્ણતાની."

આ પુરુષોત્તમત્વ સંબંધે શેર્પ કહે છે, "જેનામાં નીતિભાવના જાગૃત થઈ છે તે મનુષ્યના મન સમક્ષ કર્તવ્યનિયમ બીજા સર્વ જ્ઞાનવિષયોથી વધારે નિકટ આવે છે અને વધારે ગાઢ અસર કરે છે. આ નિયમ આટલો બધો તેના સર્વ વિચારોની સમીપ રહે છે, તેની ભાવના ઘણી વાર ગુપ્ત છતાં હમેશ હાજર હોય છે, જાણે તેનું આન્તર અસ્તિત્વ જ હોય તેમ તેની પછાડી ભમ્યાં કરે છે—તો એ નિયમ તે શું છે, કયાંથી આવે છે? એ શું માત્ર અનુમાનગમ્ય, અસ્તિત્વરહિત ભાવ છે? વિવેકશકિતને જે પ્રભુવત્ જણાય છે અને આત્માની ઇચ્છા જેના શાસનને નમે છે, વિવેકશક્તિ અને આત્મેચ્છા બન્નેને જે પોતાથી ઉત્કૃષ્ટ જણાય છે, તે માત્ર પૃથક્કૃત ભાવ ન હોઇ શકે, એ બન્નેનું કંઇ સજાતીએ જ હોવું જોઇએ. નીતિનિયમ તે આપણા ઉચ્ચતમ સ્વભાવના જેવી જાતનું સ્વતંત્રસ્થિત અસ્તિત્વ હોવું જોઇએ, અથવા તો આપણામાં જેમ વિવેકશક્તિ અને ઈચ્છાબલ છે તેમ તે ગુણો અનંતતા પરિમાણે ધારણ કરનાર એવા કોઈમાં એ નીતિનિયમ વસી રહેલો હોવો જોઇએ. જેને માટે આપણા અન્તરાત્માને આપણા પુરુષત્વને એમ લાગે છે કે તે સ્વામી છે અને સ્વામી છે તે યોગ્ય છે, તે કાં તો પોતે પુરુષ હોવો જોઇએ, અથવા સંભવિત હોય તો પુરુષ કરતાં પણ કંઇ ઉચ્ચતર હોવો જોઇએ. પુરુષ કરતાં ઉતરતા સ્વરૂપનો તે કંઇ હોઇ શકે નહિ, અને

સર્વ સ્વતંત્ર અસ્તિત્વ વિનાના, કેવળ નિયમો અને ભાવો તે પુરુષત્વ કરતા ઉતરતા સ્વરૂપના જ છે. જે નીતિનિયમ આપણે ગ્રહણ કરીએ છીએ તે શું છે અને ક્યાથી આવે છે એ પ્રશ્ન પુછતા પરિણામે આપણી આવી પ્રતીતિ થાય છે."

આ સર્વ વિવેચનમા ધ્યાનમા રાખવુ જોઈએ કે ઇચ્છાબળનો વ્યાપાર કરનાર આત્મા પુરુષ કહેવાય છે, તે પુરુષના અર્થમા મનુષ્ય જેવી આકૃતિ આવતી નથી. પુરુષત્વ સારૂ આકૃતિની જરૂર નથી, જીવાત્માની બહાર આવેલી આકૃતિને અને તેના પુરુષત્વને કંઈ સબંધ નથી, જેમા પુરુષત્વ રહેલુ છે તે આત્મા આકૃતિનો નાશ થયે પણ પોતાનુ સ્વરૂપ અને પોતાના ગુણ કાયમ રાખે છે, પુરુષત્વને આકૃતિ સાથે આવશ્યક સબધ નથી એ સ્પષ્ટ કરવા જ ઉપનિષદોમા પરમાત્મા માટે કહ્યું છે કે,

अपाणिपादो जवनो ग्रहीता
पश्यत्यचक्षु: स शृणोत्यकर्णः ।
स वेत्ति वेद्यं न च तस्यास्ति वेत्ता
तमाहुरग्रयं पुरुषं महान्तम् ॥

અર્થ—તેને પગ નથી પણ તે ત્વરિત ગતિ કરે છે, તેને હાથ નથી પણ તે ગ્રહણ કરે છે, તેને ચક્ષુ નથી પણ તે જુવે છે, તેને કર્ણ નથી પણ તે સાભળે છે. જાણવા યોગ્ય સર્વને તે જાણે છે પણ તેને જાણનાર કોઈ નથી, તેને સર્વથી મુખ્ય મહાપુરુષ કહ્યો છે.

दिव्योह्यमूर्तः पुरुषः स बाह्याभ्यंतरो ह्यजः ।
अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रो ह्यक्षरात्परतः परः ॥

અર્થ—તે પુરુષ દિવ્ય છે, અમૂર્ત છે, બહાર તથા અંતરમા છે, જન્મરહિત છે, પ્રાણરહિત છે, મનરહિત છે, શુદ્ધ છે, મ્હોટા અક્ષર (જીવાત્મા) થી પણ મ્હોટો છે.

મહાપુરુષ, પરમ પુરુષ, પુરુષોત્તમમા જે ગતિ છે, જે ગ્રહણ શકિત છે, જે જ્ઞાનશકિત છે, તે આકૃતિની ગતિ, આકૃતિની ગ્રહણ શકિત, આકૃતિની ઈન્દ્રિયશકિતથી ભિન્ન જ છે. એ દિવ્ય પ્રભુ પુરુષ છે પણ તેને મૂર્ત રૂપ નથી. પુરુષત્વવાળો આત્મા તે વનસ્પતિમા રહેલા પ્રાણથી અને પશુઓમા રહેલી ઇન્દ્રિય વડે ગ્રહણ કરવાની શકિતથી ભિન્ન જ છે. મનુષ્ય પણ એવો પુરુષ છે પણ તે માત્ર અલ્પશક્તિ જીવાત્મા છે. ઈશ્વર પરમાત્મા છે, પુરુષોત્તમ છે.

મધ્યમતા.*

(અમદાવાદ પ્રાર્થના સમાજમા અપાયલો ઉપદેશ.)

કેટલીક વખત કહેવામા આવે છે કે મધ્યમ સ્થિતિ શ્રેષ્ઠ છે, ઉત્તમ સ્થિતિ સારી નથી, તેમ અધમ સ્થિતિ પણ સારી નથી. સંપત્તિ, જીવન, આચાર, વિચાર, લાગણી ઇત્યાદિ અનેક વિષયોમા આ સૂત્ર લાગુ પાડવામા આવે છે સપત્તિના વિષયમા બહુ ધનિકતા કેટલાક અનિષ્ટ ગણે છે, અને સાધારણ દ્રવ્યસાધનને ઇષ્ટ ગણે છે, પાસે ઘણુ ધન હોય એમા હાનિનો વિશેષ સંભવ માને છે અને સાધારણ ધન હોય તેમા સંતોષ અને સુખનુ કારણુ માને છે. એ જ રીતે જીવનની સર્વ બાબતોમા સર્વ સુખમા, સર્વ વ્યવહારમા, સાધારણ સ્થિતિ સારી ગણાય છે. અતિ ગર્વથી રાવણનો નાશ થયો તેની સાથે અતિ દાનથી બલિરાજાને અને અતિ રૂપથી સીતાને હાનિ થઇ એ સરખાવામ છે, અને સર્વત્ર 'અતિ' ને વર્જ્ય ગણવાનો બોધ થાય છે; દાનવૃત્તિ અને સૌન્દર્યમા પણ અતિશયને અનિષ્ટ ગણી સાધારણતા ઇચ્છા કરવા યોગ્ય કહેવાય છે. આચારમા પણ આ સૂત્રના પ્રાધાન્યનો સ્વીકાર થયેલો જોવામા આવે છે. જે ધર્મોમા કે રૂઢિઓમા અમુક આચાર પાળવા એ કર્તવ્ય ગણ્યું છે

* 'જ્ઞાનસુધા'–પુસ્તક ૮ સુ, ૧૮૮૪. જુલાઈ, ઑગષ્ટ અંકમા છપાયલો.

તેમા છેક છેડે જવું ઘણી વાર સારૂં ગણાતું નથી. સ્નાન, અપવાસ, આહાર, અસ્પર્શ ઇત્યાદિ આચારના વિધિ અક્ષરશઃ પાળવા એ ધર્મહીનતા ગણાય છે; તેથી એમાં મધ્યમ માર્ગ જ શ્રેષ્ઠ છે એમ કહેનારા ઘણા જનો જોવામા આવે છે. વિચારમા પણ મધ્યમ સ્થિતિ જાળવવી એ શ્રેષ્ઠ મનાય છે. વિચારમા બહુ ઉંડા ઉતરવાથી ફળ નથી તેમ છેક વિચારહીન રહેવુ એ યોગ્ય નથી માટે સાધારણ વિચારના પ્રયત્નમા મન રોકવુ એમ કેટલાક ઉપદેશ કરે છે. લાગણીમા તેમ જ મનાય છે. અત્યંત ક્રોધ કરવો એ ખોટું છે. ક્રોધરહિત થવું એ નિર્બળતા, અન્યાયસહન ઇત્યાદિ દોષવાળું છે માટે સાધારણ ક્રોધ કરવો એ જ યોગ્ય છે એમ ઘણી વાર કહેવાય છે. આ મત લોભ, ઈર્ષ્યાદિના સબંધમા પ્રવર્તે છે એટલુંજ નહિ પણ દયા, પ્રેમ સરખા ભાવોના અતિશયને પણ અનિષ્ટ ગણે છે. વળી આ સૂત્રની પ્રવૃત્તિ કેટલાક એટલે સુધી ચલાવે છે કે સદ્ગુણની ભાવનાને પણ તે વડે નિયમિત કરવાનો તેઓ પ્રયત્ન કરે છે. તેઓ એવી વ્યાખ્યા કરે છે કે બે વિરોધી ગુણોની વચ્ચેનો ગુણ તે સદ્ગુણ કહેવાય. એ મત પ્રમાણે કંજુસાઇ અને ઉડાઉપણા વચ્ચેનો ગુણ તે ઉદારતા, ક્રૂરતા અને અન્યાયસહન વચ્ચેનો ગુણ તે દયા; ઇત્યાદિ રીતે દરેક સદ્ગુણનું લક્ષણ બાંધવામા આવે છે બે સત્ય વચ્ચેના મધ્યમ ને શ્રેષ્ઠ ઠેરવવાની આ પદ્ધતિ golden mean (સુવર્ણવત્ મધ્યમ) નો મત કહેવાય છે. આ મતનું હાસ્યજનક અનુકરણ કેટલીકવાર એટલે સુધી થાય છે કે શુભ ગુણને તેના અંત્ય કહેવાના એકાદ ગુણ માથે અભિન્ન ગણવામા આવે છે, શૂરને નિર્દય કહેવામા આવે છે, સાદાને મતિહીન કહેવામા આવે છે, શુદ્ધાચરણ વાળાને ઢોગી કહેવામા આવે છે, અને ભર્તૃહરિ ખિન્ન અને ક્રુદ્ધ થઈ પુછે છે કે तत्को नाम गुणो भवेत्सुगुणिनां यो दुर्जनैर्नाङ्कितः સુગુણી જનોનો એવો કયો ગુણ હોય કે જેને દુર્જનોએ કંઈ ખોટી છાપ આપી ન હોય ?

આ golden mean નો મત સત્ય છે કે કેમ અને તે ધર્મને અને ભક્તિને લાગુ પડે છે કે કેમ એ પ્રશ્ન વિચાર કરવા યોગ્ય છે. સદ્‌ગુણભાવના અને કર્તવ્યકૃતિના વિવેચનમાં પ્રવેશ કરી એ મત ધર્મવિચારની સમીપ આવી પહોંચ્યો છે એમાં તો સંશય નથી. વિચાર કરીશું તો માલમ પડશે કે આ મત કેવલ અયથાર્થ છે. આપણા તર્કને યોગ્ય રીતે ન ગોઠવ્યાથી અયથાસ્થિતિથી જે ભૂલો થાય છે તેનો આ મધ્યમ સ્થિતિનો મત એક દાખલો છે.

પ્રથમ તો એ જ ધ્યાનમાં લેવાનું છે કે જો મધ્યમાં જ પરમ સુખ હોય, જો મધ્યમમાં જ પરમ આનંદ હોય, જો મધ્યમમાં જ પરમ સંતોષ હોય, જો મધ્યમમાં જ પરમ સાધુત્વ હોય, તો તેથી કશાને ઉત્તમ કહેવું એ શબ્દચ્છલ છે; એમ હોય તો તો એ મધ્યમ તે મધ્યમ નહિ પણ ઉત્તમ કહેવાવું જોઇએ. વાસ્તવિક રીતે તો અહિં 'મધ્યમ' અને 'ઉત્તમ' શબ્દના અર્થ બદલાયલા છે અને ભૂલનું તે એક કારણ છે. ઉદાહરણ માટે શરીરના બંધારણનો વિષય લઇએ. આ સંબંધમા એમ કહી શકાશે કે અત્યંત જાડા હોવામાં સુખ નથી તેમ બહુ પાતળા હોવામાં પણ સુખ નથી, અને મધ્યમ સાધારણ બાધાવાળા હોવામાં સુખ છે. આટલે સુધી શબ્દોનો ઉપયોગ બરોબર છે. પરંતુ એમ નહિ કહી શકાય કે મધ્યમ શરીર-બાંધો ઉત્તમ શરીર-બાધાથી પણ સારો છે. અત્યંત જાડા હોવું એ ઉત્તમ શરીર-બાધો જ નથી. મધ્યમ બાંધાને સહુથી સારો કહ્યો તો બાંધાનું રૂપ જોતાં તે મધ્યમ ખરો, પણ સુખકારિતા વિચારતાં તો તે જ ઉત્તમ છે; તેથી ઉત્તમત્વમાં તો મધ્યમ તે ઉત્તમ નથી, પણ ઉત્તમ તે જ ઉત્તમ છે, અને એમજ હોવું જોઇએ. ઉત્તમથી મધ્યમ શ્રેષ્ઠ હોય-ઉત્તમ હોય એમ કહેવું એ તર્કવ્યાપારમાં દોષ દર્શાવે છે, 'ઉત્તમ' શબ્દને નિરર્થક કરે છે. ઉત્તમ બીજા કશાથી ઉતરતું હોય તો પછી તેને ઉત્તમ શા માટે કહેવું? ખરી રીતે જોઈશું તો આ ભૂલમાં અતિશયવાચક શબ્દ (super-

lative degree) ના અર્થમા જ ગુચવાડો થયેલો છે. એક બીજુ ઉદાહરણ લઇએ. 'અત્યંત ધનિકતામા સુખ નથી પણ મધ્યમ ધનિકતામા સુખ છે.' આ મત ખરો છે કે ખોટો તેનો નિર્ણય કરવાની અહીં આવશ્યકતા નથી. પણ, તેનો સ્વીકાર થયા પછીના અનુમાન તપાસવાનો હેતુ છે એ દૃષ્ટિબિન્દુથી જોતા ઉપલુ વાક્ય પોતાના સબધમા યથાર્થ છે. એ વાક્યમા બે ભિન્ન ભિન્ન અતિશયો (superlatives) નો સમાવેશ થયો છે, અત્યત ધનિકતા અને અત્યત સુખાવસ્થા. આ બેનો ભેદ ધ્યાનમા ન રહેવાથી મધ્યમ સુખાવસ્થાને અત્યત સુખાવસ્થાથી શ્રેષ્ઠ કહેવાની ભૂલ થાય છે. જે શ્રેષ્ઠ છે તે મધ્યમ સુખાવસ્થા નહિ પણ મધ્યમ ધનિકતા છે, અને 'ધનિકતા' ની જોડેનો 'મધ્યમ' શબ્દ તો અકસ્માત્ બીજી અર્થાત્ ધનિકતાની તુલનાને લીધે વપરાયો છે, એ વાતની વિસ્મૃતિ થાય છે. મધ્યમ ધનિકતામા અત્યત સુખ છે એમ કહ્યા પછી જાણે પ્રથમ અત્યંત ધનિકતાને બદલે અત્યત સુખાવસ્થાનો વિચાર કર્યો હોય અને પછી મધ્યમ સુખાવસ્થાનો વિચાર કર્યો હોય એમ માનવાથી એ ભ્રાન્તિ થાય છે. એક જાતિનુ મધ્યમ તે બીજી જાતિના ઉત્તમથી શ્રેષ્ઠ હોય, પણ એક જ જાતિમા તો મધ્યમ તે મધ્યમ જ અને ઉત્તમ તે ઉત્તમ જ હોય. માટે મધ્યમાવસ્થા કે મધ્યમ સુખ ઉત્તમાવસ્થા કે ઉત્તમ સુખથી શ્રેષ્ઠ હોઇ શકે નહિ. જે શ્રેષ્ઠ તે જ ઉત્તમ

હવે વિચારના સબધમા આ સૂત્રની પરીક્ષા કરીએ વિચારને હદ છે ખરી પણ તે અત્યત-મધ્યમથી બધાતી નથી. ઈશ્વરે મનુષ્યને વિચાર કરવાની શક્તિ આપી છે તે શક્તિથી એ હદ બધાય છે. કેટલે સુધી કરેલા વિચાર મધ્યમ કહેવાય અને કેટલા પછી નયેલા વિચાર અત્યંત કહેવાય એ નિયમ થઇ શકે તેમ છે જ નહિ ઈશ્વરે મનુષ્યને બીજા પ્રાણીઓ કરતા વિશેષતા આપી છે તે વિચારશક્તિ છે. તો એવી વિશિષ્ટ શક્તિનો મર્યાદિત જ ઉપયોગ કરવો એ કોઈ

રીતે આવશ્યક નથી તેમ શ્રેયસ્કર પણ નથી. જેમને પોતાના કે અમુક ગ્રન્થોના કે પુરુષોના શબ્દ પ્રમાણ જનસમૂહ પાસે મનાવવા હોય અને સ્થપાયલા મતને સદસદ્‌વિવેકની પરીક્ષામા ઉતારવા ન દેવા હોય તે જ મધ્યમ વિચારનો અર્થશૂન્ય વાદ કરે છે. ધર્મના વિષયમા સત્યાસત્યનિર્ણયની જવાબદારીમાથી બચી જવા સારૂ અથવા ધર્મમા ચિત્ત ન લગાડવાની વૃત્તિનો બચાવ સારૂ કેટલાક મનુષ્યો કહે છે કે એવા વિષયમા તો મધ્યમ વિચાર જ સારો, અત્યંત વિચાર કરવો એ નિરર્થક છે. વાસ્તવિક રીતે જોતા તો વિચારમા મધ્યમ શું અને અત્યત શું એ હદ બાધવાના સાધન જ નથી, અને આ ઉપરનો ભેદ નિર્મૂલ છે. તથાપિ વિચારની હદ નથી એમ નથી. સર્વ વિચારવંત મનુષ્યો અનુભવથી જાણે છે કે અમુક વિષયોમા મનુષ્યના તર્ક તથા કલ્પનાનો અમુક અવાધ સુધી જ પ્રચાર છે અને અમુક વિષયોમા સમૂળગો પ્રચાર નથી; વળી અમુક વિષયો એવા છે કે જેનુ જ્ઞાન દિન પ્રતિદિન મનુષ્યને વધારેને વધારે થતું જાય છે. પદાર્થવિજ્ઞાન આ છેલ્લી જાતનો વિષય છે. ધર્મના વિષયમા મનુષ્યને ઈશ્વર સાથેનો પોતાનો સંબંધ તથા સ્વકર્તવ્ય સમજાય છે પણ અનંતતાનું પૂરેપૂરૂ જ્ઞાન થતું નથી. ઈશ્વરે સૃષ્ટિ શા માટે રચી, સૃષ્ટિરચના છે તેવી શા માટે કરી અને બીજા પ્રકારની કેમ ન કરી, ઇત્યાદિ પ્રશ્નો મનુષ્યબુદ્ધિથી કળાતા નથી. વિચારની આ રીતે અનેક ઠેકાણેથી હદ બધાયલી છે. પ્રાર્થનામાળામાં આ સ્થિતિ બહુ યોગ્ય રીતે જણાવી છે.

"બાધી છે અવધી ત્યહાં લગિ મતી જીવો તણી ચાલશે,
"તેથી પાર ગયે ઘણો ભ્રમ થશે, ભ્રાંતી બહૂ ભાસશે;
"માટે તે અવધીજ મધ્ય રહિને ધર્મધ્વજા ધારવી,
શિક્ષાઓ પ્રભુ તારિ માન્ય કરિને નીતી ન વીસારવી."

એ અવધિ અદર રહેવું એ જ ખરેખરી રીતે વિચારના યોગ્ય વ્યાપારના નિર્ણયનું સાધન છે. એ અવધિ તે કંઇ અત્યંત વિચાર–

મધ્યમ વિચાર જેવી કૃત્રિમ અર્થશૂન્ય અનિશ્ચિત શબ્દાવલી નથી. ઈશ્વરે મનુષ્ય વિચારની અવધિ કયા લગી બાંધી છે તે મનુષ્યોને સારી પેઠે જણાયલુ છે. મનુષ્ય પોતાના વિચારના સામર્થ્યથી અજાણ્યો નથી, અને અનુભવથી એ અવાધ સુનિશ્ચિત પણ થઇ છે. એ અવધિમાં રહેનાર અને અવધિ લગી વિચાર કરનાર મનુષ્યને ધર્મધ્વજ ધારવી' એજ કર્તવ્ય સમજાય છે. એ અવધિથી અગાડી જવાનો પ્રયત્ન કરનાર નાસ્તિક કે શંકાગ્રસ્ત થાય છે. એ અવધિ સુધી પણ જવાનો પ્રયત્ન ન કરનાર અન્ય બુદ્ધિથી દોરાયના મતાન્ધ, દઢતારહિત અને ઉચ્ચ-ભક્તિહીન રહે છે. યોગ્ય અવધિ સુધી વિચાર કરનારને શ્રદ્ધારહિત થઇ જવાની ભીતિ નથી. વિચારશક્તિનો સપૂર્ણ ઉપયોગ કરી સર્વ સત્યતત્ત્વોની જાતે પ્રતીતિ મેળવવી એ જ વિચારશક્તિના દાતાનુ દાન સાર્થક કરવાનો માર્ગ છે.

લાગણીમા પણ અત્યંત-મધ્યમ એવુ કશુ નથી એમ વિચાર કરતા માલમ પડશે પ્રથમ તો કેટલા ક્રોધને મધ્યમ કહેવો અને કેટલા ક્રોધને અત્યંત કહેવો એ જ પ્રશ્નનો ઉત્તર નહિ આપી શકાય. લાગણીને કંઇ નિશ્ચિત રીતે મપાય એવુ પરિમાણ જ નથી કે જેથી અત્યંત-મધ્યમનો નિયમ થઈ શકે. મનુષ્યના ક્રોધાદિ વિકારના પ્રાબલ્યને આ સૂત્રને આધારે નિયમમા રાખવાનો પ્રયત્ન વ્યર્થ જ જશે. આ બાબતમા આપણે નિરુપાય છીએ એમ નથી; માત્ર આ પરિમાણ જ ખોટુ છે. ખરો મત તો એ છે કે કામ ક્રોધાદિ જ્યારે મનુષ્યને સદ્‌ગુણવિરુદ્ધ, સદાચરણવિરુદ્ધ, ધર્મવિરુદ્ધ લઈ જાય છે ત્યારે તે અધમતા કરાવે છે. એમ ન થાય ત્યા લગી એ વૃત્તિઓ નિરર્થક નથી; જીવનના કર્તવ્ય માટે જરૂરની છે. અત્યંત-મધ્યમની હદ જેવો આ કઈ સંશયગ્રસ્ત વિષય નથી. સદ્‌ગુણ, સદાચરણ, ધર્મ, એ શું છે તે કંઇ અજાણ્યુ નથી, એ કંઇ સંશયની વાત નથી. એ સર્વનુ સ્વરૂપ મનુષ્યને વિચારથી અને અનુભવ વડે સંપાદન કરેલા જ્ઞાનથી તેમ જ અંતર્વૃત્તિથી સમજાય છે. તેથી સદ્‌ગુણનું,

સદાચરણનું, ધર્મનું ઉલ્લંઘન આચરણમાં કે વૃત્તિમા ક્યાં થયું, લાગણી કયા તેથી વિરદ્ધ ગઈ એ સહજ જણાય એવું છે. એ વિરોધ ન થાય એ જ લાગણીની ખરેખરી હદ છે.

'સુવર્ણવત્ મધ્યમ' નો મત સદ્ગુણની વ્યાખ્યા માટે પણ એ જ રીતે અર્થરહિત અને અયુક્ત છે. સત્યને કયા બે ગુણોની વચ્ચેનો મધ્યમ ગુણ કહી શકાશે? હડહડતું જુઠાણું ને કેવળ ભોળી નિષ્કપટતા એ બે વચ્ચેનો ગુણ તે સત્ય એમ કહેવાશે? એમ કહેવામાં સત્યને, સત્યસ્વરૂપ ઈશ્વરને શું અપમાન નથી? હરિશ્ચન્દ્રના સત્યવાદિત્વમાં શું આવો મધ્યમ ગુણ હતો? સત્યની કિમ્મત શું આત્યંતિકતામાં નથી? આત્યંતિકતામાં જ છે. જે સત્ય ભાષણને સદ્ગુણ કહીએ છીએ તે તો એવું છે કે તેમાં કેવળ સત્ય જ હોય, જરા પણ દ્વૈધીભાવ હોય નહિ, દ્વિઅર્થીપણાનો બીલકુલ સંભવ પણ ન હોય, લેશમાત્રનું સંગોપન ન હોય, લેશમાત્રની અયથાર્થ સૂચના ન હોય, લેશમાત્રનું ખોટું અનુમાન જોણી જોઇ થવા દીધેલું ન હોય. એવું સત્ય તે અત્યંત જુઠાણું અને અત્યંત નિષ્કપટતા એ બેની વચ્ચે રહેલો મધ્યમ ગુણ છે અને તેથી સદ્ગુણ છે એમ કોણ કહી શકશે?

પવિત્રતા માટે પણ એ જ રીતે પ્રશ્ન કરીશું કે શું અત્યંત દુષ્ટતા અને અત્યંત સાધુત્વની વચ્ચેનું એ 'સુવર્ણવત્ મધ્યમ' છે? **મલિનમસુભંગેઽપ્યસુકરમ્** પ્રાણનો નાશ થતો હોય તોપણ મલિન કૃત્ય ન કરવું, એ અસિધારા પર ચાલવા સરખું વ્રત તે શું અત્યંતાશ્રય નથી અને મધ્યમ માર્ગ છે? એ મધ્યમ માર્ગ ન હોય તો પછી શું એ વાક્ય અતિશયોક્તિ છે અને પવિત્રતાનું ખરૂં દર્શન તેમાં નથી?

આ વિચાર કરતાં એમ જ જણાશે કે મધ્યમતાના સૂત્રથી કરેલી સદ્ગુણની વ્યાખ્યા જ ખોટી છે. સદ્ગુણનું લક્ષણ એ રીતે ...વા પ્રયત્ન કરવો એ જ ભૂલ છે. સદ્ગુણમાં મધ્યમ સ્થિતિ કે

સમાધાન છે જ નહિં. મનુષ્યોની ઉપયોગિતાપરથી સદ્‌ગુણનું ધોરણ બંધાયુ જ નથી, કે સમય પ્રમાણે ઉપયોગિતાને અનુસરીને સદ્‌ગુણનુ સ્વરૂપ અનિશ્ચિત રહે અને જરૂર પડે તેમ બદલાતુ જાય અને ઘડીમા એક બાજુએ ઘસડાય અને ઘડીમા બીજી બાજુએ ઘસડાય. સદ્‌ગુણ ઈશ્વરના ગુણ છે અને ઈશ્વર તરફથી મનુષ્યને તે અંશ પ્રાપ્ત થાય છે. મનુષ્યને તેનુ જ્ઞાન અન્તઃકરણ પ્રવૃત્તિથી થાય છે. કેળવાયલી અન્તઃકરણ પ્રવૃત્તિ જે તરફ દોરે છે તે જ સદ્‌ગુણ છે. એ સ્વરૂપનો સદ્‌ગુણ કંઈ અનિશ્ચિતતા કે વિવાદનો વિષય નથી. સત્યથી સંકટ છતાં, લાભની આશા ન છતા, હાનિનો ભય છતાં, સત્યાનુસારી જનોને ઘણીવાર દુઃખ ભોગવતા જોયા છતા, અસત્યનો આશ્રય કરનાર જનોને વિજયવાન જોયા છતા, મનુષ્યને સત્ય સદા પ્રિય હોય છે અને સત્ય તરફ જ વલણ થાય છે એ સત્યની ઉત્પત્તિ કયાથી થઇ છે તે બતાવી આપે છે.

એવા કેવળ શુદ્ધ ઈશ્વર તરફથી આવેલા જે સદ્‌ગુણ તે વિરુદ્ધ- અને કેટલાક અયોગ્ય-ગુણોના અંશથી બનેલા હોય જ નહિં. સારૂ તે સારૂ અને ખોટું તે ખોટું જ હોય. કોઇ સદ્‌ગુણ બહુ સારો- અર્થાત્ જોઈએ તે કરતા વધારે સારો હોય એમ હોય જ નહિં. તેમ જ કોઈ સદ્‌ગુણ કોઈ નઠારા ગુણ અને કોઈ સારા ગુણની વચ્ચેનો ગુણ હોય જ નહિં. એમ હોય તો તો તેમા નઠારા ગુણનો કંઇક પાસ હોય અને સારા ગુણથી તે કંઇક ઉતરતો હોય. અને એમ હોય તો પછી તેને સદ્‌ગુણનુ નામ કેમ અપાય? દિવ્ય ગુણમાં એવી ગૌણતા કેમ સંભવે? જે સારાની અને નઠારાની વચ્ચેનું તે સારૂ હોય જ નહિં. તે માટે, મધ્યમતાના સૂત્રથી સદ્‌ગુણની કરેલી વ્યાખ્યા કેવળ અયથાર્થ છે. સાસારિક લાભ માટે સદ્‌ગુણનો ત્યાગ કરી, દુર્ગુણમા પ્રવિષ્ટ થઈ સદ્‌ગુણનો ડોળ રાખનારાનો એ માત્ર વ્યાવહારિક પ્રપંચ છે. એવી છદ્મમય યુક્તિ મનુષ્યનું સ્વભાવથી શુદ્ધ અંતઃકરણ કદી ચિરકાળ સહન કરી શકશે નહિં.

ધર્મના વિષયમા પણ મધ્યમ માર્ગની એ જ સ્થિતિ છે. ભક્તિ તે જ ધર્મ છે અને સદાચાર એ ભક્તિનુ અંગ છે, તેથી ધર્મ ભકિત, સદાચાર એ સર્વનો આ સંબંધમા સાથે વિચાર થઈ શકશે. અને સદાચારનો જ નિયમ બીજા ઐહિક કર્તવ્યના આચરણને લાગુ પડશે. જે વહેમી આચારોને કર્તવ્ય કે ધર્મ સાથે સબધ નથી તેમના વિવેચનની અહીં અપેક્ષા નથી. પરંતુ તેમને પણ જુદો નિયમ લાગુ નહિં પડે. કર્તવ્ય પર ને ધર્મ પર મનુષ્યના આ લોકના અને પરલોકના કલ્યાણનો કેવો આધાર છે, કર્તવ્ય અને ધર્મવડે જ મનુષ્યને સર્વ સુખ, સર્વ આનંદ કેવા મેળવવાના છે, અને તે માટે કર્તવ્ય અને ધર્મના વિષય કેવા વિશાળ છે અને મનુષ્યને તેમા કેવા નિરંતર પ્રયાસ કરવાના છે, એ પ્રયાસમા જેમ ખામી રહે તેમ મનુષ્યને આત્માનું અંતઃ શ્રેય સંપાદન કરવામા કેવા વિઘ્ન નડે; એ સર્વ વિચાર વડે કર્તવ્ય અને ધર્મનું પરમ મહત્ત્વ લક્ષમા લેતા તરત સમજાય છે કે કર્તવ્ય કર્મ કરવામા, ઈશ્વર ભકિત કરવામા, ધર્માચરણ પાળવામા ઉત્તમથી કે અત્યંતથી મધ્યમ સારૂ હોય એમ બને જ નહિં. બને એમ કહેવું એ ધર્મવિરુદ્ધતા છે, અથવા કર્તવ્ય પૂર્ણ રીતે બજાવવામાથી બચી જવાનુ બહાનું છે. જે કર્તવ્ય છે તે કર્તવ્ય છે, તેથી જે ઓછુ કર્યું તે સર્વ અકર્તવ્ય છે, કર્તવ્યહાનિ કરાવે છે. તેને મધ્યમતાનું નામ આપ્યાથી તે કર્તવ્ય થઇ શકશે નહિ. તે જ પ્રમાણે ભકિત મધ્યમતાથી કરવાની હોય એમ હોય નહિં, મનુષ્યે ભકિત જેટલી ઓછી કરી તેટલી તેનામા ન્યૂનતા રહી સમજવી.

"રટન ભજન યશગુણકીર્તન, નિશદિન હું અભ્યાસુ રે;"

"પરાભકિતની લેહ મુને લાગી,"

"વાક્કાયા મનથિ પ્રભુ ભકિત વિશે રમિયે."

આવા દઢ ભકતવચનો એ જ બતાવે છે કે ભકિતમા કંઇ મધ્યમ માર્ગ નથી. મધ્યમ ભકિત ઘણી ભકિતથી શ્રેષ્ઠ હોઈ શકતી નથી. અને ઉતરતી સારી ભકિતથી શ્રેષ્ઠ હોઈ શકતી નથી,

ભક્તિની કેવી જરૂર છે, ભક્તિના કેવા ફલ છે, ભક્તિ અવશ્ય કર્તવ્ય છે એ જ્ઞાન કેવું સ્વાભાવિક છે, ભક્તિથી કેવો અનુપમ આનંદ થાય છે, ભક્તિથી કેવું દિવ્ય દર્શન થાય છે, ભક્તિ એ મોક્ષપ્રાપ્તિનો કેવો ઉપાય છે, મોક્ષનુ મહત્ત્વ વિચારતા ભક્તિનુ કેવું મહત્ત્વ છે; આ સર્વ અગાઉ બીજા વિવેચનમા કહેવામા આવ્યુ છે. એ સર્વ લક્ષમા લેતા એ જ પ્રતીતિ થાય છે કે ભક્તિમા અત્યંતથી મધ્યમ શ્રેષ્ઠ હોઈ શકે જ નહિ. **यो वै भूमा तत्सुखं नाल्पे सुखमस्ति** જે અત્યંત છે તે જ સુખ છે, અલ્પમા સુખ નથી. ભક્તિ એ સુખ છે તો તે અત્યંત હોય તેમા જ સુખ છે, અત્યંતમાથી તે જેટલી ઘટે તેટલુ સુખમાથી ઘટે. સુખ ઘટે એ સુખ નથી. માટે ભક્તિમા અહોરાત્ર તત્પર રહેવું એ જ કર્તવ્ય છે. એમા કદાપિ લોક નિંદા કરે એવો સંભવ હશે, પણ લોકનિંદાના ભયથી ઉત્તમ છોડી મધ્યમ માર્ગ પકડવો એ અધાર્મિકતા છે.

પ્રભુ કૃપાથી સર્વના પ્રયાસ ઉત્તમ અને અત્યંત સુખ મેળવવામા પ્રવૃત્ત થાય અને મધ્યમ માર્ગની ભ્રાન્તિથી તેનો ત્યાગ ન થાય એ પ્રાર્થના છે.

મુક્તિ.×

(અમદાવાદ પ્રાર્થનાસમાજમા આપેલો ઉપદેશ)

આપણો ચોથો સિદ્ધાન્ત એવો છે કે—

भक्त्येश्वरः प्रसीदत्यात्मन ऐहिकमामुष्मिकं च श्रेयो भवति।

ભક્તિ વડે ઈશ્વર પ્રસન્ન થાય છે અને આત્માનુ ઐહિક આમુષ્મિક કલ્યાણ થાય છે.

આત્માનું ઐહિક—આ દુનિયાનુ કલ્યાણ તે ધન સંપત્તિ વગેરેના અર્થમા નહિ પણ દયા, ક્ષમા, શાંતિ, સાધુતા, ઈશ્વરસાનિધ્ય,

× 'જ્ઞાનસુધા' માસિકના સન ૧૮૯૪ ના સપ્ટેમ્બર, નવેમ્બર અને ડિસેમ્બરના અંકોમા પ્રસિદ્ધ થયેલ.

સદાચરણ ઇત્યાદિ, એ પ્હેલાં ઘણી વાર કહેવામાં આવ્યું છે. આત્માનું આમુષ્મિક કલ્યાણ–પરલોકનું શ્રેય, આ જીવન પછી થનારૂં સુખ તે શું તે વિશે આજ વિચાર કરીએ.

મૃત્યુથી આ જીવન પુરૂં થયા પછી આત્માનો નાશ થવાનો નથી પણ તેનું અસ્તિવ કાયમ રહેશે એ બહુ જ અગત્યની વાત છે. આત્મા નાશવંત છે એમ કહેવાનું કશું કારણ આપણને ખબર નથી. સૃષ્ટિમા આપણે કશાનો નાશ જોતા નથી. જડ વસ્તુઓનાં રૂપાન્તર થાય છે પણ તેના પદાર્થનો નાશ થતો નથી. માત્ર કણ જુદા આકાર અને સમુદાયમાં બંધાય છે. ચૈતન્યમય આત્માને આકાર નથી, કણ નથી, તે નિરાકાર છે. એટલે તેનાં રૂપાન્તર થઇ શકતાં નથી. મનુષ્યના શરીરમાં ચૈતન્યમય આત્મા છે એમ નક્કી કર્યા પછી તે આત્માનું અમરત્વ સ્વીકારવું જ જોઇએ. તેને નાશ કરનારૂં કારણ આપણે જોતા નથી, તેનો નાશ થયો કે થતો આપણે જાણતા નથી. આત્માને સદસદ્પ્રવૃત્તિથી શક્તિ છે તેથી તેના વ્યાપાર માટે તે જવાબદાર છે, તો તે જવા દેવા માટે મૃત્યુ પછી તેની હયાતી કાયમ રહેવી જોઇયે. મનુષ્યનું અંતઃકરણ તેને ઈશ્વર તરફ ખેંચીને પણ એ જ બોધ દેછે કે મૃત્યુ પછી ઈશ્વરની સમીપ જવાનું છે. જડ દેહથી વિયોગ એ કોઈ રીતે આત્માના વિનાશનું કારણ હોઇ શકતું નથી.

देही नित्यमवध्योऽयं देहे सर्वस्य भारत ।

ભગવદ્ગીતામાં કૃષ્ણ અર્જુનને એમ જ કહે છે કે સર્વના દેહમાં દેહી આત્મા છે તે અવસ્ય છે, હણાતો નથી, એ વાત નિત્ય છે.

મૃત્યુ પછી પરકાલમાં આત્માનું કલ્યાણ શી રીતે થાય છે એ વિચાર કરવાનો છે. અનંતકાળનો વિચાર કરતાં પચાસ કે સો વર્ષનું આ દુનિયાનું આયુષ્ય કંઈ હિસાબમાં નથી. તે પછી અનંતકાળ જવાનો છે, તો તે કાળમાં આત્માની શી ગતિ થશે એ વધારે અગત્યનો પ્રશ્ન છે. આ જીવન કરતાં વધારે વખતની તે સ્થિતિ છે અને

ઈશ્વરના સામીપ્યમા તે વખત જવાનો છે. આત્માનુ આમુષ્મિક શ્રેય તે મુકિત અથવા મોક્ષ, અને તે ભકિતથી મળે છે એ અનેકવાર બતાવવામા આવ્યુ છે. ઈશ્વરે આ દુનિયામા આત્માને દુર્વિકાર અને અસત્ ભાવ સાથે વિગ્રહ કરી, તેને જીતી પોતાની યોગ્યતા મેળવવા મોકલ્યો છે, આ જીવનની સ્થિતિ નકામી કરી નથી, તેથી ભક્તિ વિના, પ્રયત્ન વિના, ઈશ્વરકૃપા સપાદન કરવા શ્રમ લીધા વિના આત્માને એમને એમ મુકિત મળી જતી નથી ભકિતથી આત્માને પાપ માટે પશ્ચાતાપ થાય છે, તે પાપ કરતા અટકે છે, એટલે તેને પાપની ક્ષમા મળે છે, તે પુણ્યાચરણ કરે છે, સદાચરણ પાળે છે, ઈશ્વરના સંદેશ પ્રાપ્ત કરે છે અને ઈશ્વરકૃપાને પાત્ર થઇ મુક્તિ પામે છે. મુકિત અથવા મોક્ષ એટલે છુટવુ. આત્માનું પાપ, દુર્વાસના, અજ્ઞાનમાથી છુટવુ તે મુકિત. આત્માને છુટવાનુ છે તે આ પ્રમાણે. આત્મા આમ બધાયલો છે તે આપણે પ્રત્યક્ષ જોઈએ છીએ. એ છુટકારો ઈશ્વર-કૃપા અને ઈશ્વરદત્ત બલ વિના થતો નથી તે આપણે જાણીએ છીએ. તો પછી આત્માને એમને એમ સ્વભાવથી મુકિત મળી જાય એમ કેમ કહી શકાય? પાપી અને પુણ્યશાલીની સરખી ગતિ થશે એમ કેમ મનાય? શ્રમથી સુખ મેળવવાનો ઈશ્વરનો નિયમ વ્યર્થ છે એમ કેમ કહેવાય? ઈશ્વર કૃપાળુ છે, પાપીને આખરે પશ્ચાત્તાપ તો થશેજ, મૃત્યુ પછી પોતાની દુષ્ટતાનું જરૂર ભાન થશે તે વખતે તે સદાચરણી નહિ હોવાથી તેને વધારે કષ્ટ ભોગવવુ પડશે, ઈશ્વરની અકૃપા ઈશ્વરના સપૂર્ણ જ્ઞાન પછી વધારે દુસહ લાગશે, આખા જન્મમા ઈશ્વરાજ્ઞા ન ગણકાર્યાથી તેને વધારે કલેશ અને દડ થશે, અને એ રીતે આખરે તેની પાપિતા દૂર થશે, માટે એવા આત્માને પણ અનંતકાળ સુધી નરકયંત્રણા નથી. એના અર્થમા મુકિત આત્માની સ્વાભાવિક સ્થિતિ છે, આત્માની સહજ પ્રવૃત્તિ મુકિત મેળવવા તરફ છે, દુષ્ટ થવા તરફ નથી મુકિત આખરે મળવાની છે, એ અર્થમા મુકિત આત્માનો સ્વભાવ કહેવાય પણ ભક્તિ વિના, પ્રયત્ન વિના,

શ્રમ કરી યોગ્યતા મેળવ્યા વિના, ઈશ્વરનો હેતુ સફળ કર્યા વિના મુક્તિ મળશે એ અર્થમાં તો એ મત ભૂલભરેલો છે.

મુક્તિ એટલે કર્મબંધથી છુટવું, પુનર્જન્મ પામતા અટકવું, એવો પણ અર્થ થાય છે. આત્માને પુનર્જન્મ નથી એ પ્રથમ એક પ્રસંગે વિસ્તારથી બતાવવામાં આવ્યું છે. કર્મબંધથી આત્મા છુટે એ યુક્ત નથી. દુષ્ટકર્મથી આત્મા છુટે એ મુક્તિનું લક્ષણ છે ખરૂં, પણ આ મત પ્રમાણે તો આત્મા સારાં કે નઠારાં સર્વ કર્મના વ્યાપારમાંથી છુટે ત્યારે તે મુક્ત થાય. હવે મૃત્યુ પછી દેહ પડે છે એટલે શારીરિક કર્મ તો આત્માને હોતાં નથી, પણ તેથી કંઈ પાપી આત્મા મુક્ત થતો નથી. તેને દેહે કે વગર દેહે પશ્ચાતાપ કરવો પડે છે. પણ કર્મમાં આત્માના જ્ઞાનના વ્યાપાર, ઇચ્છાના વ્યાપાર, ભાવના વ્યાપાર, ભક્તિના વ્યાપાર, સર્વ આવે છે, તો સારા કર્મ કરતાં અટકવું એ કંઈ ઈષ્ટ સ્થિતિ નથી, એ કંઈ ઉત્તમ સ્થિતિ નથી. આત્માને પોતાની યોગ્યતા જારી રાખવાને સદ્જ્ઞાન, સદ્વર્તન, સદ્ભક્તિ જારી રાખવી પડે છે. જ્યાં લગી કર્મ કરે ત્યાં લગી તો ફળ સંચિત થયાં જાય એટલે મુક્તિ કેમ મળે, એ મુશ્કેલીને લીધે કહેવામાં આવે છે કે આત્મા સારાં કે ખોટાં સર્વ કર્મ કરતો અટકે ત્યારે તે મુક્ત થાય. પણ એ લક્ષમાં રાખવું જોઈએ કે સારા કર્મનું ફળ લેવા જન્મ ધરવો પડે એ જરૂરનું છે જ નહિં. આત્માની સારી કૃતિનાં ફળ તે તેની સન્મતિ, સદ્વૃત્તિ અને ઈશ્વરકૃપા ને યોગ્યતા છે. વિચાર કરીશું તો જણાશે કે જ્યાં લગી દેહ છે ત્યાં લગી કર્મ કરતાં અટકાવવાનું તો બને તેમ નથી. કર્મ તો થયાં જવાનાં જ. તો પછી મનુષ્ય ફરી ફરી જન્મ ધરીને પણ કેમ મોક્ષ મેળવે? માટે સારાં કર્મ કરવાં એ જ કર્તવ્ય છે. કર્મ ન કરનારને આપણે ઈશ્વરેચ્છા ઉલ્લંઘનાર જાણીએ છીએ. ઈશ્વરે શરીર, અવયવો, ઈચ્છા, બુદ્ધિ એ વ્યર્થ કરવા, નિરુપયોગી કરવા નથી આપ્યાં. કર્મ ન કરનાર મનુષ્ય દુનિયાને નિરુપયોગી અને ભારરૂપ થઈ કર્તવ્ય મુકે છે. માટે કર્મથી અટકવું એ કંઈ મોક્ષનો ઉપાય નથી. ભગવદ્ગીતામાં અર્જુનને કૃષ્ણ કહે છે કે

योगस्थः कुरु कर्माणि संगं त्यक्त्वा धनंजय ।

યોગમાં રહી આસક્તિ છોડીને તું કર્મ કર. અને योगः कर्मसु कौशलम् । કર્મ કરવામાં કૌશલ, કર્મ સારી રીતે કરવાં એ જ યોગ:

જીવાત્મા, જગત્, વ્યવહાર સર્વ માયાએ કરેલી ભ્રાન્તિ છે એમ માનનારનો એ મત છે કે મનુષ્ય જાતે બ્રહ્મ છે તેથી તે પોતાનું બ્રહ્મત્વ જાણે એટલે તેને મુક્તિ મળે. તે માટે તેને પ્રયત્ન કરવાનો નથી. પ્રયત્ન, કર્મ, એ સર્વ માયાના વ્યવહાર છે. માટે કર્મ અટકે એટલે મનુષ્ય બ્રહ્મત્વ પામે. આ મનની ભ્રાન્તિ અનેકવાર બતાવવામાં આવી છે. જીવાત્મા જાતે બ્રહ્મ હોય, અવિભક્ત સર્વશક્તિમાન પરબ્રહ્મ હોય તો તે કદિ માયા જેની શકિતથી હારી જઈ અજ્ઞાનમા આવે એમ બનેજ નહિ. તે જાતે માયાને ઉત્પન્ન કરે નહિ અને માયા તેનાથી સ્વતંત્ર ચયેલી હોય નહિ, કેમકે તે મત પ્રમાણે વિશ્વમા બ્રહ્મ સિવાય બીજું કંઈ છેજ નહિ, બ્રહ્મ જ સર્વશક્તિમાન હોઇ સ્વયંભૂ છે. જેનાપર સત્તા ચલાવનાર અને જેનાથી સ્વતંત્ર ઉત્પન્ન થનાર કોઈ બીજું હોય તે સચ્ચિદાનંદ અને સર્વશક્તિમાન હોઈ શકે નહિ. વળી, બ્રહ્મમાત્રથી પૂર્ણ વિશ્વમાં માયા માટે અવકાશજ ન હોય, ઇત્યાદિ અનેક કારણોથી એ મત તજી દેતાં માલમ પડે છે કે નઠારા કર્મ કરતા બંધ થવું એજ જરૂરનું છે. સારા કર્મ કરતા બંધ થઇ શન્યાચરણ થવાથી યોગ્યતા પમાતી નથી, કર્તવ્યકૃતિ થતી નથી. મનુષ્યની અલ્પશક્તિ, અપૂર્ણજ્ઞાન, વિકાર સામે અપર્યાપ્ત બલ, વગેરે સર્વ જીવાત્માની ક્ષુલ્લકતા અને પરમાત્માથી ભિન્નતા બતાવે છે. સર્વ પરબ્રહ્મ હોય તો એક બ્રહ્મ કર્મમુક્ત થાય અને બીજો કર્મબદ્ધ રહે એમ બની શકે નહિ. બધા આત્મા સાથેજ મુક્તિ પામી શકે. એક પણ મનુષ્ય કર્મબદ્ધ હોય ત્યાં લગી બીજા સર્વનો છુટકો થાય નહિં. અખંડમાં એક, બે એમ વિભાગ થઇ શકે નહિ. આવી વિષમતા અને વિરોધથી અભેદવાદ નિર્મૂલ જણાય છે.

ત્યારે પરબ્રહ્મ સૃજેના, પરમાત્માથી ઘણા ઉતરતા, પરમાત્માના સેવક, એવા જીવાત્માની મુક્તિ તે કઇ દશા તે વિચારવાનુ રહ્યુ. મતભેદથી મુક્તિના કેટલાક પ્રકાર માનવામા આવે છે—સાલોક્ય મુક્તિ, સારૂપ્ય મુક્તિ, સાયુજ્ય મુક્તિ, સાનુજ્ય મુક્તિ, નિર્વાણ, અને સામીપ્ય (અથવા સાન્નિધ્ય) મુક્તિ. ભિન્ન ભિન્ન માર્ગવાળા ભિન્ન ભિન્ન પ્રકારની મુક્તિ માને છે. સાલોકય મુક્તિ એટલે ઇશ્વર સાથે વૈકુઠ જેવા એકજ લોકમા રહેવુ તે. સારૂપ્ય એટલે ઇશ્વર જેવુ રૂપ પામવુ તે. સાયુજ્ય એટલે ઇશ્વરમા જોડાઈ જવું તે. સાનુજ્ય એટલે ઇશ્વરથી કંઇક અલ્પ રહેવુ તે. નિર્વાણ એટલે મમુળગા નષ્ટ થવુ તે અને સામીપ્ય મુક્તિ એટલે ઇશ્વર સમીપ જીવાત્મા રૂપે સત્ય જ્ઞાન મેળવી ઇશ્વરના સેવક અને ભક્ત થઇ રહેવું તે. આ સામીપ્ય મુક્તિજ જીવાત્માની વાસ્તવિક રીતે થવાની તે દશા છે અને તેજ આપણને માન્ય છે પહેલી સાલોકય મુક્તિ તે છેક બાલોચિત અને ગૌણમત છે. ઇશ્વરને કઇ આકાર નથી, તેમજ આત્માને કંઈ આકાર નથી તેથી, મૃત્યુ પછીની દશામા કઈ અમુક દેશમા, દિશામા કે લોકમા રહેવાનુ નથી. ઇશ્વર સમીપ આત્મા જાય છે તે દિશાનુ અતર ઓળગીને નહિં, પણ જ્ઞાનનું આ દેહમા આત્મા છે ત્યા સુધી ઇશ્વરનુ સપૂર્ણ જ્ઞાન હોતુ નથી. દેહ પડયે અજ્ઞાનનુ આવરણ દૂર થાય છે. મુક્તિઓના ભિન્ન ભિન્ન સમયે કલ્પાયલા ભિન્ન ભિન્ન સ્વરૂપના વિમર્શનમા લક્ષમા ગખવું જોઇએ કે વિચાર કાલે કરીને પ્રવૃદ્ધ થાય છે. સર્વ વિચાર એક દિવસમા કે એક જમાનામા પર્યાપ્ત રીતે થઈ જતા નથી. હાલ જે વિચાર સત્ય જણાય છે તે સર્વ તેવા જ પૂર્ણરૂપમા આપણા પૂર્વજોએ કરી મુકયા હતા એમ કહેનારા ભુલી જાય છે કે વિચાર મનુષ્યજાતિમા કાલે કરી બંધાય છે, સુધરે છે, વધે છે અને બદલાય છે. સર્વ સપૂર્ણ વિચાર એક સમયમા થઇ જતા નથી. સાલોકય મુક્તિનો વિચાર એ પ્રમાણે વિચારની બાલ્યાવસ્થાનો

છે. જે સમયે આ દુનિયાનું સુખ તેજ સંપૂર્ણ સુખ એટલે સુધીજ વિચાર થયો હતો, તે સમયમા આવીજ જાતના વૈષયિક સુખો જ્યા કંઇ પણ વિઘ્ન વિના સંપૂર્ણ મળે તે સ્થાન સ્વર્ગલોક એવો વિચાર થયો. તે સમયે આવા દેહ સાથે સ્વર્ગમા સુખ ભોગવવું એજ પરકાલની ઉત્તમ અવસ્થા મનાઇ હતી. ઋગ્વેદના દશમા મંડલમા ૧૪ મુ સૂક્ત યમ વિશે છે તે કોઈના મૃત્યુ વખતે રચેલુ છે અને હજી પણ અગ્નિદાહ વખતે બોલાય છે. એ સૂક્તનો ૯ મો મંત્ર એવો છે કે—

अपेत वीत वि च सर्पतातो

ऽस्मा एतं पितरो लोकमक्रन् ।

अहोभिरद्भिरक्तुभिर्व्यक्तं

यमो ददात्यवसानमस्मै ॥

"હે પિશાચાદિ ભૂતો! અહીંથી જાઓ, જતા રહો, ખસી જાઓ કેમકે પ્રેતને સારૂ તો પિતૃઓએ સ્થાન તૈયાર કરેલુ છે. તે સ્થાન દિવસોથી અને ચળકતા પાણીથી પ્રકાશિત છે. યમ પ્રેતને આ જગા આપે છે."

સ્વર્ગમા અહીં જેવા તડકાવાળા અને સુંદર પાણીવાળા સ્થાન હશે એવી આ કલ્પના તે સમયના તર્કને અનુસરતી છે. એ સમય પછી આત્માના નિરાકારત્વ વિશે અને તે દશામા મુક્તિ વિશે ઉપનિષદોમા વિચાર ઉત્પન્ન થયા. એ પ્રમાણે જ્ઞાન વધ્યા પછી પુરાણોએ પાછા અધમ વિચાર ફેલાવ્યા. તેમણે પરકાલમા વૈકુંઠના સ્વરૂપ કલ્પ્યા. ઇન્દ્રાદિ દેવોની કલ્પના છોડી અદ્વિતીય બ્રહ્મ વિશે જે તર્ક થયા હતા તે પુરાણકર્તાઓએ મુકી દીધા, અને પાછા દેવો, સ્વર્ગલોક, સ્વર્ગંગા, ઇત્યાદિ કલ્પ્યા. ઈશ્વરનુ ખરેખર નિરંજન, નિરાકાર,

નિર્લેપ, ચિન્મય સ્વરુપ ભૂલી જઈ જાણે કે ઈશ્વર મનુષ્ય જેવા ભોગલિપ્ત હોય અને આ દેહનો ત્યાગ થયા પછી સ્વર્ગમાં પણ મનુષ્યને ભોગલિપ્તજ રાખતા હોય તેમ સ્વર્ગના બાગ, સ્વર્ગની અપ્સરાઓ, સર્વ ઇચ્છા પુરી પાડનારાં વૃક્ષ, કામધેનુ, ગન્ધર્વાદિ ગાયક ઇત્યાદિ મનુષ્યના રાજદરબારની કલ્પના કરી મનુષ્યનાં મન અધમ કર્યાં. એ સર્વ કલ્પના કેવી અયોગ્ય છે તે ગંભીરતાથી ધર્મચિંતન કરનારને જણાયા વિના નહિ રહે. એવી બાલોચિત કલ્પના વિચારવંત પુરુષો હાલ કબુલ રાખી શકે છે તે વાત ધર્મ વિષયમાં પરંપરાથી ચાલી આવેલી અભિમાનવૃત્તિનું દર્શન કરાવે છે. આ દેશના લોક માફક બીજા દેશના લોકોએ પણ એવી કલ્પના કરી છે. મુસલમાન ધર્મમાં સ્વર્ગ કે ફિરદૌસમાં મોજમઝા ને ખાનપાનજ છે. જે વધારે પરાક્રમ કરે તેને ત્યાં વધારે હુરીઓ મળશે એવા વિષયાસક્તિના બોધથી ધર્મ વિપરીત થઇ જાય છે. ક્રિશ્ચનલોકનું 'પેરેડાઇસ' જે એડમ અને ઇવના અપરાધથી ગયું અને ઈસુખ્રિસ્તના આત્મબલિદાનથી પાછું મળ્યું કહ્યું છે તેનું વર્ણન પણ આ સુખ કલ્પનાને અનુસારીજ છે. 'પેરેડાઇસ' તે 'ઇડન'નો બાગ છે. મિલ્ટન તેનું આવું વર્ણન કલ્પે છેઃ

"આ રમ્ય ભૂમિમાં ઈશ્વરે પોતાનો ઘણો વધારે રમ્ય બાગ રચ્યો છે. ફલદ્રુપ જમીનમાંથી તેણે દૃષ્ટિ, ઘ્રાણ, અને સ્વાદ માટે ઉચ્ચતમ જાતિનાં સર્વ વૃક્ષો ઉગાડયાં છે. અને તે સર્વની મધ્યમાં ઉંચું, ભવ્ય, વનસ્પતિરૂપ સુવર્ણના પૂર્ણ વિકસિત અમૃતમય ફલવાળું જીવનવૃક્ષ ઉભું છે. × × × × તે નીલવર્ણ પ્રસ્રવણમાંથી લહરીભંગવાળા ઝરા ચળકતાં મોતી અને સોનાની રેતીપર થઇ ઝુકેલી ઘટા નીચે વાંકાચુંકા ફંટાઇ અમૃતનો પ્રવાહ ચલાવતા હતા; તે ઝરા દરેક છોડને પ્હોંચતા હતા અને ફિરદૌસને યોગ્ય કુસુમોને વર્ધિત કરતા હતા. ×××× આ રીતે આ જગા જાતજાતના દેખાવનું સુખદ વન્યસ્થાન હતું. ત્યાંની ઘટામાંનાં સમૃદ્ધ વૃક્ષોમાંથી સુગંધિ

રસ અને શાન્તિકર નિર્યાસ નિકળતા હતા; બીજાંપર સોનેરી છાલથી ઝળકતાં ફળ રમણીયતાથી ઝુકી રહ્યાં હતાં, × × તે ફળનો સ્વાદ મિષ્ટ અને મધુર હતો." સ્વર્ગમાં ઇન્દ્રિયભોગની આવી કામના કાલિદાસે પણ કરી છે. દુષ્યન્તને ઇન્દ્રને ત્યાં મળેલા સત્કારમાં મ્હોટી વાત આ ગણે છે કે, "સમીપ ઉભેલ જયન્તની મન્દારમાળા પ્હેરવાની અન્તર્ગત પ્રાર્થના જોઇ સ્મિત કરી ઇન્દ્રે છાતીપર ચોળેલા હરિચન્દનના અંકવાળી તે મન્દારમાળા મને પ્હેરાવી." તેમજ મારીચના આશ્રમનું વર્ણન કરતાં એ કવિ કહે છે, કલ્પવૃક્ષવાળા વનમાં આ મુનિઓ પ્રાણની વૃત્તિ પવનથી ચલાવે છે, સુવર્ણમય પદ્મની રેણુથી પીળા થયેલા પાણીમાં ધર્મના અભિષેકની ક્રિયા કરે છે, રત્નશિલાના તલ પર ધ્યાન કરે છે, અને દેવાંગનાની સંનિધિ ઇન્દ્રિયોનો સંયમ કરે છે, તપ કરી જે પદાર્થોની બીજા મુનિઓ કાંક્ષા કરે છે તેમાં આ મુનિઓ તપ કરે છે." તપથી મેળવવાના આ ઇન્દ્રિયસુખની કલ્પનાપરથી સ્વર્ગસુખ કેવું કલ્પાયું હતું તે સમજાય છે. વિચાર કરીશું તો સહજ જણાશે કે એ કલ્પના પરકાલની ઉચ્ચસ્થિતિના પૂર્ણ ચિંતન વિનાજ થયેલી છે. દેહનો નાશ થયા પછી દેહના સુખોનો અવકાશજ નથી. આત્માનું પરમ સુખ ઇન્દ્રિયભોગમાં નથી, પણ સત્યજ્ઞાન અને પૂર્ણશુદ્ધિની ભાવના સફલ કરી સર્વત્ર પરમપવિત્ર ઇશ્વરની કૃપા અનુભવતાં થતા સંતોષમાં છે. એ સંતોષ ચૈતન્યનો અનુભવ છે. જડ પદાર્થોનો તેમાં કંઇ સંબંધ નથી. વિદેહ આત્માને દેહના ભોગ થતાજ નથી. આ પરથી જણાશે કે ઉપરની કલ્પનામાં કહેલા સુખ આત્માની પરમ કલ્યાણમયી દશાનાં ઇશ્વર સંનિધિનાં સુખ નથી. તે માત્ર ગૌણ વિચારનું પરિણામ છે. ઉપર જે કર્મનો મત કહ્યો તેની જોડે આ સાલોક્ય મુક્તિના મતને સંબંધ નથી, કેમકે કર્મનાશના મતમાં ઇન્દ્રિયનાં સુખને અનિષ્ટ અને બન્ધનકારક ગણ્યાં છે. પૂર્વે થઇ ગયેલા વિરોધી કે અવિરોધી સર્વ મત ન સ્વીકારતાં ધર્માભિમાન ખંડિત થાય છે. એ

બુદ્ધિથી આ બન્ને મતનો સ્વીકાર કરવાનો પ્રયત્ન થયો છે. સાલોકય મુકિતનો ખુલાસો આવી બુદ્ધિવાળા જનો એમ આપે છે કે કર્મથી મુકત થતા પ્હેલા, દરેક જન્મનો અંત થયા પછી કર્માનુસાર સ્વર્ગ કે નરક મળે છે, અને ત્યાના ભોગ પુરા થયા પછી આત્મા ફરી જન્મ પામે છે. માટે જન્મ પરંપરા ચાલે ત્યાં સુધી આવાં સુખ દુઃખ મળે અને તે પછી કર્મથી મુકિત થઇ બ્રહ્મત્વ પ્રાપ્ત થાય. આ વિરોધ શમનની નિષ્ફળતા બીજે પ્રસંગે દર્શાવવામાં આવી છે. અહીં એટલુજ કહીશું કે 'સાલોકય મુકિત' પદમાનો 'મુકિત' શબ્દ જ દર્શાવે છે કે કર્મ અને ઇચ્છાના નાશથી થતી મુકિતનો તર્ક તેમાં નથી, અને સ્વર્ગમાના ઇન્દ્રિય સુખને જ છેવટનું પરમ સુખ, મુકિત માનેલી છે. તેથી એ બે મતનો સાથે સ્વીકાર થઇ શકે તેમ નથી.

સાલોકય મુકિતના મતમા સ્વર્ગમાં દેહ સાથે જઇ સુખ ભોગવવાની કલ્પના છે. તે કલ્પનાની ઉત્પત્તિને વખતે આ લોકનાં શરીર-સુખની કિમત હલકી ગણાતી નહિં હોય એ સ્પષ્ટ છે. આ તર્કમા શરીરસુખ એ આત્માનું પરમસુખ નથી એટલા જ સુધારાની જરૂર છે. પણ બુદ્ધદેવે તો એથી અગાડી વધી સુખમાત્રનો તિરસ્કાર કર્યો, સુખની ઇચ્છાને ત્યાજ્ય ગણી, નિરિચ્છામા પરમ દશા માની, અને અસ્તિત્વના સર્વશઃ નાશમા પરમ કલ્યાણ છે એમ બોધ કર્યો. આ નિર્વાણનો મત છે. સર્વના નાશમા કલ્યાણ શુ, કલ્યાણ હોય તો તે ભોગવનાર કોણ એ ચિંતન કરતાં જણાશે કે શૂન્યકારમા પણ શૂન્ય જાણનાર કે અનુભવનાર વિનાની અને તે જાણવાની કે અનુભવવાની શક્તિ વિનાની દશા હોઈ શકતીજ નથી; અસ્તિત્વના નિયમોથી એ કલ્પના વિરુદ્ધ છે અને હોયજ નહિં તેનીજ વાત કરે છે. જીંદગાની અપ્રિય કરી નાખી ઉદાસીનતા પ્રાપ્ત કર્યાથી આલોકનાં કે હવે પછીનાં કર્તવ્યનો વિચાર તર્તજ થાય છે. એવી સ્થિતિ અનિષ્ટ છે. આત્માનો પ્રયત્ન સ્વનાશ માટે હોવો ન જોઈએ. બ્યારી રહી કર્તવ્ય, જ્ઞાન અને શુદ્ધિ પર્યાપ્ત કરવામાં જ તેના અસ્તિત્વની સફળતા છે.

અસ્તિત્વને નષ્ટ કરવામાં અસ્તિત્વની સફળતા હોઈ શકે નહિ.

ઈશ્વર સૃષ્ટિનો કર્તા છે, તેથી સૃષ્ટ માત્રથી તે ઘણો ચઢિયાતો છે. માટે સારૂપ્ય મુક્તિનો વિચાર કેવળ અયોગ્ય છે. ઈશ્વર સમાન રૂપ ધરવાની ઇચ્છા એ જ જીવાત્માની ધૃષ્ટતા છે, અને પોતાના અલ્પ જ્ઞાન, અલ્પ શક્તિ અને સૃષ્ટત્વના અજ્ઞાનથી જ તે થાય છે. જીવાત્મા ઈશ્વરથી ઉતરતો છે અને ઉતરતો રહેશે. ઈશ્વરની રચના અને ઇચ્છા જ એવી જણાય છે. શા માટે ઈશ્વરે સર્વ સૃષ્ટ તત્ત્વોને પોતાના સમાન કરવાની ઇચ્છા ન કરી એ પ્રશ્ન નિરર્થક છે; બુદ્ધિવ્યાપારને કુંઠિત કરી નિષ્ફળ થતો જોવાના ખેલ જ એવા પ્રશ્ન ઊભા કરે છે. એ અજ્ઞાત વિષય છે. આપણે તે જાણી શકતા નથી. પરંતુ ઈશ્વરે આપણને જેવા બનાવ્યા છે તેવી અવસ્થામા આપણને અસંતોષ નથી એ તો મનુષ્ય માત્રનો અનુભવ છે. ઈશ્વરનું સ્વામીપણુ સ્વીકારી ઈશ્વરના સેવક થઇ રહેવું એ જ ભાવના મનુષ્યના હૃદયમાં છે, એ જ સર્વની ઇચ્છા છે, એટલી જ સર્વની શક્તિ છે.

સાયુજ્ય મુક્તિના વિચારના મૂલભૂત અભેદવાદની ભ્રાન્તિ ઉપર દર્શાવી છે. મનુષ્ય બ્રહ્મ નથી, બ્રહ્મ થઇ શકતો નથી, બ્રહ્મ થવાની તેનામા શક્તિ નથી; મનુષ્ય વિકારલિપ્ત છે, બ્રહ્મ નિર્વિકાર નિર્લેપ છે; એ ઈશ્વર એ મનુષ્યથી ભિન્ન હોયા વિના તેનું અસ્તિત્વ હોઇ શકે નહિ, તેનો મહિમા હોઈ શકે નહિ; એ લક્ષમાં લેતા જણાશે કે અભેદવાદી વેદાન્તી નાસ્તિક જ છે. હું બ્રહ્મ છું એમ કહી તે પોતાના અને બ્રહ્મના બન્નેના અસ્તિત્વની વાતને અર્થશૂન્ય કરે છે. આખા વિશ્વમાં અભિન્ન એક અસ્તિત્વની કલ્પના અસ્તિત્વભાવને અને અભાવને સરખા કરી નાખે છે. એવી કલ્પના આત્માની અને વિશ્વની ઘાતક છે. એવી દશામાં એવી દશા જાણવાનાં સાધન જ ન હોય, જાણનાર કે જણાવનાર કોઇ હોય જ નહિ. એવી અજ્ઞાનની, અભાવની અવસ્થાને ઉચ્ચાવસ્થા કે મોક્ષાવસ્થા કહેવાથી

જ્ઞાનના, સત્, ચિત્ અને આનંદના, મોક્ષના પરમ સ્વરૂપનો તિરસ્કાર જ થાય છે. એને મુક્તિ કહેવી એ મુક્તિશબ્દનુ હાસ્ય કરવા સરખું છે. મુક્ત થનાર જ કોઈ રહ્યું નહિં ત્યા મુક્તિ શાની અને અનુભવનાર કોણ? માટે સાયુજ્ય મુક્તિનો મત કેવળ ભ્રાન્તિપૂર્ણ છે. મનુષ્ય મનુષ્ય હોય તો તે કદિ બ્રહ્મ થઇ શકે નહિં, અને મનુષ્ય બ્રહ્મ હોય તો તે કદિ મનુષ્ય થઇ શકે નહિં.

સાયુજ્યમુક્તિ વિશે કઈ વિશેષ કહેવાની જરૂર નથી સામીપ્ય મુક્તિમા અન્તર્ભૂત છે તેટલે અંશે તે વિચાર સત્ય છે.

સામીપ્ય મુક્તિ એ જ ખરી મુક્તિ છે. જે ઇશ્વરે આત્માને સર્જાવ્યો, તેનામા ધર્મની અને ભક્તિની વાસનાઓ મુકી, અને તે વાસનાઓ સફળ કરવાની યોગ્યતા સંપાદન કરવા કર્તવ્ય આપી આત્માને અહીં મોકલ્યો, તે ઇશ્વરે હૃદયમા પ્રગટાવેલા અન્તર્દીપના પ્રકાશને અનુસરી કર્તવ્ય કર્મ કરી, ઇશ્વરની સંનિધિમા જઇ તેને પ્રિય એવી શુદ્ધિ સાથે ત્યા વસી રહેવુ, એ જ આત્માની પરમાવસ્થા છે, એ જ તેનું પરમ કલ્યાણ છે, એ જ તેની મુક્તિ છે. તે અવસ્થામા દુઃખ કે પાપ તેને કદિ બાધા કરતુ નથી. આ દેહમા છતા મનુષ્યને અજ્ઞાનનું આવરણ છે, તેનો નાશ થયા પછી ઇશ્વરસ્વરૂપ પૂર્ણતાથી પ્રકટ થતા ઇશ્વરની કૃપાછાયામા રહેવાની યોગ્યતા ન હોય એ આત્માને પરમ કલેશનું, નરકયન્ત્રણાનુ કારણ થાય. તેથી ઇશ્વર સમીપ જતા તરત તેના પ્રસાદને યોગ્ય હોવા સારૂ આત્માને આ જીવનમા શુદ્ધ થવુ આવશ્યક છે પશ્ચાત્તાપનો દંડ ભોગવી, પાપિતા દૂર કરી, કર્તવ્યકૃતિથી જીવનહેતુ સફળ કરીને આત્મા એ દશા પ્રાપ્ત કરી શકે છે. ઇશ્વરે આત્મામા મુકેલી ભાવના મનુષ્ય માત્રને એવા પ્રયત્નમા જ પ્રવૃત્ત કરે છે, ઇશ્વરના સેવકને ઇશ્વરપ્રસાદ એ જ પરમસુખ છે, અને તે પરમ સુખ ઇશ્વરની સામીપ્યમા તેની આજ્ઞાને અનુકૂલ થયેલા હોવામા છે એ સામીપ્યમા આત્મા સજ્જ્ઞાન, સદિચ્છા, સદ્વૃત્તિ અને સદ્ગુણથી યુક્ત થઈ સેવકભાવ કૃતાર્થ કરે છે. ઇશ્વર

તરફનો એ સેવકભાવ મનુષ્યજાતિમા સ્વભાવથી સ્થપાયેલો છે એજ તેનુ અસ્તિત્વ દર્શાવે છે, પોતાથી મોટા પ્રભુ સર્વ પ્રજાઓએ સર્વ કાળમા માન્યો છે. તેથી, અજ્ઞાનનુ આવરણ દૂર કરી સેવ્ય પ્રભુની સનિધિ થઇ તેની કૃપાનુ સુખ નિરતરનુ અનુભવવુ એ જ અજ્ઞાનથી, દુઃખથી, પાપથી મુક્તિ છે. એ અવસ્થામાથી કદિ ભ્રશ કે પાત થતો જ નથી વિકારજાલમા ફસાયલા અને વિકારોથી છુટવાના પ્રયત્ન કરતા આત્માને સત્ અસત્મા ક્રમણ કરવુ પડે છે, પણ મુક્ત અવસ્થામા એ વિગ્રહથી છુટાય છે, એ અવસ્થા એવી છે કે,–

"જ્યહા પ્હોચી પાછા વળવુ નહિં કોને કદિ ફરી."

એ મોક્ષાવસ્થા કઈ ગૂઢ અવસ્થા નથી. ત્યા પણ જ્ઞાનધારણનો, સદ્ગુણધારણનો, સદ્વૃત્તિધારણનો પ્રયત્ન છે, ત્યા પણ સુખ અનુભવવાનો પ્રયત્ન છે, ત્યા પણ ઉત્કર્ષનો પ્રયત્ન છે.

જેઓ શરીરના અત સુધી પાપિતા દૂર કરી શકયા નથી તેમને અનંતકાલ સુધી કલેશની યંત્રણા છે એમ નથી, તેમને પણ પશ્ચાત્તાપ કરી, પાપિતા દૂર કરી, વિશુદ્ધિ મેળવી, ઇશ્વરકૃપા સંપાદન કરવાનો અવકાશ છે. એ અવકાશ માટે દેહધારણની જરૂર નથી. કેમ કે, વિશુદ્ધિની ક્રિયા ચૈતન્યમય આત્માની છે અને આત્મા તે ચૈતન્ય વ્યાપારથી કરી શકે છે. પણ જેઓએ શરીરના અત સુધી પણ, ઇશ્વરકૃપા સપાદન કરેલી નથી હોતી તેમને દેહથી થયેલા અજ્ઞાનનું આવરણ દૂર થતા ઇશ્વરની દૃષ્ટિમા પોતાને અપરાધી, ઇશ્વરકૃપાને અપાત્ર જાણી અસહ્ય કષ્ટ વેઠવાનું છે. એ કષ્ટથી બચવા, અને દેહાન્તે ઇશ્વરની પવિત્રતાને અનુકૂલ હોઈ ઇશ્વર પાસે જવુ એ જે ઇશ્વરાજ્ઞા હૃદયમા સ્થપાયેલી છે તેને અનુસરવા મનુષ્યમાત્ર ઇશ્વરકૃપા સપાદન કરવાનો પ્રયત્ન કરે છે અને મુક્તિ માટે પારો પ્રયાસ કરે છે. તે પ્રયાસ સફલ થાઓ.

અમૃતત્વનો લાભ.*

(પ્રાર્થના સમાજમાં અપાયલો ઉપદેશ.)

ॐ सत्यं ज्ञानमनंतं ब्रह्म आनंदरूपममृतं यद्विभाति शांतं शिवमद्वितीयं शुद्धमपापविद्धम्।

પરમાત્મન્ ! તું સત્ય સ્વરૂપ છે, જ્ઞાન સ્વરૂપ છે, અનંતરૂપ છે, આનંદરૂપ છે, અમૃતરૂપ છે, તું પ્રકાશી રહ્યો છે, તું શાંત, મંગલમય, અદ્વિતીય છે, શુદ્ધ, અપાપવિદ્ધ છે. તારા સ્વરૂપનોજ આ સર્વ મહિમા વિસ્તરી રહ્યો છે. તારા સામર્થ્યથી બ્રહ્માંડ ફેલાઇ રહ્યું છે. તારી શક્તિથી સૂર્ય, ચંદ્ર, નક્ષત્ર, તારા પ્રકાશી રહ્યા છે. તારી અનંતામાં દિક્કાલ વ્યાપ્ત થઈ રહ્યાં છે. તારી કૃપાછાયામાં અમે જીવાત્મા વસી રહ્યા છીએ. આદિ મધ્યાવસાનમાં તુંજ છે. તારી પાસેથી આવ્યા છીએ, તારી પાસે આવવાના છીએ. **एषास्य परमागतिरेषास्य परमा संपत् एषोऽस्य परमोलोक एषोऽस्य परमानंदः।** જગત્ પિતા ! તુંજ અમારૂં સર્વસ્વ છે, સંપત્તિ તું છે, આનંદ તું છે. તો એ પ્રભો ! કેટલી બધી વાર અમે આ પરમ સંપત્તિ મૂલ, આ પરમાનંદ સ્થાન તજી ગયા છીએ ! કેટલી બધી વાર ભ્રમિત થઈ આડે માર્ગે ચઢી ગયા છીએ ! કેટલી બધી વાર જગજ્જનનીને જગત્ પિતાને ભૂલી ગયા છીએ ? પણ કૃપાનિધાન તું તારી સમીપ અમને પાછા લાવવાને સમર્થ છે. તું ભક્તવત્સલ છે, તું પતિત પાવન છે. પ્રભો ! અમે આ મૃત્યલોકમાં છીએ. તારા તેજોમય સાનિધ્યમાં નિરંતર વાસ કરવાનો અહીં અમારો અધિકાર નથી. તોપણ હે દયામય પિતા ! એક ક્ષણભર તારૂં દર્શન કરાવ, એક પળવાર તારા સાનિધ્યમાં ખેંચી લે, એક ક્ષણવાર તારા સ્મિતનું પાન કરાવ કે ચિરપરિતાપિત તૃષિત અમારા આત્માને શાંતિ થાય. **शांति शांतिः शांतिः।**

---

* 'જ્ઞાનસુધા' માસિકના ૧૮૯૫ ના માર્ચ-એપ્રિલના અંકમાં પ્રકટ થયેલ.

બ્રહ્મપરાયણ યાજ્ઞવલ્કય ઋષિ સંસારાશ્રમ છોડવાને સમયે જ્યારે પોતાની બ્રહ્મવાદિની પત્ની મૈત્રેયીએ પોતાના ધન અને પોતાની સંપત્તિનો વિભાગ કરવાના હતા, ત્યારે મૈત્રેયીએ તેમને પૂછ્યુ કે હે સ્વામિન્ જો આખી પૃથિવી વિત્તથી પૂર્ણ હોય તો તેથી મને અમૃત લાભ થશે કે નહિ? नेति होवाच याज्ञवल्क्य यथैव उपकरणवताम् जीवितं तथैव ते जीवितं स्यात् ॥ યાજ્ઞવલ્કય બોલ્યા, નહિ થાય, માલમતા લઇને જેવુ ભસારી માણસનુ જીવિત વ્યતીત થાય છે, તેવુ તારૂ થશે. अमृतस्य तु नाशास्ति वित्तेन । नह्यध्रुवैः प्राप्यते हि ध्रुव तत् । વિત્ત વડે અમૃતની આશા તો છેજ નહિ, તે ધ્રુવ છે અને અધ્રુવ વસ્તુઓથી મળતુ નથી. આ સાભળી મૈત્રેયીએ કહ્યુ કે येनाहं नामृता स्यां किमहं तेन कुर्याम् । જે દ્વારા હું અમત ન થાઉં, મુક્ત ન થાઉં, ઇશ્વરને ન મેળવુ, તેને લઇને શુ કરૂ?

આ કથાનું તાત્પર્ય એ છે કે સંસારના સુખોપભોગના સાધન અમૃતત્વના લાભ માટે કામના નથી. વિત્ત, ઉપકરણ, સંપત્તિ, એ સંસારમા અનેક પ્રકારે ઉપયોગી છે, અનેક પ્રકારના સુખ એ વડે મેળવી શકાય છે, અનેક પ્રકારના વૈભવની પ્રાપ્તિના એ સાધન છે, પણ, અમૃતત્વની પ્રાપ્તિ એ વડે થઈ શકતી નથી. અમૃતત્વનો લાભ સંપાદન કરવા, મુક્તિ પ્રાપ્ત કરવી, ઇશ્વર સાનિધ્ય મેળવવુ, એ તો જરૂરનુ છે, એ તો મેળવવુજ જોઈએ, એ મેળવવુ એ આત્માનો ધર્મ છે, કર્તવ્ય છે એ સિદ્ધિ આ જીવિતમા કરવાની છે, અને જીવિત થોડા વખતનુ છે, ક્ષણિક છે માટે આ જીવિત ચાલે ત્યાસુધી અમૃતત્વ એજ પ્રધાન ઉદ્દેશ કરવાનો છે અમૃતત્વના લાભની અવગણના કરી તેના ઉપાય ન યોજવા, તેના સાધન ન મેળવવા એ મૂર્ખાઇ છે, આત્મઘાતકતા છે અમૃતત્વનો લાભ મેળવવા સર્વ રીતે યોગ્યતા સંપાદન કરવી એજ આત્માનુ કર્તવ્ય છે આ જીવિતનો અત આવ્યા પછી એ અમૃતત્વજ નિરંતર

અમૃતત્વનો લાભ.*

(પ્રાર્થના સમાજમાં અપાયલો ઉપદેશ.

ॐ सत्यं ज्ञानमनंतं ब्रह्म आनंदरूपममृतं यद्
शांतं शिवमद्वितीयं शुद्धमपापविद्धम्।

પરમાત્મન્! તું સત્ય સ્વરૂપ છે, જ્ઞાન સ્વરૂપ છે, અન છે, આનંદરૂપ છે, અમૃતરૂપ છે, તું પ્રકાશી રહ્યો છે, તું શ. મંગલમય, અદ્વિતીય છે, શુદ્ધ, અપાપવિદ્ધ છે. તારા સ્વરૂપનોજ આ સર્વ મહિમા વિસ્તરી રહ્યો છે. તારા સામર્થ્યથી બ્રહ્માંડ ફેલાઇ રહ્યું છે. તારી શકિતથી સૂર્ય, ચંદ્ર, નક્ષત્ર, તારા પ્રકાશી રહ્યા છે. તારી અનંતામાં દિક્કાલ વ્યાપ્ત થઈ રહ્યાં છે. તારી કૃપાછાયામાં અમે જીવાત્મા વસી રહ્યા છીએ. આદિ મધ્યાન્તસ્થાનમાં તુંજ છે. તારી પાસેથી આવ્યા છીએ, તારી પાસે આવવાના છીએ. **एषास्य परमागतिरेषास्य परमा संपत् एषोऽस्य परमोलोक एषोऽस्य परमानंदः।** જગત્ પિતા! તુંજ અમારૂં સર્વસ્વ છે, સંપત્તિ તું છે, આનંદ તું છે. તો એ પ્રભો! કેટલી બધી વાર અમે આ પરમ સંપત્તિ મૂલ, આ પરમાનંદ સ્થાન તજી ગયા છીએ! કેટલી બધી વાર ભ્રમંત થઈ આડે માર્ગે ચઢી ગયા છીએ! કેટલી બધી વાર જગજ્જનનીને જગત્ પિતાને ભૂલી ગયા છીએ? પણ કૃપાનિધાન તું તારી સમીપ અમને પાછા લાવવાને સમર્થ છે. તું ભકતવત્સલ છે, તું પતિત પાવન છે. પ્રભો! અમે આ મૃત્યલોકમાં છીએ. તારા તેજોમય સાંનિધ્યમાં નિરંતર વાસ કરવાનો અહીં અમારો અધિકાર નથી. તોપણ હે દયામય પિતા! એક ક્ષણભર તારૂં દર્શન કરાવ, એક પળવાર તારા સાનિધ્યમા ખેંચી લે, એક ક્ષણવાર તારા સ્મિતનું પાન કરાવ કે ચિરપરિતાપિન તૃષિત અમારા આત્માને શાંતિ થાય. **शांतिः शांतिः शांतिः।**

* 'જ્ઞાનસુધા' માસિકના ૧૮૯૫ ના માર્ચ–એપ્રિલના અંકમાં પ્રકટ થયેલ.

બ્રહ્મપરાયણ યાજ્ઞવલ્કય ઋષિ સંસારાશ્રમ છોડવાને સમયે જ્યારે પોતાની બ્રહ્મવાદિની પત્ની મૈત્રેયીએ પોતાના ધન અને પોતાની સંપત્તિનો વિભાગ કરવાના હતા, ત્યારે મૈત્રેયીએ તેમને પૂછ્યું કે હે સ્વામિન્ જો આખી પૃથિવી વિત્તથી પૂર્ણ હોય તો તેથી મને અમૃત લાભ થશે કે નહિ ? **नेति होवाच याज्ञवल्क्यः यथैव उपकरणवताम् जीवितं तथैव ते जीवितं स्यात्** ॥ યાજ્ઞવલ્કય બોલ્યા, નહિ થાય, માલમતા લઇને જેવું સંસારી માણસનું જીવિત વ્યતીત થાય છે, તેવું તારૂં થશે. **अमृतस्य तु नाशास्ति वित्तेन । नह्यध्रुवैः प्राप्यते हि ध्रुवं तत्** । વિત્ત વડે અમૃતની આશા તો છેજ નહિં, તે ધ્રુવ છે અને અધ્રુવ વસ્તુઓથી મળતું નથી. આ સાંભળી મૈત્રેયીએ કહ્યું કે **येनाहं नामृता स्यां किमहं तेन कुर्याम्** । જે દ્વારા હું અમૃત ન થાઉં, મુકત ન થાઉં, ઇશ્વરને ન મેળવું, તેને લઈને શું કરૂં ?

આ કથાનું તાત્પર્ય એ છે કે સંસારના સુખોપભોગનાં સાધન અમૃતત્વના લાભ માટે કામનાં નથી. વિત્ત, ઉપકરણ, સંપત્તિ, એ સંસારમાં અનેક પ્રકારે ઉપયોગી છે, અનેક પ્રકારનાં સુખ એ વડે મેળવી શકાય છે, અનેક પ્રકારના વૈભવની પ્રાપ્તિના એ સાધન છે, પણ, અમૃતત્વની પ્રાપ્તિ એ વડે થઈ શકતી નથી. અમૃતત્વનો લાભ સંપાદન કરવા, મુક્તિ પ્રાપ્ત કરવી, ઇશ્વર સાનિધ્ય મેળવવું, એ તો જરૂરનું છે; એ તો મેળવવુંજ જોઈએ, એ મેળવવું એ આત્માનો ધર્મ છે, કર્તવ્ય છે. એ સિદ્ધિ આ જીવિતમાં કરવાની છે, અને જીવિત થોડા વખતનું છે, ક્ષણિક છે. માટે આ જીવિત ચાલે ત્યાંસુધી અમૃતત્વ એજ પ્રધાન ઉદ્દેશ કરવાનો છે. અમૃતત્વના લાભની અવગણના કરી તેના ઉપાય ન યોજવા, તેનાં સાધન ન મેળવવાં એ મૂર્ખાઇ છે, આત્મઘાતકતા છે. અમૃતત્વનો લાભ મેળવવા સર્વ રીતે યોગ્યતા સંપાદન કરવી એજ આત્માનું કર્તવ્ય છે. આ જીવિતનો અંત આવ્યા પછી એ અમૃતત્વજ નિરંતર,

સુખનુ સાધન થવાનુ છે, એ સુખનો અંત નથી. એવા અનંતસુખને ભુલી જઇ તેના માર્ગમા પ્રવૃત્ત ન થતા અહીંનું જીવિત જે થોડા સમયનુ છે તેનાજ સુખમા લુબ્ધ થઇ જવું, તે માટેજ સર્વ પ્રયત્ન કરવા, ચિરકાળની અવસ્થાની વિસ્મૃતિ કરવી અને ક્ષણિક અવસ્થામાજ સર્વસ્વ ગણવુ એના જેવી મૂર્ખતા બીજી શી હોય ? સંસારના સુખનો ત્યાગ કરવો એ આ વચનોનુ તાત્પર્ય નથી. ઇશ્વિરે મનુષ્યને સંસારમા કર્તવ્ય કરવા સારૂ મોકલ્યો છે. તે કર્તવ્ય જોડે સુખ છે અને દુઃખ પણ છે. અને તે બન્નેના ભોગ સાથેજ કર્તવ્ય કરવાના છે, સુખને અભોગ્ય ગણી અથવા દુઃખને અસહ્ય ગણી કર્તવ્ય મૂકી દેવાના નથી. સંસારનો ત્યાગ કરતા કર્તવ્યનો ત્યાગ થાય છે અને જન્મ આપવાનુ ઇશ્વિરનું પ્રયોજન વિફળ જાય છે, કર્તવ્યકરણની ઇશ્વિરાજ્ઞાનું ઉલ્લંઘન થાય છે. સંસારનું સુખ જાતેજ કર્તવ્યનું વિરોધી નથી. ધર્મને અનુકૂલ હોય તેવા સુખમા રહી કર્તવ્ય કરી આત્માનું શ્રેય કરવું એ ઇશ્વરાજ્ઞા જણાય છે. સંસારના કર્મ તો કરવા જ જોઇએ. કર્મ કરવામા આત્મહિતને હાનિ નથી પણ લાભજ છે. માત્ર તે સત્કર્મ હોવા જોઇએ, અને અન્ત્ય ઉદ્દેશ ચિત્ત આગળથી ખસી જવો ન જોઇએ. ભગવદ્‌ગીતામા કૃષ્ણ કહે છેઃ

योगस्थः कुरु कर्माणि संगं त्यक्त्वा धनंजय।
सिद्ध्य सिद्ध्योः समो भूत्वा समत्वं योग उच्यते॥

અર્જુન ! તું યોગમા રહીને કર્મ કર, કર્મમા આસક્ત ન થઇ જઇશ અને કર્મથી ફ્લની સિદ્ધિ થાય કે અસિદ્ધિ થાય તેમા સમભાવ રાખજે, એ સમત્વ તે જ યોગ છે.

ધારેલુ ફ્લ થાય કે ન થાય પણ મનુષ્યે કર્તવ્ય તો કરવાજ જોઈએ. કર્તવ્ય કર્મ કરતા બધ પડવાથી કદિ પણ લાભ નથી. કર્તવ્ય–કર્મ કર્યા જવું એજ યોગ છે. કર્તવ્ય ત્યાગ એ યોગ નથી, કર્મ બધ થાય એ મોક્ષનુ સાધન નથી, योग कर्मसु कौशलम्। કર્મ કરવામા કૌશલ, સત્કર્મ કરવાની શક્તિ એજ યોગ છે. આ

કર્તવ્ય કૃતિ મનુષ્યના શ્રેય માટે એટલી બધી આવશ્યક છે કે ભગવદ્‌ગીતામા કૃષ્ણ કહે છે તેમ સંન્યાસ એ તેનાથી કંઈ જુદી વસ્તુજ નથી, અને હોય તો તેનુ મહત્વ નથી. **ज्ञेयः स नित्य संन्यासी यो न द्वेष्टि न कांक्षति।** તેને જ નિત્યનો સંન્યાસી જાણવો કે જે કર્તવ્ય કર્યો જાય અને માત્ર સંસારમા કોઈનો દ્વેષ ન કરે તથા આકાક્ષામા મગ્ન ન થઈ જાય. દ્વેષ અને લુબ્ધતા એ બેનો જ સંન્યાસ કરવાનો છે. સંસારનો અને તે સાથે કર્તવ્યનો સન્યાસ કરવાનો નથી. સંસારમા રહ્યા છતા લુબ્ધતા ન હોવી જોઇએ. આ ઉપદેશ વચનમા રહેલો દેખાય છે તેવો મહત્વહીન નથી. સંસારમા લુબ્ધ ન થવુ, તલ્લીન ન થવુ એ સહેલુ નથી. તેમ સ્વાર્થ અને અભિમાનની જાળમા દ્વેષની વૃત્તિને અટકાવવી એ પણ સ્હેલું નથી. ત્યારે આકાક્ષા અને દ્વેષ એ સન્યાસના બે વિષયમાથી પ્રથમ આકાક્ષા વિશે વિચાર કરીએ. આકાક્ષા એટલે ઉપર કહ્યું તેમ સસારલુબ્ધતા, સસારનેજ મહત્વ આપવુ, અમૃતત્વની અવગણના કરવી, અમૃતત્વ મેળવવાના ઉપાય ન લેવા તે. દુનિયાનો ઘણો ભાગ અમૃતત્વનો ઉપાય જે ધર્મ તેને કેવળ ભૂલીજ જાય છે એમ નથી અમુક પ્રકારે ધર્મનિષ્ઠતાનો પ્રયત્ન તો ઘણા ખરા કરે છેજ. પણ તેઓ વિત્તને એટલુ પ્રાધાન્ય આપે છે અને ધર્મને એટલો ગૌણ ગણે છે કે તેઓ સંસારલુબ્ધજ બનીને રહે છે. જ્યા વિત્ત અને ધર્મ બેનો વિરોધ આવે ત્યા વિત્તનો પક્ષ કરનારા કેટલા બધા જોવામા આવે છે? એષણાઓથી દૂર રહેવુ એ ઉપદેશનો ઘડી ઘડી ઘોષ થતા છતા બીજી એષણાઓ સાથે આ વિત્તૈષણાનો કેટલો બધો પ્રસાર જોવામા આવે છે? આ એષણા કેટલા બધાને વિમાર્ગે દોરી ગઈ છે? વિત્તૈષણાથી કેટલા બધાની અપકીર્તિ થઇ છે? કેટલા કેટલા માટે સાભળ્યુ છે કે તે ગમે તેવા જ્ઞાની ગમે તેવા ડાહ્યા છતા પૈસાને લીધે પાપમા પડયા? કેટલા કેટલા માટે સાભળીએ છીએ કે તે ગમે તેવી ધર્મનિષ્ઠતાનો આડબરવાળા છતા જ્યા વિત્તલાભની વાત હોય ત્યા તેઓ અવિશ્વાસ્ય

છે, ત્યા તેમની મ્હોટાઈ પર કશો આધાર રાખી શકાતો નથી? વિત્તના રક્ષણ માટે કેટલી બધી સાવચેતી રાખવી પડે છે? વ્યવહારમા સામાને વિત્તપ્રાપ્તિનો અવકાશ હોય ત્યાં કેટલા બધા સાવધાન થવું પડે છે? ખાતર પાડનારા અને વેપારમા દગો કરનારા વિત્ત ખાતર કેટલો જોરજુલમ, કેટલી છળના કરે છે? લુબ્ધ થનારને વિત્ત કેવા ભ્રમિત કરી નાખે છે? વિત્તલુબ્ધતા સ્નેહનો અને બન્ધુવિશ્વાસનો કેટલો બધો નાશ કરે છે? સંકોચવૃત્તિ ઉત્પન્ન કરી ભ્રાતૃભાવમા કેટલી બધી હાનિ કરે છે? અમૃતત્વની અવગણનાથીજ આ પરિણામ થાય છે. વિત્તની અને અમૃતત્વની પરસ્પર તુલના કરી એના વિરોધમાં કયું અપેક્ષ્ય છે તે ચિત્તમાં ન ધર્યાથીજ આવી અનિષ્ટ વૃત્તિ પ્રસરે છે. અમૃતત્વની કિમ્મત નથી સમજતા તેજ આમ કરે છે. તેની કિમ્મત સમજતા છતા અવગણના કરનારા ઘણા છે. તેઓ દીપ લઇ કૂપમાં પડનારા છે, જ્ઞાન છતા દુર્વાસનાનને-લુબ્ધતાને વશ થનારા છે. તેઓ વિચારને આચરણના મૂળ સુધી અન્તરવૃત્તિ સુધી પ્હોંચવા દેતા નથી, અને દુર્વિકારના દાસ બની રહે છે. આ માટે જ ઉપકરણને અમૃતત્વ માટે નિરપયોગી ગણ્યા છે. અર્થાત્ તેઓનો આવો દુરુપયોગ કે તેઓ માટેની આવી દુરિચ્છા અનિષ્ટ છે. તેમાં લુબ્ધતા ન થાય, તેનું દાસત્વ ન થાય એટલીજ સંભાળ રાખવાની છે. તે ત્યાજ્ય નથી, પણ તેઓનું પ્રભુત્વ ન થવું જોઈએ. આ પ્રભુત્વ ન થવા દેવાનો ઉપદેશ મહાત્મા ઇસુખ્રિસ્તે sermon on the mount (ગિરિપરથી કરેલો ઉપદેશ) નામના અનુપમ વ્યાખ્યાનમાં બહુ સારાં પણ સત્યપૂર્ણ વચનોમાં કર્યો છે.

"No man can serve two masters; for either he will hate the one, and love the other; or else he will hold to the one, and despise the other. Ye cannot serve God and Mammon."

"Seek ye first the Kingdom of God, and his righteousness, and all these things shall be added unto you."

"કોઈ પણ માણસ બે સ્વામીની સેવા કરી શકતો નથી. કેમ કે, તે કાં તો તે એકને ધિક્કારશે અને બીજાને ચાહશે, અથવા તો પેલા એકનો સેવક થઇ રહેશે અને બીજાનો તિરસ્કાર કરશે. ઇશ્વર અને લક્ષ્મી બેની સેવા તમે કરી શકો નહિ." "પ્રથમ તમે ઇશ્વરના રાજ્યની અને તેની સાધુતાની શોધમાં રહો; આ બધી વસ્તુઓ (ઉપકરણો) તો તમને આવી મળશે." તાત્પર્ય એ છે કે ઉપકરણોને મુખ્ય ઉદ્દેશ ન કરશો, પણ ઇશ્વરપ્રાપ્તિને મુખ્ય કરજો. કર્તવ્ય કરતાજ યોગ્યતા પ્રમાણે ઉપકરણો પ્રાપ્ત થશે, ધર્મ આચરતાજ સુખ મળશે. સંસારવ્યવહારના કાર્યોમાં પણ ઇશ્વરપ્રીતિ સંપાદન કરવાનો હેતુ મુખ્ય રાખવો ઘટે છે, તેમ કર્યાથી ઉપકરણો અનાયાસે પ્રાપ્ત થયા જતા લાગશે, તેમાં લુબ્ધતા થશે નહિં. વૈભવને મુખ્ય ઉદ્દેશ કરવો એ મૂર્ખાઇ છે, અને તેથી અધમતા થાય છે. ઇશ્વરપ્રાપ્તિને મુખ્ય ઉદ્દેશ કર્યા પછી પણ માત્ર મત ખાતર કરેલી એટલી કબુલત બસ નથી. ઇશ્વર જાણ્યા પછી તેની પ્રીતિની પ્રાપ્તિનો પ્રયત્નો કરવોજ નહિં, અને ઇશ્વર જાણવોજ નહિં એમાં બહુ ફેર નથી. ઇશ્વરપરાયણતાનો ત્યાગ કર્યો, અમૃતત્વનું મુખ્યત્વ સ્વીકાર્યા છતાં આચરણમાં અને વૃત્તિમાં તે પર લક્ષ ન રાખ્યું અને તેનું અનુસરણ દૂર કર્યું તો પછી ઇશ્વરના અસ્તિત્વનું શુષ્ક જ્ઞાન સન્માર્ગે જવામાં સહાયભૂત થતું નથી, અમૃતત્વ પ્રાપ્તિ માટે જરૂરની ઇશ્વરભક્તિમાં તલ્લીનતા થતી નથી. એજ કારણથી આટલું બધું જ્ઞાન છતાં દુનિયામાં આટલું બધું પાપ, આટલો બધો અધર્મ છે, પુણ્યનું કે ધર્મનું જ્ઞાન ઓછું નથી, પણ તેમાં પરાયણતા ઓછી છે. ચોવીસ કલાકમાં ઇશ્વરનું સ્મરણ કેટલી ઓછીવાર કરીએ છીએ, અને તે સ્મરણમાં ખાલી નામ સ્મરણ બાદ કરતાં ભાવસંચલનની

ક્ષણો કેટલી ઓછી હોય છે એ વિચાર કરશું તો ભયાનક સત્ય પ્રત્યક્ષ થશે. આ એક દિવસની ગણતરી આખા જીવનને લાગુ પડશે, અને તે પર કાળની કેટલી ઓછી તૈયારી થાય છે એ સખેદ પ્રતીતિ થશે. આ ઇશ્વરવિમુખતા દૂર કરવા ઘડી ઘડી આજ વાક્યના સ્મરણની જરૂર છે કે **किमहं ते कुर्यां येनाहं नामृता स्याम्** ॥ જેથી અમૃતત્વ ન મળે તેને શું કરવું, તેમાં મગ્ન શા માટે થવું? પચાસ કે સો વર્ષ આ જીવનમાં કાઢ્યા પછી અનંત કાળના વાસ માટે ઇશ્વર પાસે જવું છે ત્યાં શું એમ પૂછાશે કે તમારૂં રાજ્ય કેટલા યોજન હતું, તમારૂં દ્રવ્ય કેટલા કરોડ હતું, તમારા મહેલ કેટલા સુશોભિત હતા, તમારી હવેલી કેટલી ઉંચી હતી, તમારી ડોકમાં હીરાના કંઠા કેટલા રહેતા હતા, તમારી સત્તા કેટલા મનુષ્યો પર હતી? ત્યાં શું વસ્ત્ર, આભૂષણ, વૈભવ, એ સર્વની તુલના થવાની છે? કદિ નહિ. ત્યાં સદ્ગુણની, સદાચરણની, સદ્ધર્મની, સદ્ભક્તિની તુલના થવાની છે. જેમ અહીં વિત્ત તથા વૈભવમાં વધારે તલ્લીનતા ભોગવી હશે તેમ ત્યાં દરિદ્રી સન્તને તુલનામાં વધતા જોઈ વધારે ખેદ થશે. આ વસ્તુસ્થિતિ છે તો જેઓ અમૃતત્વનો ઉપાય નથી લેતા, દિવસમા પા ઘડી પણ ઇશ્વરની ભક્તિ નથી કરતા અને રાત દિવસ મદ, વિત્ત તથા સંસારનું જ મનન તથા મથન કરે છે તે કેવા આત્મશત્રુ છે? તેમનો આત્મા, તેમની બુદ્ધિ, તેમનું જ્ઞાન કેટલાં વ્યર્થ છે? તેમનામા અને જંગલી પ્રજાના મનુષ્યોમાં શો ફેર છે? બન્નેને ધર્મલાભ નથી તો પછી માત્ર કેળવણીથી મળેલું જ્ઞાન અને ઉપકરણની સંપત્તિ આત્માની ચિરસ્થાયી અવસ્થામાં શા કામનાં છે? પશુથી જે ભિન્નતા વડે મનુષ્યત્વ થાય છે તેની તેમનામાં કેટલી ઓછી ઉન્નતિ થાય છે? મુક્તિનો અધિકાર સંપાદન કર્યા વિના એટલું મનુષ્યરૂપ શી રીતે સફળ થાય? ઉપરના યાજ્ઞવલ્ક્યની પત્નીના વાક્ય સરખો ઉપદેશ સેન્ટ મેથ્યુએ કહેલી સુવાર્તામાં વર્ણવ્યા પ્રમાણે ઇસુખ્રિસ્તે કર્યો છે.

"And, behold, one came and said unto him, Good master, what good thing shall I do, that I may have eternal life?"

"અને જુઓ, એક માણસ આવ્યો અને તેણે ઇસુને કહ્યું, સદ્ગુરુ, હું એવું કયું સારૂં કામ કરૂં કે જેથી મને અમૃત જીવન મળે?"

"And he said unto him, Why callest thou me good? There is none good but one, that is God; but if thou wilt enter into life, keep the commandments".

"અને તેણે તેને કહ્યું, તું મને શા માટે સત્ કહે છે. એક સિવાય અર્થાત્ ઇશ્વર સિવાય બીજું કોઈ સત્ નથી; પણ તારે જીવનમાં પ્રવેશ કરવો હોય તો આજ્ઞાઓ પાળ."

"He saith unto him, which? Jesus said, thou shalt do no murder, Thou shalt not commit adultery, Thou shalt not steal, Thou shalt not bear false witness."

"Honour thy father and thy mother; and, Thou shalt love thy neighbour as thyself."

"તેણે તેને કહ્યું, કયી? ઇસુએ કહ્યું, તું હિંસા કરીશ નહિં, તું વ્યભિચાર કરીશ નહિં, તું ચોરી કરીશ નહિં, તું જુઠી સાક્ષી પુરીશ નહિં.

"તારા પિતા તથા તારી માતાને માન આપજે. પોતાનાપર જેવો પ્રેમ રાખે તેવો તારા પડોશી પર પ્રેમ રાખજે."

"The young man saith unto him, All these things have I kept from my youth up: what lack I yet?"

" તે જુવાન માણુસે તેને કહ્યું, આ બધી વાતો તો હું મારી ઉમર થઈ ત્યારથી કરતો આવ્યો છું. મારે હજી શાની ખામી છે ?"

"Jesus said unto him, if thou will be perfect, go and sell that thou hast, and give to the poor, and thou shalt have treasure in heaven: and come and follow me".

" ઇસુએ તેને કહ્યું, તારે સંપૂર્ણ થવું હોય તો, જા તારી પાસે હોય તે વેચી દે અને ગરીબોને આપી દે, અને તને સ્વર્ગમાં ખજાનો મળશે. અને આવ મારી પછાડી ચાલ."

"But when the young man heard that saying, he went away sorrowful: for he had three great possessions".

" પણ જ્યારે તે જુવાન માણુસે આ વચન સાંભળ્યું, ત્યારે તે દિલગીર થઇ ચાલ્યો ગયો, કારણ કે તેની પાસે ઘણી મિલ્કત હતી."

" Then send Jesus unto his disciples, verily I say unto you, That a rich man shall hardly enter into the Kingdom of heaven."

"And again I say unto you, It is easier for a camel to go through the eye of a needle, than for a rich man to enter into the Kingdom of God."

" પછી ઇસુએ પોતાના શિષ્યોને કહ્યું, હું તમને ખરૂં કહું છું કે ધનવાન મનુષ્ય સ્વર્ગના રાજ્યમાં ભાગ્યેજ પ્રવેશ કરશે."

" અને હું તમને ફરી કહું છું કે ઇશ્વરના રાજ્યમાં ધનવાન મનુષ્ય પ્રવેશ કરે તેના કરતાં સોયના કાણામાંથી ઊંટ નીકળી જાય એ વધારે સહેલું છે."

આ પાછલાં વચનોનો અક્ષરશઃ અર્થ લઈએ તો ધર્માંધતા થાય પરંતુ, કથાનો સારાંશ એ છે કે ધનવૈભવની એષણા એટલી

પ્રબળ છે કે અમૃતત્વ પ્રાપ્તિ માટે જરૂર હોય ત્યારે પણ મનુષ્ય વિત્તને મુકી દઈ શકતો નથી, માટે, સ્વર્ગ માટે કામ હોય તેણે વિત્તમા અતિસ્પૃહા ન રાખવી. વિત્તોજનમા મનુષ્ય ઘણી વાર વિમાર્ગે દોરાય છે માટેજ વિત્તૈષણાને સ્વર્ગ વિરોધી ગણી છે. કેટલા બધા ધનિક જનોને અને ધન માટે પ્રયાસ કરનારા જનોએ અપ્રમાણિકતામા પડેલા જોઇએ છીએ તેનો વિચાર કરતા વિત્તલૌલ્યનો કરેલો આ અપકર્ષ મિથ્યા માલમ પડતો નથી. વળી આ કથામાં જણાવ્યું છે તેમ હિંસા, વ્યભિચાર આદિ દુરાચરણોનો ત્યાગ કર્યો એટલાથીજ મનુષ્ય ધાર્મિકતામા સંપૂર્ણતા પામી જતો નથી. સાધારણ રીતે ઉંચી કે મધ્યમ સ્થિતિમા આવેલા મનુષ્યો ઉઘાડાં પાપ બહુ ઓછા કરે છે અને ખૂન, ચોરી વગેરેથી દૂરજ રહે છે. એવા દુરાચાર કરવાના તેમને પ્રસંગ આવતા નથી, અને તેવા કર્મથી તેમને લાભ મળવાનો સંભવ હોતો નથી. તોપણ તેટલા પરથી તેઓ ખરેખરા ધાર્મિક થઈ જતા નથી. ધનલોલુપત્વ જ્યા સુધી ગયું નથી ત્યા સુધી તેઓ જાળમા બધાએલાજ હોય છે. દુનિયામા દ્રવ્યને કેટલુ બધું માન અપાય છે અને અમૃતત્વની કેટલી બધી અવગણના થાય છે તેનો વિચાર કરીશુ તો ખેદ થયા વિના નહિ રહે. આ જ વાત ધ્યાનમા લઇએ કે દરેક પોતાને પોતાના પુત્રને ધનપ્રાપ્તિના માર્ગમા પ્રવૃત્ત કરવા ચિંતા હોય છે, અને તેમા પુત્રને ઠેકાણે પાડે ત્યારે જ પિતાને સંતોષ થાય છે. પરંતુ, અમૃતત્વની પ્રાપ્તિના માર્ગમા પુત્રને ઠેકાણે પાડનારા પિતા કેટલા ઓછા છે? પતિ પત્નીને સંતુષ્ટ કરે છે, વસ્ત્ર, આભૂષણ, સંપત્તિ, વૈભવ એ સર્વથી તેને તૃપ્ત કરે છે, પણ કેટલા ઓછા પતિ પત્નીને ધર્મનું દાન કરે છે? ઇશ્વર સમીપ જવાનો માર્ગ પત્નીને દેખાડવામા કેટલા ઓછા પતિને ઉલ્લાસ થાય છે? મિત્ર મિત્રનું કલ્યાણ ઇચ્છે છે; કોઈ ધનનો સંચય કરવામા, કોઇ કીર્તિનો પ્રસાર કરવામા, કોઇ શત્રુને સંતાપ કરવામા, કોઈ સત્તા મેળવવામા, એમ અનેક પ્રકારે મિત્રો સહાય

થાય છે. પણ સ્વર્ગ મેળવવામાં કેટલા ઓછા મિત્ર સહાય થાય છે. મિત્રના સન્માર્ગગમન માટે કેટલા ઓછા મિત્રને ઉત્કંઠા હોય છે ? આ પિતા-પતિ-મિત્ર પોતે મોક્ષોપાય જાણતા હોય તથા તે માટે પ્રયત્ન કરતા હોય અને તે છતાં પુત્ર-પત્ની-મિત્રને તે ન દેખાડે અને તેમાં પ્રેરે તો તેઓ સ્વાર્થીજ છે. જેને મૂલ્યવાળી વસ્તુ જોઇએ છે તેવા બાળકને સાકરનો કકડો આપી સંતુષ્ટ કરનાર માબાપ પેઠે તેઓ પોતાનાં પ્રિય જનોને અમૃતત્વને બદલે ઉપકરણ આપી અકિંચન રાખે છે. એ પિતા-પતિ-મિત્ર પોતે જ મોક્ષોપાય જાણતા ન હોય અને દ્રવ્ય લાલસામાં મચ્યા રહેલા હોય તોપણ, પોતે ખાડામાં પડતાં બીજાનો સાથે હાથ ઝાલીને તેને પાડવાના તેઓ ગુનેગાર થાય છે. ધર્મજ્ઞાન સંપાદન કરવાની ફરજ પોતાને માટે તેમજ અન્યને માટે છે. બેદરકારી કાઢી નાંખી ઈશ્વરનું જ્ઞાન મેળવી તેની સાથે યોગ કરવો એ જ અમૃતત્વનો માર્ગ છે. દુર્ભાગ્યે ઘણા ઓછા તે ગ્રહણ કરે છે, ઘણા ઓછા બીજાને તે ગ્રહણ કરાવવાનો પ્રયત્ન કરે છે. નિત્ય ઉપાસના કરનાર, પ્રાર્થના કરનાર કેટલા ઓછા છે? આઠ દિવસે આ મંદિરમાં આવનાર કેટલા ઓછા છે? અહિં આવી ભકિતમાં મગ્ન થનાર કેટલા ઓછા છે? તો ભકિતમાં બીજાને પ્રવૃત્ત કરનાર તો ક્યાથી જડે? શું સુવર્ણ સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ કરાવશે? શું શર્કરા અમૃતત્વ અપાવશે?

સંન્યાસ માટે ત્યાગ કરવાની બીજી વૃત્તિ તે દ્વેષ છે. ધાર્મિકતા સંપૂર્ણ કરવા માટે મનુષ્ય બંધુઓનો દ્વેષ ન કરવો એ પણ ઘણું જરૂરનું છે. મનુષ્યોમાં પરસ્પર અવિશ્વાસ, ક્લેશ, તિરસ્કાર, ઈર્ષ્યા, વૈર કેટલાં બધાં જોઇએ છીએ? એ શું ઈશ્વરને પ્રિય છે? સર્વના પિતાને સ્વ પ્રજામાં કલહ વ્યાપ્ત થયાથી કદી પ્રસન્નતા થાય? તો અમૃતત્વ પ્રાપ્ત કરવા માટે, ઈશ્વર સામીપ્ય મેળવી તેની કૃપાછાંયામાં નિરંતર રહેવા માટે દ્વેષવૃત્તિને દૂર કરવાની કેટલી બધી આવશ્યકતા છે? પરંતુ દ્વેષ ન કરવો એ સહેલું નથી. ઘણાઓ

એટલી પ્રબળ છે કે જ્યાં સ્વાર્થમાં, સ્વહિતમાં, સ્વાભિમાનમાં વિઘ્ન થાય છે ત્યાં તત્કાલ દ્વેષ થયા વિના રહેતો નથી. પોતા સિવાય બીજાનું પણ હિત છે, સ્વ સિવાય પર પણ ગણનાને પાત્ર છે, એટલો વિચાર પણ એવે પ્રસંગે થતો નથી. અને સ્વહિતમાં વિઘ્નથી દ્વેષ થાય છે એટલું જ નહિ, પણ એવા વિઘ્ન વિના પણ માત્ર બીજાના હિતની વૃદ્ધિથીજ દ્વેષ થાય છે. આ ઈર્ષ્યા અને અસૂયાના ફેલાવમાં મનુષ્યોનું ભ્રાતૃત્વ તો સમૂળગું ભુલાઈજ જાય છે. દુર્ભાગ્યે આ દેશમાં જાતિભેદની એક વિશેષ સંસ્થા એવી છે કે તેથી સર્વ એક પિતાનાં બાળક છીએ એ ભૂલી જઈ, મનુષ્યો આ ઉતરતી જાતનો, આ શુદ્ર, આ અસંપર્ક યોગ્ય, આ અસ્પૃશ્ય, ઇત્યાદિ ભિન્નતાની વૃત્તિમાં પડી બાળકોનો જે પરસ્પર પ્રેમ પિતાને પ્રિય છે તેથી વિમુખ થાય છે અને દ્વેષનો એક મોટો પ્રસંગ વિશેષ ઉત્પન્ન કરે છે. દ્વેષ કરાવનારી સર્વ સંસ્થાઓ અને સર્વ એપણાઓને દૂર કર્યાં વિના આત્મામાં શાન્તિ અને ઉદારતા દૃઢ થવાના નથી. જે પ્રેમનું મૂળ ઈશ્વર છે અને જે પ્રેમની પ્રવૃત્તિથી તે પ્રસન્ન થાય છે તેનો ઉપદેશ મહાત્મા ઈસુ ખ્રિસ્તે બહુ સ્પષ્ટ રીતે કર્યો છે. ગિરિ પરથી કરેલા ઉપદેશમાં તે કહે છે,

"Love your enemies, bless them that curse you, do good to them that hate you, and pray for them which despitefully use you and persecute you".

"તમારા શત્રુઓ પર પ્રીતિ કરો, જે તમને શાપ દે તેમને આશીર્વાદ દો, જે તમને ધિક્કારે તેમનું ભલું કરો, તથા જે તમારી સાથે દ્વેષથી વર્તે અને તમને ઉપદ્રવ તથા પીડા કરે તેમના કલ્યાણ માટે પ્રાર્થના કરો."

દ્વેષ અને વૈરની વૃત્તિનો સર્વથા ત્યાગ કરવાનો આ ઉચ્ચ અને ઉદાર ઉપદેશ કોના અન્તરમાં નહિ વસે? ક્રોધ અને અસૂયા સર્વ

રીતે શમાવી, મનુષ્ય માત્રને ભ્રાતૃગણ ગણી, સર્વ પર પ્રીતિ કરવાની અને અન્યના અપકૃત્યથી એ પ્રીતિમા વિઘ્ન ન થવા દેવાની શિખામણ અસ્વીકાર્ય છે એમ કોણ ખરા અંતઃકરણથી કહી શકશે? **क्षमा भूषणं हयशक्तानां शक्तानां भूषणं क्षमा** શક્તિહીન જનોનું ભૂષણ ક્ષમા છે, શક્તિવાળા જનોનુ ભૂષણ ક્ષમા છે, ક્ષમામાજ ઉચ્ચતા છે, વૈરમા નથી, એ ઉપદેશ અનુસર્યા વિના ચિત્તમા સ્વસ્થતા પ્રાપ્ત થતી નથી અને સ્વસ્થતા વિના સ્વર્ગીય વિષયો તરફ અભિમુખ થવા યોગ્યતા આવતી નથી. એ સ્વચ્છતા પ્રાપ્ત થયા પછી

"Still in thy right hand carry gentle peace,
"To silence envious tongues; be just and fear not."

"ઈર્ષ્યાભરી વાણીઓને બંધ કરાવવા તારા દક્ષિણ હસ્તમા સર્વદા નમ્ર શાન્તિ ધારણ કરીને ફરજે; ન્યાય પથે જજે, અને ડરીશ નહિં" એ મહાકવિ શેક્સપિયરના વચન પ્રમાણે કર્તવ્યકરણમા નિન્દા કે ભીતિ ભંગ કરાવી શકશે નહિં; અને ભલું કે ભુંડું કરનાર, સન્માન આપનાર કે ઈર્ષ્યા કરનાર સર્વ તરફ ભર્તૃહરિના ઉપદેશાનુમાર

मनसि वचसि काये पुण्यपीयूष पूर्णा ।
મન વચન શરીરે પૂર્ણ પુણ્યામૃતેથી,

એવી મૃદુ, સ્નેહયુક્ત અને સુશીલ વૃત્તિ થતા હૃદયમા ખરેખરો વિકાસ થશે.

આ આદર્શ લક્ષમા રાખ્યાથી ધર્મપ્રાપ્તિ થઈ શકશે, લોભ અને દ્વેષની સત્તાથી મુક્ત થયાથી અમૃતત્વનો લાભ મેળવવા યોગ્ય થઈ શકાશે. એ અમૃતત્વમા જ આત્માનુ કલ્યાણ છે, એ અમૃતત્વમા જ આત્માની સનાતન શાન્તિ છે. આત્મા પાપ અને વિકારથી મુક્ત થઈ, ઈશ્વરભક્તિથી પૂર્ણ થઈ, સદ્વર્તનશીલ થઇ દેહથી વિયોગ થયે નિરંતર ઈશ્વરકૃપામા આનંદ અને શાંતિ અનુભવ કરે એજ અમૃતત્વનુ સ્વરૂપ છે. અને એ અમૃતત્વ આત્માના સર્વ પ્રયામમાં

પરમ ઉદ્દેશ થઈ રહેવો જોઈએ. મૃત્યુ પછી જે અનંત કાળની અવસ્થા આવવાની છે તે સુખમા કહાડવાની તૈયારી કરવા માટે જ આ જીવન આપ્યુ છે અને તે સાર્થક કરવુ જોઈએ. **यावज्जीवेन तत्कुर्याद्येनामुत्र सुखं वसेत्।** આ લોકમા જીવતા એ જ પ્રયત્ન કરવો કે જેથી પરલોકમા સુખમા વાસ થાય. એ પ્રયત્ન કર્યો હશે, એ સુખ સાધન મેળવ્યુ હશે, કર્તવ્યકરણ સપૂર્ણ કર્યું હશે તો, આ જીવન દુઃખપૂર્ણ, ત્યાજ્ય, પાપમય નહિં લાગે, પણ, આનંદમય, સુખપૂર્ણ, મનુષ્યના કલ્યાણ માટે ઈશ્વરે ઉપકાર તથા ચમત્કારથી ભરેલુ જ લાગશે, અને ઈશ્વરપર દૃઢ શ્રદ્ધા થશે. સસાર અને જીવન સુખમય અનુભવાય એમા જ આસ્તિકતાનો ઉદ્ભવ છે. ભક્તિમા કે સદાચરણમા ન્યૂનતાને લીધેજ નાસ્તિકતા ઉદ્ભવે છે. જન સમાજની બેદરકારી, નિરાશા, વૈરાગ્ય, સસાર પર તિરસ્કાર, એ સર્વ પણ આસ્તિકતાના ઉદ્ભવમા શિથિલતા કરાવનાર છે. ઈશ્વર-શ્રદ્ધામા સર્વ વૃત્તિઓ આવી મળતા જીવનમા કર્તવ્ય કરતા છતા સસારમા તલ્લીન થઇ અમૃતત્વને નહિં ભુલાય. સંસાર, જીવનકર્તવ્ય માટેજ છે એમ હમેશ લાગશે, અને સંસારના આવરણથી ક્ષુબ્ધ ન થતા જીવન આપનાર તથા લેઈ લેનાર પ્રભુની ઇચ્છાને આધીન થતા શીખાશે. અમૃતત્વ માટે યોગ્યતા મેળવતા

नाभिनन्देत मरणं नाभिनन्देत जीवितम्।
कालमेव प्रतीक्षेत निर्देशं भृतको यथा॥

મરણ આવે તો સારૂ એવી વૃત્તિ પણ નહિં થાય, તેમ જીવિત રહી રહે અને મરણ ન આવે તો સારૂ એવી વૃત્તિ પણ નહિં થાય. અને સેવક આજ્ઞાની વાટ જુવે તેમ કાળની વાટ જોતા સંતોષ અને શાંતિમા કર્તવ્ય કરતા દિવસો જશે.

અને વ્યાખ્યાન સમાપ્ત કરતા અમૃતમય પ્રભુની પ્રાર્થના કરીએ કે, દયાનિધિ! દયા કરી અમને અમૃતત્વનું મહદ્ મૂલ્ય સમજાવ, અમૃતત્વ માટેના પ્રયાસમા મગ્ન થતા અમને શીખવ, અમૃતત્વની

પ્રાપ્તિ અમને કરાવ, કે શુદ્ધ થઈ, યોગ્ય થઈ તારી કૃપાછાયામાં આવી વસી રહીએ અને તારા અમૃત સિન્ધુમાં પાન નિરન્તર કરીએ. પ્રભુ! અમને ઉપકરણુની અનિયંત્રિત તૃષામા ભ્રમિત તથા વ્યાકુલ થવા ન દઈશ, અમને અમૃતત્વનું વિસ્મરણ થવા ન દઈશ. અમે અમૃતત્વના યાચક છીએ, ધન વૈભવના યાચક નથી. દયામય પિતા! એ અમારી યાચના સફળ કરો. असतो मा सद्गमय। तमसो मा ज्योतिर्गमय। मृत्योर्माऽमृतं गमय। आविरावीर्म्मे एधि रुद्रयत्ते दक्षिणं मुखं तेन मां पाहि नित्यम्॥ અમને અસત્ માર્ગમાથી સન્માર્ગમા લઈ જા, અંધકારમાંથી પ્રકાશમાં લઈ જા, મૃત્યુથી અમૃત ધામમાં લઇ જા. અમારા સમક્ષ તું પ્રકાશમાન થા, અને તારૂં જે પ્રસન્ન વદન તે વડે નિત્ય અમારૂં સંરક્ષણ કર.

તથાસ્તુ.

સનાતન હિંદુ ધર્મ*

આજકાલ હિંદુ ધર્મ, 'સનાતન ધર્મ' હિંદુ ધર્મ એ પદોનો ઉચ્ચાર ઘણો સાંભળવામાં આવે છે. એ ઘોષ માત્રથી જે કેટલાકને દર્પ થાય છે, અને એવું દર્પ–કારણ તેમની પાસેથી લઇ લેવાની કોઇ રીતે ઇચ્છા નથી. પરંતુ જે નામનો આટલા બધા ઉત્સાહ અને રોમાંચ સહિત ઉચ્ચાર કરવામાં આવે છે, જે નામની પ્રશંસાના એક બે અતિશયોક્તિવાચક વિશેષણો સભામાં કે વર્તમાનપત્રમાં વાપર્યાથી દેશી અને વિદેશી સર્વ કોઈને આટલી વધી સહેલાઈથી લોકપ્રિયના મળી જાય છે તે શું છે, શાનો વાચક છે, તેથી શું સમજાય છે; એ વિચારવા જેવી વાત છે એમાં વાધો નથી. તો હિંદુ ધર્મ તે શું છે અને તે શી રીતે સનાતન રહ્યો છે એ બે બાબત તપાસીએ.

* 'જ્ઞાનસુધા' માસિકના સન ૧૮૯૫ ના ઑગષ્ટ અને ઑક્ટોબરનાં અંકોમાં પ્રસિદ્ધ થયેલ.

પ્રથમ તો એજ પ્રશ્ન થશે કે હિંદુધર્મનું સ્વરૂપ શું છે અને તેને શી રીતે ઓળખવો ? ખ્રિસ્તી ધર્મના ઠરેલા એવા કેટલા મત છે. બૌદ્ધ ધર્મનાં ત્રણ તત્વ નક્કી થએલા છે. મુસલમાન ધર્મનો સાર ઘણી સ્પષ્ટ રીતે કહેવામાં આવેલો છે. તે પ્રમાણે હિંદુધર્મનું સ્વરૂપ કોઈ ઠેકાણે નક્કી ઠર્યું છે ? અમુક મત માને, અમુક આચરણ પાળે, અમુક દેવની પૂજા કરે તે જ હિંદુ કહેવાય અને તેમ ન કરે તે વિધર્મી એવો કોઈ ઠેકાણે ખુલાસો આપવામાં આવ્યો છે ? હિંદુ ધર્મ નામે કંઈ એક વાત અસ્તિત્વમાં છે ? કે, પાણી પેઠે આ હિંદુ ધર્મનું સ્વરૂપ સર્વ ધર્મો સાથે તદાકાર થાય છે ? આમ ભિન્ન ભિન્ન મતો સાથે તદાકાર થવાનું સ્વરૂપ હિંદુ ધર્મમાં છે ખરૂ, પણ તેથી તો તેની ધર્મ તરીકેની વિશેષતાજ જતી રહે છે. જગતના કર્તા, નિયંતા, પરમાત્માની શ્રદ્ધાથી ભક્તિ કરવાનો આસ્તિકવાદ હિંદુ ધર્મમાં છે, તો મનુષ્યને બ્રહ્મ કહેવાનો અને આખરે બ્રહ્મના અસ્તિત્વની પણ ના પાડવાનો નાસ્તિકવાદ પણ હિંદુ ધર્મમાં સમાવેશ પામી શકે છે. હિંદુ ધર્મના ઘણાક પંથોમાં સુનીતિને ધર્મનું પ્રધાન અંગ માન્યું છે, તો કૃષ્ણની અનીતિના અનુકરણને ધોરણે બંધાએલા ગુરૂપૂજાના માર્ગ અને સભ્ય વર્તનને અયોગ્ય વામમાર્ગ પણ હિંદુ ધર્મ કહેવાય છે અને હિંદુઓમાં બહુ વિસ્તાર પામ્યા છે. યજ્ઞયાગાદિ કર્મને કેવળ નિષ્ફળ અને નિરૂપયોગી ગણી પરમ કલ્યાણ માટે જ્ઞાન અને ભક્તિમાં તત્પર થવાનો બોધ કરનારા મત હિંદુ ધર્મમાં પ્રધાનતા પામ્યા છે, તો યજ્ઞયાગથીજ મોક્ષ મળે છે એમ જે ગ્રંથોમાં અતિ સ્પષ્ટતાથી કહ્યું છે તે હિંદુધર્મના પરમ માન્ય પ્રમાણભૂત ધર્મ-ગ્રંથો કહેવાય છે. મૃત્યુ પછી મનુષ્યો બીજા લોકમાં નિવાસ કરે છે અને ત્યાં રહ્યા રહ્યા વંશજને પામે પિંડદાનની અપેક્ષા કરે છે એમ માની શ્રાધ્ધ કરવાના આચારનું હિંદુધર્મમા વિધાન કર્યું છે, તો મૃત્યુ પછી મનુષ્યો આ લોકમાં ફરી જન્મ ધરે છે એ પુનર્જન્મ મત પણ હિંદુધર્મમાં માન્ય છે. દયા ધર્મનું મૂળ છે એ મતનો હિંદુધર્મમાં

સ્વીકાર થયો છે, તો પશુઓની હિંસા કરી બલિદાન આપવાનો ક્રૂર માર્ગ પણ બહુ પ્રબળતાથી પોતાને હિંદુધર્મ કહેવડાવી શકે છે. એજ રીતે ઈશ્વરને નિરાકાર માનવા, સાકાર માનવા; ઈશ્વરનું એક અદ્વિતીય સ્વરૂપ પ્રતિપાદન કરવું, અનેક દેવોની પૂજા કરવી; શિવને એક માત્ર સર્વમાન્ય પ્રભુ ગણવા, 'શિવ' શબ્દનો ગમે તે અર્થમાં ઉચ્ચાર કરવાથી પણ દૂર રહેવું; આ અને આવા અનેક પરસ્પર વિરૂદ્ધ મતોનો હિંદુધર્મમાં સમાવેશ થાય છે. વળી, હિંદુધર્મમાં આમ પરસ્પર વિરોધ અને અસંબદ્ધતા છે એટલુંજ નહિ, પણ આ મતોમાંના સર્વ હરકોઈ માનવા એવું આવશ્યક પણ નથી. આ સર્વ મતો સાથે માનનાર પણ હિંદુ કહેવાય છે, આમાંના કેટલાક મતો માનનાર અને કેટલાક ન માનનાર પણ હિંદુ કહેવાય છે, અને આમાંનો કોઇપણ મત ન માનનાર પણ હિંદુ કહેવાય છે. હિંદુધર્મના સ્વરૂપના આ અભાવનું ફળ એટલે સુધી થયું છે કે મ્હેસુરમાં છેલ્લું વસ્તીપત્રક કરનાર અધિકારીએ અમુક પ્રકારે ખાય પીએ અને અપવાસ, વ્રત, વગેરેનું આચરણ કરે તે હિંદુ એવી વ્યાખ્યા આપી હિંદુ ધર્મમાં આત્મા સંબંધી ધર્મ લક્ષિતજ ન હોય એવું અનુમાન નિકળવાનો અવકાશ આપ્યો છે. હિંદુધર્મની શુદ્ધતા બતાવવાના અને પ્રશંસા કરવાના પ્રયત્ન કરનારથી આ પ્રમાણે અનિચ્છાપૂર્વક ઉપહાસ અને નિંદા થઈ જાય એ એજ બતાવે છે કે એવી અનેક વાતોએ એ ધર્મમાં પેસી ગુંચવાડો કર્યો છે કે એક ગ્રહણ કરતા બીજી નિકળી જાય છે. ખાવું પીવું, પહેરવું ઓઢવું, ઉંઘવું જાગવું, બેસવું ફરવું, બબડવું મુગા રહેવું, સ્નાન કરવું, ક્ષૌર કરાવવું, રમકડાં ગોઠવવાં દીવા કરવા; એ સર્વ કરવા કે ન કરવામાજ ઉપરની વ્યાખ્યા પ્રમાણે હિંદુધર્મ સમાપ્ત થાય છે. અને એમ હોય તો મનુષ્યમાં સર્વોત્કૃષ્ટ અંશ જે અમર આત્મા તેના શાશ્વત કલ્યાણના માર્ગનો તેમાં કેવળ અભાવ થતાં તે 'ધર્મ'ના નામને પણ યોગ્ય કહેવાય નહિ. નાતજાતના ખાવા પીવાના નિયમ પાળે તે હિંદુ કહેવાય એવી જે હિંદુ ધર્મની અધમ

સ્થિતિ થઈ ગઇ છે તે આ અનેક મતોના ગુંચવાડાનું પરિણામ છે. જેટલા મત, જેટલા ધર્મ વિચાર, જેટલા ગ્રંથ, તે સર્વને માન્ય ગણવાથી પરિણામ એ થયું છે કે ધર્મનું પારમાર્થિક ધર્મનુ-મહત્ત્વ જ ખશી ગયું છે અને વ્યવહારના આચારમા ધર્મ આવી રહ્યો છે. આ ધર્મનાશ શોચનીય ન હોય અને ઉલટું અભિમાનનું કારણ હોય તેમ કેટલીકવાર કહેવામા આવે છે કે હિંદુ ધર્મ તો એવો વિશાળ છે કે જગતમાનો જે ધર્મ જુવો તેનો હિંદુ ધર્મમાં સમાવેશ થઈ શકે છે. મનુષ્યથી મ્હોટા એવા પ્રભુનું અસ્તિત્વ, સત્યનું મહત્ત્વ, ચૈતન્યમાનનું સદ્‌ગુણપરત્વ, ઈત્યાદિ ધર્મના જે સામાન્ય અંશો સર્વકાળમાં સર્વ પ્રજાઓને જણાયા છે તે જો ઉદિષ્ટ હોય તો તો આ સાથે એમ પણ કહેવાય કે બીજા ધર્મોમાં હિંદુ ધર્મનો સમાવેશ થાય છે, કેમકે એ સત્યો તો સર્વ પ્રજાઓને જડયા છે. ઈશ્વરે જે અન્તર્વૃત્તિ મનુષ્ય માત્રના હૃદયમાં મુકી છે તેનું આ પરિણામ છે, અને તેથીજ સત્ય અમુક પ્રજાની માલકીનું અને તે માટે ક્રમવજનનું ન હરતા સર્વ પ્રજાઓને મળેલું અને તે કારણથી સર્વમાન્ય થઈ સિદ્ધ થાય છે. પરંતુ બીજા ધર્મોના જે વિશેષ આચારવિચાર છે તે હિંદુધર્મમાં પણ પ્રતિપાદન કરેલા છે અને સ્વીકારેલા છે એવો જો આ વિકત્થનનો અર્થ હોય તો તો બીજા ધર્મોમા અને હિંદુ ધર્મમાં નામ માત્ર સિવાય શો ફેર રહ્યો ? ખ્રિસ્તી કે મુસલમાન થનારને હિંદુધર્મની વ્યવસ્થા બહાર શા માટે કહાડવા ? મ્લેચ્છ યવનોને અસ્પૃશ્ય અને અસપકયોગ્ય શા માટે કહેવા ?

ખરી વાત તો એ છે કે હિંદુધર્મનું સર્વગ્રહત્વ અટક અને બ્રહ્મપુત્રા સુધીજ જાય છે. અને તે હદ બહાર બીજાની છાયા લેવામાં પણ તેની શુદ્ધિ મલિન થાય છે એમ મનાય છે. બીજા ધર્મોથી ભિન્નતા દેખાડનારૂં તત્ત્વ હિંદુધર્મમાં નથી એ ખરૂં છે, પણ તેનું કારણ એ નથી કે બીજા ધર્મોનો તેમાં અન્તર્ભાવ થાય છે. કારણ તો એ છે કે હિંદુધર્મમાં સામાન્ય સાત્ત્વિક બંધારણજ નથી, તેનું

બધારણ માત્ર અમુક ભૂગોળ સીમમા વસનારના અને પોતાને હિંદુ કહેવડાવનારના વશજ થવા પરજ છે. અને તે સીમાનુ રક્ષણ કોઈ અમુક ધર્મસિદ્ધાન્તથી નહિ પણ નાતજાતના વ્યવહારિક આચારથી જ થાય છે. સર્વ હિંદુ જાતિને લાગુ પડે એવી હિંદુધર્મની આ સિવાય બીજી વ્યાખ્યા આપવી કઠણ છે. બગાળાના સર્વ જાતના બાણુ, મહારાષ્ટ્રના બધા પ્રકારના મરાઠા, ગુજરાતના બધી નાતોના ગુજરાતી, ઉત્તર હિંદુસ્તાનના સીખ, પુરબીઆ વગેરે લોક, એ સર્વના આચારવિચાર અને આહારવ્યવહાર એક બીજાથી અને માહોમાહે ઘણાજ ભિન્ન છે. એકમા જે અતિ પ્રવૃત્ત છે, તે બીજામા ઘણુજ પાપમય તથા અધાર્મિક ગણાય છે. એકમા જે ધર્મનુ આવશ્યક લક્ષણ મનાય છે તેનો બીજામા કેવળ અભાવ માલમ પડે છે. એકમા જેનો વિધિ છે તેનો બીજામા નિષેધ છે. તોપણ સર્વ હિંદુજ કહેવાય છે, અને સર્વના ધર્મ હિંદુધર્મજ કહેવાય છે. હિંદુસ્તાનમા જે જે પથ થયા છે તે સર્વને હિંદુધર્મનુ નામ ધારણ કરવાની છુટ મળી છે. માત્ર બૌદ્ધ જૈનાદિ જે ધર્મોએ પોતાની મેળે હિંદુ ધર્મના નામનો ત્યાગ કર્યો છે તેમને જ એ નામ નથી અપાયુ.

પણ, એમ કહેવામા આવશે કે હિંદુ ધર્મના નિશ્ચિત પુસ્તકો છે અને તે સ્વીકારે તે હિંદુ એવી વ્યાખ્યા થઈ શકે છે. ત્યારે, જોઇએ કે એવા કયા પુસ્તક છે. ખ્રિસ્તીઓનુ જેમ બાઇબલ છે, મુસલમાનનુ જેમ કુરાન છે તેમ હિંદુઓનુ કયુ પુસ્તક છે? પ્રથમ પદવીમા તો વેદનું નામજ આપવામા આવશે. હિંદુ ધર્મ એ વેદ ધર્મજ કહેવાય છે. વેદજ હિંદુ ધર્મનુ મૂળ છે, વેદથી ભિન્ન તે હિંદુ ધર્મજ નહિ એમ કહેવામા આવે છે. વેદ એટલે સહિતા લેતા તે શી રીતે પ્રમાણભૂત ધર્મગ્રન્થ છે એ બતાવવુ અશકય થઈ પડશે. વેદના કોઈપણ દેવોની હાલ પૂજા કરવામા આવતી નથી. ઇન્દ્ર, વરુણ, વાયુ, યમ એ દેવોની સ્તુતિના વેદમા આટલાબધા મંત્ર છે

પણ તેમનાં મંદિર દેશમાં કોઈ ઠેકાણે નથી; તેમ યજ્ઞમાં પશુઓની આહુતિ આપી એ દેવોને તુષ્ટ કરવાનો વૈદિક ધર્મ પણ કોઈ સ્થળે પ્રવૃત્ત રહ્યો નથી. ઉલટી હાલના હિંદુ ધર્મમાં વેદ વિરુદ્ધતા એટલે સુધી થઈ છે કે આ પ્રમાણે યજ્ઞ કરનારાનો અધર્મી અને પાપી ગણવામાં આવે છે, અને આવા યજ્ઞ અટકાવવાને પ્રયત્ન કરવામાં આવે છે. યજ્ઞ કર્મનું ફળજ નથી અને કલ્યાણપ્રાપ્તિના ઉપાય તો બીજા છે, એમ સ્પષ્ટ કહેવામા આવે છે. વૈદિક ધર્મ હાલ ન પાળવો એમ વેદ પછીના ગ્રન્થોને આધારે પ્રતિપાદન કરવામા આવે છે. આ રીતે, વેદનો સર્વોપરિભાવ નામ માત્રમાજ સ્વીકારવામા આવે છે. વેદ ધર્મ શ્રેષ્ઠ અને પ્રમાણભૂત કહેવાય છે, પણ ધર્મ તરીકે તે પળાતો નથી અને ધર્મમા તેનું પ્રમાણ લેવાતું નથી. દીલ્લીના છેલ્લા મુગલ પાદશાહોની એ સ્થિતિ થઈ હતી કે તેઓ પદભ્રષ્ટ થયા હતા, તેમનો અમલ કોઈ ઠેકાણે ચાલતો ન હતો, હુકમ કરવાની તેમને સત્તા રહી નહોતી, છતાં નામમાં તે આખા હિંદુસ્તાનના અધિપતિ કહેવાતા હતા. તેમનાથી સ્વતંત્ર થઇ પડેલા સુબેદારો તેમને નામે પોતાની આજ્ઞા પ્રવર્તાવતા હતા, અને તેમની પાસેથી છીનવી લીધેલું રાજ્ય તેમને નામે અને તેમના હુકમથી ચલાવવાનો ડોળ કરતા હતા. હિંદુ ધર્મમાં પદભ્રષ્ટ થઈ પડેલા વેદોની પણ હાલ આવીજ સ્થિતિ છે. વેદનો ધર્મ રદ કરી નવો ધર્મ ચલાવનારા પંથો સર્વત્ર વ્યાપી રહ્યા છે અને તે સર્વ પોતાને વેદને પ્રમાણે અને વેદને આધારે સ્થપાએલા કહેવડાવે છે, પોતે વેદ ધર્મનું નામ ધારણ કરે છે. આ કારણથી હિંદુ ધર્મ નિશ્ચિત કરવા માટે વેદ તો ધર્મગ્રંથ નહિ જ ગણી શકાય. ઉપનિષદોને પણ પ્રમાણના ગ્રંથ નહિ કહી શકાય, કેમકે તેમાં ઉત્તમ તત્ત્વચિંતન છતાં ચાલતો હિંદુ ધર્મ એવા તત્ત્વચિંતનથી અસ્પૃષ્ટજ છે અને હાલની ધર્મવ્યવસ્થા ઉપનિષદોને આધારે રચાયલી નથી. ભગવદ્ગીતામાં અનેક ઉચ્ચ તત્ત્વોનું વિવરણ કર્યાં છતાં તેથી ઉલટી વાતોનું પણ સ્થળે સ્થળે અવલંબન કર્યું છે,

અને તેમ છતાં પણ એ પુસ્તક ચાલતા હિંદુ ધર્મના સર્વ મનોનું સમર્થન કરતું નથી. ભગવદ્ગીતામાં અનિષ્ટ ગણેલી પદ્ધતિ પણ હાલ પ્રવર્તમાન છે. ભગવદ્ગીતાનો ઉપદેશ સંપ્રદાયમાં સર્વ રીતે કબુલ રખાતો નથી. ભગવદ્ગીતા ન સ્વીકારનારા માર્ગ હિંદુ ધર્મના મંડળની અંદર રહી શકે છે અને રહ્યા છે. તેથી ભગવદ્ગીતાનું પ્રમાણ કબુલ રાખે તે હિંદુ ધર્મ પાળનાર એવી વ્યાખ્યા પણ થઇ શકતી નથી. સ્મૃતિઓમાં અને પુરાણોમાં તો એવી યોગ્ય અયોગ્ય, સંબંદ્ધ અસંબંદ્ધ, શક્ય અશક્ય, ઉત્તમ અધમ, વાતોનો સંકર છે કે તેમને આધારે શું ફલિત થાય છે, કયો માર્ગ ઉપદિષ્ટ થાય છે એજ નિશ્ચિત કરવું અશક્ય છે. જે વિચાર, જે આચાર, જે મત, જે વિધિ લઈએ તે સ્મૃતિપુરાણોથી સાબીત પણ થાય છે અને નાસાબીત પણ થાય છે. તેથી સ્મૃતિપુરાણોમાં નિર્દિષ્ટ કર્યો છે તે હિંદુ ધર્મ એમ તો વ્યાખ્યા આપી શકાય જ નહિ. વળી સ્મૃતિપુરાણોમાં ઠેકાણે ઠેકાણે કેટલુંક છે તે સ્વીકારવા યોગ્ય છેજ નહિ અને સ્વીકારાતું જ નથી એમાં પણ સંદેહ નથી. તેમની વિવિધતા એવી છે કે કોઈપણ એક આખો ગ્રંથ પ્રમાણ તરીકે કબુલ રખાતો નથી; તેમ એ સર્વ ગ્રંથોમાં જે સામાન્ય છે તેથી હિંદુ ધર્મ બની રહે છે એમ પણ નથી, કેમકે કોઈ પંથને એકની વિશેષતા માન્ય હોય છે, કોઇ પંથને બીજાની વિશેષતા માન્ય હોય છે, અને કોઇ પંથને પોતાને માટે ખાસ રચેલા ગ્રંથની જ વિશેષતા માન્ય હોય છે. આ રીતે ગ્રંથોના પ્રમાણને આધારે પણ હિંદુ ધર્મનું સ્વરૂપ નક્કી થઇ શકતું નથી.

આટલો વિચાર કર્યા પછી હિંદુ ધર્મ સનાતન શી રીતે કહેવાય એ તપાસ કરવી અઘરી નથી. ઉપર આપણે જોયું કે હિંદુ ધર્મ સનાતન રહ્યો જ નથી. વેદથી ભિન્ન વિચાર ઉપનિષદોમાં થયા, તેથી કંઇક ભિન્ન વિચાર ભગવદ્ગીતાદિ ગ્રન્થોમાં થયા, અને વળી તેથી ભિન્ન વિચાર સંપ્રદાયોના ગ્રન્થમાં થયા, અને સર્વમાં પૂર્વના વિચારો અને આચારો બદલાતાં બદલાતાં આખરે મૂળ

ધર્મનું સ્વરૂપ જતું રહ્યું; એ બધું ધ્યાનમા લેતાં જણાય છે કે જ્યાં બધું ફરી ગયુ ત્યાં સનાતનતા રહેલી કહેવી એ અર્થશૂન્ય વાત છે. હાલના હિંદુ ધર્મને વૈદિક ધર્મ કહેવો એ નામ માત્રની જ વૃથા પૂજા છે. મૂળ ધર્મમાર્ગમા થયેલા આ બધા ફેરફાર અનિષ્ટ હતા એમ કહેવાનો આશય નથી. અમારા ગયા અંકમા પ્રસિદ્ધ થયેલા "હિંદુ ધર્મમા અસંમતિવાદ" નામે વિવેચનમા દર્શાવ્યુ છે તેમ એ ફેરફારમા ઘણે ઠેકાણે યોગ્યતા પણ છે, અને તે સર્વ બુદ્ધિસામર્થ્ય સૂચવે છે પરંતુ, પ્રાચીનતાના નામને પૂજવાના પડી ગયેલા ચાલથી, અને નવો ફેરફાર ઇષ્ટ ફલદાયક થાય માટે લોકોની તાત્કાલિક અપ્રસન્નતાની ભીતિ વિના પૂર્ણ રીતે ફેરફાર અમલમા લાવવાની નાહિમ્મતને લીધે, અસંમતિવાદો ધારેલા ઉદ્દેશમા નિષ્ફળ ગયા છે; અને જ્યા જુનાને સ્થાને નવુ મુકવાની જરૂર હતી ત્યા જુનાનુ નામ કાયમ રહી નવું જુનું સારા ખોટાના ભેદ વિના ભેળસેળ થઇ જવાથી ધર્મનું સ્વરૂપ છિન્નભિન્ન થઇ ગયુ છે. પરદેશથી આવેલા ધર્મો દેશમા દાખલ થયા નહિ અને દેશના ધર્મનું નવુ નામ પડ્યુ નહિ, એટલીજ સનાતનતા હિંદુ ધર્મમા રહી છે. ઉપર દર્શાવ્યુ તેમ પ્રાચીનતાના નામની વૃથા પૂજાની વૃત્તિથી દેશમા થયેલા સર્વ કોઈ મત અને સર્વ કોઈ વિચાર વિરોધની ગણના વિના એકસામટા સ્વીકારવાથી પરિણામ એ થયુ છે કે પારમાર્થિક ધર્મ અવગણનામા પડ્યો છે અને વ્યવહારના આચારમા જ હિંદુ ધર્મ આવી રહ્યો મનાય છે. ખાવાપીવાની રીતની જ ધર્મરક્ષણ મનાય છે. આત્માના કલ્યાણના સાત્વિક ધર્મની ગણનાજ નાશ પામી છે. અને જાણે મનુષ્યના આત્મામા જુદી જુદી જાતિઓ હોય અને તેમના કલ્યાણ જુદે જુદે પ્રકારે થતા હોય, ઇશ્વરની દૃષ્ટિમા સર્વ સરખા ન હોય તેમ બ્રાહ્મણનો ધર્મ જુદો, વૈષ્ણવનો ધર્મ શુદ્રનો ધર્મ જુદો, એમ મનાવા લાગ્યુ છે. અન્તઃ-સત્ત્વ વિનાનું આવું નામમય ખોખું કાયમ રહેલુ હોય તેને સનાતન ધર્મ ગણવાની ઇચ્છા હોય તો ભલે તેમ ગણો,

પણ તેથી શું શ્રેષ્ઠત્વ સિદ્ધ થાય છે? મૂળ મૂળ સ્વરૂપે કાયમ ન રહ્યું, મૂળ શુદ્ધ સ્વરૂપે કાયમ ન રહ્યું, તો પછી મૂળના નામની પૂજાનું કેટલું મહત્ત્વ હોય?

આ બધી ચર્ચા પરથી સમજાશે કે હિંદુસ્તાનમાં ધર્મ કોઇ કાળે હતો નહિ, અને હાલ ધર્મની વૃત્તિ છે નહિ, એમ કહેવાનો આ લેખનો હેતુ નથી. આ દેશમાં અનેક મહાન ધર્મચિંતકો અને તત્ત્વશોધકો થઈ ગયા છે અને તેમણે ગંભીર સત્યોનું પ્રતિપાદન કર્યું છે એમાં સંશય નથી, અને તેવા વિષયમાં પ્રાચીનતા પર ભક્તિ યોગ્ય છે એ નિર્વિવાદ છે. પરંતુ એ સત્યો ખાતર અને એ ભક્તિ ખાતર સદસદ્ વિવેક મુકી દેવાની જરૂર નથી. જે અસત્ય હોય, જે અસ્વીકાર્ય હોય તે પણ આ દેશનું અને જુનું માટે પૂજવું એ પ્રાચીનતાનું મહત્ત્વ વધારવાનો માર્ગ નથી. સત્ય સાથે અસત્યને પણ વળગી રહેવાનું હોત તો ચિંતકો અને શોધકો એ પ્રયાસ લેત જ નહિ. સત્યાસત્ય જુદાં પાડી સત્ય જ ગ્રહણ કરવું એ જ તેમના પ્રયાસને માન આપવાનો ખરો માર્ગ છે. તેમ ન કરતાં રૂઢ થએલી પદ્ધતિઓનો ત્યાગ કરવાની ભીરુતામાં પકડાઇ રહેવાથી એ મહા પુરુષોના સર્વ યત્ન વ્યર્થ ગયા છે, અને સત્યનો નિર્ણય થઇ ધર્મ-વિચારની ઉન્નતિ થવાને બદલે ધર્મસ્વરૂપ જ અનિશ્ચિત, અનિયમિત અને ઝાંખું થઈ ગયું છે. ધર્મ કોરે રહી ગયો છે અને રૂઢિની ભક્તિ વધી ગઈ છે. પ્રાચીન નામો પર ભક્તિ રહ્યા છતાં તે નામો બુદ્ધિ-વ્યાપારને જાગૃત કરવાને અસમર્થ થઇ પડયાં છે, અને ધર્મને બદલે સંસારવ્યવહારની વિગતો જીવનમાં મુખ્ય થઇ બેઠી છે. તે વ્યવ-હારની વ્યવસ્થા પણ એજ રૂઢિ દેવીના સામ્રાજ્યથી ઉન્નતિ પામવાને બદલે અધમ અને હાનિકારક રૂપમાં જડ થઈ ગઇ છે.

આ સર્વ અધઃપાતમાંથી નિકળી હિંદુઓ આત્માની ઉન્નતિના માર્ગમાં પ્રવૃત્ત થાય, ખાવાપીવા અને ચાળા કરવાને બદલે સુનીતિ, સદાચાર અને ભક્તિમાં શાશ્વત કલ્યાણનો માર્ગ છે તે સ્વીકારે, અને

નિઃશંક રીતે સારાસાર પરીક્ષામાં પ્રવૃત્ત થઇ ધર્મનું શુદ્ધ સ્વરૂપ ચિત્ત સમક્ષ નિશ્ચયપૂર્વક રાખી તેના અનુસરણમાં જ ખરૂં મહત્ત્વ માને એ આ લેખનો ઉદ્દેશ છે. પ્રાચીનતાનો યોગ્ય ઉપયોગ ન કર્યાથી કેવી અસ્તવ્યસ્તતા થાય છે અને આખરે કેવો ધર્મનાશ થાય છે એ દર્શાવી ધર્મવૃત્તિને અનુકૂલ અને સફલ માર્ગે દોરવાની કેટલી બધી આવશ્યકતા છે એ બતાવવાનોજ આ પ્રયાસનો હેતુ છે.

આ પત્રિકાના ઑગષ્ટના અંકમાં આ વિષય પર જે લખાણ થયું છે તે ઉપર 'સુદર્શન'ના સપ્ટેમ્બરના અંકમા ટીકા કરવામાં આવી છે. હિંદુધર્મનું અમુક વાસ્તવિક સ્વરૂપ નક્કી કરી કહી શકાતું નથી, આ દેશમાં હાલ ચાલતા ધર્મોમા સર્વમાન્ય હિંદુધર્મ ગણી શકાય એવો સામાન્ય અંશ એકે નથી તથા પારમાર્થિક શ્રેય ઉદ્દિષ્ટ નથી, અને વેદ હિંદુધર્મનું મૂળ કહેવાતાં છતાં વેદવિહિત ધર્મ હાલ પળાતો નથી; એ જે અમે વિશેષ કરીને કહ્યું હતું તેની ના પાડવાનો સુદર્શનકારે પ્રયત્ન કર્યો નથી; હિંદુધર્મનું નિશ્ચિત સ્વરૂપ તેમણે કહી બતાવ્યું નથી, અસ્તવ્યસ્તતા ચાલે છે એ વાત તેમને નાકબુલ હોય એમ લાગતું નથી કેમકે સુદર્શનના ઑગષ્ટના અંકમાં ગોરક્ષાની ચર્ચા કરતા તેઓ કહે છે કે "સ્થૂલ ઐક્યના પ્રબંધ જોતાં વ્યક્તિ વ્યક્તિએ મતભેદ છે, અને એક પાસા સ્વાર્થ તો બીજી પાસા 'આભટ છેટ' વિના આપણા વ્યવહાર કે પરમાર્થનું તત્ત્વ બીજું કાંઇ રહ્યું નથી. સૂક્ષ્મ ઐક્યમા ધર્મના ભેદની તો સીમા નથી." અને વેદનો ધર્મ હાલ ચાલે છે એમ તેઓ કહેતા નથી અને કહે એમ અમે ધારતા નથી. આ રીતે જે સાધનો પરથી અમે અનુમાન કહી બતાવ્યું હતું કે હિંદુધર્મમાં દૃઢ રીતે નિશ્ચિત એવું સ્વરૂપ નથી અને પ્રથમની ધર્મવ્યવસ્થા ચાલુ ન રહેવાથી સનાતનતા નથી તે સાધનોનો અસ્વીકાર ન કરતાં છતાં તે પરથી નિકળતા અનુમાનનો તેમણે અસ્વીકાર કર્યો છે. એ અનુમાન તરફની તેમની અરૂચિ સમજી શકાય છે. બીજા પ્રસંગમાં તેઓ કહે છે તેમ તેઓ "પ્રાચીન વાતોને

માન આપનાર વર્ગના એક વકીલ" છે, અને આ અનુમાન પ્રાચીન વાતોને માન આપનાર એ વર્ગની સ્થિતિને પ્રતિકૂલ મનાય છે. એવે આશયે પ્રાચીન વાતોને માન આપવાનો ખરો માર્ગ વેદનોજ ધર્મ પાળવો એ છે કે વેદનો ધર્મ ન પાળવા છતાં વેદનોજ ધર્મ પાળીએ છીએ એમ કહેવું એ છે,—એ તો અસીલની મુખત્યારીની વાત છે અને અસીલો બધી બાબતોમા વકીલની સલાહ લેતા નથી. તેથી એ ચર્ચા તો કરીશું જ નહિ.

સુદર્શનકારે જે સૌજન્યથી ટીકા કરી છે તે માટે તેમનો ઉપકાર માનીએ છીએ, અને વિદ્દ્વર્ગને યોગ્ય વિવેચન ભાષાના નમુના માટે એ લેખ તરફ દૃષ્ટિ કરવાની સર્વને વિનંતિ કરીએ છીએ.

અમારી ચર્ચા સંબંધે કરેલા વિવેચનની ટુંકામા પરીક્ષા કરી જઇશું એટલે અમારે જે ઉત્તર આપવાનો છે તે અપાઇ રહેશે.

આ દેશમા ધર્મ કોઇ કાળે હતો નહિ એમ કહેવાનો આશય નથી એ અમે સ્પષ્ટ શબ્દોથી કહ્યું હતું, અને તેથી એ આશય ફલિત કરવા સારૂ "મૂળ ધર્મનુ સ્વરૂપ" એવા અમે વાપરેલા પદ સાથે આ દેશના ચિંતકો સંબંધે અમે કહેલું વાક્ય જોડવાની તસ્દી સુદર્શનકારે ન લીધી હોત તોપણ ચાલત. તેમ કર્યાથી અમારા અર્થનો વિપર્યય થયો છે એમ અમારૂં કહેવું નથી. અમારે વક્તવ્ય એ હતું અને છે કે કાલક્રમ જોતા વેદનો ધર્મ એ "મૂળ ધર્મ" ગણાય, અને તેમ ગણતા એ ધર્મ હાલ રહ્યો જ નથી. અધિકારનો વિભાગ ગમે તેવો કરો, પણ વેદના યજ્ઞયાગાદિ માર્ગે કોઇના પણ અધિકારની હાલ પ્રવૃત્તિ થતી નથી અને થાય તો તે ધર્મવિમુખ મનાય એ વાતની ના પડાય તેમ નથી. હિંદુસ્તાનમાં હાલ વેદનો એ ધર્મ ચાલુ રહેલો હોત તો હિંદુધર્મના સ્વરૂપ અને સનાતનત્વ વિશે લેશ માત્ર સંશયનું પણ કારણ રહેત નહિ. તેમ નથી માટે જ મૂળ ધર્મ ચાલુ રહ્યો નથી એમ અમે કહીએ છીએ, અને કહીએ છીએ કે વેદ ધર્મ તે હિંદુ ધર્મ એમ જેઓ વ્યાખ્યા આપે છે

તેમનાથી હિંદુધર્મની હાલ હયાતીનો પુરાવો કશો આપી શકાય તેમ નથી. મનુષ્યજાતિના જ્ઞાનનો ઇતિહાસક્રમ નાબુદ કરી નાખવામાં વાંધો ન ગણી સુદર્શનકાર 'વેદ એટલે સંહિતા પ્રથમ થઇ ને પછી ઉપનિષદ્ થયાં એમ માનવાની ના કહે છે એ ચર્ચા પ્રસ્તુત નથી માટે તે પડતી મુકતા અને વેદ અને ઉપનિષદ્‌ને સમકાલીન ગણતાં તથા એ મતે બન્નેના માર્ગને "મૂળ ધર્મ" ગણતાં પણ બેમાંથી એકેની ધર્મવ્યવસ્થા હાલ પ્રવર્તમાન નથી એટલું તો કાયમ રહે છે જ. આ વાત લક્ષમાં લેતા અમારો આશય સમજાશે કે વેદ (અને ખુશી હોય તો-ઉપનિષદ્)નો ધર્મ તે આ દેશનો મૂળ હિંદુધર્મ ગણતાં તે સમય પછી જે જે માર્ગો આ દેશમા થયા છે તે સર્વ એ મૂળ ધર્મના અને એકબીજાના એવા વિરોધી છે કે તેમાંના કોઇને કે સર્વને 'હિંદુ ધર્મ' એવું નામ આપીએ તો હિંદુ ધર્મ તે શું એ કલ્પવું અશક્ય થઈ પડે છે. આ દેશમા હાલ પણ ધર્મની પ્રવૃત્તિ છે એ પણ અમે અમારા પ્રથમ લેખમાં કહ્યું છે. પરંતુ હિંદુસ્તાનમાં સામાન્ય સ્વરૂપે ઓળખી શકાય એવો હિંદુ ધર્મ છે કે સનાતન ધર્મ છે એમ કહેવું એ કેવલ અયથાર્થ છે એ જ અમારે વક્તવ્ય છે.

સુદર્શનકાર કહે છે કે 'હિંદુઓના પ્રાચીન ધર્મમાજ હિંદુત્વ છે એવો' અમે 'સ્વીકાર કર્યો છે, પરંતુ અમે એમ કહ્યું નથી અને એવો અમારો આગ્રહ નથી. 'હિંદુત્વ' નો અર્થ શો થતો હશે તે અમે કહી શકતા નથી, પણ અમારો આશય એ છે કે આ દેશનો પ્રાચીન સમયનો ધર્મ એ જો હિંદુ ધર્મ હોય તો હાલ હિંદુ ધર્મ હયાત નથી, હાલ ચાલતા ધર્મમાર્ગો એ ધર્મથી ઘણા વિરૂદ્ધ છે અને પરસ્પર પણ એવા વિરુદ્ધ છે કે મૂળ ધર્મની ગણના બાદ કરતા અને વર્તમાન-કાળ પર જ દૃષ્ટિ કરતાં પણ તેમને 'હિંદુ ધર્મ' એવું એક નામ આપી શકાય નહિં. સુદર્શનકાર કહે છે કે 'મૂલ ભાવના વિકારી થતી ચાલે પણ તેનું સ્વતત્ત્વ કોઇ અંશે પણ રહે'. પરંતુ એ ગણના જોતાં તો

આ દેશના ધર્મને સનાતન કહેવામા મ્હોટાઇ પણ રહી નહિ અને વિશેષતા પણ રહી નહિ. એ પ્રમાણે તો સર્વ દેશોના અને સર્વ વિચારના ધર્મ સનાતન રહે છે, અને હજારો વર્ષો ચાલ્યા જતા છતા રાજકીય પદ્ધતિઓ અને સાંસારિક વ્યવસ્થાઓ પણ સનાતન રહે છે. મૂળ ભાવનાની સામો વિરોધ દઢ થયા છતા તેનુ કોઇ પણ અંશે સ્વતત્ત્વ રહે એ સનાતનત્વ હોય તો યુરોપમા હજી 'ફ્યુડલ સિસ્ટમ' ચાલે છે, ખ્રિસ્તી મડળમા હજી 'પેગનિઝમ' પ્રવર્તે છે, અને હિંદુ કુટુબોમા હજી 'સ્નાતક' વરના લગ્ન થાય છે. સુદર્શનકાર 'હિંદુત્વ' નક્કી કરવા સારૂ 'આતર કારણો' પર દૃષ્ટિ કરવાની અમને ભલામણ કરે છે, પરંતુ આતર કારણો કયા તે એમણે દર્શાવ્યુ નથી. 'હિંદુ' નામના અર્થ માટે જે ત્રણ પ્રકારના વર્ણન તેમણે આપ્યા છે તે તો આતર કારણભૂત તે નથી જ, તેમા 'હિંદુ' પદનુ લક્ષણ આપ્યુ નથી, પરંતુ એ નામની વ્યક્તિઓ બાહ્ય વર્ણનથી ઓળખવાના પ્રકાર આપ્યા છે. આ વિશે અગાડી કહીશુ.

આ પરથી જણાશે કે આ દેશના પ્રાચીન ધર્મને ઉપર પ્રમાણે "મૂળ ધર્મ" કહ્યા પછી હિંદુસ્તાનમા હાલ હિંદુધર્મ એની કંઈ વસ્તુ નથી એમ કહેવામા 'પૂર્વાપર વિરોધ' જરા પણ નથી. વળી "અનિશ્ચિત, અનિયમિત અને ઝાખુ થઈ ગયુ છે" એ અમે "મૂળ ધર્મ" કે "હિંદુધર્મ" માટે નહિ પણ "ધર્મસ્વરૂપ" માટે કહ્યુ છે. અર્થાત્ એ પદની ઉપરના વાક્યો વાચતા સમજાશે તેમ, અમુક પ્રકારના કે અમુક મતવાળા ધર્મને ઉદ્દેશીને એ વાક્ય કહ્યું નથી, પરન્તુ આ દેશમા ધર્મમા ફેરફારો થતા અને કેટલીક વખત સુધારાના પ્રયત્ન થતા રૂઢિ વગેરે પ્રતિબધક કારણોને લીધે સત્યનો પ્રભાવ ન થયો. એટલુંજ નહિ પણ ધર્મ તે શુ છે, વ્યવહારથી ભિન્ન એવુ ધર્મનુ મહત્ત્વ શુ છે, જેમા આત્માના કલ્યાણનો વિચાર છે એવુ ધર્મનું સ્વરૂપ શુ છે એ વાતની કલ્પનાજ પ્રજાના મનમા અનિશ્ચિત, અનિયમિત અને ઝાખી થઈ ગઈ, "ધર્મ ક્યારે રહી ગયો

અને રૂઢિની ભક્તિ વધી ગઈ," આવા ખિતાને લોકો ધર્મ માનવા લાગ્યા,-એ અર્થમાં ઉપરનું વાક્ય અમે વાપર્યું છે. એ વાક્યમાં "ધર્મ સ્વરૂપ" એટલે આ દેશના (કે કોઈપણ અમુક) ધર્મનું સ્વરૂપ નહિ, પણ ગમે તે પ્રકારના પારમાર્થિક ધર્મના તત્ત્વની ચિત્તમાં ઠસેલી ગણના-એ અમારો ઉદ્દિષ્ટ અર્થ સ્પષ્ટજ હતો. તે માટે, ધર્મ-સ્વરૂપ ઝાંખું થઈ ગયું છે એમ અમે કહ્યું તેથી આ દેશના મૂળ ધર્મનું સ્વરૂપ માત્ર ઝાંખુંજ થઈ ગયું છે અને મૂળ ધર્મ જતો રહ્યો નથી એવો અમારા કહેવાનો અર્થ સુદર્શનકાર કહાડવા પ્રયત્ન કરે છે તે વ્યર્થ છે અને એ પ્રયત્ન પર રચેલા વિરોધ પણ નિરાધાર છે.

વળી, અમારા પ્રથમ લેખમાં આ દેશમાં ધર્મવ્યવસ્થા કેવી છે એ વિશેજ અમે ચર્ચા કરી છે. આ દેશનો મૂળનો ધર્મ કે હાલનો કોઈ ધર્મ સત્ય છે કે નહિ એ પ્રશ્નનો અમે સ્પર્શજ નથી કર્યો. હિંદુધર્મનું "મૂળસ્વરૂપ" શું અને હિંદુધર્મનું "શુદ્ધ સ્વરૂપ" શું એ બે વાતને અમે એ કાર્ય ગણતા નથી અને બેને ભેળવવા ઈચ્છતા નથી. એ પ્રસ્તુત ચર્ચાજ નથી. અમે પ્રથમ લેખમાં ઉદ્દિષ્ટ કર્યું છેજ કે વેદધર્મને અમે મૂળ ધર્મ કહીએ છીએ, અને તે પછી થયેલા કેટલાક 'અસંમતિવાદ'ના ફેરફારને આ દેશના ધર્મને શુદ્ધ સ્વરૂપમાં લાવવાના પ્રયત્નરૂપે અમે ગણીએ છીએ. પરંતુ, વિવિધતા છતાં એક સામાન્ય મૂળવાળો અને સામાન્ય લક્ષણવાળો ધર્મ દેશમાં કાયમ રહ્યો નથી એ અમારો આશય છે. મૂળનો કે અસંમતિવાદનો કે ગમે તે એક ધર્મ પ્રવર્તમાન હોત તો અમારે એમ કહેવાનો અવકાશ હોત નહિ. અમને પોતાને ઇષ્ટ કે અનિષ્ટ ધર્મ કયો છે તે લક્ષ્ય નથી. જે બીજી પ્રજાઓના કે બીજા સમૂહોના ધર્મના અમે અનુયાયી નથી તેમનામાં પણ એક ધર્મ છે એમ કબૂલ કરવા અમે તૈયાર છીએ.

"આ દેશમા અનેક મહાન ધર્મચિંતકો અને તત્ત્વશોધકો

થઈ ગયા છે અને તેમણે ગંભીર સત્યોનું પ્રતિપાદન કર્યું છે એમાં સંશય નથી" એ અમારૂં વાક્ય સુદર્શનકારે બહુ ઉતાવળથી વાચ્યું હોય એમ લાગે છે. બે સત્ય વિચારોથી કે ચાર સત્ય વિચારોથી ધર્મનું સ્વરૂપ બંધાઇ રહેતું નથી કે ધર્મની વ્યવસ્થા ઉભી થતી નથી એ સુસ્પષ્ટ છે. તેમજ સર્વે ધર્મોમાં સત્યોના અંશ હોય છે તોપણ સર્વ ધર્મો એકાકાર હોતા નથી એ પણ સુવિદિત છે. વળી, જેમને સત્ય વિચાર સ્ફુર્યા છે એવા બધા ચિંતકોના બધા વિચારો સત્યપૂર્ણ નથી એ પણ સુપ્રસિદ્ધ છે. તો, આ દેશના શોધકો અને ચિતકોએ ગંભીર સત્યો પ્રતિપાદન કર્યાં છે એમ સ્વીકારી તેમના પ્રતિ પૂજ્ય ભાવ દર્શાવ્યા પછી 'ધર્મસ્વરૂપના નિર્ણય માટેનું ધોરણ કોઈ બીજું રાખવામાં કંઈ વિરોધ છે કે અયુક્તિ છે? એ સર્વ મહાપુરુષો એક મત નથી તો પણ શું સર્વને "ગંભીર સત્યો પ્રતિપાદન કરનારા" નથી કહેતા? આ દેશની પેઠે બીજા દેશોમાં પણ "ગંભીર સત્યો" નું પ્રતિપાદન થયું છે એ વાતની શું ના પડાય તેમ છે? અને એથી શું એમ ફલિત થાય છે કે એ સર્વ દેશોના સર્વ ચિંતકો જેમણે વિવિધ ગંભીર સત્યોનું પ્રતિપાદન કર્યું છે તેમને અભિમત થતા તે તે બધા ધર્મ સત્ય માત્રથીજ પૂર્ણ છે? પરંતુ, એ "ગંભીર સત્યો" અને 'યથાર્થ ધર્મ' ના સંબંધની આ ચર્ચામાં શી પ્રસ્તુતતા છે તે અગમ્ય છે અને યથાર્થ ધર્મનું અમારૂં કે બીજા કોઇનું ધોરણ આ વિષયમાં શા ઉપયોગનું છે તે વળી વધારે અગમ્ય છે. હિંદુસ્તાનમા પ્રથમ ચાલતો હતો તે જ ધર્મ હાલ ચાલે છે એમ ઠરે તો તે અનુસરણીય થાય કે કેમ, અથવા હિંદુસ્તાનમાં હાલ ચાલે છે તે જ ધર્મ પ્રથમ ચાલતો હતો એમ ઠરે તો તે યથાર્થ થાય કે કેમ, એવો કોઈ મુદ્દો અમે ઉઠાવ્યોજ નથી. 'ધર્મ સુધરવો જોઇએ' એ ચર્ચા અહિં અમે ઉઠાવી નથી; ઉપર કહી તેવી "ધર્મ સ્વરૂપ" ની કલ્પના સુધરવી જોઈએ એટલું જ અમે કહ્યું છે.

'સત્ય અને સનાતન શાને કહેવું તેના ધોરણ' વિષે ઉપર કહ્યું. હવે 'હિંદુ' શબ્દથી શો અર્થબોધ થાય છે એ સંબંધે સુદર્શન-કારે આપેલા ત્રણ વર્ણન પર દૃષ્ટિ કરીએ. "હિન્દુ" પદનું એથી લક્ષણ થાય છે કે નહિ એટલુંજ જોવું છે. 'વિશ્વમાં ચૈતન્ય છે એની આસ્તા' એથી વેદાન્તના અદ્વૈત મતનો ચૈતન્યવાદ અભિહિત છે એમ ધારીએ છીએ. તો હિંદુ પ્રજામાં દ્વૈતવાદીપણું અનેકાનેક છે એ વિચારતાં આ લક્ષણ સર્વને લાગુ નહિ જ પડે. 'પુનઃ પુનઃ જન્મ થાય છે એ સ્વીકાર' જન બૌદ્ધાદિને પણ અભિમત છે અને પુનર્જન્મ મત ન સ્વીકારે તે તેટલા કારણથી હિન્દુ ન કહેવાય એમ કહેવાનો કશો આધાર નથી. બીજા વર્ણનમાં 'ધર્મદ્વેષાભાવ' આપ્યું છે એ લક્ષણ નથી પણ પ્રશંસાવચન છે. જેને ધર્મદ્વેષ ન હોય તે હિંદુ એવું લક્ષણ તો કોઈ ગંભીરપણે આપશે જ નહિ હિંદુઓ પરધર્મીને હિંદુધર્મી બનાવા ઇચ્છતા નથી એ વૃત્તિમાં ધર્મ કરતાં જાતિવ્યવસ્થાનું કેટલું મહત્ત્વ છે અને ધર્મ સંબંધે એ સ્વભાવની કેવી સુચના કરવાની છે એ વિષે આ પત્રિકામાં પ્રથમ (ઑક્ટોબર ૧૮૯૩માં) ચાલુ થઈ છે. 'સંસ્કારનું અનુસરણ' એ વર્ણન પણ આ સંબંધે ઉપયોગી નથી કેમકે તે વિશેષે કરીને બ્રાહ્મણ જાતિના પુરુષ વર્ગને જ હાલ લાગુ પડે છે, સ્ત્રીઓને અને બીજી જાતિઓને તો વિવાહ એગ્લોજ માત્ર સંસ્કાર રહ્યો છે. વળી 'સંસ્કાર' એ ક્રિયા તો બીજા રૂપની બીજી પ્રજાઓમાં અને બીજા ધર્મમાં પણ હોય છે. 'આશ્રમમાં હોવાપણું' એ હાલ તો ગૃહસ્થ અને સન્યાસીનો ભેદજ સૂચવે છે ચાર આશ્રમની પ્રથમની ધાર્મિક વિશેષના હવે રહી નથી. ગૃહસ્થ અને સન્યાસીના વિભાગ બીજી પ્રજાઓમાં અને બીજા ધર્મોમાં નથી એમ તો નહિ જ કહી શકાય. 'વર્ણમાં હોવા-પણું' એ વિશેષના તો છેજ, અને નાનાજનના વ્યાવહારિક આચારથી હિંદુ મંડળની સીમાનું રક્ષણ થાય છે એ અમે હિંદુધર્મની વ્યાખ્યા આપતાં કહ્યું છેજ. 'હિંદુધર્મ શાસ્ત્ર જે "હિંદુ લો" કહેવાય છે તે

માનવાપણું' એ જુદા લક્ષણ તરીકે તો નહિં જ આપી શકાય; કેમકે "હિંદુ લૉ" કોને લાગુ પડે છે એ પ્રશ્નનો એજ ઉત્તર નક્કી થઇ શકયો છે કે (નાતજાતના વ્યવહારમાં રહેલા) "અમુક ભુગોળ સીમામા વસનારના અને પોતાને હિંદુ કહેવડાવનારના વંશજને" "હિન્દુ લૉ" માને કે ન માને, જાણે કે ન જાણે એવા સર્વ જેનો આ વ્યાખ્યામાં સમાવેશ થાય તેને "હિંદુ લૉ" લાગુ પડે છે. વળી એ તો સુવિહિતજ છે કે આ "હિંદુ લૉ" માં હિંદુ ધર્મશાસ્ત્રથી કેવળ વિરોધ થાય તોપણ રૂઢિનું પ્રાબલ્ય થાય છે, તેથી ધાર્મિક લક્ષણ બાંધવામાં એ "લૉ" કંઈ કામનો નથી. 'કોઇ પણ દર્શન, સંપ્રદાય, કે પંથ અથવા બ્રાહ્મણધર્મવિરોધી એવી કોઇ પણ અમંમતિમાં હોવું, એ "વિશેષાર્થના" ત્રીજા વર્ણનમાં તો એવી સુશોભિત અનિશ્ચિતતા છે કે એ વિશે કહેવાની કંઈ જરૂરજ નથી.

એકજ વાત કહેવાની રહી છે. સુદર્શનકાર કહે છે કે હિંદુઓ પ્રશંસાથી ખુશ થઇ જાય છે તેથી તેમને ખુશામત ગમે છે એમ નહિ સમજવું પણ 'એમના હૃદયમાં, એમના લોહીમાં, એવું કાંઈ હોવું જોઈએ કે જે જાગ્રત થતાં તેમને એ જાગૃતિ આણનાર ઉપર પ્રેમ આવવો જોઈએ' એમ સમજવું. પ્રશંસાપ્રિય જનોને આ વાક્ય બહુ ઉપયોગી છે, અને કેવળ હિંદુઓનેજ નહિ પણ હરકોઈ પ્રજાના મનુષ્યોને ખુશામતથી રાજી થતાં પોતાના બચાવમાં કામ લાગે તેવું છે. પ્રશંસાથી પ્રસન્ન થવું અને તે માથે એમ પ્રસન્ન થવામાંજ ઉમદાપણું સૂચિત થાય છે એવો સ્વીકાર થતો જોવો; એવા બેવડા લાભનું સાધન ફિલસુફી ઘડી ઘડી અપાવતી નથી અને બેશક તે સંઘરી મુકવા જેવું છે.

'હિંદુ નામધારીઓ પોતાની પ્રાચીન મહત્તાનો ધ્વનિ સાંભળતાં જાગી ઉઠે ને કર્તવ્યને સમજી તતપરાયણ થવા ઉત્સુક બને' એ દેશના સર્વ હિતચિંતક ઇચ્છે છે. અને, "અમારા પૂર્વજો બહુ મોટા હતા

માટે અમારે હવે કંઇ કરવાનું રહ્યું નથી" એમ ધારી પાછા સ્વપ્નમાં પડતાં હિંદુઓને અટકાવવા એ ફરજ પણ અદા કરવાની છે એ ભૂલી જવામાં ન આવે તો દેશની નિદ્રા વધારે વહેલી ઉડે એમ કેટલાકનો નમ્ર મત છે.

સ્વહૃદય પરીક્ષા.*

(અમદાવાદ પ્રાર્થના સમાજમાં અપાયેલો ઉપદેશ)

એક સંતનું વચન છે કેઃ—

बूरा देखन में गयो बूँरो न मिलियो कोयः
जो देखुं दिल खोजके मोसें बूँरा न कोय.

'હું નઠારા માણસો કોણ કોણ છે તે ખોળવા ગયો, પણ કોઈ નઠારૂં મળ્યું નહિ; જો હું મારૂં પોતાનું દિલ ઉઘાડીને જોઉં છું તો જણાય છે કે મારાથી કોઈ નઠારૂં નથી.'

પાપ શું છે, પુણ્ય શું છે એ જાણ્યા પછી, અનીતિ સુનીતિના, સદ્‌ગુણ દુર્ગુણના સ્વરૂપની પરીક્ષા કર્યા પછી મનુષ્યે પોતાના હૃદયની પરીક્ષા કરવી જોઈએ. નીતિના તત્ત્વનિરૂપણથી આ વિષયમાં કરવાની શોધ પુરી થઈ રહેતી નથી. પોતામાં સદ્‌વૃત્તિ કેટલે અંશે સ્થાપિત થઈ શકી છે અને પોતામાંથી દુર્વૃત્તિ કેટલી દૂર થઇ શકી છે એ તપાસ કરવી પણ ઘણી જરૂરની છે.

જગતમાં દુરાચારના-દુર્ગુણના દાખલા ઘણા મળી આવે છે. પાપમગ્ન એવાં ઘણાં માણસો જોવામાં આવે છે. અને આવાં ઉદાહરણ જોયાથી એવા આચરણથી દૂર રહેતા શિખાય છે; દુરાચારનું કેવું નઠારૂં સ્વરૂપ છે, દુરાચારનાં કેવાં નઠારાં પરિણામ છે, એ શિક્ષા મળે છે; અને તે શિક્ષાની અજબ છાપ પડે છે. નીતિના સ્વરૂપનો

---

*'જ્ઞાનસુધા' માસિકના ૧૮૯૫ના સન ઑક્ટોબરના અંકમાં પ્રકટ થયેલો.

નિર્ણય કરવામા પણ એ બાહ્ય દષ્ટાંતો સાહાય્યકારક છે. આ બાહ્ય દષ્ટાંતો આ રીતે ઉપયોગી છે ખરા. પણ સ્વ-શુદ્ધિ, સ્વ-ઉદ્ધાર, સ્વ-ઉન્નતિ માટે સહુથી વધારે જરૂર અન્દર નજર કરવાની છે. મનુષ્યે પોતાના અન્તરમા દૃષ્ટિ નાખી નથી ત્યા સુધી તેનુ બહારનું બધુ નિરીક્ષણ પરિણામે નકામુ છે. બહારનું નિરીક્ષણ જ્ઞાન આપે છે, પણ પોતાની જરૂરનુ ભાન અન્તરના નિરીક્ષણથી થાય છે. બુદ્ધિબળથી મેળવેલા જ્ઞાનસાધનથી મનુષ્ય પ્રફુલ્લિત કરે છે અને નીતિતત્ત્વની ગભીર ચર્ચા કરે છે, પણ અદર નજર કરે છે ત્યારે તેને ખેદકારક અનુભવ થાય છે. અન્દર સડો, મલિનતા, દુર્બળતા તેની નજરે પડે છે. બહારનુ જ્ઞાન તેને ભેદી શક્યુ નથી એમ જણાય છે. બુરાઇ, અસાધુતા બહાર ખોળવા જવાની જરૂર જ ન હતી એમ તેને લાગે છે. આત્માની પોતાની દુર્વૃત્તિ, અધમતા પોતાના અભ્યાસ અને પ્રયાસ માટે બસ હતા એમ માલમ પડે છે-અભ્યાસ તે દુર્ગુણનું સ્વરૂપ જાણવાનો, પ્રયાસ તે દુર્ગુણતા દૂર કરવાનો. પોતાની પરીક્ષા કર્યાથી દુર્ગુણને-દુર્વૃત્તિને પોતામાથી દૂર કરવાનો પ્રયાસ કરવાની કેટલી અગત્ય છે તે ધ્યાનમાં આવે છે. આવી વૃત્તિને લીધે પરોપકારથી અને પરોદ્ધારથી વિમુખતા થતી નથી. પોતાની દુર્બળતાની પ્રતીતિ થતા મનુષ્યજાતિની દુર્બલતા વધારે સારી રીતે સમજાય છે, દુર્ગુણ પર તિરસ્કારને બદલે અનુકંપા થાય છે, પાપી પણ સુધરી શકે છે એમ પોતાના સુધરવાના સંકલ્પથી સમજાતા અભિન્ન બન્ધુઓના ઉદ્ધારણમા સ્નેહ અને ઉત્સાહથી પ્રવૃત્તિ થાય છે. સ્વપરીક્ષાનું મહત્વ તો એ જ કે પોતાની અધમતા કેટલી છે, બીજાને સુધારવાની સાથે પોતાને સુધારવાની પણ કેટલી બધી જરૂર છે તે અનુભવ ચિત્તમા દાખલ થય છે

ઘણીવાર बुरा देखन मैं गयो એવી વૃત્તિ પામર મનુષ્યને થાય છે. પતિત જનોને શોધી કહાડી તેમનો ઉદ્ધાર કરવાની ઇચ્છાથી નહિ, પણ નીરસદૃષ્ટિથી પોતાના બન્ધુઓમા દોષ ખોળી કહાડી તેમનું

ઉતરતાપણુ અને પોતાનું ચઢતાપણુ જોઈ રાજી થવા માટે મનુષ્ય એ દોષના અન્વેષણમા નિકળી પડે છે. મનુષ્યનો અધ:પાત જાણે ખેદનું કારણ ન હોય એકની પડતી જાણે બીજાને અનુભાવનુ સ્થાન ન હોય, પાપીની દુષ્ટતા જાણે મનુષ્યજાતિની નિર્બળતાની દર્શક ન હોય, તેમ મનુષ્ય બીજાના દોષ કહાડી બહાર મુકવા પ્રયત્ન કરે છે. આ વૃત્તિ અધાર્મિક છે, ભક્તને અનુચિત છે, પ્રેમને પ્રતિકૂલ છે. મનુષ્યોનો એવો પરસ્પર તિરસ્કાર મનુષ્યોના પિતાને અપ્રિય છે, ભક્તજને-સાધુ પુરુષે તો બધે ઠેકાણે અમીભરી દૃષ્ટિજ રાખવી જોઈએ. ધર્મમાર્ગે પ્રવૃત્તિ કરનારનું કર્તવ્ય છે કે તેણે સર્વમા ભલાઈ દેખી શકવાનો પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. એવી સ્વર્ગીય વૃત્તિનુ ભર્તૃહરિ બહુ સુશ્લિષ્ટ શબ્દોમા વર્ણન કરે છે.

परगुणपरमाणून् पर्वतीकृत्य नित्यं
निज हृदि विकसन्तः सन्ति सन्तः कियन्तः ।

" પારકાના ગુણના નાનામા નાના કણને પણ પર્વત જેવા કરીને પોતાના હૃદયમા હમેશ વિકાસ પામતા-એવા કેટલાક થોડા સંત છે.' આવી ધન્ય દૃષ્ટિએ નિરીક્ષણ કરતા સર્વત્ર કંઈને કંઈ સાર અંશ જણાશે. દુનિયામા મલિન, નિર્બળ મનુષ્યો તો અનેક, અસંખ્ય જણાશે, પણ, કોઈ દયાપાત્ર, કોઈ ક્ષમાપાત્ર, કોઈ ઉપકારપાત્ર, કોઈ અલ્પ ગુણના અશવાળા એમ સર્વે હૃદયની નિકટ લાવવા યોગ્ય જણાયા વિના નહિ રહે. એવી સુવૃત્તિ ધારણ કરતા અભિમાન નાશ પામશે, દૈહિક દૃષ્ટિમા રહેલી ઇર્ષ્યાવૃત્તિ ચાલી જશે જ્યા ત્યાથી દોષ ગ્રહણ કરી લેવાને મનુષ્ય તત્પર થાય છે એ કેવળ ઇર્ષ્યા-અસાધુતા નહિ તો બીજુ શુ છે? એ ઇર્ષ્યા-એ અસાધુતા દૂર કરવાના અર્થમાજ वृतो न मिलियो कोय એમ કહ્યુ છે. પ્રેમમય પ્રભુની ભક્તિ કરનારને તે વૃત્તિ કયા મળે? ઈશ્વરની સૃષ્ટિ નિરખી ઉલ્લાસ પામનારને તે ખેદનુ કારણ કયા જડે? જગતકર્તાની રચના માટે ધન્યવાદ ગાનારને તે દોષ કયા દેખાય? મનુષ્ય નિર્બળ

જેમ ભક્તિમા વધારે તત્પરતા થાય છે, ઇશ્વરના દિવ્ય સ્વરૂપનો આદર્શ જેમ ચિત્તમા વધારે દૃઢ થાય છે તેમ પોતાની સ્હેજ પણ ખામી દોષરૂપે જણાય છે. ઇશ્વર સ્વરૂપથી પોતામા જે કાઇ વિરૂદ્ધતા હોય તે માટે કલેશ થાય છે. તેથી, પોતાની જાત દોષપૂર્ણ લાગે એ તિરસ્કારપાત્ર થવાની સ્થિતિ નથી ઇશ્વર સમીપ જવાનુ એ ચિહ્ન છે, વિશુદ્ધ અને ધાર્મિકતાના ઉદયનુ એથી સૂચન થાય છે, મનુષ્યમા ઇશ્વરનુ દિવ્ય પ્રકાશ પ્રવેશ કરે તે માનવી છાયા અને માનવ અધકારના બિન્દુને પણ અરૂચિકર ગણે અને ખુણેખાચરેથી તેને ખોળી કાઢી દૂર કરે, એ અવસ્થા ધન્યજ છે પાપમા મગ્ન મનુષ્ય અતિઘોર દૌરાત્મ્ય છતા બેભાન થઇ સુખ રહે છે. પુણ્યાચરણમા પ્રયાસ કરનારથી દુર્વૃત્તિની રેખા પણ સહન થઈ શકતી નથી. દુરાચરણની ક્ષણિક કલ્પના પણ તેને પીડિત કરે છે. પશ્ચાતાપ એજ પાપિતા દૂર કરવાનો અને સદાચારમા વધવાનો માર્ગ છે.

આ કારણથી ઇશ્વરભક્તિમા તલ્લીન એવા ધાર્મિક પવિત્ર આત્માઓ 'મારાથી નઠારૂ કોઈ નથી' એવા વચન બોલતા જોવામા આવે છે. જોન બનીઅનની ધર્માનુસરણમા ઉત્કટ આતુરતા સુપ્રસિદ્ધ છે. તેનું જીવન કદિ અપવિત્ર નહોતુ તોપણ તેનામા ધર્મ અને ભક્તિનો ઉત્સાહ જ્યારે વ્યાપ્ત થયો ત્યારે પોતાની પૂર્વની ધર્મહીનતાની સ્થિતિથી તેને એટલો કલેશ થયો કે એ પોતે જે વચનોમા પોતાની પૂર્વ સ્થિતિનું વર્ણન આપે છે તે અક્ષરશ ખરૂ માનીએ તો તે પાપિષ્ટમા પાપિષ્ઠ હશે એમ લાગે તે પોતાના જીવનની નોધમા કહે છે, "આ દુનિયામા હુ ઇશ્વિર વગરનો હતો તે વખતની મારી કુદરતી જીદગાની તો ખરેખર આ સમારના વ્યવહાર જેવી હતી, અને ઇશ્વિરાજ્ઞા ઉલ્લઘન કરનાર મનુષ્યજાતિને ઘટે તેવી હતી. દુષ્ટતાનો પિશાચ સ્વેચ્છાએ મને પોતાના દાસ કરે તેમા હુ આનદ માનતો. હુ મને અપવિત્રતાથી પૂર્ણ હતો અને તેથી મારા

હૃદયપર અને મારા જીવનપર એટલી જબરી અમર થઇ હતી કે શાપ દેવા, અણઘટતા કસમ ખાવા, જુઠું બોલવુ અને ઇશ્વિરના પવિત્ર નામની નિન્દા કરવી—એ કામમા મારા સરખા કોઇકજ હતા. × × મેં મારી લાલસાઓની લગામ છોડી દીધી, અને ઇશ્વરના નિયમનું બધી રીતે ઉલંઘન કરવામા આનંદ માનવા લાગ્યો. તેથી કરીને, મારૂ લગ્ન થયુ ત્યા સુધી સર્વ પ્રકારના દુર્ગુણ અને અધાર્મિકતામાં હુ મુખ્ય અગ્રેસર હતો. અને મારા દીન આત્મા પર શરીરમા ઉદ્દ્ભવતા વિકારોનુ એટલુ પ્રાબલ્ય હતુ કે એક પ્રસંગે ઇશ્વિરે અમૂલ્ય કૃપા કરી અદ્દ્ભૂત ચમત્કાર કર્યો નહોત તો સનાતન ન્યાય શિક્ષાથી હુ નાશ પામત એટલુજ નહિ, પણ દુનિયા આગળ જેથી કેટલાક અપકીર્તિ અને લજ્જા પામે છે તે નિયમોની શિક્ષાને પણ હું પાત્ર થાત." એક વિવેચક કહે છે તેમ "આવી સમળભાષામા અનિયતે જે આન્તર વિગ્રહનુ વર્ણન કર્યું છે તેથી એમ સાબીત થતું નથી કે તે તેના પડોસીઓ કરતા નઠારો માણસ હતો, પણ એ સાબીત થાય છે કે તેનુ મન નિરંતર ધાર્મિક વિચારમા ગુંથાએલુ રહેતું હતું. તેના જ્ઞાન કરતા તેનો ઉત્સાહ અધિક હતો, અને તેના શરીર અને મન પર તેની કલ્પના સંપૂર્ણ અધિકાર ચલાવતી હતી." સુશીલ કવિ વિલિયમ કાઉપર મરણપર્યંત નિર્દોષ અને પવિત્ર રહ્યો હતો. તોપણ તેને ઇશ્વિરની શિક્ષાનો ભય હમેશ લાગ્યાં કરતો. મારા અને સ્વર્ગ વચ્ચે મોટી ભીત છે અને તે પગથી માગથી ચઢી ઉતરાવાનુ નથી એમ ધારી તે નિરાશ રહેતો. પોતાની સ્વર્ગસ્થ માતાની છબી જોઈ રચેલા એક સુંદર કાવ્યમા તે કહે છે, તે તો સ્વર્ગમા ચિરકાલનો વાસ કર્યો છે, પણ એ વિશ્રાંતિ મળવાની મને તો ભાગ્યેજ આશા થાય છે. મારૂ નાવ બંદરથી હમેશ દૂરને દૂર રહે છે, એ ખિન્ન અવસ્થામા મારા નાવને પ્રચંડ પવનો વિમાર્ગે ખેંચી જાય છે, તોફાનથી તે અથડાય છે, તેના સઢ ફાટી જાય છે, તેના પાટીયા ખસીને પહોળા થઈ જાય છે, તેનું હોકાયંત્ર ખોવાઈ

જાય છે, અને પ્રતિદિન કોઈ પ્રવાહનો વેગ મારી ગતિનો ભગ કરી મને સુભાગ્યના પદથી દૂર કહાડે છે." મસારના કલહથી દૂર જઈ શાંતિમા રહેલા કવિના આ વચનો દુષ્ટાચરણ દર્શાવતા નથી પણ વધતી જતી વિશુદ્ધિપ્રિયતા દર્શાવે છે, ભૂતકાલની અપૂર્ણ શુદ્ધતા માટે થએલો ખેદ જ તેના વચનથી સૂચિત થાય છે. આવી વૃત્તિ અધાર્મિકતાનુ નહિ પણ ધાર્મિકતાનુ ચિહ્‌ન છે. બનિયન અને કાઉપર વિશુદ્ધ મહાત્માઓ હતા. તોપણ જે કંઈ ન્યૂનતા પોતામા જણાઈ તે માટે તેમણે આ રીતે સંતાપ કર્યો છે. ઈશ્વરથી સહેજ પણ વિમુખતા આવા મહાત્માઓથી ખમાતી નથી. તેઓ પાપી હતા એમ હતુ નહિ. પણ દિલ ખોલીને જોવાથી પોતાના દોષ તેમને આવા સ્વરૂપે જણાયા હતા. આપણી પ્રાર્થનામાળામા પણ

'કૃત્યો કૂડા કરૂ છુ, અવિહિત અવળે માર્ગે હુ સંચરૂ છું,'
'કોટયાવધી પ્રતિદિને અપરાધ થાય';

ઈત્યાદિ વચનો ભકતના મુખમા મુકયા છે, એ વચનો ઉચ્ચારવાનો ભકતોને ઉપદેશ કર્યો છે, તે ઈશ્વર સમક્ષ ઉભેલા સાધારણ મનુષ્યના ભાવવર્ણન પ્રસગે છે, તેમજ વિશુદ્ધિથી રહેલુ અતર તરવામા થતા પ્રયાસ પ્રસગે છે. પરમ વિશુદ્ધ આત્માઓ પણ આવા ઉદ્‌ગાર કરવાની જરૂર ધારે છે તે દિલ ખોલવા માટેજ. તો જેમના હૃદય એવા વિશુદ્ધ નથી, જે વિકારમા, ભોગમા અને તૃષ્ણામા લીન થયેલા છે, જે ઈશ્વરભકિતમા પરિપૂર્ણ રીતે પરાયણ થતા શિખ્યા નથી, તેમને એવી સ્વહૃદય પરીક્ષા કેટલી બધી આવશ્યક છે? પોતાનુ અંતર ઉઘાડી જોયા વિના તેઓ ધાર્મિકતાનો આરભ શી રીતે કરી શકશે? અને અન્તર ઉઘાડી જોતા મલિનતા જણાય તો તે એ પરીક્ષા બંધ કરવાનુ કારણ છે કે અગાડી ચલાવવાનુ કારણ છે? દુષ્ટતા સંતાડીને સંઘરી મુકવા જેવી છે કે બહાર કાઢી લજ્જા પમાડી નસાડી મુકવા જેવી છે? ભક્તિદ્વારા ઈશ્વર સમીપ જઇ હૃદય ઉઘાડતા શુ દુષ્ટતા લજ્જા પામ્યા વિના રહેશે? એ દિવ્ય સાંનિધ્યમા પાપનાથી શુ ટકી શકાશે?

આ રીતે સ્વહૃદયની પરીક્ષા કરતા દ્વષ્યોં દૂર થશે અને આત્મોદ્ધારના પ્રયત્નમા પ્રવૃત્ત થવાશે, પારકાના છિદ્રાન્વેષણમા આનંદ થવાને બદલે પોતાની ઈશ્વરકૃપા માટેની અયોગ્યતા જોઈ પરિતાપ થશે, અને તે કૃપા માટે પોતે યોગ્ય થવામા અને બીજાને યોગ્ય કરવામા તત્પર થવાશે. કૃપાકાન્ત પિતા એ પરિણામ અપાવો.

તથાસ્તુ.

આત્મશાસન*

(અમદાવાદ પ્રાર્થના સમાજમા અપાએલો ઉપદેશ)

દુનિયામા હમેશ જ્ઞાન અનુભવથી વધતું જાય છે. બેકન કહે છે કે દુનિયા દરરોજ વધારે ડાહી થતી જાય છે, કેમકે તેની ઉમ્મર વધતા આગળ થએલો અનુભવ પાછળ કામ આવે છે. અને તેમાં નવો અનુભવ ઉમેરાતો જાય છે. પૂર્વે થએલો અનુભવ આ પ્રમાણે ઉપયોગી છે તેથી સારા શિક્ષકની, સદ્ગુરુની અને સત્સંગની મ ણુમને ઘણી જરૂર છે. એ સર્વના યોગથી અનેક લાભ થાય છે, સારા સસ્કાર હૃદયમા પડે છે, સારા દૃષ્ટાંત ચિત્ત સમક્ષ રહે છે, સારા વલણ સ્વભાવમા આવવાનો આરંભ થાય છે **क्षणमिह सज्जन सगतिरेका भवति भवार्णवतरणे नौका।** 'અહીં એક સજ્જન સંગતિ ક્ષણ (મળે તો તે) ભવસાગર તરવામા નૌકા થાય છે,' ઈત્યાદિ વચનો કઈક અતિશયોક્તિયુક્ત છતા સજ્જનની સંગતિની કેવી પ્રબળ અસર થાય છે અને કેટલીવાર વિકારરૂપ સકટને સમયે એ સંગતિની સહાયતા આવી મળતા જીવનના વૃત્તાંતમા કેવો ફેર પડી જાય છે તે વાત બહુ દૃઢતાથી સમજાવે છે. આ દેશની પ્રાચીન અધ્યાપન વ્યવસ્થામા ગુરુની જે મહત્તા હતી અને અમુક ગુરુના શિષ્ય થવામા જે વિશેષતા હતી તે આ પ્રભાવની અપેક્ષાએ જ

---

* 'જ્ઞાનસુધા' ના સન ૧૮૯૫ ના નવેમ્બર-ડિસેમ્બર અંકમા પ્રકટ થયેલ.

યુરોપની પાઠશાળાઓમા પણ શિક્ષકની કેટલી બધી દરકારી ઃ થતી હાલ જેવામા આવે છે, શિષ્યો શિક્ષકો સાથે નિકટ ધ અને ચિર સહવાસમા રહે એ માટે કેટલો બધો આગ્રહ ામા આવે છે, શિક્ષકોનુ નિયમન લક્ષણ બાધવામા કેવુ ફલવત છે તથા મોટા શિક્ષકોની સગતિ કેવા મોટા માણસો ઉત્પન્ન છે એ સુપ્રસિદ્ધ છે, અને આ દેશમા હાલ તેવી વ્યવસ્થાની ખોટ તેથી એ વાત ચિત્ત આગળથી ખસે તેમ નથી.

અનુભવનુ આવુ મહત્ત્વ છે, તોપણ ઉચ્ચ લક્ષણ પ્રાપ્ત કરવા મવે ગુરુથી અને સંગથી પર્યાપ્તિ થતી નથી. એટલાથી જ ાત્માની ઉન્નતિ થતી નથી. આત્માના પોતાના પ્રયત્નની પણ આવ-કતા છે, અને ઘણા મ્હોટા પ્રયત્નની આવશ્યકતા છે. આત્માના ાતાના પ્રયત્નથીજ તેની ઉન્નતિની ક્રિયાનો આરંભ થઇ શકે છે. ોઓના પ્રયત્ન જાગૃતિ આપે છે, માર્ગ દેખાડે છે, સાધન પ્રાપ્ત રાવે છે. પણ તે સર્વ વડે પ્રવૃત્તિ અને ઉદ્યોગ તો આત્માએ પોતે ર કરવાનો છે. જ્યા લગી આત્મા પોતે પ્રયત્ન ન કરે ત્યા લગી ીજાના પ્રયત્ન મિથ્યા જાય છે ઉન્નતિના પ્રયત્નનું ભાન થવા માટે, એ પ્રયત્નની જરૂર જણાવવા સારૂ બહારના ઉપદેશની અપેક્ષા ,ે, કારણ કે મુખ્ય લક્ષ્ય શુ છે, શા માટે જીવનમા વિશેષે કરીને ્રયત્ન કરવાનો છે તે સર્વને ખબર નથી હોતુ અને તે કહેવું પડે છે. પણ તે જાણ્યા પછી આરંભ તો આત્માએ પોતે કરવાનો છે. ‘દેવ અને ગાડીવાન’ ની વાર્તા પણ એજ બોધ કરે છે કે જાતે મહેનત કરવા માડી નથી ત્યાસુધી બીજી સહાયતાનો ઉપયોગ શરૂ થઈ શકતો નથી શક્ત અને અશક્ત, જ્ઞાની અને અજ્ઞાની સર્વને સહાયતા આપવાને ઇશ્વર સમર્થ છે, પણ તેનો દિવ્ય નિયમ એવો છે કે મનુષ્ય પ્રયાસ કરે ત્યારે જ તેનો સહાયક હસ્ત જણાઇ આવે છે. પ્રયાસ પહેલા સન્મતિ વડે ઉત્તેજિત કરનાર પણ તેજ છે, પ્રયાસ પછી મનોબળવડે સફળતા અપાવનાર પણ તે જ છે,

ગુરુની અને સત્સંગની સહાયના પણ આ પ્રમાણે જાતે શ્રમ લીધા પછીજ સફલ થાય છે.

મનુષ્યના આત્માની શક્તિ મ્હોટી છે. એવું ચૈતન્ય ઈશ્વર સિવાય અદ્વિતીય છે. એ આત્મા અમૃતત્વનો અધિકારી છે અને યત્ન કરી પરમ શાંત પદ તે મેળવી શકે છે. તેની જ્ઞાનશક્તિ અતિ વિસ્તારી છે. તે સત્ય જાણી શકે છે. તે સૃષ્ટિ માપી શકે છે. તેની કલ્પના અનંતત્વ સુધી જાય છે. તેમ એ આત્માની શક્તિનો દુરુપયોગ પણ થઇ શકે છે. આત્મા ખોટા તર્ક ઉભા કરે છે, પોતાના કર્તા વિરુદ્ધ દ્રોહ કરી નાસ્તિકતા ઉભી કરે છે, નઠારા અમદ્‌ગામી સંકલ્પ ઉભા કરે છે; એ બધું સારી પેઠે જાણીતું છે. તેથી આત્માને પોતાની શક્તિઓનો સદુપયોગ કરવામાં પ્રવૃત્ત થવાની જેમ જરૂર છે, તેમ એ શક્તિનો દુરુપયોગ ન થાય તે માટે કાળજી રાખવાની પણ જરૂર છે. આત્માની સુવ્યવસ્થાની કેટલી મ્હોટી અગત્ય છે તે આટલા પરથીજ ધ્યાનમાં આવશે કે મનુષ્યનો સૃષ્ટિ સાથેનો અને સૃષ્ટિના કર્તા સાથેનો સંબંધ આત્માદ્વારાજ છે. સૃષ્ટિ તેનાથી સ્વતંત્ર છે, ઈશ્વર તેનાથી મોટો છે, પરંતુ સૃષ્ટિ તરફ વ્યાપાર અને ઈશ્વર સાથે યોગ તે આત્મા વડેજ કરી શકે છે. આવી શક્તિવાળો અને આવો સાધનરૂપ આત્મા સુઘટિત હોય તો શુભ ફલ પ્રાપ્ત કરી શકે છે અને દુઃસ્થિત હોય તો અધોગતિ પામે છે. જગત્ સમજવામાં અને જગત્ સાથે વ્યવહાર કરવામાં જેમ તેની સત્પ્રવૃત્તિ પર આધાર છે તેમ તેનું અન્ત્ય કલ્યાણ સિદ્ધ કરવા સારૂ તેની શક્તિઓ તેના પોતાના લાભમાં વપરાવી આવશ્યક છે.

उद्धरेदात्मनात्मानं नात्मानमवसादयेत् ।
आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुरात्मैव रिपुरात्मनः ॥
बन्धुरात्मात्मनस्तस्य येनैवात्मात्मना जितः ।
अनात्मनस्तु शत्रुत्वे वर्तेतात्मैव शत्रुवत् ॥

"(મનુષ્યે) આત્મા વડે આત્માનો ઉદ્ધાર કરવો, આત્માને ડુબાડવો નહિં; કારણ કે આત્માજ આત્માનો બન્ધુ છે, આત્માજ આત્માનો રિપુ છે. જેણે આત્મા વડે જીત્યો છે તેનો જ આત્મા આત્માનો બંધુ છે; પણ જ્યાં આત્મા (એ રીતે) પોતાનો (પોતાને વશ) નહોતા શત્રુભાવમા છે ત્યા આત્માજ શત્રુ પેઠે વર્તે (છે)."

ભગવદ્ગીતાના આ વચનો બહુ મ્હોટા સત્યનો ઉપદેશ કરે છે. આત્માનો ઉદ્ધાર કરવો એ મનુષ્ય માત્રનુ કર્તવ્ય છે, એ બાબતમા બેદરકાર થઇ આત્માની દુર્ગતિ થવા દેવાની મનુષ્યને છુટ નથી. તેમ બાહ્ય સહાયતાથી ઉદ્ધાર થઈ જશે એમ જાણી બેસી રહેવાનું નથી, આત્મા વડેજ ઉદ્યમ કરવાનો છે એ વ્યાપારનુ કારણ તે આત્મા જ છે. આત્માને હાથ એટલુ બધુ છે, તેની જવાબદારી એટલી બધી છે કે તે પોતાનો બન્ધુ પણ થઈ શકે છે અને પોતાનો શત્રુ પણ થઈ શકે છે, પોતાનુ હિત સાધવામા વળે તો બન્ધુ થાય અને પ્રમત્ત રહે તો શત્રુ થાય. જે આત્મા એ રીતે પોતાને નિયમમા રાખે તે પોતાનો હિતકારી થાય છે. પોતાની જ દરકાર પોતે ન રાખે, પોતાને વશ ન રાખે, પોતાને સુપ્રવૃત્ત ન કરે તે પોતાનો શત્રુ થાય છે અને શત્રુ હોય તેમ પોતાની દુર્દશા આણવામા જ વ્યાપૃત રહે છે.

આત્મામા શક્યતા (Potentiality) રહેલી છે. અવિકસિત રૂપે શક્તિઓ રહેલી છે. નાના સરખા બીજમા જેમ ભવિષ્યમા થનાર મહાન્ વૃક્ષ રહેલુ હોય છે, ફલ, પુષ્પ, પર્ણ, શાખા એ સર્વ જેમ એટલા અકુરમૂલમા રહેલા હોય છે, અને તે સારી રીતે પુષ્ટિ પામે, સારી રીતે વૃદ્ધિ પામે, સારી રીતે ઉછેરાય તો જ જેમ એ સર્વ સમૃદ્ધિનો ઉદ્ભેદ થઈ અતિ સુદર લીલા થઈ રહે છે; તેમ ભવિષ્યમા જ્ઞાની થનાર, આનંદ અનુભવનાર, મોક્ષ પ્રાપ્ત કરનાર આત્મામા એ બધી શક્તિઓ પણ બીજ રૂપેજ નિવાસ કરે છે. વૃક્ષ, બીજને, બગાડી નાખો, તેના પ્રરોહને વાળી નાખો, તેના પર પડતા સૂર્ય-

પ્રકાશને છાયા વડે અટકાવો, તેને મળતા જલસિંચનને અનિયમિત કરો, તેની આસપાસના આહારભૂત ક્ષારમાં દુર્મિશ્રણ કરો, તો પછી તેમાં શકયરૂપે રહેલું વૃક્ષ સંપૂર્ણ શ્રીથી પ્રફુલ નહિંજ થાય. આત્માની લક્ષ્મીના વિકાસનો પણ એજ રીતે તેની પુષ્ટિ પર, તેની કેળવણી પર, તેના નિયમન પર આધાર છે. એની એ શકયતા એનો એ બીજાંકુર ઉપચય પ્રકાર પ્રમાણે ઉત્કૃષ્ટ અપકૃષ્ટ રૂપ પામે છે. તેની શક્તિની વૃદ્ધિ થઇ નથી હોતી ત્યાં સુધી સંવર્ધનક્રમ પર વાસ્તવિક પરિણામ (Actuality) નો કેટલો મ્હોટો આધાર છે તે લક્ષમાં નથી આવતું. પણ સફલ શકયતા એ જ પૂર્ણ પરિણામ છે અને ખંડિત તથા પ્રતિરૂદ્ધ શકયતા તે જ વિકલ પરિણામ છે. શકયતાનો યોગ્ય ઉદ્ભેદ સાધવો એ જ પૂર્ણ પરિણામ સિદ્ધ કરવાનો માર્ગ છે. જે આત્મા બુદ્ધિમાન, સુનીતિમાન, મનોબલયુકત, સદાચરણ પ્રવૃત્ત, સૌમ્યગુણ અને કૃતકર્તવ્ય થઇ શકે તેવો છે તે જ આત્મા દુર્બુદ્ધિ, દુરાચરણી, વિષયાસકત, બલહીન બની જાય એમ બને છે. આત્મામાં બધી શકિતઓ પ્રથમથી સંપૂર્ણરૂપે નથી હોતી. એ શક્તિઓ ધીમે ધીમે કેળવાય છે. એ કેળવણી યથાયોગ્ય થાય તે માટે આત્માએ પોતે સંભાળ રાખવાની છે અને પોતાને સહાય થવાનું છે. બીજી શકયતા અને આત્માની શકયતામાં ફેર એ છે કે આત્માને સ્વાધીન વાત ઘણી વધારે છે. જ્ઞાન આપી અને બલ આપી શકયતા મુકનાર આત્માના કર્તાએ આત્માને તેની વિશુદ્ધિમાં વિઘ્નો દૂર કરવાની અને અનુકૂલતા મેળવવાની શક્તિ આપી છે. આત્માની શકયતા ઘણી મોટી છે, એ શકયતાનું વાસ્તવ પરિણામ ઘણું ભવ્ય છે, તેમ એ પરિણામ સિદ્ધ કરવા માટે આત્માને કરવાનો પ્રયાસ પણ ઘણો ભારે છે. આ કારણથી આત્માની જવાબદારી પણ ઘણી મ્હોટી છે. વૃક્ષાદિ પોતાની શકયતાના વિકાસ માટે જવાબદાર નથી, પરંતુ મનુષ્ય એ અવસ્થામા નથી. તેની શકયતાનો વિકાસ જ્ઞાનરહિત દશામાં થતો નથી. વિકાસની સામગ્રી પરત્વે તે પરાધીન નથી. સામગ્રીઓનો

ઉપયોગ તે જાણી શકે છે, પોતાના ચિત્તને તેમા વ્યાપૃત કરી શકે છે અને અનુકૂળ તથા પ્રતિકૂળ વ્યતિરેકોને સ્વતંત્રપણે સમીપ લાવી શકે છે અને દૂર કરી શકે છે.

આ પ્રમાણે આત્માની શકયતાનો વિકાસ થતા સ્વભાવ બધાય છે સ્વભાવના દૃષ્ટિબિંદુથી વિષય લક્ષમા લેતા પણ એજ સમજાય છે કે આત્માને કેળવી સ્વભાવ બાધવામા જ ઉન્નતિનો મ્હોટો ઉપાય સમાએલો છે. નહીંતો સ્વભાવ બધાયા પછી આત્મા પોતાને વશ રાખી શકતો નથી, ઇષ્ટ માર્ગે પ્રવૃત્તિ કરી શકતો નથી, ઉન્નત લક્ષ્ય કદિ દેખાય છે તો તે તરફ ક્રમણ કરવાનું પોતામા બળ નથી, પોતે પરવશ છે એમ તેને જણાય છે. ઘણુખરૂ ઉન્નત લક્ષ્ય જ તેની આગળથી ખસી જાય છે અને તે માર્ગે જવાની તેને ઈચ્છા જ થતી નથી. દુષ્ટ સ્વભાવ આરંભમા કોઈક વાર તાત્કાલિક સુખની લાલચમા બધાય છે, કોઈક વાર મિથ્યા આભાસવાળા આદર્શના આકર્ષણમા બધાય છે. પણ એવો સ્વભાવ બધાયા પછી તો કાંઇપણ લાલચ વિના અને કાંઇપણ આકર્ષણ વિના દુષ્કૃતિમા ટેવને લીધે જ પ્રવૃત્તિ થઈ જાય છે, **नास्ति नष्टे विचार** નષ્ટ થએલાને વિચાર થતો જ નથી, અને તેથી નિગ્રહ વધારે અઘરો થતો જાય છે. તે માટે, આવશ્યક એ છે કે સાધુ સ્વભાવ બાધવામા આત્માને પહેલેથી કેળવવો-સુલક્ષણનો એ અભ્યાસ આત્માની બધી શક્તિઓને સબધે અને મનો વ્યાપારના બધા વિષયોને સબધે થવો જોઇએ, કે દુર્વૃત્તિને પ્રવેશ કરવાનુ છિદ્ર કોઇ ઠેકાણે ન રહે કેટલાક વિષયોમા સુમાર્ગે ગમન કરવાની ટેવ પાડવી અને બાકીનામા બેદરકાર રહેવુ એ આ કારણથી મ્હોટી ભૂલ છે આત્માના ઉદ્યમના જેટલા વિષય હોય તે બધામા સુલક્ષણને વિરૂદ્ધ કર્યા વિના તેનુ પ્રમાણ બધી દિશામા સમ અને અનુરૂપ થઈ શકતુ નથી. ઝીણી ઝીણી બાબતોમા પણ એ કેળવણી લક્ષમાથી ખસી જવી ન જોઇએ, કેમ કે સ્વભાવની સુદૃઢતાને ચલિત કર્યાનું પરિણામ આખરે નિર્બલતામા જ થાય છે મશ્કરીમા પણ

જુઠુ ન બોલવુ એ આજ્ઞા સત્યના અસ્ખલિત આચરણ માટે તેમજ આ નિયમન માટે સકારણ છે. એક વાર સ્થાનભ્રષ્ટ થયા પછી ગંગાનો ક્રમશ કેવો અધપાત થયો તે સ્થૂલપાતની કલ્પના કરી નીતિમાથી થતા પાત વિશે ભર્તૃહરિ કહે છે કેઃ **विवेकभ्रष्टानां भवति विनिपातः शतमुखः ।** જેઓ એકવાર યોગ્યાયોગ્યની મર્યાદામાથી ભ્રષ્ટ થાય છે તેમની ઉન્નતિનો ધ્વંસ પછી અનેકાનેક પ્રકારે થાય છે. તે માટે લઘુતામા કે હાસ્યમા પણ ભંગનો અવકાશ કદિ આવવા દેવો ન જોઇએ. મ્હોટી કે નાની બાબતમા ઉત્કર્ષનો સકલ્પ તોડયાથી હાનિ જ થાય છે.

આત્માને ડુબાડવો નહિ એનો અર્થ પણ એ જ છે કે આત્માને નીચતામા નિમગ્ન થવા દેવો નહિં, દુર્ગતિમા નષ્ટ થવા દેવો નહિ. આત્માને અધોગતિમા લઈ જવાનો કોઈને અધિકાર નથી. ભવિષ્યના કે સનાતન સુખની અવગણના કરી સ્વચ્છંદે વર્તવાનો કોઈથી દાવો થઈ શકતો નથી. આત્માને ઇશ્વરે સૃજ્યો છે, ઇશ્વર તેનો માલીક છે, તેનુ અતે કલ્યાણ થાય એ ઇશ્વરની ઇચ્છા છે મનુષ્યનો ધર્મ એ ઇચ્છાને અનુકૂલ થઈ આત્માનું કલ્યાણ સાધવા પ્રવૃત્ત થવુ એ છે. તેમા જેટલો તે વિરોધ કરે છે તેટલો તે દુખી થાય છે. ઇશ્વરે મનુષ્યમા ગતિ પણ એ અત્ય કલ્યાણ તરફ જવાની મૂકી છે, અને ઇશ્વરને જે પ્રિય છે તે કર્તવ્ય ગણી મનુષ્ય તે તરફ સહજ પ્રકૃત્તિથી પ્રવૃત્ત થાય છે. સનાતન સુખની અવગણના કરવાનો હક સમજનારા ઘણા ઓછા નિકળે છે અને તેમનેજ શાશ્વત કલ્યાણ પ્રાપ્ત કરવાનુ કારણ બતાવવાની જરૂર પડે છે.

પોતાનુ હિત સાધવામા આત્મા પોતે જેવી પોતાને મદદ કરી શકે છે તેવી બીજુ કોઈ કરી શકતું નથી, તે માટે જ કહ્યુ છે કે આત્મા એ જ આત્માનો બન્ધુ છે. પરતુ તેનો અર્થ એવો નથી કે આત્માના બીજા કોઈ બન્ધુ નથી. ઉપર પ્રથમ કહ્યુ છે તેમ આત્માના ગુરુ વગેરે બહારના સહાયક બન્ધુઓ પણ છે. આત્માનો સર્વથી

મ્હોટો બન્ધુ ઈશ્વર છે. તે જ તેને સર્વ જ્ઞાન આપે છે અને સર્વ બળ આપે છે. તેની ઇચ્છા એવી છે તેથી પોતાના સહાયક થવું એ આત્માનું કર્તવ્ય છે. આત્માને બન્ધુભાવનું બીજું સ્થાન નથી, મનુષ્યો પ્રતિ ભ્રાતૃભાવ ન રાખવો, એવો પણ આ વાક્યનો અર્થ નથી. આત્માનો પોતાનો સંકલ્પ અને પોતાનો પ્રયત્ન સહુથી વધારે અગત્યનો છે એટલું જ તાત્પર્ય છે.

પોતાને સહાય ન થનાર, પોતાના હિતની અવગણના કરનાર પોતાને સદ્‌વિરોધી કરી દુઃખી કરે છે, પોતાના અન્ત્ય કલ્યાણમાં હાનિ કરે છે, માટે એવા આત્માને આત્માનો રિપુ કહ્યો છે. રિપુ પેઠે તે અનિષ્ટની જ ચિંતા કરે છે, અનિષ્ટના જ ઉપાય લે છે, અનિષ્ટમાં જ હર્ષ માને છે. રિપુની સમાન શ્રેયના સર્વ સાધનમાં તે વિઘ્ન કરવા તત્પર થાય છે. આત્મોન્નતિમા આવાં વિઘ્ન આત્મા જેવાં બીજું કોઇ કરી શકતું નથી, મૂલ આરંભમાથી પ્રતિબંધ આત્મા વિના બીજા કોઈથી થઇ શકતો નથી, આત્માના દુરાગ્રહ સિવાય બીજા કશાથી ઉન્નતિમાર્ગ સમૂળગો બંધ થઇ શકતો નથી, તેથી આત્મા જ આત્માનો રિપુ છે એમ કહ્યું છે. આત્મા જો રિપુ થાય તો એવો નાશકારી રિપુ બીજો કોઇ નથી એ ભાવાર્થ છે.

આત્મા વડે આત્માને જીતવો, આત્માને વશ રાખવો, આત્માને સુમાર્ગે જ પ્રવૃત્ત થવા દેવો, એ આત્માને બન્ધુ બનાવવાની ક્રિયા છે, એમા આત્માની જીત છે, આત્માની પ્રતિષ્ઠા છે, આત્માની કીર્તિ છે. સૌથી મોટું સ્વરાજ્ય (Self Government) એ જ છે.એ જ સૌથી વિશિષ્ટ સ્થાનિક (local) સ્વરાજ્ય છે. સ્થાનિકથી પણ વધારે પાસેનું નિકટતર એ રાજ્ય છે. એ પોતાનું પોતા પર રાજ્ય છે. અને એ રાજ્યનો વિષય આત્મા એ સૃષ્ટિમા કંઇ નાનોસુનો વિભાગ નથી. એના જેવું અસ્તિત્વ વિરલ છે, અને તેથી આત્મા પરનું રાજ્ય એ બહુ મોટું સામ્રાજ્ય છે, બહુ મ્હોટી ગાદી છે. આત્માના એ સ્વરાજ્યનો અભાવ હોય ત્યાં બીજાં રાજ્યની કિમ્મત ઘટી જાય છે. જેણે આત્માને

નથી જીત્યો તેની પાસે પાર્થિવ રાજ્ય હોય તોપણુ તે હલકું જ છે. પૃથ્વી પરના મ્હોટા મ્હોટા રાજાઓ અને રાજ્યકર્તાઓ જેમના આત્મા સ્વ વશ નથી, જે વિકારોના દાસ છે, જે હલકામાં હલકી તૃષ્ણાઓની અને લાલસાઓની ગુલામગીરી ઉઠાવે છે, તેમનામાં કદિ પ્રભાવ હોઇ શકે, ગૌરવ હોઈ શકે, ઉત્કર્ષ હોઇ શકે? તેમનો તિરસ્કાર થતો અટકે? અધઃપાતમાથી તેઓ બચી શકે? શાશ્વત સુખ તેઓ મેળવી શકે?

આત્માને પોતાના પર જે જીત મેળવવાની છે તે એ કે પોતાની શક્તિઓને વિમાર્ગે દોરાતી અટકાવવી, કામ, ક્રોધ, લોભ વગેરે વિકારોને પ્રબલ ન થવા દેવા, આત્માને તેમને વશ થવા ન દેવો અને પોતાની શક્તિઓના સુવિકાસમાં વૃદ્ધિ પામતો રાખવો. વિકારોનું દાસત્વ ઘણું અધમ છે અને સર્વ વિકારોથી છૂટવું આવશ્યક છે. તે વિના આત્મા પોતાના વ્યાપારમાં સ્વતંત્ર થઈ શકતો નથી. વિકારોનું આકર્ષણ એવું બલવત્ છે કે મનુષ્ય એક-માંથી છૂટે તો બીજાને વશ થાય છે. લોભમુક્ત કામને વશ હોય છે, કામને તજનારથી ક્રોધનું દમન થઇ શકતું નથી, કામ ક્રોધને જીત-નાર લોભમાં સપડાય છે, એવા વિવિધ ખેદકારક વૃત્તાંત મનુષ્ય-ચરિતમાં અજાણ્યા નથી કે થોડા નથી. આ જીત સર્વશઃ મેળવવી એ સહેલું કામ નથી, જ્ઞાનીઓ જે ખરો માર્ગ જાણનારા તેઓ પણ ખોટે માર્ગે દોરાઇ ગયા છે, જ્ઞાન ઉપરાંત વિશેષ મનોબળની મ્હોટી જરૂર પડે છે, એ બધું ધ્યાનમાં લેતાં વિકારોને જીતવાનો અભ્યાસ કેવો ખાસ રીતે કરવાનો છે તે સમજાય છે.

પૂરેપૂરો સારો સ્વભાવ બાંધવા સારૂ આત્માએ સર્વ વિકારોનું દમન કરવું જોઇએ, તેમ ન કરે ત્યાં સુધી તે કોઇને કોઈ રીતે પાપ કરે છે, દુર્વિકારમાં ફસે છે અને તેના સુગતિના પ્રયત્ન અનેક પ્રકારે નિષ્ફળ થાય છે. આત્મા જ્યાંસુધી એ વિકારરૂપ શત્રુઓને અધીન હોય છે ત્યાં સુધી તેઓ શત્રુ પક્ષમાં જ રહે છે, પોતાના

શત્રુ પેઠે જ વર્તે છે. એકે એક શત્રુ દૂર જાય ત્યારે જ તે પોતાના પક્ષમાં પાછો આવી શકે છે. માટે કોઇ એક વિકારનો નહિ પણ સર્વેનો નિગ્રહ કરવાનો અભ્યાસ રાખવો જોઇએ. વિકારોનો જ્યાં સુધી પોતામાં પ્રવેશ હોય ત્યા સુધી તેમનો નિગ્રહ તે આત્માનો જ નિગ્રહ છે, તેમના પરની જીત તે આત્મા પરની જ જીત છે.

આ આત્મનિગ્રહ વિના સારો સ્વભાવ બંધાતો નથી અને ધર્મને માર્ગે ગતિ થઇ શકતી નથી. મહાન્ ઉપદેશક ઇસુખ્રિસ્તના વચનોના સંગ્રહમાં મેથ્યુસ કહે છે, " પછી ઇસુએ પોતાના શિષ્યોને કહ્યું કે કોઇ મનુષ્યને મારી પાછળ આવવું હોય તો તેણે પોતાનો નિગ્રહ કરવો અને પોતાનો ક્રોસ ઉપાડી લઇને મારી પાછળ આવવું." આત્મનિગ્રહનો આ ઉપદેશ અતિ યોગ્ય છે તે ઉપર બતાવ્યું છે. પરંતુ શાનો નિગ્રહ કરવો એ વિષે એક વિશેષ વિચાર કરવાની જરૂર છે. અને આ સંબંધે દાક્તર ચેનીંગ્ કહે છે તે ધ્યાનમાં રાખવું જોઈએ. નિગ્રહ એટલે આત્માની અંદર જે સર્વ છે તેનું નિગ્રહ તો નહિં જ. અંતઃકરણપ્રવૃત્તિનો નિગ્રહ કરવો, અંતરમાની સહજ શુભ વૃત્તિને દાબી દેવી અને નિઃશંક થઈ ગમે તેમ વર્તવું એવો અર્થ તો નથીજ એ સુસ્પષ્ટ છે. તે જ પ્રમાણે તર્કશક્તિનું, સદ્દસદ્ વિવેકનો પણ નિગ્રહ કરવાનો નથી. ધાર્મિક થવા માટે તર્કનો નિગ્રહ કરવો, સ્વબુદ્ધિ વાપરવીજ નહિ એમ જે કેટલીક વાર માનવામા આવે છે તે ભ્રાંતિજ છે. ધર્મ માટે સૌથી પહેલી જરૂર તર્કની છે, તર્કવ્યાપારમાંજ ધર્મનો આરંભ છે. નિગ્રહ જે કરવાનો છે તે માત્ર વિકારનો, રાગનો અને તૃષ્ણાનોજ કરવાનો છે. વળી, દાક્તર ચેનીંગ કહે છે તેમ આ સહુનો પણ નાશ કરવાનો નથી, પણ તેમને વશ કરવાનો છે, એટલું જ કર્તવ્ય છે. "તેમને જડમૂળથી ઉખેડી નાખવાનાં નથી પણ તેમના આધિપત્યનો પરિત્યાગ કરવાનો છે. આપણા કર્તાએ આપણામાં જે તત્વ, ઇચ્છા, અભિલાષ કે રાગ મૂકયા છે તે કોઇનું ઉચ્છેદન કરવું

એ ધર્મ માટે જરૂરનું છે એ વિચાર ખોટો છે." આ સર્વનું નિયમન થાય, સન્માર્ગે જવામા તે આડે ન આવે, તે પ્રબલ થઇ ઉચ્ચતર જીવન ભૂલાવી ન દે એ ધર્મ માટે જરૂરનું છે, પણ બધી ઇચ્છાઓનું અને વૃત્તિઓનું ઉન્મૂલન કરવું એ જરૂરનું નથી. આત્માને જે અવસ્થામાં ઈશ્વરે મુકયો છે તેમાં રહી તેણે પુણ્યાચરણ કરવાનું છે. ઇચ્છાઓનો અને વૃત્તિઓનો શરીરને કષ્ટ કરી નાશ કરવો એ અયોગ્ય છે. ઈશ્વર નતપસા તપથી નથી મળતો, શાસ્ત્રમાં ઘોર તપ કહ્યું નથી, એવું તપ કરી શરીરમાં રહેલા ભૂતગ્રામને અને તેમજ ઈશ્વિરે અંતરમા મુકેલા દિવ્યભાવને કૃશ કરનારા આસુર નિશ્ચયવાળા છે, અસુર રૂપ છે, ઇત્યાદિ અનેક વચનો કહી ભગવદ્ગીતામાં તપનો નિષેધ કર્યો છે અને ઈશ્વરભકિત વડેજ આત્માની મુક્તિ છે માટે તે ભકિતમાં જ પ્રવૃત્ત થવું એવો બોધ કર્યો છે. અને આત્માને ભકિતમાં પ્રવૃત્ત કરવા સારૂ તેને દિવ્ય ભાવનાઓમાં કેળવવાની જ જરૂર છે, તેની વૃત્તિઓને ઉદ્વિગ્ન કરવાની જરૂર નથી. સંન્યાસી આત્માને જીતનાર નથી, આત્માનો ત્યાગ કરી નાસી જનાર છે. જેને સુમાર્ગગમનમાં સહાય થવું જોઇએ તેને તે અસહાય અને કર્તવ્યશૂન્ય કરી નાંખે છે. कुर्वन्नपि न लिप्यते કર્મ કરતાં છતાં તેનો જેને લેપ ન લાગે, કર્મોમાં બદ્ધ ન થઇ જાય, કર્તવ્યો કરે પણ આસકત ન થાય તે જ વિજિતાત્મા છે.

આત્માની ઉન્નત દશા, સદ્ગુણસંપન્નતા તે માત્ર શુભ ભાવવાળી નિરુદ્યમી સ્થિતિ નથી પણ પ્રયત્નયુકત અને સશ્રમ અવસ્થા છે, એ વિશે દાકતર ચેનીંગના વચનો ઘણાં ધ્યાનમાં લેવા લાયક છે:

"આપણે અન્તરમાં પૌરુષથી ઉદ્યોગ કરીએ, અથવા ઈશ્વરનો અને આપણા પોતાના ચિત્તનો નિયમ પાળવામાં સુદૃઢ અને જયવંત ઇચ્છાશકિત પ્રકટ કરીએ તો જ આપણામાં સદ્ગુણ છે એમ કહી શકાય."

"ચિત્તમા ઉદ્ભૂત થતા સારા ભાવ, માયાભરેલી લાગણી,

પીડાતા જનો માટે અશ્રુપાત, અને ઉદાર કૃત્યો તરફ સવિસ્મય ભક્તિ એટલી વૃત્તિ પરજ ભરોસો રાખીને બેસી રહેવું ન જોઇએ." એટલાથી જ સદ્ગુણમય સદાચાર બની રહેતો નથી.

"શક્તિ અને સૌન્દર્ય એ બે અંશથી શરીરની સંપૂર્ણતા બને છે, તેમ મનની સંપૂર્ણતા પણ એ બે અંશથી બને છે. દૃઢતા અને નમ્રતાથી બલ અને કોમલતાથી, વીર્ય અને લાવણ્યથી એ સંપૂર્ણતા બને છે."

"હૃદયમાં જે વિશેષે કરીને નમ્ર અને વિનિત હતો એવા ઈસુખ્રિસ્તે ઉપદેશ કર્યો છે કે મનની સુશીલતા, આકર્ષકતા અને મૃદુતા એ ગુણો ઇશ્વરને અતિ પ્રિય છે. તોપણ, કહેવુ જોઈએ કે લક્ષણની અથવા સુનયના અનુસરણની દૃઢતા એજ સદાચારનું અખિલ તત્ત્વ છે. કારણ કે આ સૌમ્ય, મધુર, ચિત્તાકર્ષક ગુણોમા નયપ્રભાવ વ્યાપી રહ્યો હોય અને તે પ્રભાવને આધારે તે ટકી રહ્યા હોય ત્યારેજ તે સદ્ગુણનું રૂપ ધરે છે."

"પણ એ ગુણો જાતે સદ્ગુણ નથી. નયના વિષયમા તે પ્રશંસાપાત્ર નથી. તેમા ઉત્કર્ષ થશે એમ પણ હમેશ ભરોસો પડતો નથી. આવી સ્વાભાવિક સુશીલતા સાથે ઘણીવાર આલસ્ય, નિરુપયોગિતા, તિરસ્કારપાત્ર મિથ્યા ગર્વ અને ભભકાભરેલી રીતભાતની વ્યસનાસક્તિ એ સહુ જોડાએલા જોવામાં આવે છે."

આત્મશિક્ષણના સબંધમા એ ઉપદેશક કહે છે કે તે કાર્ય માટે બે શક્તિઓનો વ્યાપાર કરવાનો છે. આત્માન્વેષણ અને આત્મઘટન. આત્માન્વેષણ એટલે આત્મમા શું શું છે, તેના કેવા કેવા સંબંધ છે, તેમાં કેવી કેવી શક્તિ છે એ બધું શોધી કહાડવું. આપણે શું છીએ અને આપણે કેવા થઈ શકીશું, આપણા આત્માનું સ્વરૂપ શું છે અને તેની શક્યતા કેટલી છે, એ શોધી કહાડયા પ્હેલા આત્માના શિક્ષણનો આરંભ થઈ શકતો નથી. ઉપર વર્ણવી તેવી શક્યતાનો બુદ્ધિ વાપરી જાતે વિકાસ કરવાનો છે તેથી એ શક્યતાનું સ્વરૂપ અને લક્ષ્ય પ્રથમ

નક્કી કરી જાણવું જોઇએ. પશુઓમાં આત્માન્વેષણની શક્તિ નથી, અને તેમની હલકા ચૈતન્યવાળી શકયતાનો ઉદ્દ્ભેદ વૃક્ષાદિની જડ શકયતાના ઉદ્દ્ભેદ પેઠેજ જવાબદારી વિના, ગુણોત્કર્ષ વિના, ઉચ્ચ નીચના ભેદ વિના થયો જાય છે. બુદ્ધિનો ઉપયોગ કરી જે પોતાની શકયતાની શોધ ન કરે, પોતાના આત્માનું અન્વેષણ ન કરે તે પોતાની શકયતાને પશુવૃક્ષાદિ સમાન નિઃસત્ત્વ બનાવે છે. "ઘણા માણસોને પોતાનો આત્મા છાયા સરખો અને અવાસ્તવિક જેવો લાગે છે અને બહાર છે તે જ બધું વાસ્તવિક લાગે છે. કોઇ વખત તેમની દૃષ્ટિ તેમના પોતાના અંતરમાં પડે છે ત્યારે તેમને ત્યાં માત્ર અંધકારથી ભરેલી નિયમ વિનાની અવ્યવસ્થા દેખાય છે. કોઈ વિકાર પ્રચંડ થઇ તેમને હાનિકારક મર્યાદાતિક્રમમાં ખેંચી ગયો હોય તે કદાચ તેમને જુદો પડી માલમ પડી આવે છે; પરંતુ, તેમનામાં જે અત્યુચ્ચ શક્તિઓ છે તે તરફ તેમના વિચાર પણ જતા નથી. અને આ રીતે માણસોના ટોળેટોળાંનું જીવન એવી રીતે જાય છે કે મરતાં સુધી તેમને પોતાની જાત અજાણી જ રહે છે, જે દેશોનું નામ સાંભળ્યું છે પણ જ્યાં માણસનો પગ કદિ પડયો નથી એવા દેશ સરખો તેમનો આત્મા તેમને અજાણ્યો જ રહે છે."

આવી સ્થિતિ ઘણાની છે એ જાણતાં બહુ ખેદ થાય છે. એ બધા અનાત્મજ્ઞ છે. વેપારમાં ધન કેટલું કમાઈશું, નોકરીમાં ક્યાં સુધી ચઢીશું, સ્ત્રી પુત્ર પરિવાર કેટલો વધશે, રાજ્યસત્તા કેટલી મળશે, કીર્તિ કેટલી પ્રાપ્ત થશે, એ બધાનો વિચાર એવા લોકો કરે છે, પણ આત્મા શું છે, તેની શક્તિ શી છે, તેનો ધર્મ શો છે, તેની ગતિ શી થશે, તેનું ભૂત, ભવિષ્ય અને વર્તમાન શું છે એ એમાંથી કોઇ વિચારતું નથી. એ લોકો આત્મહાનિ કરનારા, આત્માનું અવસાદન કરનારા છે. તેમની વાતચિત, વિચાર, ઇચ્છા, ઉત્સાહ કશામાં આત્માનું નામ જ નથી આવતું. જાણે આત્માથી તેમના જન્મનો આરંભ ન હોય, જાણે આત્મામાં તેમના જન્મનો

અંત ન હોય, જાણે આત્માને અંતે જવાબ દેવાનો ન હોય, જાણે આત્મા જ અનંત કાળ સુધી રહેનારો ન હોય, એવી રીતે આત્માના અજ્ઞાનમા વર્તન કરનારા, આત્માનું અન્વેષણ ન કરનારા આત્માના શત્રુ નહિ તો કોણ છે?

આત્મશિક્ષણમા બીજો વ્યાપાર આત્મઘટનનો છે. આત્માને ઘડવો, આત્માને ટેવો પાડવી, આત્માનો દૃઢ સ્વભાવ બાધવો, આત્મામાં ઉચ્ચ સંસ્કાર ચિરસ્થાયી કરવા, આત્માને સત્પથમા સુખનમ્ય, સહેલાઇથી વળે તેવો અને કુપથમા દુર્નમ્ય વાળવો અઘરો એવો નિશ્ચિત સ્વરૂપવાળો બનાવવો, એ જ આત્માનું શિક્ષણ છે, એ જ આત્માની કેળવણી છે, આત્માનો જય કરવાનો માર્ગ છે, એ જ આત્માના બન્ધુ થવાનો પ્રકાર છે, એ જ આત્માનો ઉદ્ધાર કરવાનો ક્રમ છે. આથી જે ટેવ પડે છે, જે સ્વભાવ બંધાય છે, પુરુષાર્થ કરવાની જે શક્તિ આવે છે તેથી સુક્રિયામા સ્વતંત્ર ઇચ્છા વાપરવાનું સામર્થ્ય આવે છે. આત્માએ પ્રયાસ કરી આ દશાએ આવવું અને આગળ વધતા જેવું એ તેની શકયતાનો વિકાસ છે.

ઉપર કહ્યું તેમ ઉન્નત ભાવનાઓ કેળવી, ઉચ્ચ સ્વરૂપે આવી આત્માએ ભકિતનો અભ્યાસ કરવો એ આવશ્યક છે. ભકિતજ આત્માનું અન્ત્ય કલ્યાણ સાધે છે. આત્માનો આરંભ પરમાત્માથી છે, આત્માનું આ જીવન પરમાત્માના વિધાનથી છે, આત્માને અંતે જઇ રહેવાનું પરમાત્મા સમીપ છે. એ પરમાત્મા સાથેનો તેનો યોગ ભકિતવડે જ છે. ભકિત વિના આત્મા રઝળે છે; ભટકે છે, ભૂલો પડે છે. ભક્તિ જ તેને સ્થિરતા આપે છે. પોતાને નિયમનમા રાખી, પોતાનુ શાસન કરી આત્માએ ભકિતમા દૃઢ થવું અને પરમાત્માથી કદિ વિમુખ ન થવું, પોતાની શકયતાના પરમ આદર્શ તરફ બધ્ધ લક્ષ્યે ગતિ કરવી એ તેનું પરમ કર્તવ્ય છે. તે સફળ થાઓ.

યુનિટેરિયન ધર્મમંડલ.*

વિવેકબુદ્ધિથી સારાસારપરીક્ષા કરી ધર્મને શુદ્ધ તથા યુક્ત સ્વરૂપે સ્વીકારવો, અને રૂઢ થયેલા વ્હેમો તથા ભ્રાન્તિમય ધર્મ-વિધાનોનો ત્યાગ કરવો; એ માટે આ દેશમાં જેમ બ્રાહ્મસમાજો અને પ્રાર્થનાસમાજોની સ્થાપના થઈ છે તેમ યુરોપમાં તથા અમેરિકામાં પણ એવા પ્રયત્નો પ્રવર્તિત થયેલા છે. દાક્તર માર્ટિનો નામે વિદ્વાન ધર્મપ્રચારકે નીતિધોરણ તથા ધર્મના વિષયોપર અતિ ગંભીર અને સૂક્ષ્મ વિચારના પુસ્તકો રચી એકેશ્વરવાદનું ઘણી સમર્થતાથી પ્રકાશન કર્યું છે. રેવરન્ડ વોઇસોય જે પ્રથમ ઇંગ્લાન્ડના ખ્રિસ્તીધર્મમંડલમાં પાદરી હતા તેમણે ખ્રિસ્તિધર્મમંડલમાંથી નિકળી શુદ્ધ એકેશ્વરભક્તિનું ધર્મમંડળ લન્ડનમા સ્થાપ્યું છે. પેગંબર, અવતાર, ઈશ્વરપ્રણીત કહેવાતાં પુસ્તક વગેરેનાં પ્રમાણ મુકી દઇને ઈશ્વરે આપેલી સદસદ્‌વિવેકશક્તિ અને સહજ અન્તર્વૃત્તિનું અનુસરણ કરી નિરાકાર એક ઈશ્વરનું અસ્તિત્વ માનવું અને તેની ભક્તિ કરવી એ માર્ગે આ વિદ્વાનો ગતિ કરે છે અને આ દેશના બ્રાહ્મધર્મને તેઓ સર્વ રીતે મળતા છે. સારગ્રહણ એ બન્નેનું સૂત્ર છે અને તેના પરિણામે થયેલા બન્નેના સિદ્ધાન્તો પણ એક જ છે. ખ્રિસ્તિ-ધર્મમાં મનાતું ઈશ્વરનું ત્રિધા સ્વરૂપ (ટ્રિનિટિ) ન સ્વીકારવું અને ઈશ્વરનું એકત્વ (યુનિટિ) માનવું એ મતથી આ ધર્મમંડળનો આરંભ થયાથી તે યુનિટેરિયન અથવા એકત્વવાદી કહેવાય છે. એ વિચારનાં મંડળો બીજે કેટલેક નામે પણ ઓળખાય છે. આ મંડળમાં 'બ્રિટિશ એન્ડ ફોરિન યુનિટેરિયન એસોશીએશન' નામે એક સભા લન્ડનમાં છે, અને ઉદાર બુદ્ધિવાળા ધર્મવિચારોની હિંદુસ્તાનની સમાજો સાથે ઇંગ્લાંડના અને અમેરિકાના યુનિટેરિયનોનો ભ્રાતૃભાવ વધે એ ઉદ્દેશથી તે સભાએ અમેરિકાના યુનાઇટેડ સ્ટેટસના

* 'જ્ઞાનસુધા' ના સન ૧૮૯૬ ના જાન્યુઆરી, ફેબ્રુઆરી અંકમાં છપાયલો.

રેવરન્ડ મી. જે. ટી. સન્ડરલેન્ડ, એમ. એ. જેઓ ધર્મોપદેશક છે તેમને અહીં મોકલ્યા છે અને તેઓ હાલ આ દેશમા છે. તેમણે કેટલીક સમાજોમા ભાષણો આપ્યા છે અને અમદાવાદ પ્રાર્થના-સમાજમા પણ તા. ૬ ઠી ડીસેમ્બર ૧૮૯૫ ને દિવસે સાયંકાલે તેમણે 'લિબરલ રિલિજીઅસ થોટ ઓફ઼ ઇગ્લાંડ એન્ડ અમેરિકા' (ઇગ્લાંડ અને અમેરિકાનો ઉદારબુદ્ધિ ધર્મવિચાર) એ વિષય ઉપર ઇંગ્રેજીમા ભાષણ આપ્યુ હતુ. અમદાવાદના કેળવણી પામેલા વર્ગમાથી અનેક ગૃહસ્થો તે પ્રસગે આવ્યા હતા અને શ્રોતાજનોની એટલી મ્હોટી ભીડ થઈ હતી કે, મદિરમા તથા ગેલરીમા કોઈ સ્થાન ખાલી રહ્યુ નહોતું. ભાષણકર્તાએ પ્રથમ હિંદુસ્તાનમાના બ્રાહ્મધર્મનો ઐતિહાસિક વૃત્તાન્ત કહ્યો, અને રાજા રામમોહનરાય, કેશવચદ્ર સેન, પ્રતાપચન્દ્ર મજમુદાર વગેરે બ્રાહ્મજનો ઇગ્લાંડ ગયા ત્યા તેમને યુનિટેરિયન મંડળ તરફથી કેવો આવકાર દેવામાં આવ્યો હતો અને ઉપદેશ કરવા માટે કેવી અનુકૂળતા કરી આપવામા આવી હતી તે જણાવ્યુ. પછી દર્શાવ્યુ કે જે સદસદ્વિવેકને લીધે વ્હેમી માર્ગ દૂર કરવા હિંદુસ્તાનમા બ્રાહ્મધર્મ ઉત્પન્ન થયો તેને જ લીધે ઇગ્લાંડમા, અમેરિકામા અને બીજાં સ્થળોએ ખ્રિસ્તિધર્મમંડળમાથી એકેશ્વરવાદી મંડળ ઉત્પન્ન થયા છે. તે દેશોમા આરભમા ઘણે ઠેકાણે એમ થયું કે અમુક મદિરોના ધર્મગુરુઓને વિચાર કરતા જણાયુ કે ત્રિમૂર્તિ વગેરેના મત ખોટા છે અને તેમણે પોતાના મંડળને પોતાના મત જણાવી વિનતિ કરી કે ખુશી હોય તો બીજા ધર્મગુરુને બોલાવો નહિ તો મને કાયમ રાખી મારા મત પ્રમાણે વર્તન કરો. પરગણાઓમાના કેટલાક છુટા છુટા મડળો આ પ્રમાણે સુપ્રકાશિત ધર્મવિચારવાળા થયાથી ઇંગ્લાંડના ખ્રિસ્તિધર્મસંપ્રદાયથી જુદા પડી ગયાં અને ઈન્ડિપેન્ડન્ટ (સ્વતંત્ર), યુનિવર્સલ (સાર્વત્રિક), લિબરલ (ઉદારબુદ્ધિ), યુનિટેરિયન (એકત્વવાદી), વગેરે નામે ઓળખાવા લાગ્યા. કેટલાકે ખ્રિસ્તિધર્મના બધા વ્હેમો મુકી દીધા છે અને

કેટલાકે ઘણાખરા મુકી દીધા છે, પરંતુ સર્વ યુક્તિસર વિચારમાં અગાડી વધતા નિરાકાર એક ઇશ્વરની ભક્તિના માર્ગમાં આવી દઢ થતા જાય છે. એક મંડળની બીજા મંડળ પર સત્તા નથી અને સર્વ પોતાની બુદ્ધિથી સ્વતંત્ર રીતે વિચાર કરી ભક્તિમાર્ગમા પ્રવૃત્ત થતા જાય છે. જુદા જુદાં સ્થળોના યુનિટેરિયન મંડળો પણ એક બીજાથી સ્વતંત્ર છે. પરંતુ બધાની કેટલીક વાર મભાઓ થાય છે અને ત્યા પરસ્પર ભ્રાતૃભાવ વધારવાના તથા એકબીજાના વિચાર જાણવાના પ્રસંગનો લાભ લેવાય છે. ઇશ્વરદત્ત બુદ્ધિને અનુસરી શુદ્ધ ધર્મમાર્ગે ગમન કરતાં સર્વ ઇશ્વરભક્તિ કરે એ સર્વનો ઉદ્દેશ છે અને આ પ્રયત્નમા સર્વ એક સિદ્ધાન્તે આવી મળે છે એમાં જ એકેશ્વરવાદનો મ્હોટો પાયો છે. બુદ્ધિનો પ્રકાશ ઇશ્વિર સર્વને સરખો આપે છે, અને શુદ્ધ અન્તઃકરણ રાખતા અને વ્હેમો તથા રૂઢ થયેલા અસંબદ્ધ બાહ્ય પરિવેષ્ટનો દૂર કરતા કેળવાયેલી વિવેકબુદ્ધિથી સર્વને એના એ તત્ત્વભૂત ધર્મસિદ્ધાન્તોની પ્રતીતિ થાય છે, અને તે જ એકેશ્વરવાદ છે. આ વિવેચન કરી ભાષણકર્તાએ યુનિટેરિયન મતનાં લઘુ પુસ્તકોમાથી તે મતનુ સ્વરૂપ વાચી સંભળાવ્યું. 'વૉટ યુનિટેરિયન્સ બિલીવ' (=યુનિટેરિઅનો શુ માને છે) એ પુસ્તકમા આ પ્રમાણે લખ્યુ છેઃ

"યુનિટેરિયનો શુ માને છે ? સીધો ઉત્તર આપવામાં મુશ્કેલી એ છે અમુક જ સિદ્ધાન્તની કે પ્રમાણભૂત ધર્મવિચારની વ્યાખ્યા બીજા બધા ધર્મોમા છે તેવી યુનિટેરિયનોએ કોઈ સ્વીકારી નથી કોઇ તેમનામા આવી દાખલ થવા ઇચ્છા કરે છે તો એમ ધારવામા આવે છે કે તેને એમ કરવાનું કારણ એ છે કે તેમનો ભક્તિવિધિ તેને પસંદ પડે છે અને તેમના મંદિરમાં જે ઘણોખરો ઉપદેશ થાય છે તેને થોડે કે ઘણે દરજ્જે તે મળતો આવે છે. તમે શું માનો છો કે નથી માનતા તે કદી પૂછવામા આવતું નથી. પોતાની ખુશીથી જ હરકોઈ મંડળમાં આવી દાખલ થઇ શકે છે; તેના ધર્મવિચાર વિશે ને યોગ્યતા વિશે બીજાઓ નિર્ણય કરતા નથી.

તેથી એમ બને છે કે યુનિટેરિયનોમાં કેટલાક એ મંડળમાના બીજા કરતાં લોકપ્રચલિત ખ્રિસ્તિ પંથોને મતમાં વધારે મળે છે, અને તમે બહુ વધારે માનો છો કે બહુ ઓછું માનો છો એવો બીજાનો દોષ કહાડવાનો કોઇને અધિકાર નથી. તોપણ કેટલીક બાબતો છે તે વિશે સર્વનો એક મત છે અને સર્વનો નહિ તો સાધારણ રીતે ઘણાનો તો છે જ. અને કોઇને બાધી લીધા વિના આટલું કહી શકાય કે નીચેની વાતો

યુનિટેરિયનો નથી માનતા.

ત્રિમૂર્તિ અથવા તો એક ઈશ્વરમા ત્રણ પુરુષ છે એ વાત.

અવતાર, અથવા તો ઇસુ ખ્રિસ્ત એક પુરુષાકૃતિમા ઈશ્વર છે અને મનુષ્ય છે એ વાત.

વાણીમય પ્રેરણા, અથવા તો બાઇબલ એ ઈશ્વરનું વચન છે અને તેમાં ભૂલ હોય જ નહિ એ વાત.

મધ્યસ્થીકરણ, તે એ અર્થમા એ કે મનુષ્ય ભ્રષ્ટ પ્રાણી છે, પાપમાં જન્મેલો છે અને ઈશ્વર તેની સાથે મનાય માટે તેને મધ્યસ્થની જરૂર છે.

આચારદ્વારા દોષનિરાકરણ, તે એ અર્થમા કે સાધુ અને ઈશ્વરપરાયણ જીવન માટે ધર્મમંડળની વ્યવસ્થાની, અથવા મંસ્કારના વિધિની અમુક પ્રથના મતની, અથવા બાઇબલની જરૂર છે.

મૃત્યુથી બધા પ્રયાસ અને બધી આશાનો અંત આવે છે, અથવા તો આ જીવનમા જ મનુષ્યની બધી પરીક્ષા થઈ રહે છે અને તે પછી સુખ કે દુઃખ વગર ફેરફારે મળી જાય છે એ વાત.

સેતાન છે અને નરક છે, અથવા તો ઈશ્વરના વિશ્વમાં એવું સ્થાન છે કે ભૂત પ્રાણી છે કે જેમાં અમત્, દ્વેષ અને દુઃખ નિરંતર વાસ કરે છે એ વાત.

નીચેની વાતો

યુનિટેરિયનો માને છે.

ઈશ્વર એક છે, અને જેઓ સદ્ગુણ પ્રવર્તાવનાર અદશ્ય શક્તિને ગમે તેવે ઝાંખે સ્વરૂપે પણ કબુલ કરી આત્મા વડે સત્યપ્રીતિથી તેને પૂજ્ય ગણે છે તેઓ તેના માન્ય ભક્ત છે.

નાઝરેથનો ઇસુ મહાન ઉપદેશક હતો, તેને ખ્રિસ્ત (અભિષિક્ત) કહ્યો છે તે યથાર્થ છે, કારણ કે બાઇબલમા કહ્યુ છે તેમ ઈશ્વરે તેને પવિત્ર તત્ત્વથી અને શક્તિથી અભિષિક્ત કર્યો હતો, અને તેના ઉપદેશ તથા ઉદાહરણ પ્રમાણે વિચારવાનો અને વર્તવાનો જે પ્રયત્ન કરે તે બધા ખરા ખ્રિસ્તિ છે.

ઈશ્વર વિશે, તેની કૃતિ વિશે અને તેની સેવા કરવાના પ્રકાર વિશે ધર્મનિષ્ઠ મનુષ્યોના વિચાર બાઇબલમા લખેલા છે, અને કાલે કાલે મનુષ્યને ઈશ્વરનું જેમ વધારે પૂર્ણતાથી જ્ઞાન થતુ ગયુ તેમ એ પુસ્તકમા લખેલુ છે, આ રીતે ધર્મવિષયના અનુભવનુ એ વિશિષ્ટ પુસ્તક છે, અને ભૂતકાલના વૃત્તાન્તથી મળતો જે બોધ બહુ મુશ્કેલીથી શિખાય છે અને સહેલાઈથી ભુલી જવાય છે તેનો જેમને લાભ લેવો હોય તે બધાએ એ પુસ્તક વાચવુ જોઇએ અને માન આપવુ જોઇએ.

મનુષ્ય ઈશ્વરનુ બાળક છે, અને ઉડાઉ પુત્ર પણ જેમ સારા પિતા પાસે છુટથી જઈ શકે છે તેમ મનુષ્ય ઈશ્વર પાસે હમેશ પ્રતિબંધ વિના જઈ શકે છે.

પ્રાર્થનાથી આપણા વિચારો ઉન્નત થઈ ઈશ્વર તરફ જાય છે અને તેના સાનિધ્યમા હૃદયની ઇચ્છાનો પ્રાર્થનાદ્વારા ઉચ્ચાર થાય છે.

દુઃખથી, પાપથી અને ભ્રાન્તિથી છુટવુ તે મુક્તિ છે. અમુક ધર્મમાર્ગો આ અસત્ વસ્તુઓમાથી મનુષ્યોનો જેટલે દરજ્જે ઉદ્ધાર કરવાને સમર્થ હોય તેટલે પ્રમાણે એ માર્ગોની ઉપયોગિતા છે.

આ લોકમા આપણે સારી રીતે કે નઠારી રીતે વર્ત્યા હઇશુ તે પ્રમાણે મૃત્યુ પછી આપણુ શુભ કે અશુભ થશે, ઇસાયા પેગંબરે એજ પ્રમાણે કહ્યુ છે,—'સદ્ગુણી માટે કહો કે એનુ સારૂ થશે.

કારણ કે એના કૃત્યનું ફલ મળશે. દુરાચારીને દુઃખ, તેનું ખોટું થશે, કારણ હાથે કરેલા કૃત્યનો બદલો તેને મળશે.'

વળી છેવટે, સારામા સારા પિતા કરતા ઈશ્વિર વધારે સારો છે, અને મર્ત્યથી વધારે પ્રમાણિક ન્યાયાધીશ કરતા ઈશ્વિર વધારે ન્યાયી છે; માટે જેથી આપણુ ખરૂ કલ્યાણ અહીં અને અન્યત્ર સર્વ સ્થળે, હમણા અને સદાકાળ થાય એવુ જ ઇશ્વિર નિત્ય કરશે એવો પરિપૂર્ણ વિશ્વાસ રાખી આપણે તેને શરણે જઈ શકીએ છીએ.

અને યુનિટેરિયનો કહે છે કે બધા પ્રકારના ધર્મોમા આ સાર્વત્રિક અને સર્વસાધારણ ધર્મ મૂલભૂત રહેલો છે, અને મનુષ્ય તે માને અને તે પ્રમાણે વર્તે તો નિ મશય તે મુક્તિ પામશે."

વળી "યુનિટેરિયન ક્રિશ્ચિઆનિટિ" નામે પુસ્તકમા નીચે પ્રમાણે લખેલુ છે:—

"અમારૂ ધર્મમંડળ ઈશ્વરભક્તિ સારૂ તથા ધાર્મિક જીવન કેળવના સારૂ સ્થપાએલું છે, અને ધર્મસબધી જે મહાન સત્યો અમે માનીએ છીએ તે યુનિટેરિયનો તરીકે દર્શાવવા તથા તેમનુ જ સમર્થન કરવું એ અમારી ફરજ તથા હક સમજીએ છીએ.

ઈશ્વર.

મનુષ્યના આત્મામા ઈશ્વરનો આવિષ્કાર જણાય છે. તર્કયુક્તિથી અનંતાત્માનુ અસ્તિત્વ સમજાય છે, અતર્દીપ એ સદ્ ઇચ્છાનુ પ્રમાણ છે; હૃદયની સ્નેહવૃત્તિ અસત તથા અચલ પ્રેમ દર્શાવે છે. પ્રકૃતિમા તો આપણને સર્વશકિતમતી સત્તા જણાય છે, પણ આત્માના અનુભવમા દયામય પિતા માલમ પડે છે. મનુષ્યચિત્તની અનતાત્મા શોધી કહાડવાની ઉત્કટ અભિલાષા, અંતર્દીપની સપૂર્ણ સદ્ગુણ તરફ સ્પૃહા, અને અગાધ પ્રેમની અનુક પા અનુભવવા સારૂ હૃદયનો ક પ; એ સર્વેના જેવું ઈશ્વરના અસ્તિત્વની પ્રતીતિ કરાવનાર પ્રમાણ બીજુ એક નથી. જે પ્રમાણે બુદ્ધિની સહજોપલબ્ધિ વડે બાહ્ય સૃષ્ટિની પ્રતીતિ થાય છે તેમ જ આત્માની શક્તિ તથા અભિલાષથી સપૂર્ણ વિવેક,

પ્રેમ તથા પવિત્રતાથી ભરપૂર પુરુષોત્તમ પ્રભુની પ્રતીતિ થાય છે. મનુષ્યસ્વભાવનુ પ્રત્યેક યોગ્ય નિરૂપણ ઈશ્વરનું અસ્તિત્વ નિશ્ચયથી સ્થાપિત કરે છે.

બાઇબલ.

બાઇબલ દુનિયામાંનો સર્વથી મહાન ધર્મગ્રંથ છે. તે ઈશ્વર શોધવાને મનુષ્યે કરેલા અન્વેષણનો ઇતિહાસ છે. બાઈબલમાંથી આપણને માલમ પડે છે કે અજ્ઞાન તથા વહેમમાંથી મનુષ્યોને કેવી રીતે સત્ય તરફનો માર્ગ દષ્ટિએ પડયો; તથા એક પછી એક પ્રેરિત ઉપદેશકો ઉત્પન્ન થઈ કેવી રીતે ઈશ્વરનો અધિકતર આવિષ્કાર કરતા ગયા અને અંતે જીસસ ક્રાઈસ્ટના જીવન તથા ઉપદેશથી સર્વના પિતા ઈશ્વરનું તથા તેના મ્હોટા માનુષ કુટુંબનું પૂરેપૂરું તથા અતિ ભવ્ય જ્ઞાન થયું.

જીસસ ક્રાઈસ્ટ.

જીસસ ક્રાઈસ્ટ ઈશ્વરનો પુત્ર હતો; તેના જીવનમાં દિવ્ય સ્વભાવનો ઉત્કૃષ્ટ આવિર્ભાવ હતો. તેના જીવનમાં આપણે જોઈ શકીએ છીએ કે મનુષ્યની ઇચ્છા દિવ્ય ઇચ્છાને અનુકૂલ કેવી રીતે થઇ શકે છે તથા કેવી રીતે મન, હૃદય અને અંતર્દીપને ઈશ્વરના ઉદ્દેશને અનુરૂપ કરી શકાય છે. જે પૂર્ણતા સારૂ આપણે પ્રયત્ન કરવાનો છે તેનું પ્રકાશન ક્રાઈસ્ટ કરે છે. 'તમે સંપૂર્ણ બનો, કેમકે તમારા પિતા જે સ્વર્ગમાં છે તે પણ સંપૂર્ણ છે.' ઈશ્વર સાથેનો જે યોગ આપણા સર્વના જીવનનો અન્ત્ય હેતુ હોવો જોઇએ તે યોગનો મંત્ર ક્રાઈસ્ટ પ્રકટ કરે છે. 'તેઓ સર્વ એક થાય; જેવી રીતે તું મારામાં છે અને હું તારામાં છું તેવી રીતે તેઓ પણ આપણામાં એકત્ર થઈ જાય.'

ભવિષ્યનું જીવન.

આધ્યાત્મ જ્ઞાનનાં સર્વ પ્રમાણ મૃત્યુ પછીના અમર જીવનની નિઃસંશય આશા સિદ્ધ કરે છે. આ દુનિયાના જીવનને દિવ્ય યોજનાની

સમાપ્તિ તથા દિવ્ય ઉદ્દેશના પ્રતિપાદન સારૂ અંતિમ પરમાનંદ તથા અનંત ઉન્નતિવાળા નિત્ય જીવનની જરૂર છે. મનન, ઇચ્છા તથા સ્નેહવૃત્તિની શક્તિઓને પોતાનાં આચરણ સારૂ અનંત જીવનની અપેક્ષા છે કેમકે તે સર્વ ઇશ્વિરની સંપૂર્ણતા તરફ પ્રવૃત્ત થાય છે. આ દુનિયાના પાપાચરણ તથા દુઃખ તે થોડા કાળની નીતિ નિયમ સારૂ થયેલી સ્થિતિ છે તથા અંતે તે સર્વના બદલામા ઇશ્વિરના સઘળાં સંતાનનો ઉદ્ધાર થશે, એ સિવાય તે પાપાચરણ તથા દુઃખનુ યોગ્ય નિરૂપણ નથી.

મોક્ષ.

પાપથી છૂટવું એ મોક્ષ છે, તથા ખરો પરમાનંદ તે ઇશ્વિરની ઇચ્છાને અનુકૂળ જીવનનું પરિણામ છે. ક્રાઈસ્ટે કહ્યું છે કે 'ઇશ્વિરનું રાજ્ય તમારા અંતરમા છે, અને સ્વર્ગીય શાન્તિ તથા આનન્દ, ઇશ્વિરેચ્છાનું પ્રેમસહિત આજ્ઞાનુસરણ કરવાથી તથા તેના પૂર્ણ વિવેકમા બાલકની પેઠે શ્રદ્ધા રાખવાથી અહીં જ તથા હાલ જ આપણને મળી શકે છે. દિવ્ય પિતાના સાત્ત્વિક ગુણ પર શ્રદ્ધા રાખવાથી અને તેની સેવામા પોતાને અર્પણ કરવાથી આપણી પીડાઓ તથા દુઃખ સહન કરવાનું, અને જે ઇશ્વિરે આપણને તેની દુનિયામા મોકલ્યા છે તેના કાર્ય કરવાનું બળ તથા શાન્તિ મળે છે. આપણી શ્રદ્ધાથી જીવનમા ધૈર્ય, આશા તથા આનન્દ પ્રાપ્ત થાય છે અને મૃત્યુની સર્વ ભીતિનો નાશ થાય છે.

ભક્તિ.

આ મહાન સત્યોના શિક્ષણ સારૂ તથા આપણી શ્રદ્ધાના ઉત્કર્ષ સારૂ સાર્વજનિક ભક્તિવિધાનની મહાયતાની જરૂર છે. સાર્વજનિક ભક્તિમા સ્તુતિ તથા પ્રાર્થનાથી ઇશ્વિરનું સામીપ્ય પ્રત્યક્ષ અનુભવવાનો પ્રયત્ન કરીએ છીએ તથા જ્યારે તેના મહત્ત્વ તથા સાત્ત્વિક ગુણનો વિચાર કરીએ છીએ ત્યારે જે આનન્દ, વિશ્વાસ, તથા સ્પૃહા આત્માને ઉત્તેજિત કરે છે તે પણ તેથી જ દર્શાવીએ

છીએ અને સાર્વજનિક ધર્મોપદેશ ક્રિશ્ચિયાનિટિના ઉત્કૃષ્ટ સત્યોનુ સમર્થન કરે છે, અને અન્વેષણ કરનાર આત્મામા આજે પણ ઈશ્વરની નવી પ્રેરણા સિદ્ધ કરે છે."

આ પ્રમાણે વ્યાખ્યાન કરી ભાષણકર્તાએ દર્શાવ્યુ કે બ્રાહ્મ સમાજના અને યુનિટેરિયન ધર્મમડળના સિદ્ધાન્ત એકાર્થ છે. દુનિયામા ઉદાર ધર્મવિચારનો પ્રચાર થતો જાય છે અને મનુષ્યબુદ્ધિ સર્વત્ર પોતાનુ ઈશ્વરદત્ત સ્વાતત્ર્ય પ્રકટ કરે છે, તથા એકજ મારભૂત સત્યો સ્થાપિત કરે છે એમ આ ઇતિહાસ પરથી જણાય છે તર્કને ઠેકાણે પ્રમાણ નથી પણ પ્રમાણને ઠેકાણે તર્ક છે, અને સત્ય જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવાનો દિવ્ય અધિકાર ઈશ્વરે કૃપા કરી મનુષ્યને આપ્યો છે, એ સ્વીકાર ધીમે ધીમે થતો જાય છે એ અતિ શુભ ચિહ્ન છે, ઈત્યાદિ વિવેચન કરી ભાષણકર્તાએ સમાપ્તિ કરી અને તેમનો ઉપકાર માની સભા વિસર્જન થઇ.

સ્વધર્મ-પરધર્મ*

આત્માના કલ્યાણને માટે જે ધર્મનુ અનુસરણ કરવુ જોઈએ, અધ્યાત્મવિષયમા જે આચારવિચારપદ્ધતિનો સ્વીકાર કરવો જોઇએ, તેના સબધમા કેટલીક વાર કહેવામા આવે છે કે મનુષ્યે સ્વધર્મ પાળવો જોઈએ-પોતાનો જે ધર્મ હોય તેને વળગી રહેવુ જોઈએ, અને પરધર્મ-પારકો ધર્મ-કદિ ગ્રહણ કરવો ન જોઈએ આ સબધે ભગવદ્ગીતાનુ વચન પણ ઘણી વાર ઉતારવામા આવે છે કે स्वधर्मे निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः । 'પોતાના ધર્મમા મરણ સારૂં છે (પણ) પારકો ધર્મ ભય લાવનાર છે.' હવે, ભગવદ્ગીતામા આ વચન મમાગમા સોપેલા કર્તવ્ય વિશે કહેલુ છે. અર્જુન યુદ્ધ કરવાનુ

* 'જ્ઞાનસુધા'ના સન ૧૮૯૬ ના મેથી સપ્ટેમ્બરના અંકોમા પ્રકટ થયેલ.

ક્ષત્રિયનું કામ છોડી દેવા તૈયાર થયો હતો ત્યારે તેને કૃષ્ણે ઉપદેશ કર્યો કે તું ક્ષત્રિય છે, યુદ્ધ કરવુ એ તારૂં કર્તવ્ય છે, માટે એ ધર્મનો તારે ત્યાગ કરવો ન જોઇએ. સંસારમા મનુષ્યોને તેમના પોતાના તેમના કુટુંબના, તેમના દેશના અને આખા જનસમાજના સાંસારિક લાભ અર્થે વિવિધ કર્તવ્યો સોંપેલા હોય છે. જનસમાજનુ સાંસારિક સુખ અનેક પ્રકારે સાધવાનુ છે અને તે માટે અનેક ઉપાયો લેવાના છે. આ અનેક કામ એક માણસથી થાય એ અશક્ય છે, માટે જુદા જુદા મનુષ્યોને જુદા જુદા કામ સોંપાય છે કે તે સર્વ એ પ્રમાણે પ્રવૃત્ત થતા આખા જનસમાજના સુખમા વૃદ્ધિ થાય. આ કર્તવ્યસમુદાયમા યુદ્ધ એ પણ એક કર્તવ્ય છે, અન્યાયી મનુષ્યોની દુષ્ટ પ્રવૃત્તિ અટકાવવાનો એ આખરનો ઉપાય છે અને એ વિના બીજા કોઇ ઉપાયથી રક્ષ્યનુ ઘણી વાર રક્ષણ થઈ શકતુ નથી. તેથી જેને યુદ્ધનુ કામ સોંપેલું હોય તેણે તે મુકી દેવું ન જોઇએ. અર્જુનને એ કામ ક્ષત્રિયવંશમા જન્મ થયાથી જ સોંપાયેલું હતુ, પણ જન્મ વિના બીજા કોઇ કારણથી એવુ કર્તવ્ય જેને સોંપાયેલુ હોય તેનાથી પણ તે મુકી દેવાય નહિ. દેશના કે સ્વામીના રક્ષણ માટે એવી સેવા કરવાનુ જેણે હાથે કરીને સ્વીકાર્યું હોય તેને તે સ્વધર્મ થાય છે. આ અર્થમા સ્વધર્મ તે પોતાની પસંદગીનો વ્યવસાય છે, અને તે અત્યાજ્ય છે તે એટલા જ અર્થમા કે જે વખતે તે મુકી દીધાથી હાનિ થવાનો સંભવ હોય, જે વખતે નિયુક્ત થયેલો મનુષ્ય સ્વધર્મ કરશે એવી સમજથી તેનાપર આધાર રાખેલો હોવાથી તેને સ્થાને બીજાને લાવવામાં વિલંબ થતા રક્ષ્યનો નાશ કે સાધ્યની અપ્રાપ્તિ થવાનો સંભવ હોય, અથવા જે વખતે રક્ષ્ય કે સાધ્ય સાથેનો તેનો સંબધ એવો નિકટ હોય કે રક્ષણ પ્રયાસમાં અથવા સાધ્ય ઉદ્દેશમા બીજાના જેટલીજ કે બીજા કરતા વધારે સહાયતાની તેની તરફથી અપેક્ષા થતી હોય તે વખતે તે ધર્મ મુકી દેવાય નહિ. આવા અર્થમા એક ધર્મ તે જીવિતપર્યન્તનો ધર્મ હોવો જોઈએ એમ

કરવું, પારકા ધર્મથી દૂર જ રહેવું, પારકો ધર્મ ગ્રહણ કરવામાં ભય છે એમ માનવું. આ સંબંધમાં સ્વધર્મનો અર્થ એ જ થઇ શકે કે જન્મથી પ્રાપ્ત થયેલો, વંશપરંપરાથી ઉતરી આવેલો, અથવા પોતાની ઇચ્છાના વ્યાપાર વિના કોઇ રીતે વિચારશક્તિના આરંભમાં સ્વીકારવામાં આવેલો ધર્મ, કેમકે, પોતે તુલના કરી અનેકમાંથી પસંદ કરી ગ્રહણ કરેલો ધર્મ, એવો અર્થ થતો હોય તો તો એક વાર જે પરધર્મ હતો તેને સ્વધર્મ કરી શકાય, એક વાર જે સ્વધર્મ હતો તેનો ત્યાગ કરી શકાય એવું તાત્પર્ય નિકળે, અને સ્વધર્મ છોડી પરધર્મ કોઇ કાળે લેવો જ નહિ એમ આગ્રહ કરનારનો તેવો આશય હોય નહિ. હવે જે ધર્મ ગ્રહણ કરવામાં પોતે કશો ઇચ્છાવ્યાપાર કર્યો નથી, જેના સ્વીકાર પૂર્વે સારાસારતાની પરીક્ષા પોતે કશી કરી નથી, જેને પોતાનો કર્યા પ્હેલાં તેનાથી આત્માનું શ્રેય સિદ્ધ થશે કે કેમ એવો વિચાર કરવાનો અવકાશ મળ્યો નથી, તેને એકેએક મનુષ્યે શા માટે વળગી રહેવું જોઈએ, બીજો ધર્મ ખરો જણાય, બીજા ધર્મમાં આત્મકલ્યાણનો સત્ય માર્ગ છે એમ ખાતરી થાય તો પણ શા માટે તેનું અવલંબન કરવું ન જોઈએ, એ પરીક્ષા કરીશું તો આવા આગ્રહ માટે યોગ્ય કારણ એકે નહિ જણાય. જન્મપ્રાપ્ત કે ક્રમાગત ધર્મના અનુસરણમાં ઉછર્યા પછી વિચાર કરતાં જેને તે જ ખરો ધર્મ છે એમ પ્રતીતિ થાય તેના સ્વધર્માવલંબન માટે તો મમત્વ એવો ખુલાસો છે અને તેને સંબંધે કહેવાનો અહીં ઉદ્દેશ નથી. પરંતુ જેને એવી પ્રતીતિ થઈ ન હોય, અથવા જેનું કહેવું એવું હોય કે એવી પ્રતીતિની જરૂર નથી, પોતાના ધર્મની સારાસારતા તપાસવાની જરૂર નથી, જે ધર્મ તેને પરંપરાથી પ્રાપ્ત થયો છે તેમાં સત્ય છે કે કેમ એ અન્વેષણ કરવું ઘટિત નથી, તેની વૃત્તિ ખરેખરી ધાર્મિક છે કે કેમ એ વિવેચન અહીં કરીશું.

પ્રથમ તો એ લક્ષમાં રાખવું જોઇએ કે સત્ય એવી વસ્તુ છે

અને આત્માનું તે તરફ સ્વાભાવિક વલણ છે. આ લોકનું જીવન પુરૂ થયા પછી આત્માનું અસ્તિત્વ કાયમ રહેવાનું છે અને તેમાં જે પરમાનંદની, પરમોન્નતિવાળી દશા આત્માને અંતે મળવાની તે સત્યસ્વરૂપમાં—અસત્યસ્વરૂપમા નહિ—એ તો આત્મા પોતે જ સ્વાનુભવથી કહે છે. તેથી એ રીતે પરમ ગતિ પામવાને આત્માએ નિરંતર સત્યનું જ અવલંબન કરવું જોઇએ, અસત્યથી સદૈવ દૂર રહેવું જોઇએ, મનુષ્યે સર્વ કાર્યોમાં, સર્વ વિચારોમાં, સર્વ સંસર્ગોમા સત્યને અનુકૂળ હોય તે જ માર્ગ લેવો જોઇએ, એ આવશ્યકતા તો સ્પષ્ટ છે. ધર્મમાં સત્ય વિચાર માટે, સત્ય નિર્ણય માટે, સત્ય પ્રમાણ માટે આટલો બધો આગ્રહ કરવામાં આવે છે તેનું કારણ પણ આ જ છે. મનુષ્ય સત્ય પર પ્રીતિ રાખે, સત્યને શોધે, અસત્ય જ્યાં હોય ત્યાંથી તેનો ત્યાગ કરે, અસત્યને સત્યથી જુદું પાડવાના પ્રયત્નમાં મંડ્યો રહે, તો જ તે ધર્મપરાયણ થાય એ ધર્મના વિષયમાં સહુથી વધારે અગત્યનું છે તે એટલા જ માટે કે સત્યનો અને આત્માનો પ્રાપ્ત કરવાના પરમ પદનો શાશ્વત સંબંધ છે અને એ સંબંધમાં આત્માને દૃઢ કરવો એ ધર્મનો પ્રયાસ છે. ધર્મમાં જે જ્ઞાનનો અપાર મહિમા છે તે સત્યના જ્ઞાનનો છે. જ્ઞાન સરખું પવિત્ર કંઈ નથી, સત્યથી બીજો મ્હોટો ધર્મ નથી, ઇત્યાદિ વચનો સત્યપ્રાપ્તિનું આ મહત્ત્વ સમજાવે છે. ધર્મના વિષયમાં સત્યના અનુસરણ પર જ્યારે આટલો મ્હોટો આધાર છે, તે વિના જ્યારે ઉદ્દિષ્ટ હેતુ મોક્ષ-સિદ્ધ થઈ શકે એમ છે જ નહિ, ત્યારે સત્યની શોધ, સત્યની પરીક્ષા, સત્યનો સ્વીકાર એ બહુ મ્હોટી વાતો છે, અને અસત્યનો સ્વીકાર કોઈ પણ કારણસર ઉચિત કે ઇષ્ટ ગણાય નહિ તે. પછી આ સ્વધર્મ–પરધર્મ એ વિગતની શી ચર્ચા હોય! સત્ય ધર્મનું જ વિવરણ અવલંબન કરવા જેમ છે ત્યાં તે સ્વધર્મ છે કે પરધર્મ છે એ વાત વિચારવાની શી રીતે રહી! સત્ય કે પર જે સત્ય હોય તે જ માન્ય છે, તેથી એનો પ્રાપ્ય છે, તે. સત્ય તે કેમ ઓળખવું કે પર તે

કેમ લેવાય એવા નિર્બળ પક્ષપાત ખાતર સત્યનો ભોગ અપાય?–મોક્ષની અવગણના થાય? સ્વધર્મ સત્યની વિરુદ્ધ જ હોય અને પરધર્મ જ સત્યાનુસારી હોય એવો અયુક્ત સાર્વત્રિક નિયમ કોઈ બાંધશે જ નહિ; પરંતુ ચર્ચાનું તાત્પર્ય એ છે કે જ્યાં સત્યનો સ્વીકાર એ મુખ્ય ઉદ્દેશ છે ત્યાં સ્વધર્મમાં કદિ સત્ય ન જણાય અને પરધર્મમાં સત્ય જણાય તોપણ સત્યનો સંગ્રહ ન કરવો અને સ્વધર્મને પકડી રાખવો એવો આગ્રહ સત્યનો દ્વેષી છે, ધર્મનો વિરોધી છે, મોક્ષનો પ્રતિબંધક છે. ઇષ્ટ ફળ જો મોક્ષ છે તો સ્વધર્મમાં જ હમેશ શ્રેય છે અને પરધર્મ હમેશ ભયાવહ છે એવો નિયમ ઇષ્ટ ફળની અવગણના કરે છે, અધાર્મિક થાય છે. આત્માને જો સત્ય પ્રિય છે, પરમાત્માને જો સત્ય પ્રિય છે, વિશ્વનો નિયમ જો સત્ય છે, વિશ્વેશ્વરનો નિયમ જો સત્ય છે, તો સત્યને બદલે સ્વની પ્રીતિ, સત્યને બદલે સ્વનો નિયમ અસ્વાભાવિક, અકલ્યાણકારી જ છે.

વળી, એ વિચાર કરીશું કે મનુષ્યજાતિ સર્વત્ર એની એ જ છે, આત્મા સર્વનો સરખો જ છે, સર્વ મનુષ્યને એનો એ જ અંત્ય ઉદ્દેશ છે, તો સ્વધર્મ અને પરધર્મ એવો ભેદ હોઈ શકે જ નહિ. એક કુટુંબનો, એક પ્રજાનો કે એક દેશનો ધર્મ તેને સ્વધર્મ હોઈ તેનું કલ્યાણ કરે, તેને માટે ઇષ્ટ ગણાય, અને બીજા માટે પરધર્મ હોઇ અનિષ્ટ ગણાય એમ બને જ નહિ. દેશ પરત્વે, કાલ પરત્વે કે રુચિ પરત્વે સત્ય બદલાતું નથી. સત્ય સદૈવ એવું એ રહે છે. તેથી બે ધર્મો કે જેમાંનો દરેક એક મંડળનો સ્વધર્મ હોય અને બીજા મંડળનો પરધર્મ હોય તે જો પરસ્પરથી વિરુદ્ધ હોય અને તેમાંનો એકાદ સત્ય હોય તો તે જ બન્નેને અનુસરણીય થાય, તે જ બન્નેનું કલ્યાણ કરી શકે. બન્ને સત્ય હોય તો બન્ને અભિન્ન હોવા જોઈએ, બન્ને એના એ હોવા જોઇએ, બેમાંથી એક સ્વધર્મ અને એક પરધર્મ એમ કોઇથી કહી શકાય એમ બને જ નહિ. બન્ને

જુદા કાલ પ્રમાણે કે જુદી જુદી વ્યક્તિઓના વિચાર પ્રમાણે બદલાતાં ન છતાં તે વિશે અનેક મતભેદ પડે છે; દુનિયામાં અનેક ધર્મો ઉત્પન્ન થાય છે; ધર્મને નામે અધર્મ થાય છે, અનીતિ થાય છે, વિગ્રહ થાય છે; સત્યનો ઉપદેશ છતા અસત્યનો વ્યવહાર થાય છે; આ સર્વે એ જ દર્શાવે છે કે માણસ હાથે કરી ભ્રમમાં પડી ઘણી વાર સત્યને ઢાંકી દે છે, સત્યની અવગણના કરે છે, સત્યના પાયા પર અસત્યની ઇમારત ચણે છે. કોઈ મનુષ્યો સત્ય પરથી અનુમાન કહાડવામાં ભૂલ કરે છે, કોઈ મનુષ્યો એકાદ પક્ષપાત કે આગ્રહથી દોરાઈ જાય છે, કોઈ મનુષ્યો પરંપરાથી ચાલતી આવેલી ભૂલને પૂરેપૂરી ખશેઠી શકતા નથી, કોઈ મનુષ્યો પોતાનું મહત્ત્વ ફેલાવવાના લોભથી પ્રેરાઈ ધર્મ સ્થાપવામાં અસત્યના અંશ દાખલ કરે છે. આ રીતે મતભેદ મનુષ્યની નિર્બળતાથી થયેલી અસત્યની વ્યાપ્તિ દર્શાવે છે. પરંતુ, જ્યાં જેવો મત પ્રચલિત હોય ત્યાં તે ગ્રાહ્ય એમ આ પરથી જણાતું નથી. આવાં વિમાર્ગગમન છતાં મનુષ્ય 'સત્યશોધ' માટે ઘોષ કરે છે, આગ્રહ કરે છે, પ્રયત્ન કરે છે, તે વળી મનુષ્યના આત્મામાં સ્થાપિત થયેલી સત્યપ્રીતિ પ્રકટ કરે છે. દુનિયામાં નિકળતા જુદા જુદા ધર્મ એ જ બનાવે છે કે મનુષ્ય જ્યા જે ચાલતું હોય ત્યાં તે સત્ય માનવાને રાજી નથી પણ સત્ય તો એક જ ખરેખરૂં હોવું જોઈએ એવો તેનો સ્વાભાવિક વિશ્વાસ છે, અસત્ય વિરૂદ્ધ તે હમ્મેશ અસંમતિવાદ ઉઠાવતો આવ્યો છે. સત્ય તરફ પ્રયાસ કરવો અને અસત્યનો ત્યાગ કરી સત્યને પહોંચવું એ તેના અન્તરનો અભિલાષ છે. આથી એ જ જણાય છે કે દુનિયાના ધર્મોમાં સત્યના અંશ કંઇ કંઇ દરજ્જે મૂળભૂત છતાં તે અસત્યથી ઢંકાઈ ગયેલા છે, અસત્ય સાથે મળી ગયેલા છે, તેમાથી સારાસાર પરીક્ષા કરી સત્ય તારવી કહાડવું એ કર્તવ્ય છે અને શક્ય છે. એ તારણના પરિણામમાં જ સત્ય ધર્મ હોવો જોઈએ. આ બધો વિચાર કરતાં સમજાય છે કે સ્વધર્મ, પરધર્મ, દેશના ધર્મ, પ્રજાના ધર્મ, કુટુંબના

ધર્મ, પરધર્મના ધર્મ એ સર્વની ભિન્નતા કાયમ રાખવાનો આગ્રહ સત્યવિરોધી જ છે, સત્યની શોધ માટે તીવ્ર ઉદ્યોગમાં મંડી રહેવી મનુષ્યબુદ્ધિને વ્યર્થ કરનારો જ છે, ધર્મના સ્વરૂપને અસત્યના પાસથી શુદ્ધ થતાં અટકાવનારો જ છે. સત્યનો મહાન નિયમ પ્રેમના મહાન નિયમથી વિરૂદ્ધ નથી માટે, સત્ય માટેના પ્રયાસમાં જુદા જુદા ધર્મો વચ્ચે ક્લેશ થવો ન જ જોઈએ અને જે ધર્મમાં જ્યાં સત્ય હોય ત્યાંથી તે ગ્રહણ કરી ભૂતકાલનો અનુભવ ઉપયોગમાં લઈ સત્ય માર્ગે આગાડી પ્રવૃત્તિ કરવી એ યોગ્ય છે કે તેથી દરેક સ્થળે સત્ય માટે પ્રથમ થયેલો પ્રયાસ વ્યર્થ ન જાય. દરેક ધર્મ આમ સત્ય માટેનો પ્રયાસ હોઈ માનનીય છે પરંતુ તે માન્યબુદ્ધિથી સત્ય માટેનો વધારે પ્રયાસ અટકવો ન જોઈએ, તેમ થાય તો એ બુદ્ધિ સત્યપ્રીતિને બદલે પક્ષપાતમાં આવીને અટકી રહે. આ રીતે સ્વધર્મ પણ પરધર્મના જેવો માનનીય છે એ તો સ્પષ્ટ છે, પણ તે ઉત્કર્ષ માટે, જડતા માટે નહિ. સત્યમાં આગળ વધવા માટે, અસત્યમાં બંધાઈ રહેવા માટે નહિ.

તેથી દરેક વિચારપદ્ધતિનો સત્યના અંશ સાથે થોડો ઘણો સંબંધ છતાં એમ નહિ કહી શકાય કે પોતાનો ધર્મ માત્ર જાળવી રાખ્યાથી પણ સત્યનું જ અનુસરણ થાય છે. સત્યના અનુસરણ માટે તો સાગમાગની પરીક્ષાની તથા ગ્રાહ્યાગ્રાહ્યના સ્વીકાર અને પરિત્યાગની જરૂર છે. દરેક ધર્મમાં—સ્વધર્મમાં કે પરધર્મમાં—સત્યના જે અંશ હોય તે નક્કી કરી કાયમ રાખવાની સાથે અસત્યના અંશ હોય તે દૂર કરવા જોઈએ, બીજા ધર્મમાં સત્યના અંશ હોય તે શોધી કહાડી ગ્રહણ કરવા જોઈએ એમ કરવાથી સત્યનું અન્વેષણ સફળ થાય છે. સત્યનિધાન, સત્યપ્રવર્તક, સત્યસ્વરૂપ, પરમાત્માને પણ એ જ પ્રિય હોઈ શકે. નિરાકારને સાકાર માનવાથી, એક પ્રભુને અનેક માનવાથી, અમાનુષને મનુષ્ય માનવાથી સત્યાનુસરણ ન જ થાય, સત્યની પ્રીતિ ન જ સચવાય, સત્યમાં દૃઢ ન જ થવાય જેનું સમર્થનમાં બેમાંથી એક સત્યસ્વરૂપ નક્કી છે અને જેને સત્ય પ્રિય

છે તેની પોતાને સત્યસ્વરૂપે તથા અસત્ય સ્વરૂપે માનનાર બન્ને પર સરખી પ્રસન્નતા થાય એમ તો ન જ બને. વળી જે અવ્યય, અચ્યુત, અદ્વિતીય છે તે પોતાનું તત્ત્વ મનુષ્યોને સમજાવવા સારૂ અથવા બીજા કોઇ પણ હેતુથી જુદા જુદા મનુષ્યોને જુદાં જુદાં અસત્ય (કેમકે સત્ય એક જ હોય) રૂપે દેખા દે અને એવા અસત્યના દર્શનમાં પોતાના સત્યના દર્શનનો માર્ગ સ્થાપે એમ પણ સંભવે નહિં. તેથી સર્વ ધર્મોથી, સર્વ સંપ્રદાયોથી સત્યનું અનુસરણ થાય છે અને આત્માનું કલ્યાણ થાય છે એમ કહેવું એ અયથાર્થ છે. જે ધર્મમાં કે સંપ્રદાયમાં પરમાત્માનું ખરૂં સ્વરૂપ ન મનાતું હોય તેના અનુયાયીઓ સાર્થકતાથી પરમાત્માને નથી જ ભજતા, કોઈ અન્યને જ ભજે છે. તેથી, सर्वदेव नमस्कारः केशवं प्रतिगच्छति એમ કહેવામાં પૂર્ણ સત્યતા નથી, સત્યનો અંશ માત્ર એટલો જ છે કે ગમે તે દેવને પણ નમસ્કાર કરવાની વૃત્તિ પોતાથી મોટા પ્રભુને નમવાની મનુષ્યજાતિની સત્ય પ્રતીતિપર સ્થપાયેલી છે. પરંતુ સત્યના સર્વ અંશ કેળવી ખરી સંવાદી ધાર્મિકતા ઉત્પન્ન કરવી જોઈએ. અસત્યના જેટલા અંશ તેટલા ધાર્મિકતાના વિરોધી થાય છે. પરમાત્માને ખોટે રૂપે ભજનાર પરમાત્માને નથી ભજતા, પરમાત્માને પ્રસન્ન નથી કરતા, કલ્યાણસાધક ધર્મનું અનુસરણ નથી કરતા તે જ માટે देवान् देवयजो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि। તથા सर्व धर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज। એ વચનોમાં પરમ સત્ય હોઈ તે સ્વીકાર્ય છે.

પૃથ્વી પરના સર્વ મનુષ્યો ધર્મના વિષયમાં એક જ મતના થઇ શકે તેમ લાગતું નથી એમ કદિ કહેવામાં આવે છે. પરંતુ એ પ્રશ્ન પ્રસ્તુતજ નથી. સર્વ મનુષ્ય એક મત થઇ શકે કે ન શકે, પણ સર્વને સત્ય શોધી કહાડવાની બુદ્ધિ છે, સર્વને સત્ય શોધી કહાડવાની ઈચ્છા છે, સર્વને સત્ય અસત્યથી જુદું લાગે છે, સર્વને સત્ય અસત્યથી મ્હોટું લાગે છે. સર્વને લાગે છે કે કેટલૂંક સત્ય

છે અને તે ગ્રાહ્ય છે તથા તેથી કલ્યાણ છે સર્વને લાગે છે કે કેટલુક અસત્ય છે અને તે ગ્રાહ્ય નથી તથા તેથી કલ્યાણ નથી એવી સ્થિતિમા સત્યની શોધ જ ન કરવી, અસત્યનો ત્યાગ જ ન કરવો, પોતાના ધર્મમા સત્ય છે કે અસત્ય છે—કલ્યાણકારી માર્ગ છે કે અકલ્યાણકારી માર્ગ છે–તે તપાસ જ ન કરવી એ ઇષ્ટ નથી એટલુજ કહેવાનું તાત્પર્ય છે સત્યનુ મૂળ નિધાન એક જ છે, સત્યશોધક બુદ્ધિનો દાતા સર્વનો એકજ છે, સત્ય અતે એકજ છે તેથી ઐકમત્યનો જેટલો અભાવ તેટલી ભ્રાન્તિ જ છે અને તે દૂર કરવો એ યોગ્ય જ છે મનુષ્ય માત્રને પ્રતીતિની દૃઢતા અને ઐકમત્ય પ્રિય છે, તે પ્રીતિથી જ ધર્મશોધમા, સાહિત્યચર્યામા, દર્શનમા મનુષ્ય પ્રવૃત્તિ કરે છે ઐકમત્યને અપ્રાપ્ય ગણવુ એ મનુષ્યજાતિની વૃત્તિ જ નથી

કદિ એમ કહેવામા આવશે કે સ્વધર્મને વળગી રહેવુ એ શ્રદ્ધાનું સ્વરૂપ છે અને ધાર્મિક વૃત્તિ કેળવવામા શ્રદ્ધા બહુ જરૂરની છે, માટે સ્વધર્મ રાખી રહેવાથી ધર્મ સચવાય છે હવે, સ્વધર્મ કેવળ સત્ય અશથી જ પૂર્ણ છે એવી જ્યા પ્રતીતિ થઈ હોય ત્યા આ વિવેચન નિષ્પ્રયોજન છે અને સત્ય તે કયુ એ બીજુ વિવેચન ત્યા ઉદ્ભૂત થાય છે પરતુ, સત્યની શોધ માટે પણ સ્વધર્મની પરીક્ષા સમૂળગી કરવી જ નહિ એ મત લેતા આમ કહેવુ ઉપસ્થિત થાય છે કે શ્રદ્ધા તે મૂળ સત્ય ઉપર હોવી જોઈએ, સ્વ ઉપર નહિ સત્યમા ધર્મ છે, માટે સત્યની દરકાર ન કરનારી એવી સ્વ ઉપરની શ્રદ્ધા ધર્મનુ પોષણ નથી કરતી,–ધર્મનો વિચ્છેદ કરે છે જે શ્રદ્ધા સત્યથી ભિન્ન રહેતા સ્વનો સ્વત્વ ખાતર આશ્રય કરવાનો બોધ કરે છે તે આખરે સત્યથી દૂર નઈ જાય છે, સત્યનો–ધર્મનો–ઉપાય થવા દેવાને બદલે સત્યનું નિવારણ કરે છે ઉદ્દેશ આગળ ઉપાય ગૌણ છે અને ઉદ્દેશ સાધવામા નિરુપયોગી થતો ઉપાય કઈ મહત્ત્વનો નથી શ્રદ્ધાનુ જે મહત્ત્વ છે તે સત્ય જડ્યા પછી તેમા અચળ રહી શકવા માટે છે, ના નિ

સામે ટકી રહેવા માટે છે. સત્યનોજ તે પ્રવેશ થવા ન દે ત્યા તે જાતે ભ્રાન્તિથી લેશમાત્ર ભિન્ન નથી.

વળી, કદિ એમ કહેવામા આવશે કે સત્યધર્મ શોધી કહાડવો એ આટલુ બધુ કઠણ છે, દુનિયામા તે માટે આજ લગી પ્રયાસ થતો આવ્યો છે અને નવા ધર્મો ઉત્પન્ન થતા આવ્યા છે, તો એવી સ્થિતિમા સલામતીભરેલુ એ છે કે પોતાના ધર્મને વળગી રહેવુ, પોતાના કુટુબમા, મંડળમા કે દેશમા ચાલતો હોય તે ધર્મમા જ કાયમ રહેવુ, પોતાના પૂર્વજોએ વિશ્વાસ રાખી ગ્રહણ કરેલા માર્ગમા ચાલવુ, કે નવી ભૂલ તો ન જ કરાય, પોતાનો ધર્મ વખતે સત્ય હોય તો સત્યમાથી અસત્યમા તો ન જ જવાય. પરતુ, આવી શિથિલ અને બીકણ વૃત્તિ સત્યપ્રાપ્તિને અનુકૂળ નથી જ. સત્યનું અન્વેષણ અઘરૂ છે એ ખરૂ છે પણ તે કરવુ તે પ્રત્યેક મનુષ્યનુ કર્તવ્ય છે. મનુષ્યને બુદ્ધિનો અધિકાર છે અને બુદ્ધિનો યથાયોગ્ય ઉપયોગ કરવો એવી તેને શિર જવાબદારી છે. સ્વધર્મ, પરધર્મ કે ગમે તે ધર્મ પાળતા વખતે ખોટા ધર્મમા પડાય અને હાનિ થાય માટે ધર્મજ ન પાળવો, આત્માના શ્રેય માટે પ્રયત્ન જ ન કરવો, નાસ્તિકજ રહેવુ એ જેમ ખોટુ છે, તેમ સત્ય શોધવા જતા, ધર્મોની પરીક્ષા કરવા જતા, ખોટા ધર્મનો વખતે સ્વીકાર થઇ જાય માટે સત્યની શોધ જ ન કરવી, ધર્મોની પરીક્ષા જ ન કરવી, પોતે વિચાર કર્યા વિના પ્રાપ્ત થયેલો ધર્મ રાખીને બેસી રહેવુ, એ પણ ખોટુ છે સત્યના અન્વેષણ માટે મનુષ્યને બુદ્ધિ મળી છે, સત્યના જ્ઞાનમા તેનુ મનુષ્યત્વ છે, તેથી બુદ્ધિનું દાન વ્યર્થ કરીને બેસવાની તેને છુટ નથી. દુનિયામા સત્યની શોધ અનેક અનેક વેગા થતી આવી છે, અનેક અનેક ધર્મ ઉત્પન્ન થયા છે, તે જ બતાવી આપે છે કે સત્યધર્મ શોધી કહાડવો, પ્હેલાનો કઈ ધર્મ છતા અગાડી શોધ કરવી, એ કર્તવ્ય મનુષ્યજાતિએ અગીકાર કર્યું છે ભૂતકાળનો ઇતિહાસ જ એ શોધનો બોધ કરે છે. પોતાની બુદ્ધિને પ્રમાણિકપણે જે સત્ય લાગે

તેનું અવલંબન કરવું એ જ ખરેખરૂં સલામતીભરેલું છે. બુદ્ધિનો ઉપયોગ ન કરવામા, બુદ્ધિનો ઉપયોગ કરતાં વખતે જે અસત્ય જણાય એવું હોય તેને પણ વગર વિચારે સત્ય માની બેસવામાં કદિ સલામતી હોઈ શકે જ નહિં. અમુક ધર્મ અમુક દેશમાં કે કુટુંબમાં કે મંડળમાં ચાલે છે એમાં તેની સત્યતાનું કશું પ્રમાણ નથી, કેમકે અમુકના મત ખરા હોય છે, અમુકના મત ખોટા હોય છે; તેમાં પોતાના દેશના કે કુટુંબના કે મંડળના મત ખરા જ હશે એમ વગર પરીક્ષાએ તે પોતાના માટે જ માની બેસવું એમાં કશી સલામતી નથી. એ પ્રમાણે દરેક મનુષ્ય માને તો સત્યનું ધોરણ જ ન રહે. પૂર્વજોના વૃત્તાન્ત પરથી પણ એ જ જણાય છે કે તેમણે સત્યની શોધ કરી છે અને જ્યારે કોઇ મત તેમને સત્ય જણાયો છે, ત્યારે પોતાનો પ્રથમનો મત તજી તેમણે તે નવો મત સ્વીકાર્યો છે. આ દેશમાં અને બીજા દેશોમાં અનેક ધર્મો અને સંપ્રદાયોનો ઉદ્દભવ પૂર્વજોની એ જ વૃત્તિ દર્શાવે છે. બુદ્ધિનો જે પ્રકારે તેમણે ઉપયોગ કર્યો તેવો તેમના વંશજો ન કરે એવી તેમની ઇચ્છા હોવી ન જોઇએ અને હોય તોપણ તે માન્ય થવી ન જોઇએ. મોક્ષ માટે દરેક મનુષ્યે જાતે પ્રયત્ન કરવાનો છે, બીજાનો પ્રયત્ન કામ લાગતો નથી, એકના પ્રયત્નથી બીજાને મોક્ષ મળી શકતો નથી. તેથી, ધર્મજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવા માટે દરેકે જાતે પ્રયત્ન કરવો જ જોઇએ. દરેકને પોતાના પ્રયત્નથી નવું જ્ઞાન મળે એમ બનતું નથી. પરંતુ, જુના કે નવા જ્ઞાનની પ્રતીતિ દરેકને પોતાના પ્રયત્નથી થયેલી હોવી જોઇએ કેમકે તે જ અન્તર્ગામી થાય છે. અને એવી પ્રતીતિ પ્રમાણિક થવા સારૂ તે પ્રાપ્ત કરવાના પ્રયાસના સમયમાં જ્યાં સત્ય જણાય ત્યાંથી તે ગ્રહણ કરવાની છુટ હોવી જોઇએ.

કોઈ કોઈ વાર ધર્મની ગ્લાનિ થાય છે, અધર્મનું અભ્યુત્થાન થાય છે, ધર્મ ભૂલી જવાઈ અધર્મ પ્રવર્તી રહે છે, અને તેવે પ્રસંગે ધર્મનું સ્થાપન કરવાની જરૂર પડે છે, એમ જે કહેવામાં આવે છે

તેનો ફલિતાર્થ પણ એજ છે કે અમુક એક ધર્મમાર્ગ રૂઢ થયેલો હોવા છતા તે અસત્યપૂર્ણ હોય- અધર્મ હોય-તો તેનો ત્યાગ કરવાની અને કરાવવાની જરૂર છે. એવે પ્રસંગે એ અધર્મ તે કેટલાકનો સ્વધર્મ તો હોય જ, હજાર વર્ષપરના તેમના પૂર્વજોનો નહિ તો સો વર્ષ પરના પૂર્વજોનો ધર્મ તો હોય જ, પરંતુ એવા સ્વધર્મમા તેમણે મરવુ એ સારૂ, પણ તેનો ત્યાગ ન કરવો એમ તો નહિ જ કહી શકાય. ચાલતો ધર્મ બદલી સ્વીકાર કરવાનો ધર્મ પૂર્વજોનો હોય તો પછી તે પરધર્મ ન કહેવાય એમ તો નહિ જ કહેવાય, કેમકે, પ્રથમ તો કેટલા વર્ષ અગાઉના પૂર્વજોનો ધર્મ તે સ્વધર્મ અને કેટલા વર્ષ અગાઉના પૂર્વજોનો ધર્મ તે સ્વધર્મ નહિ એ કદિ કોઈ નક્કી કરી ગયુ નથી. ધર્મવિચારો બદલાતા જાય ત્યા એ શકય હોય જ નહિ. વળી દુનિયામા એના એ ધર્મમાર્ગ કદી ફરી સ્થાપી શકાયા નથી. ધર્મવિચારમા એકંદરે વૃદ્ધિ અને ઉત્કર્ષ થાય છે તેથી એમ થવુ ઇષ્ટ પણ નથી જે સત્ય પૂર્વ કાળમા સમજાયા હોય અને ઐતિહાસિક કારણોથી અમુક મંડળની દૃષ્ટિમાથી ઢંકાઇ ગયા હોય તે પાછા જાગૃત કરી નવા વિરૂદ્ધ થયેલા સત્યો સાથે મેળવી અને સમજાઈ આવેલા જુના અસત્યોથી જુદા પાડી સત્યના માર્ગમા વધારે ઉત્કર્ષ કરવો એજ ધર્મોદ્ધારકોનો પ્રયાસ હોય છે અને એ જ ઇષ્ટ છે. જગતમા સત્યનો ઉપચય એ જ પ્રકારે થાય છે.

મુબાઈમા ગયા એપ્રિલ માસમા "સનાતનધર્મ પરિષદ" નામે જે એક સભા મળી હતી તેનો ઉદ્દેશ દરેકને પોતપોતાના ધર્મમા કાયમ રાખવાનો પ્રયત્ન કરવાનો છે કે કેમ તે બરાબર જાણવામા નથી. પરંતુ એમ હોય તો એવો પ્રયત્ન સત્યની અને ધાર્મિકતાની વિશુદ્ધિને કેવળ પ્રતિકૂળ છે એ ઉપરની ચર્ચાથી સમજાશે આ દેશમા સનાતનધર્મ તે ગગનકુસુમ જેવી વસ્તુ છે, હિંદુ ધર્મ સનાતન રહ્યો જ નથી, પ્રથમનો વેદધર્મ જતો રહી હાલ અનેક જાતના જુદા જ મતના ... ચાલે છે એ વિશે અમે ગયા વર્ષમા ચર્ચા કંઈક વિસ્તારથી

કરી હતી. તેથી અહિ એટલુ જ કહીશુ કે દરેક હિંદુએ સ્વધર્મ પાળવો એવો આગ્રહ કરવાનો આ પરિષદનો હેતુ હોય તો એ વિષયને 'સનાતન ધર્મ' નામ આપવામા કંઇ અર્થ નથી. વિવિધ સંપ્રદાયોના ધર્મનું ભિન્નત્વ એજ સનાતનત્વની વિરુદ્ધ છે, જ્યા અનેકના સ્વધર્મ જુદા જુદા હોય ત્યા એક સનાતન ધર્મ છે એમ કહી શકાય જ નહિ.

એ પરિષદમા 'સુદર્શન'ના તંત્રીએ લખી મોકલેલો એક લેખ વાચવામા આવ્યો હતો અને તે એપ્રિલના સુદર્શનમા પ્રસિદ્ધ થયો છે. એ લેખમા કહેવામા આવ્યુ છે કે "પોતપોતાનો સંપ્રદાય કે ધર્મ હોય તેને પૂર્ણ શ્રદ્ધાથી પાળવો અને ઇતરના ધર્મનો વિદ્વેષ ન કરવો એ જ ખરી ધાર્મિકતા છે. ઇતરના ધર્મનો અને ઇતરનો વિદ્વેષ ન કરવો જોઈએ એ સર્વમાન્ય છે. પરંતુ ધાર્મિકતામા જો સત્યાનુસારિ હોય, સત્ય એ જો પરમ ધર્મ હોય તો સત્યની તપાસ વિના પોતપોતાના સંપ્રદાય કે ધર્મ પર શ્રદ્ધા રાખી બેસી રહેવામા ધાર્મિકતા ન જ હોય. પણ સત્યાન્વેષણ કરના પોતાનો કે બીજો જે ધર્મ સત્યપૂર્ણ પ્રતીત થાય તે શ્રદ્ધા રાખી પાળવો એમા ધાર્મિકતા છે એ ઉપરની અમારી ચર્ચાનો સાર છે. એ લેખક કહે છે કે "સત્ય વસ્તુ એકજ હોય, બે વિરોધી વાર્તા સાથે સત્ય ન હોય" તે ખરૂ છે પણ તે પરથી તેમણે કહાડેલું અનુમાન એ સિદ્ધાન્તથી કેવળ વિપરીત જ છે. વેદ, ઉપનિષદો, પુરાણો, સંપ્રદાયગ્રન્થો એ સર્વમા વિરોધી વાર્તાઓ છે, તો તે બધા સત્ય ન હોઇ શકે એમ આ સિદ્ધાન્તપરથી અનુમાન નિકળવુ જોઈએ, તેને બદલે તેઓ કહે છે કે તે બધા સત્ય હોવા જોઈએ. વિરોધ છે એ નક્કી હોય તો એકાદમા સત્યનો અભાવ પણ નક્કી હોવો જોઇએ. પરંતુ પોતાના સિદ્ધાન્તનુ એ આવશ્યક પરિણામ સ્વીકારવાને બદલે એ લેખક વિરોધની દલીલને ન ગણકારીને પ્રથમથી જ માની લે છે કે એ બધા ગ્રન્થોથી પ્રતિપાદિત તત્ત્વો સત્ય તો છે જ, અને સર્વનું તત્ત્વ એક જ છે કેમકે સત્ય વસ્તુ એક જ હોય. તે છતાં, આમ બધુ એક

અભિન્ન સત્ય છે તો વિરોધ અને વિવિધતાનો આભાસ ખોટો છે એમ પણ તેઓ કહેતા નથી. "નાનાત્વ છે એ સુવિદિત અને સુપ્રસિદ્ધ છે. અનેક સંપ્રદાય, મત પંથ વિદ્યમાન છે, અને તે સર્વ એકના એક વેદને પ્રમાણ માનવા છતાં ભિન્ન છે એ પણ પ્રસિદ્ધ છે," એમ તેઓ કબુલ કરે છે. આપણું એ બધું સચ હોવું જ જોઈએ, એ સિદ્ધાન્ત પ્હેલો અને બીજી બધી દલીલ પછી તથા તેને અનુકૂળ થાય તેમ,—એવી ઈચ્છાથી આ વિષમ સ્થિતિ ઉત્પન્ન થઈ છે. આવા બંધ બેસાડવાના પ્રયત્નમાં તેઓ કહે છે કે "જેટલું જેટલું નાનાત્વ કે ભિન્નત્વ જણાય છે તે ભિન્ન ભિન્ન અધિકારને અર્થે હોઈ અતીવ ઈષ્ટ અને લાભકારી છે." એમ હોય તો સત્યના સ્વરૂપ વિશેના ઉપર કહેલા સિદ્ધાન્તમાં ફેરફાર કરી કહેવું પડશે કે 'સત્ય વસ્તુ એકજ હોય, બે વિરોધી વાર્તા સાથે સત્ય ન હોય, પણ જ્યારે મનુષ્યોના ભિન્ન ભિન્ન અધિકાર હોય ત્યારે સત્ય વસ્તુ એક જ ન હોય, બે (અને અનેક) વિરોધી વાર્તાઓ સાથે સત્ય પણ હોય.' અને જ્યારે અધિકાર ભિન્ન ભિન્ન તો હમેશ છે જ ત્યારે સત્ય એક જ છે એ મતલબનો પ્રથમ સિદ્ધાન્ત વ્યર્થ જ છે! વસ્તુતઃ તો સત્ય એક જ છે અને અધિકાર પ્રમાણે સત્ય અસત્ય બને અને અસત્ય સત્ય બને એમ છે જ નહિ. સત્યનું સ્વરૂપ એવું વિડંબનાપાત્ર છે જ નહિ. સત્યનો અધિકાર સર્વનો સરખો જ છે અને તેથીજ સત્યનું એક અભિન્ન પરમ સ્વરૂપ છે. મનુષ્યના વ્યવહાર, મનુષ્યની ઉપયોગિતા, મનુષ્યની નિર્બળતા—એ સર્વથી સત્ય એટલું મ્હોટું છે કે તેમાં વિરોધનો કદિ પ્રવેશ થતો જ નથી. તેમ સત્ય જાણવા માટે અને પ્રાપ્ત કરવા માટે પ્હેલું અસત્યને સત્ય માનવું પડે અને અસત્યને સત્ય તરીકે પ્રાપ્ત કરવું પડે એવો વિરોધમય સત્યનો માર્ગ છે જ નહિ. સત્યધર્મમાં પ્રવૃત્ત થવા માટે કોઈનો અધિકાર ઈશ્વરને પરમ શુદ્ધ અને પવિત્ર માનવાનો હોય અને કોઈનો અધિકાર ઈશ્વરને અનેક સ્ત્રીઓ સાથે વ્યભિચાર કરતા માનવાનો હોય, કોઈનો

અધિકાર ઈશ્વરને મંગલમય કલ્યાણકારી માનવાનો હોય અને કોઈનો આધકાર ઈશ્વરને ક્રૂર, ભયાનક, ચંડસ્વરૂપ માનવાનો હોય, કોઈનો અધિકાર ઈશ્વરને નિરાકાર વિશ્વવ્યાપક માનવાનો હોય અને કોઈનો અધિકાર ઈશ્વરને એક નાની આકૃતિમાં સમાઈ રહેલા માનવાનો હોય; એમ કહેવું એ અધિકારને બહાને સત્યસ્વરૂપની નિંદા તથા ઉપહાસ છે. વિરોધ અને અસત્ય પ્રવર્તાવ્યાથી એકતા અને સત્યની સ્થાપના થાય જ નહિ.

ઉપનિષદોમાં અને ગીતામાં જ્યાં વેદમાર્ગ વ્યર્થ છે એમ કહ્યું છે ત્યાં તો એમ કહ્યું નથી કે 'વેદ અને ઉપનિષદોથી પ્રતિપાદિત તત્ત્વ એકજ' છે પણ તેમાં 'ભિન્ન ભિન્ન અધિકારને અર્થે' ભિન્નત્વ છે. ત્યાં તો એમ જ કહ્યું છે કે એ માર્ગને બદલે બીજો શ્રેયસ્કર બતાવેલો માર્ગ લેવો.* તે છતાં, અધિકારને અર્થે ભિન્નત્વ હોય, અને વેદ સર્વથી શ્રેષ્ઠ હોય તો સર્વથી પરમ અધિકારવાળાઓએ વેદનો યજ્ઞયાગાદિ માર્ગ ગ્રહણ કરવો જોઈએ; અને તોપણ શા માટે એવો ઉપદેશ ન થતાં ઉપનિષદનો, વેદાન્તનો માર્ગ શ્રેષ્ઠ છે, પરમ કલ્યાણકારી છે એવો એવો ઉપદેશ કરવામાં આવે છે ?—એટલા જ માટે કે એ માર્ગોનાં પ્રતિપાદિત તત્ત્વોમાં ભિન્નતા છે અને જે તત્ત્વ સત્ય લાગે તેમા જ સર્વનો અધિકાર છે એવી પ્રતીતિ મનુષ્યમાં દઢ છે.

આ દેશમાંના વિવિધ સંપ્રદાયો અને ધર્મગ્રન્થો એકના એક વેદને પ્રમાણ માને છે તે ખરૂં છે, પણ પ્રમાણ માનવાનું કહેવું અને પ્રમાણ તરીકે સ્વીકારવું એ એમાં બહુ ફેર છે. એ તો સ્પષ્ટ છે કે આ દેશમા હાલ વેદનો ધર્મ ચાલતો નથી, વેદવિહિત યજ્ઞયાગાદિનું અનુષ્ઠાન કરવામાં આવતું નથી, ઉલટું પશુહિંસા કરવી એ અધર્મ ગણાય છે અને વેદમાંના ઈંદ્ર, યમ, વરુણાદિ દેવોની પૂજા થતી નથી.

---

* प्लवा ह्येते अदृढा यज्ञरूपाः ।
त्रैगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन ॥

તેથી વેદના ધર્મથી કેવળ જુદા થઈ ગયેલા તથા વેદવિહિત માર્ગને વ્યર્થ ગણનારા વાસ્તવિક રીતે વેદવિરુદ્ધ થયેલા સંપ્રદાયો પોતાને વેદનું પ્રમાણુ માનનારા કહેવડાવે તેટલાપરથી તે કાંઈ વેદાનુયાયી ઠરે નહિ. અને એવા પરસ્પરવિરુદ્ધ તથા વેદવિરુદ્ધ પંથો વેદના પ્રમાણુનાં નામ માત્રપરથી એક અને અભિન્ન તો ન જ કહેવાય.

સંપ્રદાયોનું ઐક્ય પ્રતિપાદન કરવાના આ વ્યર્થ પ્રયત્નમાં પણુ એ પ્રતીતિ ગર્ભિત છે કે અનેક ધર્મો ખરા તથા અનુસરણીય નથી પરંતુ એક જ ધર્મ ખરો તથા સર્વને અનુસરણીય છે. એક જ ધર્મ સત્યપૂર્ણ હોવો જોઈએ એ પ્રતીતિથી એ પ્રયત્ન કરવામાં આવે છે. અને એ પ્રતીતિ પણુ સ્વધર્મ-પરધર્મના ભેદની વિરુદ્ધ જાય છે. આ પ્રતીતિની સાથે વળી એ પણુ જોવામા આવે છે કે દરેકે પોતપોતાનો ધર્મ પાળવો એમ જેઓ કહે છે તેઓ પણુ કેટલીક વાર પોતાની દલીલ ભૂલી જઈ પરધર્મીઓ પણુ પોતાનો ધર્મ છોડી હિંદુધર્મ માને છે એમ કહેવામાં પોતાના પક્ષને સમર્થન મળેલું સમજે છે. મીસીસ એની બેસંટ વગેરે થીઓસોફિસ્ટો ખ્રિસ્તી ધર્મ મુકી હિંદુ ધર્મ સ્વીકારે છે-એથી આનંદ પામનાર જનો ભૂલી જાય છે કે એ વાતથી 'સ્વધર્મમાં મરવું સારૂં પણુ પરધર્મ ભયાવહ છે' એવી તેમની કોટિનો આઘાત થાય છે, અને ઉલટું એમ ફલિત થાય છે કે તેમનું માનવું એમ જ છે કે સ્વધર્મ-પરધર્મનો આગ્રહ ન રાખવો જોઇએ પરંતુ જે ધર્મમાં સત્ય જણાય તેનો અંગીકાર કરવાનો આગ્રહ રાખવો જોઇએ. આ બે વિરુદ્ધ વૃત્તિયોના સહવર્તનથી એવી વિચિત્રતા થઇ છે કે સુદર્શનના જે અંકમા પોતપોતાનો ધર્મ કે સંપ્રદાય પૂર્ણ શ્રદ્ધાથી પાળવાનું મ્હોટા અક્ષરે લખવામાં આવ્યું છે તે જ અંકમાં મીસીસ એની બેસંટે ખ્રીસ્તીધર્મ છોડી દીધો છે અને "તેને આર્યાવર્તની ધર્મભાવના અને આર્યવ્યવહારની પ્રાચીન રચના ઉપર આસ્તા અને પ્રેમ છે; એમાંજ પરમ સત્ય છે એમ તે-માને છે" એ હકીકત અનુમોદનપૂર્વક આપવામાં આવી છે. અને

અલબત્ત, એમ તો નહિંજ કહી શકાય કે સ્વધર્મ પાળવાનો આગ્રહ તો હિંદુઓ માટે છે, અને બીજા બધા માટે તો એ જ ઇષ્ટ છે કે તેમણે સ્વધર્મ છોડી હિંદુઓનો ધર્મ સ્વીકારવો, કેમકે સ્વધર્મ-પરધર્મની દલીલ જો ખરી હોય તો તે કેવળ હિંદુઓને જ નહિં પણ બધી પ્રજાઓને લાગુ પડે. ભગવદ્ગીતાના ઉપરના વચનમાં પણ આ મતની આવી સંકુચિત વ્યાપ્તિ કરી નથી, અને સર્વે સ્વધર્મ પાળવાની, 'અબ્રાહ્મણને બ્રાહ્મણ કરવા' ન લડવાની હિંદુઓની જે સાધારણ વૃત્તિ વિશે ઘણી વાર કહેવામાં આવે છે તેનું સ્વરૂપ પણ એ જ છે કે હિંદુઓએ જ નહિં પણ બધાઓએ પોતપોતાનો ધર્મ પાળવો. હિંદુઓના ધર્મમાં બીજી પ્રજાઓના પ્રવેશ માટે અવકાશ જ નથી.

સારાંશ એ જ છે કે સ્વધર્મ-પરધર્મ એ ભેદ કરવો ઘટતો નથી. સત્ય-અસત્યનો ભેદ કરવો, અસત્યથી સત્ય જુદું પાડવાનો પ્રયત્ન કરતા રહેવું, અને જ્યાં શુદ્ધ અન્તર્વૃત્તિથી સત્યની ખાતરી થાય ત્યાં શ્રદ્ધા દૃઢ કરવી એ ધર્મવિષયમાં કર્તવ્ય છે.

જીવાત્મા અને પરમાત્મા.*

(અમદાવાદ પ્રાર્થનાસમાજમાં અપાયેલો ઉપદેશ).

ઉદ્‌બોધન—ॐ सत्यं ज्ञानमनंतं ब्रह्म आनंदरूपममृतं यद्विभाति शान्तं शिवमद्वैतं शुद्धमपापविद्धम्।

સત્યનિધાન પ્રભુ! અમારા આત્માને પ્રબુદ્ધ કરો અને તમારા સત્યસ્વરૂપનું દર્શન કરાવો. તમારા એ સ્વરૂપથી અમે દૂર જતા રહ્યા છીએ. તમે એ સ્વરૂપ અમારી સમક્ષ મુકો છો, અમે મોહથી તેથી

* 'જ્ઞાનસુધા'ના સન ૧૮૯૬ના ઑક્ટોબરથી ડીસેમ્બર અને ૧૮૯૭ના ન્યુઆરીના અંકમાં પ્રસિદ્ધ થયલો.

વિમુખ થઈએ છીએ. પણ તમે જ્ઞાનસ્વરૂપ છો, જ્ઞાનથી પરિપૂર્ણ છો, જ્ઞાનનું પરમ સ્થાન છો, અમારામાં જ્ઞાનશક્તિ સ્થાપનાર છો. તો એ શક્તિને જાગૃત કરી અજ્ઞાનનો નાશ કરો. હે અનન્ત બ્રહ્મ! અમે પામર જીવ છીએ, તમારી કૃપાથી જીવનબળ પામી વ્યવહારમાં પડતાં હમારા જીવનદાતાને ભુલી જઈએ છીએ. પરંતુ કૃપામય, તમે અમને પાછા બોલાવો છો—પાછું આકર્ષણ કરો છો. અને, તમારી સમક્ષ આવતાં કેવા અનન્ત સ્વરૂપનું અમને ભાન થાય છે! કેવી અપાર તમારી શક્તિ! કેવો અમિત તમારો મહિમા! અને તમારી આગળ અમે કેવા ક્ષુલ્લક, કેવા અલ્પ ભાસીએ છીએ! સ્વામિન્! તમારી સેવામાં અમને દૃઢ કરો.

પ્રભુ, તમે આનન્દરૂપ છો, અમૃતમય છો. કલેશ કલુપ પરિતાપ તે માત્ર અમારામા છે. તમે એ સર્વને ધોઈ નાખી શકો છો, સર્વને નિઃશેષ કહાડી નાખી શકો છો. તો અમે તમારાથી દૂર શા માટે રહીએ? શા માટે તમારા ચરણ સમીપ આવી ન પડીએ? દયાનિધિ! તમારા આનન્દરસથી અમારા આત્માને લિપ્ત કરો, તમારા અમૃતથી અમને અભિષિક્ત કરો. અમને આનન્દ અનુભવતાં શીખવો, અમને અમૃતપાન કરાવો.

તમે શાન્તસ્વરૂપે વિરાજી રહ્યા છો. તમારી શાન્તિનો કશાથી ભંગ થતો નથી. સમસ્ત જગત્‌ની ચિન્તા તમને છે, સમસ્ત જગત્‌નું રાજ્ય ચલાવો છો, સમસ્ત જગત્‌નું પાલન કરો છો, પણ વ્યાકુલતા તમારામાં કદિ પ્રવેશ કરતી નથી. તમે કદિ ક્ષુબ્ધ થતા નથી. જગત્ પાપીઓથી ભરેલું છે પણ તમે કદિ ક્રુદ્ધ થતા નથી. તમે તો શિવ મંગળ કલ્યાણકારી જ રહો છો. જગત્ માત્રનું કલ્યાણ કરો છો. પ્રભુ, એ કલ્યાણના, એ શ્રેયના અમે પણ યાચક છીએ. અમને તેનો માર્ગ શીખવો. અમને શાન્તિનું દાન કરો. અમને ક્ષમાગુણ પ્રાપ્ત કરાવો કે તમારી ક્ષમાને અમે પાત્ર થઈએ.

પ્રભો! તમારી તુલ્ય કોણ છે? તમે અદ્વિતીય છો. नत्व-

त्समाऽस्त्यस्यधिकः कुतोऽन्यः તમારા સરખો કોઈ નથી તો અધિક બીજો કયાંથી હોય? અતુલપરાક્રમી ઈશ! તમારા સામર્થ્યની છાયા તળે આવી રહેલા અમે નિરાશ થઈ પાછા જઈશું? —કદિ નહિ

शुद्धम् अपापविद्धम्—તમે શુદ્ધ છો, અપાપવિદ્ધ છો. વિકારો તમને બાધા કરતા નથી. શુદ્ધિના તમે પરમ આદર્શ છો. શુદ્ધિની ભાવનાનું પરમ નિધાન છો. તમારે શરણે આવી રહેલા ભક્તજનો પર કૃપા કરો, કર ધરી એ શુદ્ધિના માર્ગમાં તેમને ક્રમણ કરાવો. शान्ति शान्ति शान्ति ।

વિવેચન—ઈશ્વરનો અને મનુષ્યનો સંબંધ દર્શાવવા સ્વામિ-સેવક, પિતા—પુત્ર, ભગવાન્—ભક્ત ઈત્યાદિ શબ્દો વપરાય છે. એ શબ્દોમાં જીવાત્મા-પરમાત્મા એ પણ છે. મનુષ્યને જીવાત્મા તથા ઈશ્વરને પરમાત્મા—બન્નેને આત્મા કહેવામાં આવે છે. આત્માના લક્ષણ બન્નેના છે, બન્ને ચૈતન્યમય છે. આજ અર્થમાં ઈશ્વરને Higher Mind કે Higher Intelligence કહે છે, અર્થાત્ મનુષ્યને ચિત્ છે, પ્રજ્ઞા (સવિત્) છે તો ઈશ્વર પરમ ચિત્, પરમ પ્રજ્ઞા (સવિત્) છે. પૂર્વે એક પ્રસગે કહ્યું હતું તે સંબંધમાં મી જેન ફિસ્કે "The belief in the Deity as quasi-human" વિશે કહે છે તે પણ ઈશ્વરનું સ્વરૂપ કઈક મનુષ્યાત્માના જેવું છે એ મત જ દર્શાવે છે. પ્રો હક્સલી કહે છે તેમ હ્યુમ સરખા નાસ્તિકતાની સરહદમાં પહોચેલા તત્વચિંતકે પણ સ્વીકાર્યું હતું કે The Deity possesses attributes more or less allied to human intelligence, 'ઈશ્વરનું સ્વરૂપ કેટલેક દરજ્જે માનવ પ્રવિત્તને મળતું છે,' આ વાક્યમાં પણ એ જ મત જણાયો છે અને, Man—the image of his Maker 'મનુષ્ય પોતાના કર્તાની પ્રતિમા છે' એ બાઈબલના વાક્યમાં પણ જરૂર આ પ્રકારની માન્યતા રહી નથી કેમકે બન્નેમાંથી એકને આગર

નથી, પરન્તુ ચૈતન્યસ્વરૂપમા રહેલી સમાનતા કહી છે. પરમાત્માએ પોતાના ચૈતન્યના મહાન્ અંશવાળો જીવાત્મા ઉત્પન્ન કર્યો એ જ તાત્પર્ય છે અને વિચાર કરીશુ તો માલમ પડશે કે આ કારણને લીધે આખી સૃષ્ટિમા મનુષ્યની ઘણી ઉચી અને વિશેષ પદવી છે.

વિશ્વમા અનેક અનેક પ્રકારની સૃષ્ટિઓ છે, પણ આપણા જાણવા પ્રમાણે પરમાત્માને આત્મત્વમા મળતી સૃષ્ટિ તો આ જીવાત્મા જ છે. ઈશ્વરની આ મ્હોટી બક્ષિસને લીધે આપણે સત્યના, જ્ઞાનના, નીતિના અધિકારી થયા છીએ સૂર્ય, અગ્નિ, વિદ્યુત્, વાયુ, વગેરે મ્હોટી મ્હોટી પ્રચડ શક્તિઓ ગમે તેટલી હશે પણ તેમાથી કોઈ સત્ય અસત્યનો ભેદ કરી શકતા નથી, જ્ઞાન અજ્ઞાનનો તેમને અવકાશ નથી, નીતિમીમાસા કે નીતિપ્રાપ્તિ તેમને શક્ય નથી. એ અર્વ શક્તિ તો મનુષ્યને જ મળેલી છે. મનુષ્ય પર ઈશ્વરની આ મ્હોટી કૃપા છે, અને મનુષ્યની ફરજ છે કે આ માટે તેણે ઉપકારવૃત્તિથી નમ્ર રહેવુ જોઇએ. પરંતુ તેમ થવાને બદલે આ આત્મત્વમા જે મળતાપણુ છે તેનો ઘણી વખત દુરુપયોગ થાય છે, આત્મત્વને બળે મનુષ્ય પોતે ઈશ્વર હોવાનો દાવો કરે છે, પોતાને બ્રહ્મ કહેવડાવે છે, **शिवोऽहम्** હું શિવ છુ, **जीवो ब्रह्मैव नापरः** જીવ બ્રહ્મ જ છે-જુદો નથી, એ પ્રકારે અભિમાન કરે છે. જીવાત્મા અને પરમાત્માના અભેદનો આ વિચાર તે ભ્રાન્તિ જ છે. મનુષ્યની અશક્તિ કેટલી છે, મનુષ્યની નિર્બળતા કેટલી છે, તેની આસપાસ અજ્ઞાન-માયા-ભ્રાન્તિ કેટલા વીંટલાઈ વળ્યા છે, મનુષ્યને પોતાની પરાધીનતાનુ કેવુ ઘડીએ ઘડીએ ભાન થાય છે-એ જ ધ્યાનમા લેવુ બસ છે. એ જ ખાતરી કરાવે છે કે મનુષ્ય પરબ્રહ્મ નથી પણ પરબ્રહ્મથી ઘણો ઉતરતો છે. વળી, ઈશ્વર સર્વશક્તિમાન્ છે, અજ્ઞાન-માયા-ભ્રાન્તિ તેને સ્પર્શ કરી શકતા નથી, એ સર્વથી તે નિર્લિપ્ત છે, તે અવ્યય છે—પોતાના પરબ્રહ્મ સ્વરૂપથી કદિ બદલાતો નથી-ક્ષણુ પણ તે જીવાત્માનુ રૂપ પામે એમ નથી, તે કદિ

પરાધીન થતો નથી–એક ઘડી પણ માયા તેની આસપાસ ફરી વળી શકતી નથી–કોઈ પણ પ્રકારે અજ્ઞાન તેને ઘેરતું નથી, બ્રહ્મનું એ પરમ સ્વરૂપ આપણે પોતે જ જાણીએ છીએ અને તે પણ જીવાત્મા તથા પરમાત્માના ભેદનો જ પુરાવો છે

એ ખરું છે કે જીવાત્મા અને પરમાત્મા જે અંશમા મળતા છે તે અંશ જ ધ્યાનમા લીધાથી અભી ભૂલ થવાનો સંભવ છે એ અંશમા સરખા અનુભવનો પણ અવકાશ છે, અને મનુષ્યને જ્ઞાન નીતિ વગેરેની પ્રાપ્તિ થવા માટે જ પરમાત્માના ચૈતન્યનો એ અંશ તેને આપવામા આવ્યો છે એ અંશમા જીવાત્મા તથા પરમાત્માની કેટલીક વ્યાખ્યા પણ સરખી થાય છે. આ કારણથી કહેવામા આવે છે કે ઉપનિષદોમા જીવાત્માને પરમાત્માથી ભિન્ન ગણ્યો જ નથી. ઉપનિષદો અનેક રચનારાથી થયેલા છે તેથી તેમા ભિન્ન મતો તો છે જ અને અભેદના મત પણ છે. પણ એ સર્વ તત્ત્વચિંતકો એ મતના નથી. મતનિર્ણયમા આ ચિંતકોના વિચારની અન્ત્ય શબ્દપ્રમાણ તરીકે નહિ પણ જ્ઞાનના ઇતિહાસમા ક્રમાગત વૃત્તાન્ત તરીકે જ દરકાર હોવી જોઈએ; કે તેથી ઈશ્વરે આપેલી બુદ્ધિ તથા અન્તર્વૃત્તિ વડે સદસદ્‌વિવેક કરવામા તે સહાયભૂત થાય. તેથી, ઉપનિષદોમા કોઈ ઠેકાણે જીવાત્માને પરમાત્માથી ભિન્ન કહ્યો છેજ નહિ એમ જે કહેવામા આવે છે તે ખરું છે કે નહિ તે જોઈએ

આત્માને આકાર નથી, રૂપ નથી, સૂક્ષ્મથી તે સૂક્ષ્મ છે, તે અચિન્ત્યરૂપ છે, તેને ચક્ષુ વગેરે ઇંદ્રિયો નથી, તે જ્ઞાનને ગ્રહણ કરનારો છે, તે પોતે પોતાને જાણે છે એ સર્વ વર્ણન તો જીવાત્મા અને પરમાત્મા ઉભયને સામાન્ય છે. પરંતુ

ऋतं पिबन्तौ सुकृतस्य लोके
गुहां प्रविष्टौ परमे परार्द्धे ।
छायातपौ ब्रह्मविदो वदन्ति
पञ्चाग्नयो ये च त्रिणाचिकेता ॥
(कठ ३ । १)

"આ લોકમા કરેલા સત્કર્મનુ ઋત (ફળ) પીનારા (ફલભોક્તા અને ફલપ્રદાતા) એવા બે (અર્થાત્ જીવાત્મા અને પરમાત્મા) પરમ હૃદયાકાશ રૂપ અન્તકરણમા પ્રવિષ્ટ છે. (એ બેને) બ્રહ્મજ્ઞાની લોક તથા પંચ અગ્નિ રાખનારા તથા ત્રણ અગ્નિ રાખનારા (ગૃહસ્થો) છાયા અને આતપ (છાયડો અને તડકો) એમ કહે છે (એ ન્યાયે ઓળખે છે)". આ ઉપનિષદ્ વાક્યમા સ્પષ્ટ દ્વૈતવાદ છે. જીવાત્મા અને પરમાત્મા બે કહ્યા છે, અને બન્નેને ભિન્ન કહ્યા છે. અલબત્ત, મનુષ્યમા એ બન્ને પ્રવિષ્ટ છે. જીવાત્મા શરીરના કર્મ ચલાવનાર જવાબદાર શક્તિ તરીકે તથા એ જવાબદારીથી થતા ફળ લેનાર તરીકે પ્રવિષ્ટ છે, પરમાત્મા અન્તર્યામી રૂપે, જીવાત્માના કર્મની જવાબદારી લેનાર સાક્ષીરૂપે, નિયતારૂપે, જવાબદારીનું ફળ જીવાત્માને આપનાર ન્યાયકર્તા રૂપે પ્રવિષ્ટ છે. **पिबन्तौ** એ દ્વિવચન આ બન્ને જુદા અનુભવના અર્થમા છે. જીવાત્મા અને પરમાત્મા બંને નિરાકાર છે, એકને જડવત્ આકૃતિ નથી. તેથી એકના રજકણુ બીજામા પેઠા હોય એવો અર્થ ઉદ્દિષ્ટ નથી તેમ ફલિત પણ થતો નથી. સર્વવ્યાપી પરમાત્માથી કંઈ પણ દૂર નથી, કંઈ પણ તેના જ્ઞાનની કે નિયંત્રણની બહાર નથી, સૂર્ય જેમ દૂર રહી પોતાનુ તેજ સર્વ પર ફેલાવે છે અને સર્વમા દાખલ કરે છે, મનુષ્યો જેમ એક બીજાથી ભિન્ન હોઈ એક બીજાને જાણી શકે છે, પ્રેમ કરી શકે છે,–તેમ પરમાત્મા સર્વ જીવાત્માઓથી ભિન્ન હોવા છતા પોતાના જ્ઞાનવડે, શક્તિવડે, અને પ્રેમવડે, તેમનામા પ્રવિષ્ટ થાય છે, તેમના અન્તરતમ અન્તરની સમીપ રહે છે. આમ પ્રવિષ્ટ છતા પરમાત્મા જીવાત્માથી પૃથક્ જ છે, અને તે વધારે સ્પષ્ટ કરવા ઉપરના વાક્યમા એ બન્નેને છાયા અને આતપનુ રૂપક આપ્યુ છે પરમાત્મા તે આતપ છે, પ્રકાશ છે, અને જીવાત્મા તે એ પ્રકાશથી થયેલી, ગૌણ પરિણામરૂપ છાયા છે. પ્રકાશથી છાયા ભિન્ન છે, પ્રકાશ જે કરી શકે છે તે છાયા કરી શકતી નથી, તોપણ છાયા પ્રકાશનુજ પરિણામ છે, પદાર્થોની એક તરફ પ્રકાશ છે અને બીજી તરફ છાયા છે.

છાયા પ્રકાશથી ઘણી ઘણી ઉતરતી છે. જીવાત્મા પણ પરમાત્માથી ઘણો ઘણો ઉતરતો છે.

જીવાત્મા અને પરમાત્માનો ભેદ દર્શાવનાર બીજા પણ ઉપનિષદ્ વાક્યો છે.

इन्द्रियेभ्य पराह्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मन ।
मनसस्तु परा बुद्धिर्बुद्धेरात्मा महान्पर ॥
महत परमव्यक्तमव्यक्तात्पुरुष पर ।
पुरुषान्न परं किंचित्सा काष्ठा सा परा गति ॥
(कठ ३ । ११)

"ઇન્દ્રિયોથી ઇન્દ્રિયોના વિષય શ્રેષ્ઠ છે, વિષયોથી મન શ્રેષ્ઠ છે, મનથી બુદ્ધિ શ્રેષ્ઠ છે, બુદ્ધિથી મહાન્ આત્મા(=જીવાત્મા) શ્રેષ્ઠ છે, જીવાત્માથી અવ્યક્ત (=પ્રકૃતિ) શ્રેષ્ઠ છે, અને અવ્યક્તથી પુરુષ (=પરમાત્મા, બ્રહ્મ) શ્રેષ્ઠ છે. પુરુષથી શ્રેષ્ઠ કંઈ નથી. તે અન્ત છે, તે પરમ ગતિ છે."

અહિં પણ જીવાત્મા અને પરમાત્માને ભિન્ન કહ્યા છે, અને પરમાત્માને જીવાત્માથી તેમજ બીજા સર્વથી પરમ શ્રેષ્ઠ કહ્યો છે. મન અને બુદ્ધિ એ માત્ર આત્માના વ્યાપાર છે, અહિં કહ્યું છે તેમ જુદા ચૈતન્ય કે જુદી શક્તિઓ નથી, પણ એ ચર્ચા આ સંબંધે પ્રસ્તુત નથી

વળી, પરમાત્માને ઉપરના વચનમાં પુરુષ કહ્યો છે. તેને પરમ પુરુષ, પુરુષોત્તમ એ નામ ઘણી વાર આપવામાં આવે છે. ઈશ્વરને પુરુષપદ આપેલું ઉપનિષદોમાં અનેક સ્થળે જોવામાં આવે છે.

तमाहुरग्र्यं पुरुषं महान्तम् ।
(श्वेताश्वतर अ० ३ म० १९)
दिव्यो ह्यमूर्त पुरुष ।
(द्वितीयमुण्डक २—२)

आत्मैवेदमग्र आसीत् पुरुषविधः ।
(बृहदारण्यक १ । ४ । १)
वेदाहमेतं पुरुषं महान्तम् ।
(तथा ३ । ८)

'તેને અગ્રય (સહુથી પ્હેલો) મહાન્ પુરુષ કહે છે.' 'તે દિવ્ય અમૂર્ત પુરુષ છે.' 'પ્રથમ (જગતની ઉત્પત્તિ પ્હેલા) આ (હતું તે) પુરુષરૂપ આત્મા જ હતો.' 'હું આ મહાન્ પુરુષને જાણું છું.' પુરુષને અમૂર્ત કહ્યો છે, ઇન્દ્રિયોથી અને પદાર્થથી પર કહ્યો છે તેથી એ તો સ્પષ્ટ છે કે પુરુષ શબ્દથી મનુષ્ય જેવી કે બીજી કોઇ પણ જડ કે દૃશ્ય આકૃતિનો અર્થ ઉદ્દિષ્ટ નથી પુરુષતા એ આત્માની કાઈ વિશેષતા છે અને આત્મા ન હોય તેવા પદાર્થમા તે નથી હોતી એ અર્થ આ વચનોમા છે એ નિઃસંદેહ છે. પુરુષ હોય તે શક્તિમાન્ હોય, શક્તિમત્ત્વ હોય ત્યા જ પુરુષતત્ત્વ વિશેષણ ઘટે, એવો અર્થ પુરુષ શબ્દમા ચાલતી ભાષામા પણ સાધારણ રીતે રહેલો છે. શક્તિમત્ત્વમા બે ગુણનો સમાવેશ થાય છે; ક્રિયા અને ક્રિયા કરવાનું સામર્થ્ય. આત્માને પદાર્થોનું જ્ઞાન છે, અસ્તિત્વના સર્વ પ્રકારનું જ્ઞાન છે, અને તે સાથે નીતિનુ જ્ઞાન છે, એ ઉપર કહ્યુ છે. આ સાથે પુરુષત્વનો ગુણ મુકીશું તો સહજ જણાશે કે આત્મા તે કેવળ જ્ઞાન જ છે કે કેવળ જ્ઞાતા જ છે એમ નહિં, પણ પુરુષ છે એટલે જ્ઞાતા હોઈ જ્ઞાનાનુસાર ક્રિયા કરવાની તેનામા શક્તિ છે, અર્થાત્ તેને ઇચ્છા અને ક્રિયાના વ્યાપાર છે. જ્ઞાન એ તો ભાવવાચક શબ્દ છે, એકલુ જ્ઞાન એ જુદી વ્યક્તિ નથી. જેને જ્ઞાન હોય, જે જ્ઞાતા હોય એ જુદી વ્યક્તિ છે, અને જ્ઞાન એ વ્યક્તિની અવસ્થામાત્ર છે. આત્મા અમૂર્ત છતા પૃથક્ વ્યક્ત જ્ઞાતા છે અને તે સાથે પુરુષ છે, જ્ઞાન પ્રમાણે ઇચ્છા કરી ક્રિયા કરી શકે છે. અને નીતિનું તત્ત્વ આમા જ સમાયેલું છે. નીતિમાન્ થવા માટે નીતિનું જ્ઞાન હોવુ જોઇયે, નીતિ શું છે તે

જાણવું જોઇએ, અને પછી તે પ્રમાણે વર્તન કરવાની ઇચ્છા અને શક્તિ હોવા જોઇએ. આ ઇચ્છાવ્યાપાર કેવળ જ્ઞાન કે કેવળ નીતિ સરખા ભાવ માત્રથી થઈ શકે નહિ; બીજા, જુદા, પૃથક્, વ્યક્ત રહેલા કર્તા (પુરુષથી) જ થઈ શકે. આ રીતે આત્મા નિરાકાર અને કેવળ ચૈતન્યમય છતા વ્યક્તિ છે, માત્ર તેનું અસ્તિત્વ છે–તે હયાતીમા છે–એટલુ જ નહિં પણ તેને શક્તિ છે, ઇચ્છા છે, ક્રિયા છે. આ પુરુષતા છે, અને નીતિનો આધાર આ પુરુષતા ઉપર છે. ઇંગ્રેજીમા કહે છે તેમ The moral law is a law of the will, 'નીતિનો નિયમ તે ઇચ્છાવ્યાપારનો નિયમ છે.' ઇચ્છાવ્યાપાર વિના નીતિ અનીતિનો ભેદ કરી નીતિ પ્રમાણે વર્તન કરવાનું બની શકતુ નથી. જે ઇચ્છા કરી શકે અર્થાત્ જે પુરુષ હોય તે જ નીતિની પ્રવૃત્તિ કરી શકે. ઇંગ્રેજીમા આ પુરુષને person કહે છે. આ ઇચ્છાવ્યાપારની શક્તિવાળી વ્યક્તતા (individuality) નીતિમા આવશ્યક છે માટે personality of God (ઈશ્વરનું પુરુષરૂપ) માનવામા આવે છે. આપણી પ્રાર્થમાળાના

'તમે સ્વઇચ્છાબલસુક્રિયાની,
ધરો પ્રભૂ શક્તિ પ્રપૂર્ણતાની.'
'સૃષ્ટ વસ્તૂ થકી ભિન્ન પ્રભુ છો તમે
શુદ્ધ ચૈતન્ય રૂપે વિરાજો,
જ્ઞાન ઇચ્છા ક્રિયા સમગ્ર શકતી થકી
વિશ્વમા પૂર્ણ પ્રભુતાથિ ગાજો'.

આ વચનોમા પણ આ જ મત કહ્યો છે. સ્વઇચ્છાબલસુક્રિયાની નીતિશક્તિ મનુષ્યમા છે પણ અપૂર્ણ છે, પરમાત્મામા તે પ્રપૂર્ણ છે. ઉપરના બીજા પદમા આ વિવેચનમા ચર્ચેલા સર્વ સિદ્ધાન્ત આવી જાય છે. પરમાત્મા આત્માથી તેમ જ પોતે સરજેલી બીજી સર્વ વસ્તુથી ભિન્ન છે, તે શુદ્ધ ચૈતન્યરૂપ છે, તેનામા જ્ઞાન છે, ઇચ્છા છે, ક્રિયા છે, સમગ્ર શક્તિ છે, આવી તેની પૂર્ણ પ્રભુતા છે.

આ પુરુષત્વમા પણ જીવાત્મા અને પરમાત્માનુ મળતાપણુ છે, ઈશ્વર નીતિનુ, સદાચારનું મૂળ છે, પરમ નિધાન છે, પરમ ભાવના છે, પરમ આદર્શ છે. ઇચ્છાવ્યાપાર અને સુક્રિયાની શક્તિ તેનામા પરિપૂર્ણ છે. મનુષ્યને પણુ નીતિનુ જ્ઞાન છે, નીતિમા પ્રવૃત્તિ કરવી એ તેનું કર્તવ્ય છે, અને તે એ જાણે છે—એ પ્રવૃત્તિ કરવાની તેનામા ઇચ્છા છે અને શક્તિ છે પણ તે અપૂર્ણ છે. પુરુષતા આ પ્રમાણે જીવાત્મા અને પરમાત્માનો ભેદ પણ સૂચવે છે. પૃથક્તા વિના જુદી વ્યક્તિ વિના પુરુષતા સભવતી જ નથી, અને તેથી નીતિની ભાવના જે સર્વમાન્ય છે તે જ પુરુષતા સ્થાપિત કરી જીવાત્મા પરમાત્માનો તેમ જ મનુષ્ય મનુષ્યનો ભેદ દર્શાવી આપે છે દુનિયામા બધા મનુષ્યો એક બીજાથી ખરેખરા ભિન્ન છે, જુદા છે, બધાના આત્મા પૃથક્ પૃથક્ છે, તેથી જ નીતિ અનીતિનો સંભવ છે, કેમકે આત્માઓના એક બીજા પરના વ્યાપારમા નીતિ અનીતિ સમાયેલી છે. એક મનુષ્યે બીજા મનુષ્યો સાથે કેવી રીતે વર્તવુ એમા માણસની નીતિ અનીતિની પ્રવૃત્તિનો ભેદ છે. દુનિયામા એક જ મનુષ્ય હોય, આત્માઓ પૃથક્ પૃથક્ ન હોય તો નીતિ અનીતિનો મનુષ્યવ્યવહાર અર્થહીન થઇ જાય. પ્રત્યેક મનુષ્ય બીજા મનુષ્યોથી જુદો હોઇ પોતાનો જુદો ઇચ્છાવ્યાપાર કરી શકે છે તે માટે નીતિ વિશે અને કર્તવ્ય વિશે તેની જવાબદારી છે. આ સર્વ ભાવનાઓનું પરમ સ્વરૂપ પરમાત્મામા છે અને તે તરફ મનુષ્યે ઉપસર્પણ કરવુ એ તેની ઇચ્છા છે

ઈશ્વરનુ આ ખરૂ સ્વરૂપ જાણવુ ઘણુ જરૂરનુ છે. તે વિના ધર્મમા સત્ય માર્ગે ગમન થઇ શકતુ નથી. તે વિના મનુષ્યને ઈશ્વર સાથેનો પોતાનો સબધ તથા ઈશ્વર તરફની પોતાની જવાબદારી સમજાતા નથી તે વિના નીતિનુ તત્ત્વ ગ્રહણ થઈ શકતું નથી. નીતિ તે સસારની સગવડ કે શોભા માટે પાળવાની છે એમ નથી. જે નીતિનુ નિધાન છે તેના નિયમને અને તેણે આત્મામા મુકેલી વૃત્તિને અનુસરવા માટે નીતિ પાળવાની છે.

આ ખરા સ્વરૂપનુ જ્ઞાન ઈશ્વર આપણને પ્રાપ્ત કરાવે અને સુમાર્ગે આપણી પ્રવૃત્તિ કરાવે એ ઇચ્છા ચિત્તમા નિરંતર રહેવી જોઇએ.

ॐ असतो मा सद् गमय। तमसो मा ज्योतिर्गमय। मृत्योर्मामृतंगमय। आविरावीर्म्मं एधि रुद्र यत्ते दक्षिणं मुखं तेन मां पाहि नित्यम्।

પ્રભો! 'અસન્માર્ગમાથી અમને સન્માર્ગમા લઇ જાઓ. અંધકારમાથી અમને પ્રકાશમા લઈ જાઓ. મૃત્યુથી અમને અમૃતધામમા લઇ જાઓ. અમારા સમક્ષ તમે પ્રકાશમાન્ થાઓ. પરમેશ! તમારૂ જે પ્રસન્ન વદન તે વડે નિત્ય અમારૂ સંરક્ષણ કરો. ब्रह्मकृपा हि केवलम्।

વૈષમ્યનૈર્ઘૃણ્ય.+

(અમદાવાદ પ્રાર્થના સમાજમા અપાયેલો ઉપદેશ).

મેસ્સીયો નામે એક ફ્રેન્ચ ધર્મોપદેશક કહે છે, 'હે પ્રભુ' તું અમારા કૃત્યોનો અત્યંત સહનશીલ અને અત્યત દયાવન્ત ન્યાયકર્ત્તા છે, અને અમે તો તારા કૃત્યોના અતીવ ઉગ્ર પરીક્ષક અને નિંદક બનીએ છીએ. અમે વારંવાર તારી પાસે ન્યાયનો ખુલાસો માગીએ છીએ, અને તુ ન્યાય પ્રમાણે અમને શિક્ષા કરવાનું વિલમ્બિત રાખે છે. તારા જે અતીવ પૂજનીય હેતુ તેના અર્થ સમજાવવાની અમે તને નિત્ય માગણી કરીએ છીએ, અને તુ તો અમારી ઇચ્છાઓ અને અમારી કૃતિયોનો જે વિકટ જવાબ અમારે આપવાનો છે તે લેવાનુ મુલતવી રાખે છે. હે મારા પ્રભુ! માણસ તારી સાથે જે રીતે

+'જ્ઞાનસુધા'- સન ૧૮૯૭, માર્ચ-એપ્રિલના અંકમાં છપાયલો.

વર્તે છે તે રીતે તુ તેની સાથે વર્ત્તતો હોય તો માણસનુ શુ થાય? તારામા દોષ કહાડવાની માણસ જેવી ઈચ્છા કરે છે તેવી ઇચ્છા માણસને અપનાથી દગવવાની તુ કરે તો શી ગતિ થાય?—અને તારા ચમત્કારની જેવી સખત નજરથી માણસ પરીક્ષા કરે છે તેવી સખત નજરથી તુ માણસના દોષની પરીક્ષા કરે તો ક્યા જવુ?'

ઇશ્વર ન્યાયકારી છે અને દયાસિન્ધુ છે એ વાતનો આ વચન ધ્યાનમા લઇ વિચાર કરીશુ, અને જેઓ ઇશ્વર પર વૈષમ્યનૈર્ઘૃણ્યનો દોષ મુકે છે, ઇશ્વર સર્વને સરખો ન્યાય આપતો નથી અને ક્રૂરતા કરે છે એવો આરોપ મુકે છે—તેમના મનની પરીક્ષા કરીશુ

આપણે સારી પેરે જાણીએ છીએ કે મનુષ્યની શક્તિ ઘણી થોડી છે, મનુષ્યનુ જ્ઞાન ઘણુ પરિમિત છે. મનુષ્યની બુદ્ધિ, તર્ક, કલ્પના એ સર્વની ગતિ ઘણી કહેવાય છે તોપણ તે સર્વ બહુ ઓછે સુધી જઇ શકે છે એમ ખાતરી થયા વિના રહેતી નથી. મનુષ્યને એક રજકણ વિશે, એક પરમાણુ વિશે પણ સપૂર્ણ જ્ઞાન નથી, અને પદાર્થોના ધર્મ વિશે જેમ જેમ વધારે માહિતી મળતી જાય છે તેમ તેમ જાણવાનુ કેટલુ બધુ બેહદ છે અને જાણવાની શક્તિ કેટલી બધી થોડી છે તે વધારે સમજાતુ જાય છે. મનુષ્યને પોતાના વિશે, શરીર વિશે, આત્મા વિશે, આત્માના ભૂત ભાવિ વિશે સંપૂર્ણ જ્ઞાન નથી, આત્માના વર્તમાન વ્યાપારની અદરની ઘટના વિશે સપૂર્ણ જ્ઞાન નથી. ઇન્દ્રિયજ્ઞાનમા ચક્ષુ શ્રોત્રાદિ ઇન્દ્રિયો વડે જણાય તેટલુ જ તે જાણી શકે છે, પણ એથી વધારે જાણવા જેવુ નથી એવો નિશ્ચય કરી શકતો નથી. મનુષ્યને જે સર્વ જ્ઞાન થાય છે તેની પ્રતીતિના સાધન પણ તેના સ્વાભાવિક વિશ્વાસમા જ રહેલા છે, બીજા કંઈ નથી. મનુષ્યનુ જ્ઞાન આટલુ અલ્પ છે, અને તેની ક્રિયાશક્તિ તેથી પણ અલ્પ છે જેટલુ તે જાણી શકે છે તેનો લક્ષાશ પણ તે ઉત્પન્ન કરી શકતો નથી. એક તૃણ પણ સરજાવવાને તે અસમર્થ છે તે છતા મનુષ્યની કેવી ધૃષ્ટતા

છે કે તે ઇશ્વિરના કાર્યોમા અને નિયમોમા ખોડખાંપણ કહાડવા જાય છે! શા માટે ઇશ્વિરે આમ કર્યું ને આમ ન કર્યું, ઇશ્વિરે અન્યાય કેમ કર્યો અને આ રીતે ન્યાય કેમ ન કર્યો, એવા કુતર્ક મનુષ્ય કરે છે. છુટીછવાઈ બાબતોમા જ આવા મિથ્યા દોષ કહાડી તે અટકતો નથી, પણ આખી સૃષ્ટિની રચના અને આખા વિશ્વનું બંધારણ તેને ખામીભરેલું જણાય છે, અને, પૃથ્વી શા માટે આવી કરી, સૂર્ય શા માટે આવો કર્યો, પ્રાણીઓ શા માટે આવાં કર્યા, મનુષ્યજીવન શા માટે આવું કર્યું, એવી ઇશ્વિરની ભૂલો કહાડી ઈશ્વિરે શું કરવું જોઇતું હતું તે વિશે સૂચનાઓ કરવામાં તેઓ ઉદારવૃત્તિવાળા બની જાય છે. પોતાની બુદ્ધિશક્તિ ઉપરાંત ઇશ્વરની સૃષ્ટિ વિશે તર્ક દોડાવવાની આ પ્રવૃત્તિ ઘણાને મોહમાં નાખે છે, અને, પંડિત, વિદ્વાન, તત્ત્વચિંતક વગેરે અનેક પદવીથી મહત્ત્વ પામેલા પુરૂષો પણ ભૂલમા પડયા છે. કોઈને ઇશ્વિરે શા માટે સૃષ્ટિ સરજી તે અગમ્ય લાગ્યું છે, કોઇને ઇશ્વિરે મનુષ્યોને ઇશ્વર જેવા કેમ ન કર્યા તેનુ કારણ સમજાયું નથી, કોઇને ઈશ્વિરે સર્વ મનુષ્યને સરખા ન કર્યા એ વિષમ જણાયું છે, કોઇને ઈશ્વિરે મૃત્યુ શા માટે નિર્માણ કર્યું એ મુશ્કેલી નડી છે, કોઇને ઈશ્વિરના રચેલા સંસારમા પાપ અને દુઃખનું અસ્તિત્વ છે એ નિર્ઘૃણતા—ક્રૂરતા—ખુલાસા વગરની છે એવો ભાસ થયો છે, કોઇને ઇશ્વરે મનુષ્યબુદ્ધિમા ભેદ શા માટે થવા દીધો એ શંકાનું નિવારણ થયું નથી. આવા આવા સંશયથી મનુષ્ય બ્રાન્તિમાં પડયા છે, અને પરિણામે કોઇ નાસ્તિક થયા છે, કોઇ શંકાવાદી બન્યા છે, કોઈ પોતાને જ બ્રહ્મ કહેવડાવવા લાગ્યા છે, કોઇએ પાપ, સેતાન, માયા એ સર્વને ઇશ્વરથી સ્વતંત્ર શક્તિઓ માની છે, કોઈએ ઈશ્વર સૃષ્ટિ સરજી વેગળો ખસી જાય છે એ મત ગ્રહણ કર્યો છે. પોતે ઉભી કરેલી મુશ્કેલીઓને લીધે ઈશ્વિરના ન્યાયનો ખુલાસો ન સમજાયાથી કોઇએ પુનર્જન્માદિ કલ્પિત મત શોધી

કહાડયા છે, કોઈએ સર્વત્ર કર્મનું જ છે—ઈશ્વરની શક્તિ નથી—એમ શોધી કહાડયું છે, કોઈએ પાપ પુણ્યની બે જુદી સ્વતંત્ર શક્તિઓ માની છે. આ સર્વ કુતર્કમાં ઈશ્વરની નિન્દા થાય છે, ઈશ્વરનો અપરાધ થાય છે એનું ભાન રહેતું નથી. મનુષ્યની પોતાની વિચારશક્તિ કેટલી ઓછી છે, એ શક્તિનો આપનાર કોણ છે, તેનું સામર્થ્ય કેટલું બધું વધારે છે, તેનો પ્રભાવ કેવો અનન્ત છે; એ સર્વની તેની આપેલી બુદ્ધિનો ઉપયોગ તેની પાસે જવાબ માગવામાં કરવામાં મનુષ્યને વિસ્મૃતિ થાય છે. તેમ જ મનુષ્ય એ પણ ભુલી જાય છે કે ઈશ્વર ન્યાયસિન્ધુ છે, મનુષ્યમાં ન્યાયની ભાવના મુકનાર તે જ છે, ન્યાયનું તત્ત્વ તેનામાં પરિપૂર્ણ છે, ન્યાયમય રચના કેવી રીતે કરવી તે તે સારી રીતે જાણે છે અને તે એકલો જ જાણે છે, ઈશ્વરનો ન્યાય મનુષ્ય સાબીત કરી ન આપે તો ઈશ્વરને માથે કલંક રહી જાય એમ છે જ નહિ. છતાં, જે દોષ કહાડવામાં આવે છે તે દોષ છે કે કેમ તે તપાસી જોઈએ કે ચિત્તનું સમાધાન દઢતર થાય.

ઇંગ્રેજી કવિવર મિલ્ટન કહે છે, 'ઈશ્વર જે રીતિયોથી સંસારનું નિયમન કરે તે ન્યાયયુક્ત છે અને તેની ન્યાયયુક્તતા માણસને સમજાવી શકાય તેમ છે;* સિવાય કે જે એવા હોય કે ઈશ્વર છે જ નહિ એમ માનતા હોય. એવા કોઇ હોય તો તે અપ્રસિદ્ધ છે; કારણ કે એવા મતની કોઈ ઠેકાણે શાળા નથી, પણ મૂર્ખનું હૃદય એ જ (તેની શાળા છે) અને તેમાં શિક્ષક તેના પોતાના સિવાય બીજું કોઈ નથી પરંતુ એવા વધારે છે કે ઈશ્વરની રીતિયો ન્યાયયુક્ત છે એ વિશે શંકા કરે છે, તેમને એ રીતિયો તેના નિયમોથી વિરુદ્ધ જતી લાગે છે; પછી તેઓ ભ્રમણ કરતા વિચારની લગામ

* 'Just are the ways of God',
And justifiable to man;' ઈત્યાદિ.

છુટી મુકી દે છે, અને ઈશ્વરની કીર્તિને એમાં કેવી હાનિ કરવાનો પ્રયત્ન છે એ લક્ષમાં લેતા નથી. આખરે, પોતાની જ મુશ્કેલીઓમાં ગુંચવાયાથી છોડવવા જતાં વધારે ગુંચવાતા જાય છે, અને નિર્ણયથી વધારે ને વધારે દૂર જતા જાય છે; પણ કદિ પોતાને સંતોષ થાય એવો ખુલાસો તેમને જડતો નથી. જાણે કે જે અનન્ત છે તેને તેઓ સીમામાં લાવી મુકવાના હોય !' મનુષ્યે બુદ્ધિનો ઉપયોગ ન કરવો એમ કહેવાનો હેતુ નથી. ઈશ્વરે બુદ્ધિ ઉપયોગ કરવા સારૂ જ આપી છે, અને તે ઉપયોગથી વ્હેમ તથા ભ્રાન્તિમાં પડતાં અટકવું એ બુદ્ધિમાન્‌નું કર્તવ્ય છે. સ્વબુદ્ધિના ઉપયોગ વિના જુઠી શ્રદ્ધા પણ ન રાખવી જોઇએ, અને ઈશ્વર વિશેના અસત્ય વિચાર બુદ્ધિ વાપરી દૂર કરવા જોઈએ. ઈશ્વરે સત્યપ્રતીતિ માટે આપેલી બુદ્ધિનો એ કાર્યમાં ઉપયોગ ન થાય તો એ દાન વ્યર્થ જાય. પરંતુ ઈશ્વરે એ બુદ્ધિની સીમા બાંધી છે, અને કર્ત્તવ્ય કે ધર્મનું યથાર્થ જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવા સારૂ એ સીમાની પાર જવાની જરૂર પડતી નથી. એ સીમાની પાર જવાનો મિથ્યા પ્રયત્ન કરતાં મનુષ્ય ભ્રમિત થાય છે અને મિથ્યા કુતર્કમાં ગુંચાય છે.

ત્યારે, જ્યાં સુધી મનુષ્યબુદ્ધિનો અવકાશ છે ત્યાં સુધી જઇ વિચારી જોઇએ કે ઈશ્વરની રચનામાં વૈષમ્યનૈર્ઘૃણ્ય છે એમ આરોપ કરવામાં આવે છે તેમાં સત્યતા કેટલી છે. દુનિયામાં સર્વ મનુષ્યો સરખા નથી, મનુષ્યોની સ્થિતિ અને સંપત્તિ ભિન્ન ભિન્ન છે એટલું વૈષમ્ય તો છે જ, પણ એ વિષમતામાં અન્યાય કે સંકટ નથી. સહેજ વિચાર કરીશું તો માલમ પડશે કે બધા માણસો સરખા નથી એથી જ દુનિયાનો વ્યવહાર ચાલી શકે છે અને દુનિયાના વ્યવહારમાં જે સુખ છે તે મળી શકે છે. બધા મનુષ્યો ખેડુત હોય તો જેમ જીંદગાનીનાં બીજા સુખસાધન મળી શકે નહિ અને દુનિયાના આચારવિચારમાં ઉત્કર્ષ થઇ શકે નહિં, તેમ બધા મનુષ્યો રાજા કે રાજ્યકર્ત્તા પણ હોઇ શકે નહિ. મનુષ્યોની સ્થિતિ ભિન્ન

ભિન્ન છે તેથી જ તેઓ એક બીજાને ઉપયોગી થઈ શકે છે અને એક બીજાની દરકાર રાખી શકે છે. મનુષ્યોની સ્થિતિ ભિન્ન ભિન્ન છે તેથી જ મનુષ્યો ઉદ્યોગી થઇ અમુક અમુક લક્ષ્યે પ્હોંચવાના પ્રયત્નમાં પ્રવૃત્ત રહે છે. મનુષ્યોની સ્થિતિમાં ભિન્નતા ન હોય તો દુનિયામાં કંઇ કર્તવ્ય કરવાનું ન રહે, પરોપકાર કરવાનું ન રહે, પ્રયત્ન કરવાનું ન રહે, ઉદ્યમ કરવાનો હેતુ ન રહે, આળસુ થવામાં પ્રતિબન્ધ ન નડે. પશુઓની દરેક જાતમાં સર્વ વ્યક્તિઓ સરખી હોય છે, કોઇ એક બીજાથી ઉંચી પદવીએ પ્હોંચતું નથી, પણ બુદ્ધિમાન્ મનુષ્યને એવી સ્થિતિ નિરાશાભરેલી થઇ પડે. બુદ્ધિનો ઉપયોગ, પ્રયત્નનું ફલ, સદાચરણનું પરિણામઃ એ સર્વ ભિન્નતામાં જ શકય છે. માટે આ વિષમતામા અન્યાય નથી, પણ યોગ્યતા પ્રમાણે ફલ મેળવવાના ન્યાયનો એ માર્ગ છે. વળી એ પણ ધ્યાનમાં રાખવું જોઇએ કે ધન, સત્તા, વગેરેની વિષમતા પરથી સુખ દુઃખની વિષમતાનું ધોરણ બાંધી શકાતું નથી. સુખ આત્માના સંતોષમાં છે, અને એ સંતોષ વિના સુખ કદિ મળી શકતું નથી. ગરીબ કે અપંગ એટલા દુઃખી અને ધનવાન્ કે નિરોગી એટલા સુખી એવો સાર્વત્રિક નિયમ નથી. ગરીબનું કુટુંબસુખ ધનવાનને દુર્લભ થાય છે. એવું પણ જોવામા આવે છે કે મનુષ્યો આંખે અંધ થયા પછી વિશેષ બુદ્ધિબળ પ્રાપ્ત કરે છે અને મ્હોટી ખ્યાતિ મેળવે છે. અમુક સ્થિતિને સુખી ગણવી કે દુઃખી ગણવી એ વિશે વખતે મતભેદ પડશે, પણ આટલું તો નક્કી છે કે જે સ્થિતિ સુખી છે તેની કિમ્મત ભિન્નતાને લીધે જ છે, ભિન્નતા ન હોય તો સુખ શામાં હોત તે જ કલ્પાતું નથી. તેથી વિષમતામાં અન્યાય છે કે દોષ છે એમ માનવાનો કંઇ આધાર જ નથી.

નૈર્ઘૃણ્યનો આરોપ પણ એવો જ નિર્મૂલ છે. એ ખરૂં છે કે દુનિયામા ઠેકાણે ઠેકાણે દુઃખ જોવામાં આવે છે, અને ઇશ્વરને પ્રેમમય પિતા માનનારને સ્વાભાવિક રીતે એ પ્રશ્ન થાય છે કે

નિયંતામા પ્રેમ હોય ત્યા તે સાથે દુઃખની રચના કેમ સંભવે. આ પ્રશ્નનો વિચાર કરવામા દુઃખના બે પ્રકાર પાડીશું. એક પ્રકારનાં દુઃખ માણસની ભૂલથી ઉત્પન્ન થાય છે, અને બીજા પ્રકારનાં દુઃખ માણસની ભૂલ વિના ઉત્પન્ન થાય છે. ઘણા દુઃખ એવાં છે કે તેને આ બેમાથી કયા પ્રકારમાં મૂકવાં એ નિર્ણય કરવો કઠણ છે. પરંતુ જે દૃષ્ટિબિન્દુથી ચર્ચા કરવાની છે તેમાં આ બહુ મહત્ત્વનું નથી. વ્યાધિ, દરિદ્રતા, વગેરે દુઃખો જ્યારે મનુષ્યની ભૂલથી થાય છે ત્યારે ઈશ્વરનું નૈર્ઘૃણ્ય છે એમ કહી શકાશે નહિં, કેમકે એ આપત્તિ દૂર કરવાની અગમચેતી સારૂ ઈશ્વરે માણસને બુદ્ધિ અને સાધન આપેલા છે, અને તેનો અનાદર કર્યાથી માણસને એ દુઃખ થયું હોય છે. પરંતુ એમ કહેવામાં આવશે કે દુઃખનો એવો સંભવ ઈશ્વરે સૃષ્ટિમાં મુકયો જ શું કામ? દુઃખ ઉત્પન્ન જ થાય નહિં એવી રચના તેણે કરી હોત તો તેના પ્રેમમય સ્વભાવને રુચે તે પ્રમાણે સર્વ એકદમ સુખી થાત. વિચારી જોતાં માલમ પડશે કે આ શંકા કેવળ નિર્બળ છે. સૃષ્ટિના પદાર્થોના જે કુદરતી નિયમો છે તે અચલ છે તેને લીધે આપણી શારીરિક પીડા ઘણે ભાગે થાય છે. હવે મનુષ્યસ્વભાવનું લક્ષણ બંધાય તે માટે તેને કેળવવા સારૂ નિયમોની આ અચલતા આવશ્યક છે. કુદરતના નિયમો કોઈ કોઈ વાર બદલાઈ જતા હોય તો મનુષ્યના બધા પ્રયાસ સ્તંભિત થઈ જાય; આત્મનિયંત્રણ, ડહાપણ, અગમચેતી, એ બધાનો નાશ થઈ જાય. અમુક પરિણામ માટે શા ઉપાય લેવા તે કોઇને સૂઝે નહિં, કેમકે તે ઉપાયથી પરિણામ થશે એવો નિશ્ચય રહે નહિં. કુદરતના નિયમો આ પ્રમાણે અચળ છે તે માણસના જ સુખને માટે છે, તેને અનુસરી તે સુખ પ્રાપ્ત કરી શકે છે. અચલતા આવશ્યક છે તો માણસ એ નિયમો જોડે ત્યારે તેણે દુઃખ ખમવું જ જોઇએ. માણસો આ નિયમો તોડે નહિં અને પાળે તો શરીરનાં ઘણાં દુઃખ અટકાવી શકાય. બેદરકારીથી, સ્વચ્છંદ વૃત્તિથી, અને દુષ્ટતાથી કુદરતના

નિયમનું ઉલ્લંઘન કરવાથી મનુષ્યને જે દુઃખ થાય છે તે દયાભરેલી સાવચેતી છે, સુખના ઉપાય મનુષ્ય પાસે લેવડાવવાનો એ માર્ગ છે.

સર્વ મનુષ્યો ખરે રસ્તે જ જાય એવી ઈશ્વરે ઘટના કરી હોત તો દુનિયામાં દુઃખ હોત જ નહિં એમ પણ નહિં કહેવાય. કારણ કે આવી ઘટનામાં આત્માની કંઇ કેળવણી ન રહેત, દરેકને ઇચ્છાવ્યાપાર કરી પોતાનો સ્વભાવ બાંધવાનો અવકાશ ન રહેત. આત્માને વગર-પ્રયત્ને પુણ્યવાન્ બનાવી દીધો હોત તો પુણ્યમાં કંઇ મહત્ત્વ ન રહેત. આત્મા જાતે ઇચ્છા કરી ખરા ખોટામાંથી ખરો માર્ગ પસંદ કરી તેમાં પ્રવૃત્ત થઇ ઉત્તમતા પ્રાપ્ત કરે એમાં જ મહત્ત્વ છે; અને દુઃખના સંભવને લીધે સુખ તરફ પ્રવૃત્તિ કરવાની તેને વધારે પ્રેરણા થાય છે. કલ્યાણ માટે દુઃખના અભાવ કરતાં આત્મપ્રયત્ન વધારે આવશ્યક છે. આ રીતે છે તેવી ઘટના જ માણસના ઉદ્ધાર માટે શ્રેષ્ઠ છે.

એવા પણ પ્રસંગ હોય છે કે જ્યાં એકની ભૂલથી અનેકને દુઃખ થાય છે. આગગાડીના એન્જીન-ડ્રાઈવરની ભૂલથી કે વહાણના કપ્તાનની ભૂલથી ઉતારૂઓ મૃત્યુ પામે છે; પિતાના દુરાચારથી સંતાન દરિદ્રી અને રોગી થાય છે. પરંતુ ઉપર કહ્યું કે માણસના સુખ માટે કુદરતના નિયમોની અચલતા આવશ્યક છે. એ અચલતાને લીધે જ માણસને જવાબદાર ગણી શકાય છે, એ અચલતાને લીધે જ જેમના હાથમાં બીજાની સંભાળ હોય તેમને સાવધાન કરી શકાય છે. એન્જીન-ડ્રાઈવરો અને કપ્તાનો ઘણે ભાગે ઉતારૂઓની સંભાળ રાખે છે, પિતાને સંતાનની સ્થિતિની ફીકર રહે છે, તે નિયમોની અચલતાને લીધે. નિયમો કદિ કદિ ફેરવાતા હોય તો સાવચેત અને સાવધાન રહેવાની કોઇને ફરજ પાડી શકાય નહિં. આ રીતે જે દુઃખો માણસની ભૂલને લીધે થાય છે તેમાં નૈર્ઘૃણ્યનો અંશ લેશ માત્ર નથી.*

*નૈર્ઘૃણ્ય બાબતની ઉપરની દલીલ The Grounds and Principles of Religion, by John Wright, B A, એ ગ્રન્થમાંથી લીધી છે.

હવે, જે દુખ માણુસની ભૂલ વિના આવી પડે છે તે વિશે વિચાર કરીએ: ધરતીકંપ, જ્વાળામુખી પર્વતનું ફાટવું, વાવાઝોડા, રેલ, મરકી, વગેરે વિપત્તિઓ આ પ્રકારની છે. આ વિષયનો વિચાર કરતાં ધ્યાનમા રાખવું જોઈએ કે સૃષ્ટિ છે તેવા પ્રકારની શા માટે રચાઈ છે એ પુછવું વ્યર્થ છે; આવા નહિ તો સૃષ્ટિ બીજા કયા પ્રકારની થવી જોઈતી હતી તે આપણાથી દર્શાવી શકાય તેમ નથી. સૃષ્ટિ કેવા પ્રકારની થઈ છે તે આપણે ધીમે ધીમે સમજી શકીએ છીએ એટલું જ આપણું સામર્થ્ય છે. ત્યારે પ્રશ્ન એ રહે છે કે સૃષ્ટિના કુદરતી નિયમોમા કદિ કદિ મહાસંકટનો ઉદ્ભવ છે તે છતા માણુસને શા માટે સંકટ પડે એવી સ્થિતિમા મુકવામાં આવ્યો છે. અપૂર્ણ જ્ઞાનથી મનુષ્યો આવી વિપત્તિને દૈવીકોપ માનતા અને માને છે. માણસોના પાપની શિક્ષા માટે એ દુઃખ ખમવા પડે છે એ વિચાર આ ખુલાસામા રહેલો છે. પરંતુ, જડપદાર્થોના ધર્મોનું નિયંત્રણ નીતિના ધર્મોના નિયંત્રણથી જુદું પણ પ્રવર્તે છે એ ધ્યાનમા રાખવું જોઇએ. કુદરતના ઇતિહાસમા સ્થળે જડપદાર્થોના ધર્મોથીજ ઘટના થઈ છે અને તેમા નીતિ અનીતિનો કે પાપ પુણ્યનો અંશ સમાયેલો નથી એ લક્ષમા લેતા આવા બનાવોનો ખુલાસો સમજાશે. ધરતીકંપ થાય છે, જ્વાળામુખી ફાટે છે, એ બનાવોથી પૃથ્વીના પડની ઉત્પત્તિ ભૂત કાલમા કેવે પ્રકારે થઇ અને હાલની સ્થિતિનો તે જોડે શો સંબંધ છે તે સમજાય છે. આથી જણાય છે કે ઉત્પત્તિક્રિયા હજી અપૂર્ણ છે, ઉત્પત્તિનો ક્રમ હજી ચાલે છે, અને તે ક્રમ એટલે સુધી આવ્યો છે કે કેટલીક જમીન રહેવાય એવી થઈ છે પણ તે બધી જમીન તુટી પડવાના ભયથી વિમુક્ત નથી. પૃથ્વીનો ગોળો ટહાડો પડી બંધાતો ગયો તે ક્રમમા કયા વખતથી પ્રાણીઓની વસ્તી શરૂ થવી જોઇતી હતી એ પ્રશ્નનો નિર્ણય મનુષ્ય શી રીતે કરી શકશે? પૃથ્વીમા એક પર એક આવતા પડ બધાઇ રહે અને તે પરનાં પડ બંધાઈ રહે, હવા પથરાઇ રહે, ખંડ જુદા થઈ રહે, નદીઓ

વહેતી થાય, ખાણો ખોદાઈને પોલી થાય, અને બી નાખવાના આગ જેવું બધું તૈયાર થઇ રહે, તોપણ પૃથ્વીમાં સમતોલ સ્થિરતા થઇ રહે ત્યાંસુધી પ્રાણીઓની વસ્તી ઉત્પન્ન થતી બંધ રહેવી જોઇએ ? અથવા, લાખો વર્ષ આમ પ્રાણી વગરની ઉજ્જડ સ્થિતિમાં ચાલ્યાં જાય તે ડહાપણથી ભરેલા નિયંતાને નકામો કાલવ્યય ન લાગે ? અને કોઇક વખત સંહાર થવાનો સંભવ રહે તોપણ પ્રાણીની ઉત્પત્તિ એકદમ શરૂ કરવાની તે આજ્ઞા ન આપે ? જે દેશમાં ધરતીકંપ વગેરે ઉત્પાત બીજા બધા કરતાં વધારે થાય છે ત્યા પણ તે એટલા થોડા થાય છે કે પદાર્થવિજ્ઞાનની શોધ કરતા પ્રવાસીઓને અડધી જીંદગાની પુરી થાય ત્યા સુધી તે જડતા નથી, અને સજીવ સૃષ્ટિની જે અગણ્ય સંખ્યા અખંડ ચાલુ રહે છે તેની આગળ આવી રીતે કવચિત્ થતો નાશ કંઇ પણ ગણતરીમાં નથી. માટે, પૃથ્વીનું પડ છેલ્લી વારનું સ્થિર થાય ત્યાં સુધી પ્રાણીઓની ઉત્પત્તિ કરતા અટકવાનું શ્રેયકારી સૃષ્ટિકર્તાને કંઇ કારણ નથી.

વાવાઝોડાંના તોફાનથી જંગલ ઉખડી જાય છે, વહાણ ઉંધાં વળી જાય છે, રેલથી ખેતરો ને મેદાનો પાણીમાં ડુબી જાય છે, વરસાદ બંધ થઇ જવાથી દુકાળ પડે છે; આ બધી બીનાઓને પણ ઉપરનું જ તત્ત્વ લાગુ પડે છે. નીતિનિયંત્રણ લક્ષમા લેતાં કયા અપરાધ માટે આ શિક્ષા છે તે ખોળવા જઇશુ તો ખુલાસો નહિં જ જડે. પણ નીતિનિયંત્રણ કરનારની સૃષ્ટિમાં પદાર્થોનું નિયંત્રણ આવું કેમ હોઈ શકે એ પ્રશ્ન થાય તો આવા કેટલાક બનાવોની અગાડી નજર કરી આખી રચના તરફ દૃષ્ટિ કરવાની જરૂર છે, એકલા એવા બનાવો પરથી આખી રચના વિશે મત બાંધી શકાય નહિ. આ બનાવો વાતાવરણ અને અંતરીક્ષના નિયમોને અનુસારે થાય છે. એ નિયમોને લીધે જ પ્રાણીઓ જીવી શકે છે, ઉત્પન્ન થાય છે, ગતિ કરે છે, વૃદ્ધિ પામે છે, અને સૂર્યનો તાપ અનુભવે

નિયમો એક ઘડી કે એક દિવસ નાશકારક થાય છે તે જ નિયમો નિત્ય પ્રાણદાયક બની રહે છે. કુદરતનો હેતુ અને તાત્પર્ય જોવા હોય તો કોઇ વખત ક્ષણ વાર ઉથલપાથલ થાય તે પરથી નહિ પણ જે શાતિ અને આનદ કાયમરૂપે પ્રવર્તી રહે છે તે પરથી પરીક્ષા કરવી જોઇએ. ખરેખરો પ્રશ્ન એ જ છે કે, કુદરતના જે નિયમો વિશે ફરિયાદ કરવામા આવે છે તેથી શુ એવુ નુકસાન થાય છે કે કદિ થવા જ જોઇતા નહોતા; કે કોઈ કોઈ વખત તેમનાથી વિપત્તિ થાય તોપણ જે પ્રાણીઓના જીવનને માટે તેઓ આવશ્યક છે તેમના ઇતિહાસમા આટલુ બાદ કરતા પણ સુખનો ઘણો મ્હોટો શેષ બાકી રહે છે? આ ધોરણ લાગુ પાડતા કોઈ એમ કહી શકશે કે જ્ઞાનવાન્ કલ્યાણકારી જગત્કર્તાએ પૃથ્વીના નિયમો રચવા જોઈતા નહોતા?

રોગ, મરકી, વગેરે ઉપદ્રવો પણ આ જ વર્ગમા આવે છે. પ્રથમ દષ્ટિએ એમ લાગશે કે ઉપર કહેલા ઉત્પાતો કોઇ વિસ્તીર્ણ પ્રદેશમા ફરી વળે છે અને પ્રાણીઓ તેમા અકસ્માત્ સપડાઇ જાય છે, પણ રોગ મરકી વગેરે તો પ્રાણીઓ પર જ આવી પડે છે અને તેમને જ અર્થે થયેલા લાગે છે. પરંતુ, વિચાર કરતા જણાશે કે આ ઉપદ્રવો પણ એ ઉત્પાતોના વર્ગના જ છે. માત્ર એ ઉપદ્રવોના કારણ હવામા અને પાણીમા ગુપ્ત રહેલા હોવાથી જણાતા નથી; અને તેથી તેમની અસર જ પ્હેલી માલમ પડે છે. તેમ ન હોય તો વગર ખબર પડયે શરીર પર એકાએક થઈ આવના હુમલા સરખા એ ન જણાય. આ ઉપદ્રવોના કારણ જડે અને તેની પ્રથમથી ખબર પડે પછી જડ પદાર્થના નિયમોથી થતા બીજા ઉત્પાત જેવુ જ તેમનુ સ્વરૂપ છે અને ખુલાસો પણ એ જ છે. વિશેષતા આ છે કે મરકી સરખા ઉપદ્રવ બહુ ફેલાય ત્યારે બહારના પદાર્થો અને શરીરના સબધથી તેમની ઉત્પત્તિ થાય છે તે છતા શરીરરચના પર વિશેષ આધાર રહે છે, અને અમુક શરીરવાળાને રોગ થાય છે તથા

અમુક શરીરવાળાને રોગ નથી થતો. આ રીતે જે રોગ ફેલાયાથી ઢોરનો ક્ષય થાય છે તે રોગથી પક્ષીઓ પર કંઈ અસર થતી નથી.* પ્રાણીઓના આખા વર્ગની શરીરરચના એકસરખી હોવાથી અમુક આખા વર્ગને આમ હાનિ થાય છે. કદિ એમ કહેવામા આવશે કે વર્ગની આવી સમસુખદુ:ખશીલતા ન હોય તો અમુક રોગથી અમુક વ્યક્તિઓ જ મરણ પામે, પણ આખા વર્ગનો નાશ ન થાય. પરંતુ એ લક્ષમા રાખવું જોઇએ કે આખા વર્ગની આ સમસુખદુ:ખશીલતાને લીધે જ પ્રાણીઓનું જીવન જીવવા યોગ્ય થાય છે. સહજ બુદ્ધિથી પશુઓમા સ્નેહવૃત્તિ થાય છે, તેઓ ભેગા મળીને ટોળામાં રહે છે, પશુઓના બચ્ચા એક બીજા સાથે રમત કરે છે, વૃદ્ધ પશુઓ સાવચેત થાય છે, ભયનિવારણ કરવા પશુઓ એકઠા થાય છે, એકઠા હોઈ ચરવામા, તડકામા ફરવામા, નદી કિનારે જવામા પશુઓને વધારે આનંદ થાય છે: તે બધુ આ સમસુખદુ:ખશીલતાને લીધે જ. એ સ્વભાવ પશુઓમા ન હોય, પશુઓમા વર્ગ ન હોય પણ દરેક વ્યક્તિ જુદી હોય, દરેક પશુ એક બીજાથી જુદું હોય તો પશુઓને આ બધુ સુખ મળવું અશક્ય થાય. તેથી વર્ગથી થતી જે સમસુખદુ:ખશીલતાથી તેમના આખા વર્ગને કોઈક વાર રોગનો ઉપદ્રવ થાય છે તેથી જ પશુ માત્રની જીદગાની સુખ અને સતોષવાળી બને છે. તે લાભ આગળ કોઇક વાર થતી હાનિ કંઈ વિસાતમા નથી.

આ રીતે જણાય છે કે મનુષ્યની અને પ્રાણી માત્રની સુખાકારીના અને જીવનના જે નિયમો છે તે નિયમોમાથી જ કોઇકવાર ઉપદ્રવ ઉત્પન્ન થાય છે, અને તેથી એ નિયમોથી થતું સુખ અપાર અને અગણ્ય છે અને દુ:ખ પ્રમાણમા ઘણુ ઘણુ થોડું છે. તેમ જ જગતમા બીજી જે જે ગોઠવણોમા સૃષ્ટિસુધારક મનુષ્યો. ખામી

* Cosmical Reformers સૃષ્ટિમા અમુક અયોગ્યતા છે અને તેને ઠેકાણે આમ હોવુ જોઇએ એવી ખામી કહાડનારાને ડાકટર માર્ટિનો આ

કહાડે છે તે વિશે વિચાર કરતા જણાય છે કે એથી જુદી જાતની બીજી કોઇ ગોઠવણ કલ્પી શકાતી પણ નથી, અને એ ગોઠવણોમા અનત સુખ, સગવડ, સૌન્દર્ય અને આનદની પ્રવૃત્તિનું મૂળ રહેલું છે એમ ખાતરી થાય છે.

આ પ્રમાણે વિચાર કરી જોતા જણાય છે કે ઇશ્વરની રચનામા વૈષમ્ય નથી અને નૈર્ઘૃણ્ય પણ નથી–અન્યાયવાળી અસમાનતા નથી અને પ્રેમને ન ઘટે એવી ક્રૂરતા પણ નથી. જે અસમાનતા છે તે મનુષ્યને ઉદ્યમ અને પ્રયત્નમા ઉદ્યુક્ત કરી કલ્યાણના માર્ગમા પ્રવૃત્ત કરે છે, અને જે વિપત્તિઓ કદિ કદિ પડે છે તેના કારણો અપરિમિત સુખ ઉત્પાદન કરનારા છે. એ વિપત્તિઓ વળી મનુષ્યને ચેતવણી આપે છે, ઇહજીવનની અશાશ્વતતાનુ ભાન જાગ્રત્ રખાવે છે, અને દોષ તથા પ્રમાદથી દૂર રહેતા શીખવે છે. ઇશ્વર કરુણાસાગર છે, પ્રેમનિધાન છે એવી મનુષ્યમાત્રને અન્તઃકરણથી

ઉપનામ આપે છે Study of Religion, by James Martineau D. D નૈર્ઘૃણ્ય વિરુદ્ધની ઉપરની દલીલ એ ગ્રન્થમાથી જ લીધી છે અને ઉપરના ત્રણ પેરેગ્રાફ તેમાથી ઘણે અશે ભાષાન્તર છે ધર્મના બીજા વિષયોની પેઠે આ વિષય પણ વિદ્વાને બહુ ઉડા પૃથક્કરણથી ચર્ચ્યો છે પશુઓ એક બીજાનો ભક્ષ કરીને નિર્વાહ કરે છે તે સબધે તે કહે છે કે બધા પશુઓ વનસ્પતિ ખાનારા હોય અને કોઈ માંસાહારી ન હોય તો બધા મૃત પશુઓના શબની વ્યવસ્થા શી રીતે થાય એ કલ્પના કરતાં બહુ સહજ જણાઈ આવશે જમીન પર અને જળમા એટલા દુર્ગંધપૂર્ણ શબ પડી રહે કે પ્રાણીઓને જીવવુ અશક્ય થઈ પડે અને વળી માસાહારી પશુએ બધા પશુઓનો વધ નથી કરતા માત્ર અમુક વર્ગનાં પશુઓનો જ તે ભક્ષ કરે છે તેમ વળી, પશુઓ વચ્ચે કઈ રાતદિવસ મારામારી ચાલી જગતમા નિરંતર યુદ્ધ થતુ નથી ક્ષુધા તૃપ્ત ન કરી શકાય ત્યારે જ પશુઓ વધ કરે છે અને ભક્ષ્ય પશુઓને એક ઘડી પહેલા પણ પોતાના વધની ખબર નથી હોતી તેથી પશુઓનું જીવન ચિંતામા કે નિરાશામા કે મૃત્યુભયમા દુખમયુ જાય છે એમ ધારવુ એ ખોટુ છે.

ખાતરી છે. ઇશ્વર અન્યાયી છે કે ઇશ્વર નિર્દય છે એમ કદિ મનુષ્યનો આત્મા શુદ્ધ વૃત્તિથી માની શકતો જ નથી; અને, જ્યાં ભ્રમિત થઇ મનુષ્ય એ વિશે શંકા કરે છે ત્યાં ઉપર પ્રમાણે એ જ ઇશ્વરે આપેલી વિચારશક્તિનો ઉપયોગ કરતાં શંકાનું નિવરણ થાય છે. પરંતુ મનુષ્યની વિચારશક્તિને સીમા છે, ઇશ્વરની બધી રીતિયો તેનાથી સમજાતી નથી, ઇશ્વરના બધા નિયમ તેનાથી કળાતા નથી. સર્વજ્ઞ અને સર્વશક્તિમાનની કૃતિ પર આરોપ કરતા મનુષ્યે પોતાની શક્તિની આ મર્યાદા ધ્યાનમા રાખવી જોઇએ. મનુષ્ય સૃષ્ટિરચના વિશે કેટલેક સુધી વિચાર કરી શકે છે અને તેટલો વિચાર પરિણામે તેની શ્રદ્ધાને દૃઢ રાખે છે. ઇશ્વરની રચના પરિણામે મનુષ્યના સુખ અને શ્રેય માટે જ છે એ મનુષ્યજાતિના સ્વાભાવિક વિશ્વાસનું આમ વિચાર કરી જોતા પરિપૂર્ણ સમર્થન થાય છે; અને એટલેથી જ મનુષ્યે પર્યાપ્તિ માનવી જોઇએ. જે ઇશ્વરેચ્છાનો વિષય છે, જ્યાં પ્હોંચવાનાં મનુષ્ય પાસે સાધન નથી, જે ગહનગતિ મનુષ્યથી કળી શકાતી નથી તેને માટે તો

'તારા અભેદ્ય પટમાં નહિ કલ્પનાઓ'

એટલું જ કહી મનુષ્યે અટકવું જોઇએ. જે છે તે સુન્દર છે અને સુખમય છે એ પ્રતીતિ વિચાર અને યુક્તિથી દૃઢ થાય છે એ સંતોષથી કૃતજ્ઞ થવું જોઇએ. આપણી પ્રાર્થનામાળાના ભક્તકવિ કહે છે.

'સુન્દર નિયમો નિરખી નિશદિન મનવૃત્તિ મારી ઉલ્લાસે,' તેમ એ મનોવૃત્તિના ઉલ્લાસ સારૂ, ઇશ્વરનું સૌન્દર્ય જોવા સારૂ, જગતની સુખદ યોજના જાણી ભક્તિપર થવા સારૂ, અને વળી ઇશ્વરે આપેલી બુદ્ધિ સફળ કરી જ્ઞાન મેળવવા સારૂ સૂક્ષ્મ નિરીક્ષણ કરવું જોઇએ, સૃષ્ટિનો અભ્યાસ કરવો જોઇએ. પણ, 'summon God to judgment' ઇશ્વર પાસે ન્યાયનો ખુલાસો માગવો, ઇશ્વરને કહેવું કે 'Render an account of Thy

purposes' તારા હેતુનો અર્થ સમજાવ· એવી અવસ્થા મનુષ્યે વારણ કરવી ન જોઇએ. ઈશ્વિર મનુષ્યના કૃત્યની એવી સુક્ષ્મ અને વિરુદ્ધ દૃષ્ટિયે પરીક્ષા કરે તો મનુષ્યનુ શુ થાય એ વિચાર ન આવવાથી જ આવી ભ્રાન્તિ થાય છે.

ઈશ્વિરના રાજ્યમા કંઈ અન્યાય છે જ નહિં, તેથી અન્યાય છે એમ સમજી ઈશ્વિર નિરુપાય છે એવુ બતાવવા સારૂ જે ખુલાસા ઉપજાવવામા આવ્યા છે તે ભ્રમિત છે ઈશ્વિરથી સ્વતંત્ર એવી કોઇ શક્તિ વિશ્વમા છેજ નહિં, અને ઈશ્વિરની ઇચ્છા મનુષ્યને સુખી કરવાની હોય તે છતા બીજુ કોઇ આવી મનુષ્યને દુખી કરે કે ભ્રમમા નાખે એમ બને જ નહિં. માટે, પુર્નજન્મ અપાવનાર કર્મ, ભ્રમ કરાવનાર માયા, ઇત્યાદિની કલ્પના મિથ્યા છે વિષમ સ્થિતિઓનો ખુલાસો પૂર્વજન્મ માન્યાથી થતો નથી કેમકે વિષમતામા અન્યાય નથી, મનુષ્યવ્યવહાર ચાલવા સારૂ અસમાનતાની જ જરૂર છે અને તેથી પરિણામે દુખ નહિં પણ સુખ થાય છે. અને વળી દુનિયામા એક જ જાતની સ્થિતિ સુખમય છે અને બીજી બધી દુખમય છે એમ નથી. સર્વમા સુખ છે, સર્વમા દુખ છે, તેથી વિષમતા જાતે દુખકારક નથી. વળી, પુનર્જન્મ સજા કે ઈનામ રૂપે હોઈ શકે નહિં, કેમકે કયા કર્મનુ આ ફળ છે એની સ્મૃતિ ન હોય ત્યા સજા કે ઇનામનો હેતુ વ્યર્થ જાય. એવી સ્મૃતિ હોય ત્યારે જ સજા કે ઇનામથી મનુષ્ય ઉન્નતિના માર્ગમા પ્રવૃત્ત થાય વળી નિર્ધન, અપગ અને દરિદ્ર લોકો એ સ્થિતિમા પૂર્વજન્મના કૃત્યની સજા ભોગવતા હોય તો એવા ગુનેહગાર લોકો દયાને પાત્ર ન હોય, અને મનુષ્યમા રહેલી દયાની વૃત્તિ અસ્થાને તથા વ્યર્થ હોય એવા મનુષ્યોને જોઇ થતી દયાની વૃત્તિ જ સિદ્ધ કરે છે કે એ મનુષ્યો શાપિત નથી, કેમકે દયાવૃત્તિ હૃદયમા મુકનાર ઈશ્વિર છે અને જે દયાને અયોગ્ય હોય એવા મનુષ્યો માટે તે દયા ઉત્પન્ન કરાવે નહિં.

આરંભમા ઉતારેલા વાક્યમા કહ્યુ છે તેમ મનુષ્યની યોગ્યતા બહુ જ થોડી છે અને તેણે ધૃષ્ટતા કરવી જ ન જોઈએ. મનુષ્યના અપરાધ, દોષ, ભ્રાન્તિ, પાપ, અનેક છે. સંસારવ્યવહારમા પડી મનુષ્ય વિકારમાં મગ્ન થઇ જાય છે, એક વિકારમાથી ખસે છે તે બીજા વિકારમાં ફસાય છે. સસારનો ત્યાગ કરનારા ત્યાગી કહેવાતા જનો પણ મુક્ત થઈ શકતા નથી. સગાસંબંધીનો ત્યાગ કરનારા લોભનો ત્યાગ કરી શકતા નથી. લોભનો ત્યાગ કરનારા કામમા બદ્ધ થાય છે. કામનો ત્યાગ કરનારા ક્રોધને વશ થાય છે. એક એષણામાથી છુટવાનું અભિમાન કરનારા બીજી એષણામાથી છુટી શકતા નથી. અપરાધી સર્વ કોઈ છે.

केचिद् द्युम्नाय धावन्ति प्रद्युम्नाय च केचन ।
नो शुद्धके कोऽपि धर्माय सर्वाभिप्रेतहेतये ॥

'કોઇ ધન માટે દોડે છે, કોઇ કામ માટે દોડે છે; સર્વનું શ્રેય કરનાર ધર્મ માટે કોઇ ઉદ્યોગ કરતું નથી.' એવા અપરાધપૂર્ણ દોષમગ્ન મનુષ્યે તો ઈશ્વરની કૃપા પર જ આધાર રાખવાનો છે. મનુષ્યના દોષ સૂક્ષ્મ દૃષ્ટિથી જોવામા આવે તો કયો મનુષ્ય મ્હોટો જણાશે, કયો મનુષ્ય શુદ્ધ જણાશે? એવા મનુષ્યનું પણ ઈશ્વર રક્ષણ કરે છે, ભરણપોષણ કરે છે, પાપથી પરિત્રાણ કરે છે, તેને જ્ઞાનનું દાન આપે છે. ક્યા એ ઈશ્વર અને ક્યા હું રંક મનુષ્ય!

यस्येयत्तामतीत्य प्रभवति महिमा कोऽपिलोकान्तर्गतः ।

'આટલો' એવી સીમા મુકીને જેનો કોઇ અલૌકિક મહિમા પ્રભવ પામે છે,

'જેને ન જાણિ શકશે મન બુદ્ધિ ધર્મ,
જેને ન પામિ શકશે ગુણ દેહ કર્મ,
એવા પરાત્પર પ્રભુ અતિ શક્તિમાન,'

, એવા મ્હોટા ઈશ્વર સમક્ષ ધૃષ્ટતા કરી અપરાધ કરનાર, કુતર્ક કરી નિંદક થનાર, દુષ્કર્મ કરી પાપ કરનાર ક્ષુદ્ર મનુષ્યે તો ઈશ્વરના દયાસિંધુત્વ પર ભરુંસો રાખવાનો છે. ઈશ્વર દયાળુ ન હોય તો મનુષ્યને ગતિ જ નથી પરંતુ, દયામય હોઈ ઈશ્વર ન્યાયકારી પણ છે, દયામયત્વ ન્યાયકારિત્વથી વિરુદ્ધ નથી. માટે, મનુષ્યે પ્રયત્ન કર્યા વિના બેસી રહેવાનું નથી. ન્યાયની રીતે પોતે દયાને પાત્ર થવાનું છે. પશ્ચાતાપ એ ન્યાયાનુસાર પાપનો દંડ છે, અને તે ન્યાય માગી મનુષ્યે પાપક્ષમા માટે પ્રયત્ન કરવાનો છે. મનુષ્યે સદાચરણી અને ભક્તિમાન્ થવાનું છે. મનુષ્યે પોતે ભૂત પ્રાણીઓ પર દયાળુ થવાનું છે. અને ત્યારે જ તે દયાસિંધુની દયાને પાત્ર થશે. ઈશ્વરના ન્યાય અને દયામાં ખામી કહાડવાનો ભ્રમિત, દોષિત પ્રયત્ન ન કરતાં એ ન્યાય અને દયાનું પરમ મહત્ત્વ સમજી પોતે તેને યોગ્ય થાય એવો પ્રયાસ કરવો જોઇએ. ઈશ્વર એ પ્રયાસ સફળ કરો. તથાસ્તુ.

ઇશ્વરનો આવિર્ભાવ*

(અમદાવાદ પ્રાર્થના સમાજમાં આપેલો ઉપદેશ.)

આજે સ્તુતિમાં આપણે વાંચ્યું કે

તમે અવિદ્યા થકી પાર ગાજો, સદા જીવોની સમિપે વિરાજો;
અદૃશ્ય છે રૂપ પ્રભુ તમારૂં, જુવો તથાપી સહુ કૃત્ય મારૂં.
(પ્રાર્થનામાળા ભાગ ૧; અંક ૨.)

ઈશ્વરના આ વર્ણનમાં જે ચાર જુદાં જુદાં વાક્યો છે, તેમનો સબંધ શો છે, તે ઉપર દૃષ્ટિ કરીએ. પ્રાર્થનામાળામાંના વિશેષણો

* 'જ્ઞાનસુધા', સંન ૧૮૯૮, જાન્યુઆરી, ફેબ્રુઆરીના અંકમાં પ્રકટ થયેલ.

અને વાક્યો પરસ્પર સંબંધ રહિત છે એમ જે કેટલીક વાર કહેવામા આવે છે, તેના ઉત્તરમા પણ આ નમુનાઓ ઉપયોગી થશે.

ઈશ્વર જ્ઞાનસ્વરૂપ હોઈ અવિદ્યાથી પાર છે, ઈશ્વર સદૈવ જિવોની સમીપ છે, ઈશ્વરનું રૂપ અદશ્ય છે, અને ઈશ્વર મનુષ્યના સર્વ કર્મનો સાક્ષી છે; એ જે ચાર સિદ્ધાંતો આ શ્લોકમા કહ્યા છે, તેમના મૂળ તરફ જઈએ અને એ સિદ્ધાંતોમા રહેલો પ્રશ્ન મનુષ્યજાતિમા કેવી રીતે ઉત્પન્ન થયો છે, તથા તેનો ઉત્તર કેવી રીતે મળ્યો છે તે લક્ષમા લઈએ.

જગત્‌નું નિયમન કરનાર કોઈ મ્હોટું સત્વ છે એ મનુષ્ય-જાતિને છેક પુરાતન કાળથી સમજાયુ છે. મનુષ્યમા કે પદાર્થમય સૃષ્ટિમા સર્વ શક્તિની સમાપ્તિ થઈ નથી છે એમ કોઈ પ્રજાએ કોઈ કાળે માન્યુ નથી જંગલી અને સુધરેલા, પ્રાચીન અને અર્વાચીન, સર્વ મનુષ્યોનુ પરમ લક્ષ્ય તે આ પ્રમાણે વિશ્વનિયંતા છે, ઈશ્વર છે. ઈશ્વરને ઓળખવાની, ઈશ્વરને શોધી કહાડવાની મનુષ્ય માત્રને અત્યુત્કટ જિજ્ઞાસા અને ઉત્કંઠા સદૈવ રહી છે, અને રહેશે. એ માટે મનુષ્યોએ અનેક પ્રયાસ કર્યા છે, અનેક ઉપાય યોજ્યા છે. મનુષ્ય-જાતિના જ્ઞાનનો ઇતિહાસ અને વિશેષે કરી પૃથ્વી પરના વિવિધ ધર્મોનો ઇતિહાસ આ વાતની સાક્ષી પુરે છે. વસુધાના તળ ઉપર અનેક અનેક ધર્મગ્રંથો, પંથો, સાધુઓ, સંતો, સંપ્રદાયો થયા છે અને થાય છે. આ સર્વ અસંતોષ્ય-છતા તૃપ્તિ માટે નિરંતર મથન કરતી-જિજ્ઞાસા, ઈશ્વર જિજ્ઞાસા, દર્શાવે છે. ઋષિઓનુ વનમા જવુ, એકાંતમા વસવુ, ચિંતન કરવુ, યોગીઓના ધ્યાન, સમાધિ, આ સર્વ ઈશ્વરને જાણવા માટે કરેલા પ્રયત્ન છે. દર્શનો અને મીમાંસા તે ઈશ્વરના દર્શન અને ઈશ્વરની મીમાંસા છે.

ઈશ્વરનુ સ્વરૂપ જોવા ઘડી ઘડી ઈશ્વરના સ્વરૂપ વિષે વિચાર કરી તે જાણવાના પ્રયત્ન કેટલી વિવિધ રીતોએ થયા છે તે એ ગ્રંથો બતાવી આપે છે. યાહુદી લોકોના બાયબલમા પણ આ જ

પ્રયામ નજરે પડે છે. ઓલ્ડ ટેસ્ટમેન્ટમા જોબ નામે એક કુટુંબ-મંડળના વૃદ્ધ નાયકની વાણી કહી છે કે 'O that I knew where I might find Him', 'ઈશ્વર કયા જડશે એ મને જણાય તો કેવુ ?' મનુષ્યના હૃદયમાથી આવા ઉદ્ગાર ઘડી ઘડી નીકળે છે, મનુષ્યના આત્માની આ વાછના ઘડી ઘડી સતેજ થાય છે. આ જિજ્ઞાસા એટલી પ્રબળ છે કે અતૃપ્તિને લીધે કેટલાકને નિરાશા થાય છે. કેટલાક નાસ્તિકવાદનો આશ્રય લઇને, કેટલાક શંકાવાદ (નિશ્ચયપૂર્વક કઇ જાણવું શકય નથી એવા વાદ) નો આશ્રય લઇને જિજ્ઞાસા મૂકી દે છે. પરંતુ, નાસ્તિકનું અને શંકાવાદીનુ મન પણ ખરેખર જિજ્ઞાસારહિત થતુ નથી. તે નિરંતર પ્રયાસમા રહે છે, મ થનમા રહે છે, અસંતુષ્ટ રહે છે, એ છાનું નથી. ફ્રેન્ક વોલટસ નામે એક યુનિટેરીઅન લેખક Where to find God-' ઈશ્વરને કયા શોધવો, ' એ નામના ચોપાનીઆમા આ સબંધે કહે છે, 'નાસ્તિકવાદ મનુષ્યપ્રકૃતિમા ઉથલપાથલ કરીને તેને મૂળથી ઉલટાવી નાખે તે સિવાય નાસ્તિકવાદ કદિ જયવંત થશે નહિં. આપણા આત્માના બધાગણુમા જ ધર્મ એવો સંસકત છે કે આપણુા આત્મપટના સર્વ બુદ્ધિમય અને નીતિમય તંતુઓ ખેંચીને ઉખેડી કાઢયા સિવાય ધર્મની વાસનાને આત્મામાથી દૂર કરી શકાશે નહિ. ' એ લેખક મનુષ્યને ઈશ્વર મળ્યાના ચાર સ્થાન બતાવે છે. " (1) God in Nature, (2) God in the Bible, (3) God in Christ, (4) God in the soul of man" (૧) કુદરતમા ઈશ્વર મળ્યો છે, (૨) બાયબલમા ઈશ્વર મળ્યો છે, (૩) ઇસુખ્રિસ્તમા ઈશ્વર મળ્યો છે, (૪) મનુષ્યના આત્મામા ઈશ્વર મળ્યો છે. બાયબલથી બીજાં ધર્મપુસ્તકો પણ નિર્દિષ્ટ થાય છે, અને ઇસુખ્રિસ્તથી બીજા મહાન ધર્મોપદેશકો પણ નિર્દિષ્ટ થાય છે.

ઈશ્વરપ્રાપ્તિના ઈશ્વર જિજ્ઞાસા તૃપ્ત કરવાના આ રીતે ચાર સાધન છે.

(૧) પ્રથમ તો, સૃષ્ટિની રચના, સૃષ્ટિની શક્તિઓ, સૃષ્ટિની ભવ્યતા, સૃષ્ટિની ભય કરતા, એ સર્વ મનુષ્યના ચિત્તને ઈશ્વર તરફ દોરી ગયા છે. આ દેખાવોથી મનુષ્યજાતિ આશ્ચર્યથી ચકિત થઈ. મનુષ્યે પોતાની અલ્પશક્તિ જોઈ અને સૃષ્ટિમાની શક્તિ બહુ મોટી—મહુ ભવ્ય છે એમ ભાન થયુ. પહેલા, સૃષ્ટિમાની એ શક્તિઓ પૃથક્ પૃથક્ છે, એક એક પદાર્થ શક્તિપૂર્ણ છે, એમ લાગ્યુ, અને અનેક દેવો, દેવતાઓ, સત્વો માન્યા. પછી આખરે સમજાયુ કે એ બધા પદાર્થો પોતાના જેવા જ સૃષ્ટ છે, સૂર્ય, અગ્નિ, જન, વાયુ, એ સર્વ પણ સૃષ્ટ છે, મનુષ્ય જેવા જાતે અશક્ત છે, અને સર્વમા શક્તિ મુકનાર જુદો છે એમ સમજાયુ. આ રીતે ઈશ્વર પ્રથમ કુદરતમા દેખાયો. સૃષ્ટિમાથી ઈશ્વરનું જ્ઞાન પ્રથમ ઉત્પન્ન થયુ. પરતુ મનુષ્યને આટલાથી તૃપ્તિ થઈ નહિ. આથી માત્ર ઈશ્વરની ભવ્યતા સમજાઈ, સૃષ્ટિના કર્તા તરીકે ઈશ્વર સમજાયો. પરતુ મનુષ્યને ઈશ્વર વિષે વધારે જિજ્ઞાસા રહી, એ ઈશ્વર કેવો છે તે જાણવા, એ ઈશ્વરના સ્વરૂપનુ દર્શન કરવા મનુષ્યને ઉત્કંઠા થઈ, અને તે માટે પ્રયાસ થવા લાગ્યા.

૨. એ પ્રયાસને પરિણામે બ્રાહ્મણ, ઉપનિષદ્, મરખા ગ્રંથો થયા. મનુષ્યો બાહ્ય સૃષ્ટિમાથી પોતાની અદર ઉતર્યા, અત કરણની પરીક્ષા કરવા લાગ્યા, સ્થિર ચિત્તે ઉંડા વિચાર કરવા લાગ્યા, અને બાહ્યસૃષ્ટિ પરથી થતા અનુમાનને એ આન્તર મનન સાથે મેળવવા લાગ્યા. તેમ કરતા પણ ઈશ્વર દેખાયો, ઈશ્વરની વધારે ઓળખાણ થઈ, ઈશ્વરના સ્વરૂપનું વધારે જ્ઞાન થયુ. ઈશ્વર જડ નહિ પણ ચૈતન્યવાન્ છે, જાગ્રત છે, માત્ર શક્તિમાન નથી પણ તે સાથે જ્ઞાનવાન છે, માત્ર ભવ્ય નથી પણ તે સાથે પ્રેમમય છે, એવુ ભાન થયુ. ઈશ્વરના દિવ્ય સ્વરૂપ વિશે અને મનુષ્યના તે સાથેના સંબધ વિશે આ ગ્રંથોમા સૂક્ષ્મ અને શ્રમસાધ્ય વિમર્શન થયુ.

પરંતુ મનુષ્યો અટકવાનુ નથી. એ લેખક કહે છે તેમ શાસ્ત્રો

લખનારાએ ઈશ્વરને જોયો, જાણ્યો, એ આનદની વાત છે, પણ તેટલાથી જ સતોષ પામવો ના જોઈએ આપણે પણ જાતે ઈશ્વરને જોવો જોઇએ, ઈશ્વરને જાણવો જોઇએ તેઓ ઈશ્વર પાસે ગયા તેમ આપણે પણ જાતે ઈશ્વર પાસે જવુ જોઇએ ત્યારે જ આપણે કૃતાર્થ થઇએ, ત્યારે જ આપણી અતરવૃત્તિ તેમના જેવી તૃપ્ત થાય, ત્યારે જ જ્ઞાનનુ જે ફળ તેમને મળ્યુ છે, અને જ્ઞાનનુ જે ફળ તેમણે વર્ણવ્યુ છે તે આપણને મળે. તેમ કર્યા વિના માત્ર એકલા શાસ્ત્રો વાચ્યાથી અને શાસ્ત્રોને પ્રમાણ માન્યાથી ઈશ્વરનુ ખરૂ દર્શન થતુ નથી અને જ્ઞાનનુ ફળ મળતું નથી

૩ ઈશ્વરનો આવિર્ભાવ વળી સાધુસતોની સતકૃતિ, સદ્વૃત્તિ અને સદ્ભક્તિમા થયો છે ક્રાઇસ્ટ, તુકારામ, તુલસીદાસ, રામમોહન-રાય, સરખા મહાપુરુષોએ પ્રયાસ કરી હૃદયમા, આત્મામા, ઈશ્વરનો અનુભવ કર્યો અને તેથી તેઓ અતિ પૂજ્ય થયા. એમનો અનુભવ તે પોતાનો જાતનો અનુભવ હતો જુના કાળની બીજાના અનુભવની વાર્તા માત્ર તેમની પાસે નહોતી તેમણે પોતે હૃદયમા ઈશ્વરનુ દર્શન કર્યું હતુ, અને તેથી તેમનુ આચરણ શુદ્ધ, સરળ અને આનદમય થયુ હતુ, તેમનામા ઈશ્વરનુ પ્રતિબિમ્બ પડેલુ દેખાતુ હતુ, તે જોઇ મનુષ્યોને ઈશ્વરનો પુરાવો દખાયો, મનુષ્યો આહ્લાદિત થઈ તેમની પાસે જવા લાગ્યા પણ એટલેથી અટકવુ ના જોઇએ એમના સગ માત્રથી એમને મેળવેલુ ફળ આપણને મળતુ નથી એમના દષ્ટાતથી, એમને મળેલુ ફળ જોઈ એ દષ્ટાત પ્રમણે વર્તન કરવાનો, એ ફળ મેળવવાનો, પોતાના હૃદયમા ઈશ્વરનુ પ્રતિબિમ્બ પાડવાનો પ્રયત્ન દરેક મનુષ્યે કરવો જોઇએ એ સતાનુ કહેવુ પણ એ જ હતુ. ઈશ્વરની શોધ જાતે કરી ઈશ્વરની પ્રાપ્તિ કરવી, ઈશ્વરમા તલ્લીન થવુ એમા જ સુખ છે, આનદ છે, એ જ કર્તવ્ય છે તેમ ન કરતા માત્ર તેમના વચન સાભળી બેસી રહેવુ, એ દષ્ટાતને તથા તેમના ઉપદેશને વ્યર્થ કરવા બરોબર છે. વળી જે સતો અતિ દીન નમ્ર

ભાવે ઈશ્વરના સેવક થઈ રહ્યા હતા તેમને ઈશ્વર માનવા એ તો તેમની જીવનકથા કલંકિત કરવાનો, તેમના પર ગર્વનો, અજ્ઞાનનો, અભક્તિનો, આરોપ કરવાનો પ્રયત્ન છે

૪ ઈશ્વરનુ દર્શન કરવાનું છેલ્લુ સ્થાન તે આત્મામા છે. મનુષ્ય પોતે ઈશ્વર નથી, ઈશ્વર મનુષ્યથી ઘણો મહાન છે, પણ મનુષ્યના જીવાત્મામા પરમાત્માના અશ જોઇ શકાય છે, પરમાત્માના દિવ્ય પ્રકાશના કિરણ આત્મામા દાખલ કરી શકાય છે, અને એ પ્રકારે ઈશ્વરનુ જ્ઞાન થઈ શકે છે, ઈશ્વરનું દર્શન થઈ શકે છે અને તે માટે પ્રત્યેક મનુષ્યે પ્રયત્ન કરવો જોઈએ પ્રત્યેકે પોતાના આત્મામા ઈશ્વરનો અનુભવ કરવો જોઈએ. નીતિતત્વ, ઈશ્વરનું સુનીતિનિધાન સ્વરૂપ, જે સૃષ્ટિમા બીજે કઈ દેખાતો નથી તેની છાપ મનુષ્યના આત્મામા દેખાય છે અતરદૃષ્ટિ કરતા ઈશ્વરનું એ ઉદાત્ત સ્વરૂપ નજરે પડે છે. ઈશ્વરના દિવ્ય સ્વરૂપના અંશ મનુષ્યના આત્મામા ઈશ્વરે મૂકેલા જ છે. મનુષ્યે તે જોવા જોઈએ. ખીલવવા જોઈએ આત્મા પરનો મેલ કહાડી, કલુષતા કહાડી, મનુષ્ય અદર દૃષ્ટિ કરે તો ઈશ્વર અદર બિરાજમાન જ જણાય છે મનુષ્યને અનુભવ થાય છે કે પાસે રહેલું આટલુ મોટુ ધન આજસુધી જોયુ નહિ, ખોળ્યુ નહિ, અનુભવ્યુ નહિ એ મોટી ભૂલ થઇ.

'શોધે ભમી વિષયગામિ વિદેશ જેને,
અન્તર ગુહા મહિ નિલીન નિહાળુ તેને,

એ અનુભવ થતા આનદની સીમા રહેતી નથી એ ધન, એ પ્રાપ્તિ, એ દર્શન સર્વને મળી શકે છે તે કઈ ફક્ત ધર્મગુરુઓને, તત્વચિંતકોને, શીઘ્રસુફીને કે શાસ્ત્રીઓને મળે છે એમ નથી. ઈશ્વર સર્વ કોઈને પોતાનુ સ્વરૂપ દેખાડવા તત્પર છે. સર્વ કોઈને પાસે આવવા તે તત્પર છે સર્વ કોઈની જ પાસે તે રહેલો છે, આંખો ઉઘાડી તેને જોવો એટલુ જ બાકી છે તે સર્વત્ર વ્યાપ્ત છે, બ્રહ્માડનો અધિપતિ છે પણ તેને રાજ્યની મગરૂરી નથી, સત્તાનુ અભિમાન

નથી, હલકા પર તિરસ્કાર નથી. સર્વને ઘેર જઈ ઈશ્વર ઉભો રહે છે. સંપત્તિની તેને ખોટ નથી, પણ પ્રેમાળ થઈ તે ઘર ઘર ફરે છે. તેને કુળનું અભિમાન નથી, કુટુંબનું અભિમાન નથી. સર્વ સાથે તે નિકટમાં નિકટ, ગાઢામાં ગાઢો સંબંધ કરે છે. તેને પવિત્રતાનું અભિમાન નથી, સ્વચ્છતાનું–શુદ્ધતાનું અભિમાન નથી. મલિનમાં મલિનનો તે સ્પર્શ કરે છે, દૂષિતમાં દૂષિતને તે આલિંગન કરે છે, પાપીમાં પાપીનો તે મિત્ર થાય છે.

આમ ઈશ્વર પોતે સર્વની પાસે આવવા ઇચ્છે છે. ઈશ્વર મનુષ્યને પોતાના દર્શનથી, પ્રેમમય સ્પર્શથી ધન્ય કરવા ઉત્સુક હોઈ તે પોતે જ મનુષ્યના હૃદયમાં આ સર્વ આકાંક્ષા, જીજ્ઞાસા, ઉત્કંઠા, તૃષા ઉત્પન્ન કરે છે, અને તેને તૃપ્ત કરવાનો માર્ગ દેખાડે છે. સમુદ્રની ભરતી, તેના તરંગોનું ઉછળવું, તેના જલપ્રવાહનું કિનારે પછડાવું, તેના ફેણના કણનું ઉડવું, એ સર્વે જ્યાસુધી માત્ર સમુદ્ર તરફ નજર રાખીએ ત્યાં સુધી અકારણ લાગે છે. પણ, ઉંચે આકર્ષણ કરનાર સૂર્ય–ચંદ્ર તરફ જોતાં એ બધા ખળભળાટ, આવેગ, સંક્ષોભનું કારણ સમજાઇ જાય છે. મનુષ્યના હૃદયની ઉથલપાથલ જીજ્ઞાસા, ઉત્કંઠાનો પણ એ જ ખુલાસો છે. ઈશ્વર મનુષ્યના હૃદયને જગાડે છે, પોતાની પાસે બોલાવે છે, પોતાની શોધના મંથનમાં પ્રવૃત્ત કરે છે. પોતાનો આવિર્ભાવ દેખાડવા ઈશ્વરે મનુષ્યજાતિ પાસે જે પ્રયાસ કરાવ્યા છે તે સર્વ પ્રજાઓના ઈતિહાસમાં નોંધાએલા છે, અને તેનું જ ઉપરના ચારમાં આપણે વિવેચન કર્યું.

ઈશ્વર આ પ્રમાણે મનુષ્યને પોતાના તરફ આકર્ષણ કરી ઉદ્બોધિત કરે છે. કેવો ગંભીર, કેવો વિશાળ તેનો પ્રેમ છે; કેવો સહનશીલ તેનો પ્રેમ છે! મનુષ્યની પાપીતા, અપરાધ, બેદરકારી, નાસ્તિકતા, શંકા, વિસ્મૃતિ એ સર્વથી તે નિરાશ થતો નથી, ખિન્ન થતો નથી, ઉદ્વિગ્ન થતો નથી, ક્રૂદ્ધ થતો નથી. ખરા પ્રેમી માફક તે નિરંતર આશાથી જ પૂર્ણ છે. યુગના યુગથી, કાળના

પરિવર્તનના પરિવર્તનથી તે આશા રાખ્યો જ જાય છે, મનુષ્યના હૃદયને ખેંચ્યો જ જાય છે, મનુષ્યના દોષ, ભ્રાન્તિ, વિમાર્ગગમન, નાસ્તિક વાદાદિપંથ છતા તે મનુષ્યના ઉદ્ધારના પ્રયત્ન મૂકી દેતો નથી. અને તેની ઇચ્છા સફળ થતી જ જાય છે. મનુષ્યજાતિ ઈશ્વર સમીપ જતી જ જાય છે.

કેવી તેની મહત્તા છે! કેવી તેની કૃપા છે! કયા તે ઈશ્વર અને કયા આ મનુષ્ય! તે પૂર્ણ જ્ઞાન સ્વરૂપ છે, કોઇ કાલે અજ્ઞાન, ભ્રાન્તિ, માયા, અવિદ્યા તેને નડતા નથી. મનુષ્ય એ સર્વથી વિંટળાએલો છે. ઈશ્વર એ સર્વ પડ ભેદી, એ સકળ વિઘ્ન છેદી મનુષ્યના હૃદયમા આવી ઉતરે છે, અને એ અનુભવ જ્યારે મનુષ્યને થાય છે ત્યારે તે બોલી ઉઠે છે કે,

'તમે અવિદ્યા થકી પાર ગાજો, સદા જિવોની સમિપે વિરાજો'

જેણે ઈશ્વરને ખોળવામા જીવન ગાળ્યુ છે, જેને અનુભવ થયો છે કે ઈશ્વર મહાન્ છે, **સત્યં જ્ઞાન મનંતં બ્રહ્મ** છે, અવિદ્યાની પાર ગાજે છે. છતા અપાર કરુણાથી ભરેલો છે, મલિન અલ્પબુદ્ધિ મનુષ્યના હૃદયમા પણ વસેલો છે. તેની આ ઉક્તિ શું સ્વાભાવિક નથી? તેના આ બે વાક્યો શુ પરસ્પર સમ્બદ્ધ નથી? તેના આ બે વાક્યો શુ એકજ વિચારશ્રેણીના નથી?

અને ઈશ્વરનું એ સ્વરૂપ સમજાતા શુ એવા અનુભવવાળા મનુષ્યને એમ ન લાગે કે આવો અવિદ્યાની પાર ગાજનારો છતાં જીવોની સમીપે સદા વિરાજનારો ઈશ્વર જેની ઝાખી આટલા આટલા શ્રમ પછી થાય છે, અને તે છતા ઝાખી જ થાય છે, તે દૃશ્ય વસ્તુથી જુદો જ છે. તેને બાહ્ય દૃષ્ટિથી ખોળવાનો પ્રયત્ન વ્યર્થ છે? અને તે મનુષ્ય શુ એમ ઉદ્ગાર નહિ કરે કે,

'અદૃશ્ય છે રૂપ પ્રભૂ તમારૂં'!

અને વળી અદૃશ્ય છતા તે જોનાર છે, સાક્ષાત જોનાર છે, નિરંતર મનુષ્યની કરણીરહેણી જોનાર છે, અંતર્યામી છે, એ

વાત દશ્ય- અદશ્યનો ભેદ કરતા ચિત્ત અગાડી આવ્યા વિના રહે ? એમ કહ્યા વિના રહેવાય કે પ્રભો અમને તો તમે અદશ્ય છો પણ તમે તો

'જુવો તથાપી સહુ કૃત્ય મારૂ'

पश्यत्य चक्षुः स शृणोत्य कर्णः । (श्वेताश्वतर)

'તે અચક્ષુ છે તોપણ જુએ છે, અકર્ણ છે તોપણ સાભળે છે,' આ ઉપનિષદ્ વાકય આ જ અનુભવ બતાવે છે, જે અદસ્ય છે તે વળી સર્વ સાક્ષી છે–એ બે વિચારોની મહપ્રવૃત્તિ અને પરસ્પર સમન્વ બતાવે છે. ઈશ્વર જડના નિયમોથી મધાતો નથી. જડ દૂર હોય તે પાસે ન હોઇ શકે, પાસે હોય તે દૂર ન હોઈ શકે, પ્રવિષ્ટ હોય તે બહાર ન હોય, બહાર હોય તે પ્રવિષ્ટ ન હોય પણ ચૈતન્યમય ઈશ્વિરને એ બાધ નડતો નથી. **तदूरे तदंतिके** તે દૂર છે, તે સમીપ છે.

આ રીતે આરંભમા કહેલા શ્લોકના વાકયોનો સંબધ સમજાય છે. ઈશ્વર જ્ઞાન સ્વરૂપ છે, અવિદ્યાથી પાર છે; છતા, અવિદ્યામા ઘેરાએલા મનુષ્યની પાસે તે કૃપા કરી નિત્ય રહે છે; એમ પાસે રહેતા પણ તેનુ રૂપ અદશ્ય છે; અને તોપણ તે મનુષ્યની બધી કૃતિ જુવે છે.

જેમણે સમસ્ત જીવન ઈશ્વરપરાયણતામા અને ઈશ્વરચિંતનમા કહાડયુ હતુ એવા મહાન્ ભક્તના અનુભવનુ આ વચન છે. તેમના ભક્તિવાક્યોનો સબધ જાણવા પ્રથમ ભક્તિભાવ ગ્રહણ કરવો જોઈએ. ભક્તિમય બનતા ભક્તિજનોએ જોએલુ ઈશ્વરસ્વરૂપ આપણે જોઇ શકીશુ.

હે પ્રભો ! તમારૂં તે સત્ય સ્વરૂપ અમને સમજાવો. જે સ્વરૂપનો પ્રતાપ સર્વત્ર વ્યાપી રહ્યો છે, જે સ્વરૂપના દર્શન માટે તમે મનુષ્યને બોલાવો છો, જે સ્વરૂપનુ દર્શન કરાવી તમે ભક્તને ધન્ય બનાવો છો, તે અમને દેખાડો, તેનો આવિર્ભાવ તમારી સમક્ષ કરો. **आविराचोम्मे एधि ।** તથાસ્તુ.

કર્તવ્ય બુદ્ધિ*

(અમદાવાદ પ્રાર્થના સમાજમાં આપેલો ઉપદેશ)

ઉપાસના—હે જગન્નાયક! સર્વનો કર્તા તું પ્રેમનિધિ છે, જ્ઞાનપૂર્ણ છે, એ દૃષ્ટિ અને ભાવ ગ્રહણ કરતાં જગત્‌માં કેવા સૌંદર્યનું, કેવા ભવ્ય નિયમવ્યાપારનું અમને દર્શન થાય છે! તું સર્વમાં છે અને સર્વ ઉપર છે એ લાગણીની કેવી પ્રીતિથી અમે હૃદયમંદિરમાં પ્રતિષ્ઠા કરીએ છીએ! તારી સમીપ આવી તારી સ્તુતિનો ઉપહાર અમે કેવા હર્ષથી અર્પણ કરીએ છીએ!

જગન્નિયન્તા! સૂર્ય જે પ્રાતઃકાલે જગતને પ્રકાશ, ચૈતન્ય તથા જીવન આપતો ઉગે છે, અને સાયંકાલે મેઘમાળાને વિચિત્ર વર્ણરેખાથી સુશોભિત કરતો તથા પ્રાણિસમૂહને વિશ્રાન્તિ આપતો અસ્ત પામે છે તે તેજોરાશી તારા નિયમનું અનુસરણ કરે છે. ચંદ્ર જે શીતલતાથી જગતને આહ્લાદિત કરતો, સર્વત્ર શાન્તિસુધા વરસાવતો અને અદ્ભુત કળાઓ દર્શાવતો પૃથ્વીની આસપાસ દિનરાત્ર ભ્રમણ કરે છે તે અમૃતનિધાન તારા નિયમનું અનુસરણ કરે છે. સમુદ્ર જે દૂરસ્થ જનમંડળોને સમીપ આણતો, જલાદિ અનેક સુખસાધનોમાં સહાયભૂત થતો, તરંગોથી ઉછળતો અને સતત મર્યાદામાં રહેતો નિત્ય ગર્જન કરે છે તે રત્નાકર તારા નિયમનું અનુસરણ કરે છે. પર્વત જે અનેક સૃષ્ટિચમત્કારો ધારણ કરતો, અનેક ધાતુઓ તથા વનસ્પતિઓનું ઉત્પત્તિસ્થાન બનતો, અનેક ગુહાને લીન કરતો, અનેક સરિતાને પ્રવર્તાવતો, અનેક મેઘઘટાને સ્પર્શ કરતો, સ્વસ્થાન નિરંતર નિશ્ચલ સ્થાપિત થઈ રહે છે તે ગાંભીર્યમૂર્તિ મહીધર તારા નિયમનું અનુસરણ કરે છે. જ્યાં દૃષ્ટિ કરીએ છીએ ત્યાં તારા જ, અદ્ભુત, ગૌરવાન્વિત, નિયમોનું અનુસરણ દેખીએ છીએ

* 'જ્ઞાનસુધા', સન ૧૮૯૮, સપ્ટેં-ડિસેમ્બર અંકમાં પ્રકટ થયેલ.

જગત્પિતા ! અમારા આચરણને માટે પણ તે નિયમો કર્યા છે, અમને તે કર્તવ્યબુદ્ધિ આપી છે. પણ કેટલી બધી વાર તે નિયમોની અમે વિસ્મૃતિ કરી છે, કેટલી બધી વાર અમે કર્તવ્યભ્રષ્ટ થયા છીએ ! તારી સમીપ આવતા વિમાર્ગગમનની સ્મૃતિથી અમારા ચિત્તને ગ્લાનિ થાય છે. એ ગ્લાનિ જ અમને શુદ્ધ કરશે. એ ગ્લાનિ જ અમને પાપીતાથી છોડાવશે પ્રભો ! વિશુદ્ધિ પ્રાપ્ત કરવા અમે તારા સામીપ્યની યાચના કરીએ છીએ. અમારા અંતશ્ચક્ષુ ઉઘાડ, અમારી જ્ઞાનેન્દ્રિય જાગૃત કર, અને તારી દિવ્ય સુન્દર, ગંભીર મૂર્તિનુ અમને દર્શન કરાવ કે તારા અનુપમ સાનિધ્યનુ સુખ અમે પામીએ

ઉપદેશ—દુનિયામા અનેક ધર્મ, અનેક સંપ્રદાય છે. તેમના મત અને વિધિ જુદા જુદા છે. પણ અમુક માર્ગ ગ્રહણ કરવાથી, અમુક રીતે આચરણ કરવાથી શ્રેય થાય છે એવો ઉપદેશ સર્વ ધર્મોમા હોય છે. શ્રેય કે કલ્યાણ સિદ્ધ કરવુ આવશ્યક છે એ સર્વને નિર્વિવાદ માન્ય છે, એ શ્રેયની પ્રાપ્તિના ઉપાય જુદા જુદા ધર્મોમા જાત જાતના બતાવેલા હોય છે. એ ઉપાયોને કર્તવ્ય કહે છે ધર્મસંસ્થાપકોના દોષ વગેરે કારણોથી થએલા મતાંતર દૂર કરતા જે કર્તવ્યો શુદ્ધ સ્વરૂપે નજરે પડે છે તે સર્વત્ર સામાન્ય છે. એવા સર્વ આચરણ આત્માની અંતરવૃત્તિથી પણ નિર્દિષ્ટ થાય છે, અને ફળ કે લાભની આશા વિના જ તેનું અનુસરણ કરવુ જોઈએ એવી કર્તવ્યબુદ્ધિ મનુષ્યના અંતરાત્મામા સ્ફુરી દૃઢ થાય છે. ઇતિહાસ અને અનુભવ પણ એ જ દર્શાવે છે કે મનુષ્યમા આ કર્તવ્યબુદ્ધિ સ્થાપિત હોવાથીજ જનમંડળ ઉન્નતિના માર્ગમા ક્રમણ કરે છે અને સુખની પ્રાપ્તિ કરે છે. સર્વથા મનુષ્યે કર્તવ્યપરાયણ થવુ એ આવશ્યક છે વિચારવંત મનુષ્યને કર્તવ્યની આજ્ઞા ભાગરૂપ નહિ પણ હર્ષકર લાગે છે, કેમકે તેની મૂળ પ્રવૃત્તિ જગન્નિયંતા તરફથી છે અને તેનુ ફળ કલ્યાણકારી છે.

'તારા અનુગ્રહ વડે વડી દેહ ધારૂં,
કર્તવ્ય ધર્મ વળિ જ્ઞાન રૂડું અમારૂં,
(પ્રાર્થનામાળા, ભાગ ૧. અંક ૫.)

આ રીતે મનુષ્યને કર્તવ્યધર્મનું દાન તે ઇશ્વરનો અનુગ્રહ છે. કર્તવ્યધર્મના નિયમ શિથિલતા વિના અનુસરવા પડે છે પરંતુ તેમનું હાર્દ સમજાતાં તે કૃપામય લાગે છે અને તે માટે ઉપકાર-વૃત્તિ થાય છે. કર્તવ્યતા-કર્તવ્યબુદ્ધિ-ને સંબોધન કરી કવિ વર્ડ્ઝવર્થ કહે છે,

'Stern Daughter of the voice of God!
O Duty! × × ×
× × × ×
Stern Lawgiver! yet thou dost wear
The Godhead's most benignant grace
Nor know we anything so fair
As is the smile upon thy face'.

'ઇશ્વરવાણીની પુત્રી! સખ્ત નિશ્ચયવાળી હે કર્તવ્યતા! × × × સખ્ત નિયમ સ્થાપનારી! ઇશ્વરના કલ્યાણકારી સ્વરૂપનો સર્વથી વિશેષ મંગલમય અંશ તું સદૈવ ધારણ કરે છે. તારા મુખના સ્મિતનું સૌંદર્ય એવું છે કે તેવું કદિ દીઠું નથી. કર્તવ્યબુદ્ધિની આ સ્તુતિ સર્વ રીતે યોગ્ય છે. મનુષ્યજાતિના ઉત્કર્ષના સકલ પ્રભાવના મૂળમાં કર્તવ્યબુદ્ધિ વિદ્યમાન રહેલી છે. અનેક મનુષ્યોના હૃદયમાં એ કર્તવ્યબુદ્ધિએ ઉત્તમ પંક્તિના જ્ઞાન, ભાવ અને બળ પ્રેર્યા છે. માનવોના પરાક્રમના વૃત્તાંતપર દૃષ્ટિ કરીએ તો એ કર્તવ્યબુદ્ધિએ સર્વત્ર દીપ્તિ પ્રસારેલી માલમ પડે છે. કોઇએ ઉંડા, સુક્ષ્મ, સુઘટિત તર્કવ્યાપાર ચલાવ્યા છે, કોઈએ સુંદર, ગંભીર, ઉદાર કાવ્ય રચ્યાં છે; કોઇએ વિકટ, વેરાન દેશોમાં મુશ્કેલીઓ વેઠી પ્રવાસ કર્યા છે, કોઇએ મૃત્યુના ભયની અવગણના કરી સદુપદેશ કરવામાં જીવનના

સુખનો ત્યાગ કર્યો છે, કોઇએ દેશનું રક્ષણ કરવામા પ્રાણ ખોયા છે, કોઇએ લોકકલ્યાણમા મહામૂલ્ય દ્રવ્યનો વ્યય કર્યો છે, એ સર્વ કર્તવ્યબુદ્ધિનો મહિમા ચિત્તને આનંદાશ્ચર્યથી પૂર્ણ કરવા સમર્થ નથી?

આ ઇતિહાસ પરથી એ પણ જણાય છે કે કર્તવ્યબુદ્ધિ મનુષ્યજાતિમા સર્વત્ર વ્યાપ્ત છે, કર્તવ્યકરણના વ્યાપારમા ઉદાત્તતા અતર્ભૂત રહેલી છે, અને લાભ–અલાભ, ઉપયોગ,–અનુપયોગ, ભય—અભયનો વિચાર એ ઇચ્છાવ્યાપારમા દાખલ થતો નથી. દુખ, સકટ, ક્લેશ, વિપત્તિના વિરોધનો સભવ છતા મનુષ્યની અંતર્વૃત્તિ તેને કર્તવ્યકરણમા પ્રેરે છે. મનુષ્યજાતિમા આ કર્તવ્યબુદ્ધિ ન હોત તો શુ પરિણામ થાત એની કલ્પના પણ ભયાવહ છે. ઈગ્લાડની પાર્લામેન્ટ અને બીજી એવી રાજસભાઓમા પુરુષો શા માટે શ્રમ કરે છે? સૈનિકો અને સેનાપતિઓ શા માટે મરણ ભયનો સ્વીકાર કરે છે? ધનાઢયજનો ગરીબો ખાતર શા માટે પોતાના ધનનો ત્યાગ કરે છે? રાજ્યકર્તા શા માટે પ્રજાને કેળવણી આપવાનો મહાપ્રયત્ન કરે છે? સર્વનો ઉત્તર એ જ કે કર્તવ્યબુદ્ધિથી. એ કારણ ન હોત તો સ્વતંત્રતાની ભાવનાનો આજ સર્વત્ર સ્વીકાર થયો છે તે કયા હોત? શાતિ, સમૃદ્ધિ, સપત્તિ કયા હોત? અનાથનુ રક્ષણ કેમ થાત? વ્યાધિગ્રસ્તના ઉપચાર કેમ થાત? સમસ્ત પ્રજાની બુદ્ધિનો પ્રકાશ કેમ શક્ય થાત? કદાચ એમ કહેવામા આવશે કે આમાની કેટલીક પ્રવૃત્તિઓ યશની, કીર્તિની, નામનાની આશાથી મનુષ્યો કરે છે, તોપણ એજ પ્રશ્ન પુછીશુ કે એ સર્વ પ્રવૃત્તિથી યશ, કીર્તિ શા કારણથી મળે છે? એ પ્રવૃત્તિ કર્તવ્યકરણ છે માટે. રાજસભામા રાજતત્રનો શ્રમ કર્યો, સ્વતત્રતા માટે પ્રયાસ કર્યો, યુદ્ધ કરી દેશનુ રક્ષણ કર્યું દાન કરી અશરણને સહાયતા કરી, એ સર્વમા મહોટી કીર્તિ એજ છે કે તે કરનારે કર્તવ્ય કર્યું તે જ માટે માન મળે છે, યશ મળે છે, ઇષ્ટકામ મળે છે. એ રીતે સર્વ ઉદાર પ્રવૃત્તિઓનુ મૂળ કર્તવ્યબુદ્ધિમા છે, અને મનુષ્યજાતિને સતોષ તથા ઉપકારવૃત્તિ થવાનુ કારણ કર્તવ્યકરણમા છે.

મનુષ્યજાતિની આ સર્વમાન્ય વૃત્તિ કર્તવ્યના ઉપદેશમાં પણ જોવામાં છે. કર્તવ્ય કરવાનાં છે તે કર્તવ્ય ખાતરજ, ફ્લ કે લાભ ખાતર નહિં,—એ મનુષ્યજાતિનો વિશ્વાસ તેમના ઉપદેશ અને સિદ્ધાંત પણ સાબીત કરે છે. ભગવદ્ગીતામાં કૃષ્ણ અર્જુનને કર્તવ્ય-કર્મનો માર્ગ આ પ્રમાણે સમજાવે છેઃ

योगस्थः कुरु कर्माणि संगं त्यक्त्वा धनंजय ।
सिद्धयसिद्धयोः समो भूत्वा समत्वं योग उच्यते ॥
कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन ॥
सुखदुःखे समे कृत्वा लाभालाभौ जयाजयौ ।
ततो युद्धाय युज्यस्व नैवं पापमवाप्स्यसि ॥

'અર્જુન ! યોગમા રહી, આસક્તિ છોડી, સિદ્ધિ અને અસિદ્ધિ તરફ સમભાવ રાખી કર્મ કર; (એ) સમભાવ જ યોગ કહેવાય છે.'

'તારો અધિકાર કર્મમાજ છે. ફલમાં કદિ નથી.'

'સુખ અને દુઃખ, લાભ અને અલાભ, જય અને અજય, સરખાં કરી પછી યુદ્ધ માટે તૈયાર થા; એમાં પાપ નહિં થાય.'

કર્તવ્યકૃતિ વિશેની આ બુદ્ધિ સર્વ દેશોમા અને સર્વ મનુષ્યોમાં સ્થાપિત થયેલી છે. એ બુદ્ધિનું પૃથક્કરણ કરતા તેમાં રહેલા,—સુખનો ત્યાગ, ફલની અવગણના, લાભનો અનાદર,—એ સર્વ અંશ દર્શાવે છે કે મનુષ્યનો સ્વાભાવિક અને સાર્વત્રિક વિશ્વાસ એ છે કે જગતમા સ્વાર્થનો ત્યાગ કરી પરાર્થ કરવો એમાં મહોટું કર્તવ્ય સમાએલું છે. મનુષ્યે પોતાનાથી પરની–પારકાની–અપેક્ષા કરવી એવું કર્તવ્યબુદ્ધિમાં વિધાન છે. પોતાનાથી ભિન્ન જનો માટે સ્વાર્થત્યાગ કરવાની મનુષ્યની આ અંતર્વૃત્તિ સિદ્ધ કરે છે કે મનુષ્યની પર્યાપ્તિ પોતાનામાં–સ્વત્વમાં–નથી, મનુષ્ય પોતાનામાં વિશ્વને સમાપ્ત કરતો નથી, પણ બીજાનું ભિન્ન અસ્તિત્વ સ્વાભાવિક વિશ્વાસથી માને છે. સ્વ અને પર–પોતે અને બીજા–એ જુદા હોય

ત્યારેજ પારકા અર્થે સ્વાર્થત્યાગનો સંભવ રહે છે. સ્વ અને પરના અભેદજ્ઞાનમા–સ્વ અને પરને એક અભિન્ન માનવામાં–સ્વાર્થત્યાગ છે એ મત ભ્રમિત છે. પારકાને પોતના સરખા ગણવા, પારકાને પોતાના સરખા સુખ તથા માનને પાત્ર માનવા, અને તે માટે તેમને સારૂ સ્વાર્થનો ત્યાગ કરવો એ કર્તવ્ય છે પણ એ અભેદ નથી. પર–પારકો–છે જ નહિં, સ્વ જે છે તે સિવાય બીજું કોઈ છે જ નહિં, એવો અભેદ હોય તો ત્યાગ સંભવેજ નહિં. કોણ શાનો ત્યાગ કરે ? કોણ કોને માટે ત્યાગ કરે ? ભેદ હોય તો જ ત્યાગ હોય, તો જ ત્યાગની કિંમત હોય. પોતાનું જે હોય, પોતાને જે સુખકર હોય તે બીજા માટે મૂકી દેવું, એટલું પોતાનું સુખ ઓછું કરી બીજાના સુખની વૃદ્ધિ કરવી એમાં ઉદારતા છે. એ ઉદારતા અભેદ જ્ઞાનમાં –સ્વ તે જ વાસ્તવિક રીતે પર છે, પોતાની પાસેથી જઈ બીજાને મળે એમ બની શકે એવો ભેદ જ નથી એવા જ્ઞાનમાં–હોઈ શકતી નથી. એ અભેદ જ્ઞાન તે સ્વાર્થત્યાગ નથી, તેમજ એ અભેદ જ્ઞાન વા સ્વાર્થત્યાગની વૃત્તિને ઉત્તેજન મળતુ નથી.

પોતાનાથી ભિન્નને અર્થે સ્વાર્થત્યાગ કરવાની સ્વાભાવિક અંતઃકરણ પ્રવૃત્તિ આ રીતે મનુષ્યને ઉદારતાનો બોધ કરે છે તે જ પ્રમાણે મનુષ્યમા આશા પ્રેરે છે. કર્તવ્ય સંપૂર્ણ કરવાની આશા મનુષ્યને ઉત્સાહયુક્ત અને યત્નશીલ કરે છે, કર્તવ્યકરણ ન હોય તો મનુષ્ય પ્રવૃત્તિહીન, નિરાશ, ઉદાસીન થઈ જાય. આ રીતે પણ કર્તવ્યકરણ મનુષ્ય જીવનને ધન્ય કરે છે.

વળી, આ કર્તવ્યબુદ્ધિ બીજો એક બોધ કરે છે. શુભ ઉદાર અંતઃકરણ પ્રવૃત્તિને અનુસરી મનુષ્ય સ્વાર્થનો ત્યાગ કરે છે ત્યારે એ સ્વાર્થસાધનથી કંઈ બીજું વધારે અપેક્ષ્ય છે, વધારે માન્ય છે, એમ તેને અંતરમાં પ્રતીતિ હોય છે. ઐહિક સુખ અને ઐહિક લાભના ત્યાગમાંજ બીજા ઉદ્દેશનું અનુસરણ છે; એ ઉદ્દેશ આ લોક સંબંધે નથી, પરલોક સંબંધે છે.

અંતર્વૃત્તિ ઐહિકથી પર આ જે ઉદ્દેશ સૂચવે છે તેનુ પરીક્ષણ કરીશું તો જણાશે કે સત્, શુભ, પુણ્ય, ઉત્તમ, ઉત્કૃષ્ટ, શુદ્ધ, પવિત્ર, ન્યાય્ય એવા કોઈ આદર્શ. (model) તરફ મનુષ્યના આત્માનું આકર્ષણ છે, અને તે આકર્ષણને લીધે મનુષ્ય કર્તવ્ય ખાતર અહીંના સુખનો ત્યાગ કરે છે. એ આદર્શના કંઇક કંઇક અંશ મનુષ્યહૃદયમા સ્થપાએલા છે, મનુષ્યની સુનીતિપરાયણ પ્રકૃતિ (Moral nature) એ આદર્શની કંઈક કંઈક ભાવનાને× આધારે બંધાયેલી છે, એ વાતની સાક્ષી સર્વનો આત્મા પૂરે છે. એ આદર્શભાવના, એ પ્રકારે પ્રાપ્ત થતા સુનીતિ સંસ્કાર, કંઇ ભ્રાન્તિ નથી. વિવેક અને તર્ક તેનુ સમર્થન કરે છે. એ આદર્શની ભાવના આ લોકની નથી, પરલોકની છે એવી ભાવના ધારણ કરી શકે એવો કોઈ આદર્શ આ લોકમા છે નહિ–જડ પદાર્થોમા સુનીતિની ભાવના વર્તમાન જ નથી, મનુષ્યમા તે ઝાખી અને અપૂર્ણ છે, આ લોકના સ્વાર્થથી એ ભાવનાનું ધોરણ જુદું જ છે. એ ભાવનાનો આદર્શ તે ઇશ્વર છે. સદ્ગુણનિધાન પ્રભુમા એ ભાવનાનુ ધામ છે, એ પ્રભુમા એ ભાવનાનો સાક્ષાત્કાર છે, એ પ્રભુ એ ભાવનામય આદર્શ છે. એ કૃપાળુ પ્રભુએ મનુષ્યને કૃતાર્થ કરી ઉન્નત પદવી આપી છે, અને એ ભાવનાના અંશ મનુષ્યમા સ્થાપ્યા છે. એ ભાવના મનુષ્યને સદ્ગુણજ્ઞાન આપે છે. એ ભાવના મનુષ્યમા કર્તવ્યબુદ્ધિ પ્રેરે છે. એ ભાવના જેનામા પરિપૂર્ણ છે તે આદર્શ ખાતર મનુષ્ય કર્તવ્યપરાયણ થાય છે. એ આદર્શનું અનુસરણ કરવુ, તેને અનુકૂળ થવું, તેને પ્રિય થવુ, એમા મનુષ્ય પોતાને ધન્ય સમજે છે એ ભાવનાનો આદર્શ મનુષ્યના મન આગાડીથી એક વાર ખસેડી નાખો અને મનુષ્યને કર્તવ્ય કરવાનો

* ભાવના=ઉત્તમતાનુ સપૂર્ણ સ્વરૂપ–Ideal

× આદર્શ=ભાવના જેમા નિવાસ કરે છે તે પુરુષરૂપ (Persoral) વ્યક્તિ. Model (ઈશ્વર) મનુષ્યના આત્મામાં સુનીતિની ઉત્તમતા તે ઈશ્વરદત્ત અંશ છે તેથી મનુષ્ય ઉત્તમોત્તમ સુનીતિનિધાન ઈશ્વર તરફ ખેંચાઈ સ્વાર્થનો ત્યાગ કરે છે.

કરશે હેતુ-કશુ કારણ નહિ રહે. મહાન્, ઉત્તમોત્તમ, સત્, શુદ્ધ, મંગલ પરમાત્માના અનુકરણની અભિલાષા મનુષ્યના હૃદયમાથી જતી રહેશે. સદ્ગુણ, સદાચરણ, પવિત્રતાની કિંમત જ તેની દૃષ્ટિમા નહિ રહે. ઉત્તમોત્તમ વ્યક્તિના શુભ ગુણોનું સ્મરણ મનુષ્યને કર્તવ્યકૃતિમા દૃઢ કરે છે. એ ગુણોથી જે વિરુદ્ધ આચરણ તે નિષિદ્ધ છે એમ સમજાય છે, અને તે ગુણોને લક્ષમા રાખી મનુષ્ય તદનુસાર વર્તન કરે છે.

ઈશ્વરના એ ન્યાય, સત્ય, ઇત્યાદિ ગુણો મનુષ્યની દૃષ્ટિ આગળથી લઈ લેવાનું શુ પરિણામ થાય છે તેનું ઉદાહરણ એક પુરાણ કલ્પિત કથામા બતાવ્યુ છે. ઈજીપ્તના એક અતિ દુષ્ટ જુલ્મી રાજાને દેવોએ બહુ લામો કાળ રાજ્ય કરી સુખ ભોગવવા દીધુ. તેનો ઉદારબુદ્ધિ પુત્ર માઇસિરિનસ સદ્ગુણ-મૂર્તિ હતો. ગાદી પર આવતા માઇસિરિનસે મોજમજા અને એશઆરામનો સર્વ રીતે ત્યાગ કર્યો. રાજનીતિ અને નિયમ શાસનનુ રક્ષણ કરવામા તથા સુશીલ પ્રજાના સુખની વૃદ્ધિના ઉપાય યોજવામા તે બધો કાળ કહાડવા લાગ્યો. પરંતુ, તેણે આ રીતે કર્તવ્ય કર્યું તે માટે દેવોએ તેનું માત્ર ૭ વર્ષનું આયુષ્ય બાકી રહે એવી આજ્ઞા કરી, આ અગમ્ય વિધિથી યુવાન રાજા એટલો નિરાશ થયો કે તેણે એકાએક રાજ્યભાર વૃદ્ધ મંત્રીઓને સોપી દીધો અને વસ્તીથી દૂર અતિ રમણીય ઉપવનમા જઇ રહ્યો, અને ભોગાસકત થઇ નિરંતર અનિયન્ત્રિત વિષયસુખમાં દિનરાત ગાળવા લાગ્યો. જગતનું શાસન કરનાર દેવો કર્તવ્યનુ વિપરીત ફલ આપે છે એ જોઈ કર્તવ્ય કરવાને બદલે સુખોપભોગ લેવામા જીવન ગાળવાનો ઠરાવ કરી તે રાજ્યનો ત્યાગ કરીને નીકળ્યો તે સમયે તેણે દેવો પ્રતિ સંબોધન કર્યું કે,

'Seems it so light a thing, austere Powers,
To spurn man's common lure, life's pleasant things?
Seems there no joy in dances crowned with flowers,

Love, free to range, and regal banquetings?
Bend ye on these, indeed, an unmoved eye,
Not Gods, but ghosts, in frozen apathy?

× × × × × ×

Or in midheaven, perhaps, your golden cars,
Where earthly voice climbs never, wing their flight,
And in wild hunt, through mazy tracts of stars,
Sweep in the sounding stillness of the night?
Or in deaf ease, on thrones of dazzling sheen,
Drinking deep draughts of joy, ye dwell serene?'

Matthew Arnold *

* * * *

'કઠોર દેવો ! જીદગાનીની જે મોજમજાઓ મનુષ્ય માત્રને લલચાવે છે તેનો તિરસ્કાર કરવો એ શુ બહુ નજીવુ કામ જણાય છે? પુષ્પભારના મુકુટ ધરી નૃત્ય કરવા, પ્રેમાનુભાવ કરવો, યથેચ્છ વિહાર કરવો, રાજવશી ખર્ચની મિજબાનીઓ કરવી, એમા શુ કઈ આનદ જણાતો નથી? શુ ખરે' આ સર્વ પર દષ્ટિ કરતા તમને કઇ આર્દ્રતા થતી નથી? તમે દેવો નથી, પિશાચ છો, બેદરકારીમા તમે જડ થઈ ગયા છો.

અથવા કદાચ આકાશ મધ્યમા તમારા સુવર્ણમય રથ ત્વરિત ગતિમા ઉડયા જાય છે, અને પૃથ્વી પરના અવાજ ત્યા પહોચતા પણ નથી. તારકમય વિષમ અરણ્યોમા મૃગયા રમતા શાન્ત રાત્રિમા સુસવાટ કરતા તમારા રથ દોડયા જતા હશે, કે શુ ઉજ્જ્વલ દેદીપ્યમાન

* આ ઉતારા અને વૃતાત 'ડેકન કૉલેજ ક્વૉરટરલી' ના જુલાઈ ૧૮૯૨ના અકમા પ્રસિદ્ધ થએલા 'ધી ટીચિગ્સ ઓફ ટેનિસન' એ નામના લેખમાથી લીધા છે

સિંહાસનો પર ચઢી તમે નિશ્ચિત ચિત્તે આનંદપાન કરો છો, અને અધિરતા સાથે વિશ્રાન્તિ ભોગવો છો ?

જગતનુ શાસન કરનાર ન્યાયવિમુખ છે એ કલ્પનાએ જ આ રાજાને કર્તવ્યભ્રષ્ટ કર્યો સત્યનિધાન ન્યાયકારી જગન્નિયંતાપર શ્રદ્ધા નહિ હોય તો મનુષ્ય કદિ કર્તવ્યમા અને સદાચરણમા પ્રવૃત્ત થશે જ નહિ. એ શ્રદ્ધાહીન થતા મનુષ્ય નિરાશ–નિરુત્સુક થઈ બેદરકારીથી કર્તવ્ય મુકી દેશે આવુ જ એક બીજુ ઉદાહરણ "લોટસ ઇટર્સ" નામે કાવ્યમા ટેનિસન વર્ણવે છેઃ

'Let us swear an oath, and keep it with an
equal mind,
In the hollow Lotos-land to live and lie reclined
On the hills like Gods together, careless of mankind,
For they lie beside their nectar, and the bolts
are hurl'd
For below them in the valleys, and the clouds
are lightly curl'd
Round their golden houses, girdled with the
gleaming world
Where they smile in secret, looking over wasted
lands
Blight and famine, plague and earthquake,
roaring deeps and fiery sands,
Clanging fights, and flaming towns, and sinking
ships and praying hands

Tennyson.

'આપણે કસમ ખાઈ એવી પ્રતિજ્ઞા લેવી અને તે સમવૃત્તિ ચિત્તથી પાળવી કે કલમભૂમિના ઉદરમા વસી વિશ્રાંતિમા પડયા રહેવુ;

મનુષ્યજાતિની દરકાર વિના ગિરિ શિખર ઉપર દેવોનુ મડળ જેવુ નિશ્ચિન્ત રહે છે તેમ આપણે રહેવું એ દેવો તો પાસે અમૃત લઈ પડ્યા રહે છે. ત્યાથી બહુ નીચે દૂર ખીણોમા અસ્ત્ર ફેંક્યા હોય છે. તેમના સુવર્ણમય સદનની આસપાસ વાદળાની રેખા વિંટાએલી હોય છે, અને ફરતો સ્ફુરાયમાન પ્રદેશ હોય છે. ત્યા રહ્યા રહ્યા દેવો ઉજ્જડ ભૂમિઓ જોઈ રહે છે, વનસ્પતિ ક્ષય અને દુકાળ જોઈ રહે છે, મરકી અને ધરતીકંપ જોઈ રહે છે, ધુઘવતા સાગર અને રેતીના જળહરતા મેદાન જોઈ રહે છે, ખણખણતા રણમગ્રામ જોઈ રહે છે, બળતા શહેર જોઈ રહે છે, ડુબતા વહાણ જોઈ રહે છે, તથા પ્રાર્થનામા અજલીબદ્ધ થતા હસ્ત જોઈ રહે છે, અને એ સર્વ જોઈ એકાતમા દેવો સ્મિત કરે છે.

આ રીતે શુદ્ધ ઉત્તમ સ્વરૂપના આદર્શની ભાવના અને પ્રેરણાથી જ મનુષ્યો કર્તવ્યકૃતિમા પ્રવૃત્ત થાય છે મન આગળથી એ આદર્શ નષ્ટ થતા મનુષ્ય ઉદાસીન અને પ્રવૃત્તિહીન થાય છે; જગન્નિયંતાના એક અદ્વિતીય પરમોન્નત આદર્શને વિસારી દઇ વિકારાધીન અનેક દેવોને જગતનુ શાસન કરનાર માનવાથી સુનીતિની અને કર્તવ્યની આદર્શ ભાવનાનો ધ્વંશ થાય છે. સર્વોપરિ શક્તિમા જ્યા ન્યાયમય કર્તવ્ય નિયમન દેખાતુ નથી ત્યા મનુષ્યને કર્તવ્ય અકર્તવ્ય વચ્ચે મહોટો ભેદ લાગતા નથી, પાપ-પુણ્ય તેને મન સરખા થાય છે.

દુરાચારી જનો પણ બહારથી સદાચારનો ડોળ કરે છે, પોતાના અસત્ય, અન્યાય, અનીતિ કબુલ ન કરતા સત્ય, ન્યાય, નીતિનો દેખાવ ધારણ કરવા પ્રયત્ન કરે છે, એ વાત પણ એ જ દર્શાવે છે કે મનુષ્યજાતિમા ઐશ્વરી ભાવના દૃઢ છે અને તે સદ્‌ગુણને સર્વોપરિ તથા સર્વમાન્ય મનાવે છે. દુર્ગુણ અધમ છે, સદ્‌ગુણ ઉત્તમ છે, તેથીજ દુર્ગુણો સદ્‌ગુણનો આડંબર કરવા મથે છે.

સદ્‌ગુણની લોકપ્રતિષ્ઠા હોવાથી કેટલાક મનુષ્યો સદ્‌ગુણની

દિવ્ય પ્રેરણાની પ્રતીતિ અંતઃકરણમાં દૃઢ કર્યાં વિના માત્ર બાહ્ય આચરણ પ્રશસ્ત ગણાય એટલે સુધીજ સદ્‌ગુણનું અનુસરણ કરે છે. પરંતુ સદ્‌ગુણની, પુણ્યની, શુદ્ધિની કિંમત અંતઃકરણમાં છે. અંતઃકરણ આ સર્વથી શૂન્ય હોય તો બહારથી તેમનો આભાસ વૃથા છે. બાહ્ય સદાચારની એવી પ્રવૃત્તિથી આત્માની ઉન્નતિ થતી નથી. જન સમાજના વ્યવહારમાં એવા મનુષ્યો હાનિકારક ન થાય એટલોજ તેમની કૃતિથી લાભ થાય છે, પરંતુ તેમનો દંભ ગુપ્ત રહેતો નથી, અને દાંભિકતાના દર્શનથી હાન જ થાય છે. વળી એવા મનુષ્યો પોતાને છેતરવાના અભ્યાસમાં પડી અંતે મનુષ્યજાતને છેતરવાના અભ્યાસમાં પ્રવૃત્ત થાય છે.

મનુષ્યજાતિની સ્વાભાવિક વૃત્તિ આવા દાંભિક વ્યવહારથી ભિન્ન છે. ઈશ્વરશ્રદ્ધા મનુષ્યમાં પ્રકૃતિથી આવેલી છે, અને તે શ્રદ્ધા અંતઃકરણમાં સ્થાપિત થયેલી કર્તવ્યબુદ્ધિનું અનુસરણ કરાવે છે. ઈશ્વર પ્રીત્યર્થેજ મનુષ્ય કર્ત્તવ્યપરાયણ થાય છે.

ઈશ્વરકૃપાથી એ કર્ત્તવ્યબુદ્ધિ સદૈવ દૃઢ અને ઉત્તેજિત રહો.

તથાસ્તુ.

આચરણની યોગ્યતા*

તાત્કાલિક અને દૂરસ્થ

(અમદાવાદ પ્રાર્થના સમાજમાં આપેલો ઉપદેશ)

આજની દિંડીમાં આપણે વાંચ્યું કે,

'પરમ ભક્ત ધર્મમાર્ગથી ન ચૂકે,
તજે પ્રાણ તદપિ સત્ય નહી મૂકે,
કરે સર્વકાલ નીતિયુક્ત કર્મ,
ધરે સત્ય સ્વજન બંધુપ્રીતિ ધર્મ.'

(દિંડી ૧૮ મી.)

* 'જ્ઞાનસુધા'ના ૧૮૯૯ના જુલાઈ અંકમાં પ્રસિદ્ધ થયેલ.

આ વચનમા એ સિદ્ધાત પ્રસિદ્ધ કર્યો છે કે ધર્મના માર્ગથ કદિ કોઈ પણ કારણસર ચૂકવુ નહિ, પ્રાણનો ત્યાગ થતો હોય તે પણ સત્ય મૂકવુ નહિ, ગમે તેવો પ્રસગ આવી પડયો હોય તોપણ સદૈવ નીતિયુક્ત કર્મ કરવા, કદાપિ નીતિ વિરૂદ્ધ આચરણ કર નહિ. મનુષ્યબન્ધુઓ તરફ પ્રીતિભાવ રાખવો એ ધર્મ છે અને ે આ ઉપર કહેલા આચરણ—પ્રકારથી વિરોધી નથી, એ પ્રકારના આચરણથી જ સ્વજનબન્ધુપ્રીતિધર્મ ધારણ થાય છે, આમા પરમ ભક્તિ છે. ધર્મ, નીતિ અને સત્ય, એ અખડ પાળવાના છે ધર્મને વળગી રહેતા, પ્રાણ જવાનો સમય આવ્યો હોય તોપણ ધર્મને વળગી રહેવુ, સકટ હોય, વિપત્તિ હોય, ધર્મ—નીતિ—સત્યના અનુસરણથી હાનિ થતી હોય, દુઃખ પડતુ હોય, મૃત્યુ થવાનો ભય હોય તોપણ ધર્મ—નીતિ—સત્યના નિયમથી દૂર જવુ નહિ, અધર્મ—અનીતિ—અસત્યનું કદિ અવલબન કરવુ નહિ, એ પરમ ભક્તનું કર્તવ્ય છે

આ સિદ્ધાત સામાન્ય રીતે સ્વીકારવામા આવે છે, આ સિદ્ધાતનો ઉપદેશ બહુ સાધારણ છે, પરતુ તેના કેટલાક અપવાદ છે એમ કેટલીક વખત કહેવામા આવે છે. અમુક પ્રસગોએ ધર્મ, નીતિ અને સત્યના નિયમ તોડી શકાય છે, તોડવા જોઇએ, અર્થાત્ કંઈ લાભ થનો હોય, કઇ હાનિનું નિવારણ થતું હોય, તો એવી વેળાએ ધર્મથી ઉલટું વર્તન કરવુ, અનીતિનુ આચરણ કરવુ, અસત્ય બોલવુ, એમ કેટલાક કહે છે તત્કાળ તો ધર્મ, નીતિ કે અસત્યનું ઉલઘન આવે સમયે થાય પરતુ આખરે તેથી શુભ ફળ થાય માટે એ ઉલઘન કરી શકાય છે એવુ આ અપવાદનું રૂપ દર્શાવવામા આવે છે તેથી પ્રશ્ન ઉત્પન્ન થાય છે કે માણસે કરવાના આચરણની યોગ્યતામા તાત્કાલિક અને દૂરસ્થ એવો ભેદ છે કે કેમ, જે આચરણ કરતી વખતે યોગ્ય ન હોય તે પાછળથી થવાના પરિણામના ઉદ્દેશને લીધે યોગ્ય ગણી શકાય કે કેમ? આ અપવાદના સમર્થન માટે એવુ ઉદાહરણ આપવામા આવે છે કે કોઇ નિર્દોષ માણસને મારી નાખવા

તેની પાછળ કોઇ ખુની પડયો હોય અને તે નિર્દોષ માણુસ કોઇ સ્થળે સંતાયો હોય, એવે સમયે ખુની માણુસ આવીને તે કયાં સંતાયો છે તે પૂછે, સંતાવાનુ ઠેકાણુ આપણને ખબર હોય, પણ એ બાબતમાં આપણે સાચું બોલીએ તો ખુની નિર્દોષને શોધી કાઢી તેનો વધ કરે પરંતુ જુઠું બોલીએ તો ખુની બીજે ઠેકાણે ચાલ્યો જાય અને એટલામા નિર્દોષને નાસી જવાનો અગર રક્ષણના ઉપાય લેવાની તક મળે; આવે પ્રસંગે સત્ય શા માટે બોલવું, અસત્ય શા માટે ન બોલવું એમ પૂછવામા આવે છે; અને અસત્ય જ બોલવું એમ આગ્રહ પણ કરવામા આવે છે. એ જ પ્રમાણે કોઈ સમયે અધર્મથી, અન્યાયથી, અસત્યથી, અનીતિયુક્ત આચરણથી દેશને, રાજ્યને, જન મંડળને લાભ થતો હોય તો તેવું આચરણ જ કરવું એમ કહેવામાં આવે છે. ત્યારે ધર્મ, નીતિ સત્યના ધોરણ શાશ્વત દઢ છે કે આમ પ્રસંગાનુસાર બદલાય એવા છે એ વિવેચન કરીએ. પોતાના સ્વાર્થ ખાતર ધર્મ, નીતિ કે સત્યનો ભંગ કરવો એમ તો સ્પષ્ટ રીતે કહેવામાં આવતું નથી કેમકે એવો મત તો એકદમ ક્ષુદ્ર અને અસ્વીકાર્ય લાગે છે. પરંતુ પરમાર્થ ખાતર, પરોપકાર ખાતર, પારકાનું સારૂં કરવા ખાતર, આ નિયમભંગનો બચાવ કરવામાં આવે છે. આ કહેવાતા અપવાદની દલીલનું પૃથક્કરણ કરીશું તો જણાશે કે જે શુભ ફ્લ માટે યથાર્થ નિયમોની પ્રવૃત્તિ બંધ રાખવાની માગણી કરવામાં આવે છે તે ફ્લ એ રીતે પ્રાપ્ત થશે એવો કશો ભરોસો નથી અને એ રીત વિના યથાર્થ નિયમો સાચવ્યા છતાં પણ એ ફ્લ પ્રાપ્ત થવામાં વાધો આવતો નથી. પૂર્વોક્ત ઉદાહરણમાં અસત્ય બોલ્યાથી નિર્દોષ માણસ બચશે જ એવી ખાત્રી કરીજ નથી. સંતાવાનું ઠેકાણું ખોટું બતાવ્યા પછી અથવા સંતાવાનું ઠેકાણું ખબર નથી એમ કહ્યા પછી પણ એમ બને કે ખુની આપણો ઉત્તર ખરો ન માને અને નિર્દોષને પોતાની મેળે શોધી કાઢે. પરંતુ નિર્દોષને બચાવવા અસત્ય બોલવાની જરૂર તો છેજ નહિં. કંઈ પણ અસત્ય બોલ્યા વિના એ બે પ્રસંગે

આપણે ખુનીને કહી શકીએ કે ઉત્તર દેવા અમે ખુશી નથી. આવા જવાબમાં જુઠું કશું નથી, અસત્યને ઈસારો પણ નથી, જવાબનું રૂપ ગૂઢ હોય પણ સાંભળનાર સમજે તે અસત્ય હોય એમ પણ નથી. છતા આ ઉત્તરથી પ્રથમના અસત્ય ઉત્તર કરતાં કંઇ પણ વધારે હાનિ ન થાય, એથી ખુનીને કાંઈ પણ મદદ ન મળે. અલબત્ત વખતે, નિર્દોષને બતાવી દેવાની ના પાડવાથી આપણા જીવને જોખમ થાય, ખુની આપણને ઇજા કરે એમ બને અને તે જ માટે પ્રાણત્યાગ થતાં પણ અસત્ય ન બોલવું એવો સિદ્ધાત કર્યો છે. દુનિયાના ઇતિહાસ પરથી પણ એ જ માલમ પડશે કે કોઇ દેશ અથવા કોઇ પ્રજા અધર્મ્ય, અનીતિમય, અસત્ય આચરણથી સુખી થઈ નથી. અયોગ્ય આચરણથી અંતે શુભ પરિણામ થયાં જ નથી. માણસ જાતનો અનુભવ એ જ કહે છે. માણસ જાતનો અનુભવ એ જ કહે છે શુભ આચરણથી શુભ પરિણામ થાય છે અને અશુભ આચરણથી અશુભ પરિણામ છે. અસત્ય બોલનારા, અનીતિએ ચાલનારા પોતાનું કે પારકાનું કોઈનું કલ્યાણ કરી શકયા નથી.

આ વિષય સંબંધે બેકને અતિયોગ્ય ધોરણ બતાવ્યું છે,

"A number of like cases there are of comparative duty. Amongst which that of all others is the most frequent, where the *question* is of a great deal of good to ensue of a small injustice. Which Jason of Thessalia determined against the truth. A little evil must be done to secure greater good. But the reply is good. You can do what is right now, but you have no security for the good that is to be done in the future. Man must pursue things which are just in present and leave the future to the divine Providence."

Advancement of learning Bk. II. XXI, 11.

જરૂર પડતી નથી. ઇશ્વિરસ્વરૂપના નીતિમય અને મંગલમય અંશ પરસ્પર સંબંધ છે તેથી નીતિના અનુસરણથી જનસમાજનું શ્રેય થાય છે અને તેથીજ જનસમાજના શ્રેય માટે અનીતિ કદી ઇષ્ટ નથી પણ હમેશ વર્જ્ય છે. જગન્નિયંતાએ જનસમાજ ટકે એવી યોજના સારૂ નીતિનિયમનું એ વિધાન કર્યું છે તેથી જનસમાજના બંધારણ માટે તે જરૂરનો છે અને તેથી જ જનસમાજના બંધારણ માટે તેના નિયમના ભંગની જરૂર નથી. સત્યથી, નીતિથી જનસમાજના બંધારણને કદિ જોખમ પહોચ્યું નથી. નીતિનિયમમા રહેલા જનસમાજમાં વિશ્વાસ બંધુપ્રીતિની તથા પરોપકારની પ્રવૃત્તિ છે, તેથી એ નિયમ તોડયાથી વિશ્વાસ, બંધુપ્રીતિ અને પરોપકારમાં ઘટાડો જ થાય. જનસમાજના વ્યવહારમાં આવતા પ્રસંગ બહુ જાત જાતના હોવા છતાં નીતિનિયમ "સામાન્ય રીતે પાળવાની આવશ્યકતા સાબીત થએલી છે" તેનું આજ કારણ છે. એ નિયમનાં મંગલમય પરિણામ એક જમાનામાં કે યુગમાં પરિપૂર્ણ થઇ રહેતા નથી પણ આત્માની સનાતન પરમ ગતિ એ નિયમથી ઉદ્ભવે છે, તેથી, એ નિયમના અનુસરણથી કોઈ પ્રસંગે અમંગલ થાય છે, એ નિયમનો ભંગ કોઈ પ્રસંગે આવશ્યક બને છે એવી કલ્પના કરવાનું મનુષ્ય પાસે સાધન નથી, એવી કલ્પના કરવાનો મનુષ્યને હક્ક પણ નથી. દુઃખ, સંકટ, વિપત્તિ છતાં મનુષ્યો નીતિનિયમને વળગી રહે છે અને તે નિયમને વળગી રહેવામાં પરમ સુખ, પરમ આનંદ માને છે. મનુષ્યને જાતિની વય ઘણી થયા છતાં હજી નીતિનો ભંગ ક્યારે કરવો તે નિયમ મનુષ્યને જડયો નથી, એ ભંગ જેને કરવો હોય તેણે તેમ કરવાનું વાજબીપણું સાબીત કરવું જોઇએ એવી નીતિનિયમની શિથિલતા માનનાર પણ માગણી કરે છે. આ સર્વ સિદ્ધ કરે છે કે નીતિથી લાભ છે, એટલોજ મનુષ્યનો અનુભવ છે, તેથી અલાભ છે—અનીતિથી લાભ છે એવો મનુષ્યને અનુભવ થયો નથી, નીતિ સ્થાપનારે નીતિમાં અંતે લાભ મૂક્યો છે અને તે માટે નીતિમય આચરણ સર્વકાળ યોગ્ય છે, સદૈવ તે તત્કાળ યોગ્ય હોય છે અને દૂરસ્થ ભવિષ્યમાં પણ તેની જ યોગ્યતા સિદ્ધ થાય છે.

કેટલીક વખત નીતિમય અપવાદની દલીલની એવી વ્યાખ્યા કરવામાં આવે છે કે "The end justifies the means" 'ઉદ્દેશથી સાધનનું વાજબીપણું સ્થપાય છે,' અર્થાત્ જે ઉદ્દેશ સાધવાનો હોય તે સારો હોય તો તેની સિદ્ધિ માટે નીતિમય કે અનીતિમય ગમે તેવા સાધન લઈ શકાય. આ મત ખોટો જ છે કેમકે ઉપર કહ્યું તેમ શુભ સાધનથી જ શુભ સિદ્ધિ થાય છે. વળી મનુષ્યજીવનમાં જે પરમ ઉદ્દેશ ધર્મ, નીતિ, સત્ય એ સર્વની સિદ્ધિનો છે, એ સર્વ જ સાધ્ય છે; તેમના ઉલ્લંઘનથી તો માત્ર એ સિદ્ધિમા હાનિ જ થાય. જીવનમાં પ્રતિક્ષણે ધર્મ, નીતિ અને સત્યનું અનુસરણ કરવું એ પરમ ઉદ્દેશ છે તો પછી એ ઉદ્દેશ સિદ્ધ કરવા એ ઉલ્લંઘનનો અવકાશ ક્યાં રહ્યો? એ ઉલ્લંઘનથી જે લાભ ભવિષ્યમા થવાનો આભાસ થતો હોય તે ધર્મ, નીતિ સત્યના લાભથી ગૌણ છે, તો એ ઉલ્લંઘન કયા ઉદ્દેશ માટે કરવાનું રહ્યું. **सत्यान्नास्ति परो धर्मः** સત્યથી મ્હોટો કોઇ ધર્મ નથી, સત્યથી જુદો કોઈ ધર્મ નથી, સત્ય એ જ ધર્મ છે. તો કયા ધર્મની સિદ્ધિ માટે અસત્યનું અવલમ્બન કરવું પડે? અસત્યનું અવલમ્બન કરતા એ ઉપાય સત્ય માટે લીધેલો કેમ જણાય? ધર્મ, નીતિ, સત્ય એ જ અન્ત્ય પ્રયોજન છે તો અધર્મ, અનીતિ, અસત્ય, તેમનાં સાધન કેમ હોઈ શકે?

'ઉદ્દેશથી સાધનનું વાજબીપણું સ્થપાય' એ સૂત્ર અનીતિના આશ્રય માટે ગ્રહણ કરવામા આવે તો એટલું જ પરિણામ થાય કે 'ચિત્તમાં હેતુ સારો રાખી ગમે તેવા નઠારાં કર્મ કરવાં' એ ધોરણ પ્રચલિત થાય. મનુષ્યોના ચિત્તહેતુ ગુપ્ત રહે છે અને દુરાચારની લાલચથી મનુષ્યો ગમે તેવા હેતુ પ્રકટ કરી શકે છે, એ લક્ષમાં લેતાં આ ધોરણનું એજ ફળ થાય કે દુરાચરણની વૃદ્ધિ થાય. નીતિનિયમ અચલ અવ્યય દૃઢ રહેવાથી જ આવા વિષમ પરિણામ ન થાય. ખરેખરા સારા હેતુથી અશુભ આચરણ કેટલીક વાર ઠગનાં હોય તો અશુભ આચરણની ટેવથી નીતિબુદ્ધિનો હ્રાસ થાય છે, નીતિતત્ત્વ

શિથિલ થાય છે, અને સારા હેતુનું વિસ્મરણ થઈ કેવળ અશુભ આચરણની પ્રવૃત્તિ કરવામાં મનુષ્ય પડે છે. વળી, અશુભ સાધનથી ઉદ્દિષ્ટ ઐહિક લાભ થવાની ખાતરી નથી ત્યાં શુભ નીતિમય સાધન ગ્રહણ કરવાના સાર્વત્રિક નિયમનો અતિક્રમ કરવાનું સાહસ મનુષ્યે શા આધારે કરવુ ?

આ રીતે ધર્મના અનુસરણમાં અને નીતિના નિયમમાં અપવાદ છે જ નહિં. ધર્મથી આપણા આત્માનો ઉદ્ધાર થાય છે, નીતિથીજ જનમંડળનું રક્ષણ થાય છે; ધર્મ અને નીતિથી જ મનુષ્યને લાભ થાય છે.

धर्म एव हतो हन्ति धर्मो रक्षति रक्षितः ।
तस्माद्धर्मो न हन्तव्यो मा नो धर्मो हतोवधीत् ॥

'ધર્મનો ઘાત કરતાં તે (મનુષ્યનો) ઘાત કરે છે, ધર્મનું રક્ષણ કર્યાથી તે (મનુષ્યનું) રક્ષણ કરે છે; તે માટે ધર્મનો ઘાત કરવો નહિ કે ધર્મનો ઘાત થતાં તે આપણો ઘાત કરે નહિં.'

ધર્મથી, નીતિથી, સત્યથી જગતનો સુખમય તંત્ર ટકી રહ્યો છે. જગન્નિયંતા અનીતિની પુષ્ટિ કરતો નથી; તે અધર્મ વડે, અનીતિ વડે, અસત્ય વડે રક્ષણ કરતો નથી; એ રીતે રક્ષણ કરવાના ઉપાય તે યોજતો નથી, મનુષ્યને એવા ઉપાય દર્શાવતો નથી, મનુષ્ય એવા ઉપાયથી રક્ષણ કરી શકતો નથી.

ધર્મમાં કોઈ પ્રકારની અનીતિનો સમાવેશ થઈ શકતો નથી. કોઈ જાતનો દુરાચાર ધર્મની વૃદ્ધિ કરતો નથી. દુરાચાર ધર્મને આશ્રયે ટકતો નથી.

માટે ઉપરની દિઠીમાં ઉપદેશ કર્યો છે તે પ્રમાણે પ્રાણત્યાગના સમય આવતાં ધર્મમાર્ગથી ભ્રષ્ટ થવું નહિ. સર્વકાળ નીતિયુક્ત કર્મનું આચરણ કરવું. એમાં જ સ્વજન બંધુ ઉપર પ્રીતિ છે, એથી જ પોતાના અને મનુષ્યજાતિના કલ્યાણની અભિવૃદ્ધિ છે, એ જ ઈશ્વરને પ્રસન્ન કરવાનો માર્ગ છે.

ધર્મની શાશ્વત સત્યતા.*

(અમદાવાદ પ્રાર્થના સમાજમાં આપેલો ઉપદેશ.)

સૃષ્ટિવિજ્ઞાન (Science) ના વિષયમા અર્વાચીન કાળમા અનેક શોધો થઇ તે પછી દુનિયામા બહુ ફેરફાર થયા છે અને ઘણી ઉથલ-પાથલ થઇ છે. દુનિયાની સ્થિતિજ બદલાઈ ગઇ છે, આપણે જાણે જુદીજ—નવીજ—દુનિયામા રહીએ છીએ એમ પહેલાના જમાના પર નજર કરતા હાલ લાગે છે. થોડી મુખ્ય બાબતોમા પહેલાની અને હાલની સ્થિતિની સરખામણી કરીશુ તો ભૂત અને વર્તમાનકાળ વચ્ચે પડી ગએલું મહાન અંતર લક્ષમા આવશે.

વેપાર અને મુસાફરીના સાધનમા કેટલો બધો ફેર પડી ગયો છે! વહાણોને લાબી, ભયભરેલી સલામતી વગરની, અનિશ્ચિત્ત સફરો કરવી પડતી તે હવે કયા રહ્યુ છે? ભરદરિયે પડેલા વહાણના પાછા આવવા વિશે કંઇ કહી શકાતુ નહિ, બદરેથી નીકળેલું વહાણ પાછુ આવે ત્યાસુધી તેનો કઇ પત્તો જણાતો નહિ, એ શંકાગ્રસ્તતા હવે રહીજ નથી. આગબોટો અને તારથી આખી દુનિયા એક શહેર સરખી બની ગઇ છે, અને સ્થળકાળનુ અન્તર કુદી જવાની શક્તિ માણસમા આવી છે. ચીન, હિંદુસ્તાન અને ઇરાનમા પ્રવાસ કરી યુરોપ પાછા જતા માર્કોપોલોને ૨૩ વર્ષ થયા એ વિલંબનો ખ્યાલ આવવો હવે મુશ્કેલ થઇ પડે છે. પૃથ્વી ગોળ ખુંદનારા જે પ્રવાસીયો (Globe-trotters) યુરોપ અને અમેરિકાથી દર વર્ષે નીકળે છે તે થોડા માસમા આખી પૃથ્વીની પ્રદક્ષિણા કરી સ્વસ્થાને પાછા જઇ પહોચે છે. જમીન પરની મુસાફરીમા પણ રેલ્વેથી એવોજ મ્હોટો ફેરફાર થઇ ગયો છે. દેશને એક છેડેથી બીજે છેડે જવું એમા હવે સાહસ કે સંકટ રહ્યા નથી. સ્હેજ કામ

* 'જ્ઞાનસુધા', સન ૧૯૦૦ ના ઓગષ્ટથી ડિસેમ્બર અંકમાં પ્રસિદ્ધ થયેલ

માટે સેંકડો ગાઉની મુસાફરી માણુસો હરરોજ કરે છે. વણુજારાની પોઠ અને જાત્રાના સઘ હવે વર્તમાનને બદલે વાર્તાના વિષય થયા છે.

યુદ્ધના વિષયમાં તીર, કામઠા, બખતર અને ઢાલના દિવસો ગયા છે. એ સર્વના ઉપયોગની હકીકતથી ભરેલા યુદ્ધવર્ણન અને વીરરસ સાહિત્ય હવે મનના અનુભવથીજ ગમ્ય રહ્યા છે. એવા વર્ણન હવે નવા બની શકે તેમ નથી. યુદ્ધના વર્ણનમા હવે દારૂ ગોળા, બદુક, તોપ, કવાયત, રેલવે, મનવાર, ટોરપીડો, એ સર્વની હકીકત સમાયેલી હોય છે. યુદ્ધ અને વિગ્રહનુ રૂપ હવે જુદીજ જાતનુ થયુ છે, અને તેને લીધે સાહિત્યની કલ્પના અને ઇતિહાસની ગતિ જુદીજ દિશામા જાય છે. રોમના વિશાલ રાજ્યને ગોથ વગેરે જંગલી પ્રજાઓએ ઉથલાવી નાખ્યુ તેવા દાખલા હવે બનવાનો સભવ નથી. તીરકામઠાની યુદ્ધસામગ્રી જંગલી પ્રજાઓને હાથ સુધરેલી પ્રજાઓના જેટલી જ પ્રાચીન કાળમા હતી, અને સૈનિકોની ભારે મખ્યાવડે જંગલી પ્રજાઓ સુધરેલી પ્રજાનો પરાભવ કરી શકતી હતી. આમ થવાની હવે સુધરેલા રાજ્યોને બીક રહી નથી. નવી યુદ્ધસામગ્રીઓ જગલી પ્રજાઓને જોઇએ તેટલી મળી શકતી નથી, અને યુદ્ધસામગ્રીઓ તેમજ રેલવે મનવાર વગેરે બીજા સાધનોમા પદાર્થવિજ્ઞાનની વૃદ્ધિ સાથે સુધરેલી પ્રજાઓ દિનપર દિન નવા નવા સામર્થ્ય મેળવતી જાય છે. જગલી પ્રજાઓ આ સર્વ શક્તિથી ન્યૂન હોઇ સુધરેલા રાજ્યમા ફરી વળવા કોઇ દિવસ સમર્થ થઇ શકે એમ નથી.

રોગનિવારણમા બહુ વધારો અને ફેરફાર થઈ ગયો છે. શીતળાના ભયાનક મહા ઘાતક ઉપદ્રવ આગળ માણુસો નિરુપાય થઈ બેસી રહેતા તે સ્થિતિ હવે ગઇ છે; અને લાખોના જીવ એ રોગમાથી હવે બચે છે. મનુષ્યશરીરના બધારણને ઝીણામા ઝીણી માહિતી વૈદકશાસ્ત્રમા પ્રાપ્ત થઈ છે અને દરેક જાતના રોગથી શરીરની અંદરના કયા ભાગમા કેવી અવ્યવસ્થા થાય છે તેની કુશળ પરીક્ષા કરી વૈદ્યો વ્યાધિના નિદાનની ચિકિત્સા કરી શકે છે.

બીજાં સુખનાં સાધન પણ સર્વ દિશામાં વધ્યાં છે. પહેલાં જે સુખ તવંગરોને અને રાજાઓને નહોતાં તે હવે સાધારણ મનુષ્યને અને ગરીબોને પણ મળે છે.

આ સર્વની સાથે મનુષ્યજાતિના જ્ઞાનમાં પણ ઘણો વધારો થયો છે અને થતો જાય છે. પૃથ્વી ઉપરના, પૃથ્વીના પડની અંદરના અને આકાશમાંના પદાર્થો મનુષ્યની જ્ઞાનગોચરતામાં પુરાતન કાળ કરતાં ઘણાં વધારે આવ્યાં છે. પહેલાં કદિ નહિ જાણવામાં આવેલા એવા નવા પદાર્થો, પદાર્થોના નવા ધર્મો, નવી શક્તિઓ મનુષ્યના જાણવામા આવી છે. જે પદાર્થો અને પદાર્થોના જે સંબંધો ન જાણી શકાય એવા તથા સદા કાળના ગૂઢ જણાતા હતા તે જાણવામાં આવ્યા છે. મનુષ્યનું જ્ઞાન ચારે તરફ ફરી વળ્યું છે અને એ જ્ઞાને સૃષ્ટિનું રૂપ મનુષ્યની દૃષ્ટિમાં ફેરવી નાખ્યું છે, મનુષ્યને મન દુનિયા પહેલાં કરતા તદ્દન બદલાઈ ગઈ છે.

મનુષ્યજાતિના જ્ઞાનમાં તથા શક્તિમા આ રીતે જે ભારે ઉથલપાથલ થઈ છે તેને પરિણામે ઘણા નવા મતો નિકળી આવ્યા છે, ઘણા જુના મતો નાબુદ થઈ ગયા છે. મનુષ્યોએ સ્નેહપૂર્વક સાચવી રાખેલા ઘણા ઇષ્ટ સિદ્ધાંતોને ધોકો પહોચ્યો છે; અને આ અભિઘાતની અસર ધર્મસિદ્ધાંતો સુધી પણ જઈ પહોંચી છે.

વાસ્તવિક રીતે જોઇશું તો પદાર્થવિજ્ઞાનની વૃદ્ધિથી ધર્મનું સત્ય કંઈ ખોટું પડતું નથી અને ધર્મના સનાતન સિદ્ધાન્તો તો કાયમ રહ્યા છે અને રહેશે. એક બીજા પ્રસંગે ધર્મ અને પદાર્થવિજ્ઞાનના વિષય વિભાગ વિશે વિસ્તારથી વિવેચન કર્યું હતું બન્નેના પ્રદેશ જુદા છે અને એક બીજા સાથે વિરોધ થવાનો સંભવજ નથી. પદાર્થોના નિયમો કે પદાર્થોની વ્યવસ્થા અમુક હોવા ઉપર ધર્મનો પાયો છેજ નહિ અને તેથી એ નિયમો કે એ વ્યવસ્થા વિશેની પ્રથમની કલ્પના ખોટી પડયાથી ધર્મને હાનિ થાય તેમ છેજ નહિ. પદાર્થવિજ્ઞાન પુરૂં થાય છે, ત્યાં ધર્મનો આરંભ થાય છે. પદાર્થ-

વિજ્ઞાન જડપદાર્થોના પરસ્પર સંબંધ વિશે છે, ધર્મ સૃષ્ટિના ચૈતન્ય સાથેના સંબંધ વિશે છે. પદાર્થો એક બીજા સાથેના સંબંધ ગમે તેવો હોય પણ તેથી ચૈતન્યના અસ્તિત્વ કે ચૈતન્યની સર્વોપરિ સત્તાને બાધ આવતો નથી. તેથી, પદાર્થવિજ્ઞાન વધવાથી ધર્મને નુકશાન થયું નથી અને થઇ શકે તેમ નથી. ઉલટું ધર્મને તેથી લાભ છે. કેમકે જ્ઞાન એ ધર્મનો અંશ છે.

પદાર્થવિજ્ઞાનની વૃદ્ધિથી ધર્મનો આધાર શિથિલ થયાનો કેટલાકને જે આભાસ થાય તેનું કારણ એ છે કે ધર્મગુરૂઓએ અને ધર્મસ્થાપક પેગંબરોએ પોતાની જાતીય મહત્તાના દાવા ખરા ઠરાવવા સારૂ સર્વજ્ઞ હોવાનો ડોળ કરી ધર્મને નામે અને ધર્મને આશ્રયે પદાર્થવિજ્ઞાન વિશે ચલાવેલા અનેક ખોટા મત તુટી પડયા છે અને એ મતોને ધર્મમય માનનારા જનોને ગ્લાનિ લાગી છે. મનુષ્યજાતિની ઉત્પત્તિ એક જોડામાંથી થઈ કે અનેકમાંથી, પૃથ્વી ૭ દિવસમાં બની શકે કે કેમ, પૃથ્વીમાં સાત સમુદ્ર અને સાત બેટ છે કે કેમ, પૃથ્વીને નીચે કોઈ નાગનો કે બીજાનો ટેકો છે કે કેમ; એ પ્રશ્ન ધર્મને લગતા છેજ નહિ, એ વિશેના મતને ધર્મ જોડે સંબંધ છેજ નહિ. ધર્મજ્ઞાન તથા ધર્માચરણનો આ વિષય પર લેશ માત્ર આધાર નથી, અને ધર્મના સ્થાપનમાં એ વિષય દાખલ કરવાની કંઈ પણ જરૂર નહોતી. પરંતુ ધર્મગુરુઓ મોહથી અને અભિમાનથી એ બાબતમાં ખોટા મત બાંધી બેઠા અને પછી સ્વાર્થથી તેને વળગી રહેવાનો આગ્રહ કરવા લાગ્યા. સૂર્ય ફરે છે કે પૃથ્વી ફરે છે એમાથી ગમે તે મત ખરો ઠરે પણ તેથી મનુષ્યને મનુષ્યો પ્રતિના અને ઈશ્વર પ્રતિના પોતાના ધર્મમાં કંઈ ફેરફાર કરવાનો નહોતો, ગમે તે મત ખરો ઠરવાથી ધર્મને હાનિ કે લાભ નહોતો પરંતુ જ્યારે ગેલીલિઓએ સાબિત કર્યું કે સૂર્ય પૃથ્વીની આસપાસ ફરે છે એ જુનો મત ખોટો છે અને પૃથ્વી સૂર્યની આસપાસ ફરે છે એ વાત ખરી છે ત્યારે યુરોપના ધર્મગુરૂઓ

જુના મત લઇ બેઠા. સૂર્ય ફરે છે એ મત મુકવા કરતાં તો ઇશ્વરના અસ્તિત્વનો મત મુકવા તેઓ વધારે રાજી હતા. આ દેશના બ્રાહ્મણો પણ રાહુ અને કેતુથી ગ્રહણ થાય છે એ મતની સત્યતાને ધોરણે સકલધર્મવિષયની સત્યતાની કસોટી કરાવવા તૈયાર છે. ધર્મગુરૂઓની આવી મતાંધતાથી લોકોમાં ધર્મવિરૂદ્ધ લાગણી ઉત્પન્ન થઇ. પદાર્થવિજ્ઞાનના નવ મત ખરા ઠર્યાથી ધર્મગુરૂઓ અને તેમણે બતાવેલા ધર્મમત ખોટા ઠરે છે એમ અનુમાન બંધાયું. સૃષ્ટિવિજ્ઞાન વિશે ધર્મશાસ્ત્રોમાં કહેલી વાતો ખોટી પડવાથી અને ઇશ્વરથી સાક્ષાત્ મળેલા જ્ઞાનના ડોળથી ધર્મશાસ્ત્રો લખેલાં હોવાથી ઇશ્વરવાક્ય ખોટાં પડયાં એમ લોકોએ માન્યું. ધર્મશાસ્ત્ર ભૂલભરેલા જણાયાથી તેમાં કહેલી આધ્યાત્મિક વાતો પણ શંકાસ્પદ થઇ. વળી, પુરાતન ચિંતકોએ સૃષ્ટિકાર્યમાં ઇશ્વરનો જેટલો પ્રભાવ, જેટલી શક્તિ, જેટલું મહત્ત્વ, જેટલી યોજના કલ્પ્યાં હતાં તેથી વધારે પ્રભાવ, વધારે શક્તિ, વધારે મહત્ત્વ, વધારે યોજના સૃષ્ટિમાં જણાયાં, ત્યારે ઇશ્વરથી તે સર્વ થઇ શકે તેમ નથી, ઇશ્વર તો પુરાતન કલ્પના જેટલો જ છે, એમ થોડો વિચાર કરનારાની દૃષ્ટિએ ભાસ્યું. ધર્મગુરૂઓએ ફેલાવેલા વહેમ નિકળી જવાની સાથે ધર્મવિષયની ઇશ્વરશ્રદ્ધા પણ વહેમરૂપ કેટલાકને લાગી.

આ રીતે નાસ્તિકવાદ, અજ્ઞેયવાદ, શંકાવાદ, વગેરે વાદ નિકળ્યા, અને એક વખત એવો હતો કે એ વાદ માનનારા જ ખરા તત્ત્વચિંતકો અને ઉંડા ફિલસુફો ગણાતા. એ વાદ માનનારા પોતાને સ્વતંત્ર રીતે વિચાર કરનારા (Free thinkers) કહેવડાવતા. સુભાગ્યે એ સર્વ વાદનો અહોળો પ્રચાર હવે બંધ થયો છે, તેમનું જોર હવે નરમ પડી ગયું છે. 'સ્વતંત્ર રીતે વિચાર કરનારા' તે બુદ્ધિને પરતંત્ર શક્તિહીન કરી નાખે છે, સૃષ્ટિનાં મૂલગત પ્રાથમિક કારણોનું અન્વેષણ કરવાને બદલે જડમાં રહેલાં ગૌણ કારણોમાં જ આવી તેઓ બુદ્ધિવ્યાપાર અટકાવે છે; નાસ્તિકો જે ખરેખરી રીતે છે તેની ના

પાડે છે; અજ્ઞેયવાદીયો જ્ઞેયને હાથે કરી જાણવા નથી માગતા; શંકાવાદીઓ નિશ્ચય કરવાનાં સાધન તરફ જાણી જોઈ ચક્ષુ બંધ કરે છે, એમ હવે પ્રતીતિ થઈ છે. શંકાવાદીઓના અગ્રેસર પ્રોફેસર હકસલીએ પણ પોતાના જીવનના પાછલા સમયમાં કબુલ કર્યું હતું કે કુદરતમાં બધાને નિયમન કરનારી એક શક્તિ વ્યાપી રહી છે. સૃષ્ટિવિજ્ઞાનથી જ સમજાયું છે કે સૃષ્ટિની રચના અતિ અદ્‌ભૂત સૌન્દર્ય, ચતુરાઈ, યોજના, દૂરદર્શન, નિયમ, પૂર્વાપર સંબંધ, એ સર્વથી ભરેલી છે. સર્વ જગતંત્ર અકસ્માત ગોઠવાઈ ગયું છે એ પૂર્વના નાસ્તિકોનો મત હવે વિચારવંત મનુષ્યો સ્વીકારતા નથી. સૃષ્ટિ પદાર્થવિજ્ઞાને નિયમોનો જે વ્યાપાર ચાલી રહેલો શોધી કાઢ્યો છે તેજ અકસ્માતના વાદને અગ્રાહ્ય કરે છે.

સૃષ્ટિપદાર્થવિજ્ઞાનનું ખરૂં સ્વરૂપ સમજાતાં એ સિદ્ધાંત થાય છે કે પદાર્થવિજ્ઞાનને અને ધર્મને વિરોધ નથી. બન્નેના ઉદ્દેશ જુદા છે, બન્નેના વિષય જુદા છે, અને બન્ને સત્યનું અનુસરણ કરે છે, તેથી એ બે વચ્ચે વિગ્રહ હોઇ શકે નહિં; બન્ને ઇશ્વરનો મહિમા પ્રકટ કરે છે. તો, એક બીજા દૃષ્ટિબિન્દુથી આ વિષયનું નિરીક્ષણ કરીએ.

સૃષ્ટિપદાર્થવિજ્ઞાન અને ધર્મ શેમાં જુદા છે તે નહિં; પણ બન્નેનો માર્ગ શેમાં એક છે, સૃષ્ટિવિજ્ઞાનની પદ્ધતિ ધર્મના વિષયમાં શું દર્શાવે છે, તે જોઇએ. એ ચર્ચામાં ડૉક્ટર જોન ફ્રિક એલ. એલ. ડી નામે એકત્વવાદી (Unitarian) મંડળના એક વિદ્વાન લેખકકૃત The ever lasting Reality of Religion 'ધર્મની શાશ્વત સત્યતા' નામે નાના ગ્રન્થની મદદ લઇશું.

સૃષ્ટિવિજ્ઞાનથી જણાયેલા નિયમો વિશે ઉપર કહ્યું ત્યાંથી હવે આરંભ કરીએ. ઑગસ્ટ કૉમ્ટ નામે યુરોપના એક ફિલસુફે પોતાનું દર્શન Positivism અથવા 'પ્રત્યક્ષ પ્રમાણવાદ' નામે સ્થાપ્યું છે ત્યાં આવી કેટલા ચિંતકો અટકે છે. જે બનાવો દૃષ્ટિગોચરતામાં

આવે છે તે જાણીને જ અટકવું એવી તેમની વૃત્તિ હોય છે. કેટલાક બનાવો એવા છે કે તેમાનો એક બને છે તે પછી હમેશ બીજો બને છે, તથા કેટલાક બનાવો એવા છે કે હંમેશ સાથે બને છે; આવી સનિયમ વ્યવસ્થા સર્વત્ર જોવામાં આવે છે. એટલી જ કથા આ વિશ્વ કહે છે એમ તેમનું માનવું છે. ગુરુત્વાકર્ષણનું ઉદાહરણ લઇએ. એક ગ્રહ બીજા ગ્રહનું આકર્ષણ કરે છે એમ કહેવામાં ખેંચવાનો અર્થ રહેલો નથી, અર્થ એટલો જ છે કે વિશ્વમાંના અમુક એ પદાર્થો અમુક સ્થિતિમાં આવે ત્યારે હંમેશ અમુક રીતે સ્થાન બદલતા જણાય છે. આટલું જ જાણીને એ ચિંતકો બેસી રહે છે. પૂર્વાપર અને સમકાલીન સ્થિતિઓ (sequences and co-existences) ની પછાડી રહેલા કારણની તપાસ તેઓ કરતા નથી; એનું કારણ નથી એમ તેઓ માને છે. પણ એ મતનો સ્વીકાર ચાલુ રહ્યો નથી. કૉમ્ટનો પોતાનો જ સિધ્ધાન્ત ધાર્મિક વૃત્તિને દૂર કાઢવામાં કેવો નિષ્ફળ નીવડ્યો એ સુવિદિત છે. મનુષ્યમાં ઠસી રહેલી પૂજ્યવૃત્તિ કાઢી નાખવી તેને અશક્ય થઈ પડી, અને કારણોના કારણ તથા નિયમોના નિયામક જગત્કર્તાનો તેણે ત્યાગ કરેલો હોવાથી એ ખરા પૂજ્યની પૂજાને બદલે કૉમ્ટે *Humanitarian* માર્ગ એટલે મનુષ્યજાતિમાં થયેલા મ્હોટા મ્હોટા મનુષ્યોની પૂજા કરવાનો માર્ગ કહાડ્યો. આ પૂજાવિધાન પરથી સર્વ મહત્ત્વના આદર્શની, સર્વ મહત્ત્વના મૂલની પૂજાની યોગ્યતા સાબીત કરવી અઘરી નથી; મનુષ્યમા જે ઉત્તમ અંશ છે તે ઈશ્વરે આપેલા છે અને ઈશ્વરની પૂજ્યતાનીજ તે પ્રતીતિ કરાવે છે. પણ આ પ્રત્યક્ષ પ્રમાણવાદ સૃષ્ટિવિજ્ઞાન શાસ્ત્રીઓમાં હવે બહુ માન્ય રહ્યો નથી.

આ વાદથી કંઈક અગાડી આવનારો મત તે Agnosticism અથવા શંકાવાદ છે. તે વાદ સર્વ નિયમોના નિયામકનો 'સર્વવ્યાપી મૂલશક્તિનો' સ્વીકાર કરે છે. પણ તે એટલેથી જ અટકે છે. એ શક્તિ કેવી છે, તેનું સ્વરૂપ કેવું છે તે વિશે કંઈ ઉત્તર આપવાની તે ના પાડે છે.

એ સ્વરૂપની શોધમાં મુખ્ય પ્રશ્ન એ છે કે એ મૂલશક્તિ ચૈતન્યમય છે કે કેમ. મનુષ્યમાં જે આત્મા છે એવા જ પ્રકારનું ચૈતન્ય, એવા જ પ્રકારની જ્ઞાનવાળી મનોવ્યાપારવાળી (પણ મનુષ્યાત્માથી ઘણી મ્હોટી) એ શક્તિ છે કે કેમ એ મ્હોટા સવાલનો નિર્ણય એ વિષયમાં કરવાનો છે. સૃષ્ટિવિજ્ઞાનના કેટલાક અભ્યાસકો આવી વ્યક્તિની અર્થાત્ પરમાત્માની ના પાડે છે. ધર્મના સમર્થકો કહે છે કે સૃષ્ટિ વિજ્ઞાન જ અમને પરમાત્માની પ્રતીતિ કરાવે છે, સૃષ્ટિમાં રહેલી ઉંડી યોજના અને અપાર વ્યવસ્થા અમારી ખાતરી કરે છે કે ચૈતન્યવાન યોજના કરનારે જ આ અદ્ભૂત સૃષ્ટિ કરી છે. હવે, સૃષ્ટિવિજ્ઞાનના જડવાદી અભ્યાસકોની દલીલ તપાસીશું તો જણાશે કે પરમાત્માના અસ્તિત્વની વિરૂદ્ધ તથા જીવાત્માના પરમાત્મા સાથેના સંબંધ વિરુદ્ધ તેઓ કંઇ પણ સાબીત કરી શકતા નથી. તેમની કોટીનો સારાંશ આ છેઃ 'સૃષ્ટિપદાર્થવિજ્ઞાન ચૈતન્ય વિશે કંઈ કહેતું જ નથી. તે તો માત્ર જડશક્તિના નિયમો પરથી સર્વ દૃશ્યમાં અન્તર્ભૂત રહેલી એક અનંત મૂલગત્ જડશક્તિ સાબીત કરે છે. તે પરથી તે શક્તિમાં ચૈતન્યનો આરોપ કેમ થાય? સૃષ્ટિવિજ્ઞાન ક્યારે મનુષ્યના આત્મા સરખા પદાર્થની વાત કરે છે? સૃષ્ટિવિજ્ઞાનમાં માત્ર દૃશ્ય પદાર્થોના સંબંધ બતાવ્યા છે; તેમાંથી અદૃશ્ય પરમાત્મા શી રીતે સિદ્ધ કરાય? એ મૂલશક્તિને પરમાત્મા એવું ધાર્મિક નામ કેમ અપાય? આ પ્રશ્નના ઉત્તરમાં પ્રથમ એ કબુલ કરીશું કે ચૈતન્ય દૃશ્ય નથી પરંતુ, જડ દૃશ્ય હોય તો જ તે જડનું અસ્તિત્વ મનાય તેટલા પરથી એ સાબીત થતું નથી કે ચૈતન્ય દૃશ્ય હોય તો જ ચૈતન્યનું અસ્તિત્વ મનાય. ચૈતન્ય દૃશ્ય છે અથવા ચૈતન્ય જડ સરખું છે એમ ચૈતન્યવાદીઓ તરફથી કદિ કહેવામાં આવતું જ નથી. જડ જાણવાના પ્રકારથી ચૈતન્ય જાણવાના પ્રકાર જુદા છે, અને જડ જાણવાના પ્રકાર ચૈતન્યને નાસાબીત કરી શકતા નથી; દરેક મનુષ્યને પોતાના

અસ્તિત્વની જે ખાત્રી છે, પોતે જડથી પૃથક્ વ્યક્તિ છે અર્થાત્ સ્વતંત્ર આત્મા છે એવી જે તેને પ્રતીતિ છે તે જડના કોઈ પણ નિયમને કે પ્રમાણુને આધારે થતી નથી. પોતાના આત્માને જોયા વિના કે અડક્યા વિના મનુષ્ય આત્માનું ચૈતન્ય સ્વરૂપ જાણી અને માની શકે છે; અને તોપણ, જડ દેહમા તથા જડ પદાર્થોની વચમા રહ્યે રહ્યે જ મનુષ્યને આત્માના અસ્તિત્વની આ પ્રતીતિ થાય છે, અને એ આત્મા અસ્તિત્વમા હોય તો જ જડ પદાર્થોના અસ્તિત્વનું અને નિયમોનું જ્ઞાન ખરૂ હોઈ શકે છે. પરમાત્માનું અસ્તિત્વ પણ એ રીતે સૃષ્ટિમાના બધા જડ પદાર્થોની તથા તેમના પરસ્પર સંબંધોની ગણતરી કરતા દશ્ય થતુ નથી. પરંતુ, એ હકીકતથી પરમાત્માના અસ્તિત્વને બાધ આવતો નથી, એટલુ જ નહિ પણ તેના અસ્તિત્વ વિના જડસૃષ્ટિની વ્યવસ્થાનો ખરો આખરનો ખુલાસો મળી શકતો નથી. જડ વસ્તુઓ જાતે જ્ઞાનહીન છે, યોજના કલ્પવા અસમર્થ છે; એક બીજા સાથે સબધ કરવાની, એક બીજા સાથે મળી નિયમો ઉદ્ભૂત કરવાની, પોતાથી જુદા રહેવા ફળ તરફ પ્રવૃત્તિ કરવાની જડ વસ્તુઓમા શક્તિ નથી. કારણવ્યાપાર (causation) હોય તો જ સૃષ્ટિ થાય છે, અને કારણવ્યાપાર ઇચ્છા વડે જ થાય છે, ચૈતન્યના પ્રયાસથી જ થાય છે સૃષ્ટિનો ખુલાસો આપવા સારૂ આખરની જે એકતા જડવાદીને કબુલ કરવી પડે છે, સર્વ દશ્યમા અન્તર્ભૂત રહેલી જે એક અનંત શક્તિનુ અસ્તિત્વ તેને કબુલ કરવુ પડે છે તે 'જડ' હોઈ શકે તેમ નથી. જડના નિયમો એવી એકતા, સર્વવ્યાપિતા, અનંતતાથી વિરુદ્ધ જાય છે. જડ પદાર્થો એકબીજાથી જુદા જુદા છે, એક બીજાને ઓળખતા નથી, સર્વ પોતપોતે જુદા જુદા પ્રવૃત્ત છે, તે છતા તે સર્વની એક દિશામા ગતિ થાય છે, એક સરખું નિયમન થાય છે, તે આખરની એક શક્તિનો વ્યાપાર છે તો તે શક્તિ જડ હોઇ શકે જ નહિ, જડમા એવી એકરૂપતા જ નથી. જડસૃષ્ટિની અસમર્થતાને લીધે આવી એક શક્તિનો આશ્રય લેવો પડે છે.

હવે, મનુષ્યની પોતાના આત્મા વિશેની પ્રતીતિનો અનુભવ તપાસીશુ તો ત્યા આવી એકતા નજરે પડે છે. ભિન્ન ભિન્ન અને વિરોધી શક્તિવાળા જડપદાર્થોને એકઠા કરી અમુક ઈષ્ટ ફળ ઉત્પન્ન કરવાની, તેમને અમુક દિશામા દોરવાની કંઇક કલ્પના આત્મા કરી શકે છે, કઈક અંશે એવા ઈષ્ટ ફળ તે ઉત્પન્ન કરી શકે છે. આત્મા પોતાની ઇચ્છા વડે કારણવ્યાપારને ગતિમા મુકી શકે છે. એક અનંત શક્તિનો ખુલાસો આ માર્ગે અગાડી વધીને જ મનુષ્યથી થઈ શકે એમ છે. ચૈતન્યવાન પરમાત્મા (જેના કઈક અંશ મનુષ્યોના જીવાત્મામા આવિર્ભૂત જણાય છે તે) જ સૃષ્ટિને નિયમન કરનાર અનત શક્તિ છે એ પરિણામ આખરે ફલિત થાય છે.

પરંતુ, સૃષ્ટિવિજ્ઞાનના નિયમો જ આ પ્રકારે ધર્મજ્ઞાનનુ પગથીઉ થાય છે એટલેથી અટકવાની જરૂર નથી. દૃશ્યના નિયમોમા પરમાત્માનું પ્રત્યક્ષ દર્શન કરવાનો પ્રયત્ન વૃથા છે તે છતા એ નિયમોથી બનતા સૃષ્ટિવિજ્ઞાનની પદ્ધતિ ધર્મવિષયમા એક પ્રકારે ઉપયોગી થાય છે.

ઉત્તરોત્તર ઉત્કર્ષ (evolution)ની જે ઐતિહાસિક પદ્ધતિથી સૃષ્ટિના પદાર્થો વિશે ઘણુ જ્ઞાન મપાદન થયુ છે તે જ પદ્ધતિથી ધર્મની શાશ્વત સત્યતા પણ જણાઈ આવે છે.

વિશ્વમા વ્યાપી રહેલી અનંત શક્તિ ચૈતન્યમય છે અર્થાત્ ઈશ્વર અને મનુષ્ય વચ્ચે આત્મત્વનો સબધ છે, એ ભાવના મનુષ્યજાતિમા સદૈવ અને સર્વત્ર વિદ્યમાન છે. ઈશ્વર કંઇક મનુષ્યના જેવો છે એ પક્ષ હમેશ સ્વીકારેલોજ ગણવામા આવેલો છે. એવા ઈશ્વરના અસ્તિત્વ વિશે અર્વાચીન કાળમા શંકાઓ ઉઠાવવામા આવી ત્યાસુધી તે સાબીત કરવાનુ કોઈને સુઝયુ જ નહિ હોય એમ લાગે છે. થોડા ચતુર તત્ત્વચિંતકો (જેમની ગણતરી કેટલીક કોડીની થાય તેમને) બાદ કરતા એમ કહી શકાય કે સર્વ મનુષ્યજાતિએ એમ માની લીધુ છે કે કેટલેક પ્રકારે મનુષ્ય જેવા ચૈતન્યવાળી દિવ્યશક્તિ કે

દિવ્યશક્તિઓ વસે છે. ડાહ્યામા ડાહ્યા અને સાદામા સાદા માણસોએ આ પ્રમાણે માન્યુ છે. જુનામા જુના અસલી કાળથી તે વર્તમાન કાળ સુધી આવી ભાવના માનવ વિચારનો એક અંશ બની રહી છે. આ ભાવના અનેકાનેક સ્વરૂપે બહાર પડી છે પણ સર્વ સ્વરૂપમા રહેલી મૂલ ધારણા એ જ છે.

ઈશ્વર વિશેની આપણી કલ્પનામાથી મનુષ્ય સરખુ આ આત્મત્વ લઈ લઈએ તો ઈશ્વરને માનવામા મનુષ્યજાતિએ જે વાતને પ્રથમથી બહુ મહોટી ગણી છે તે જ શૂન્ય થઈ જશે. ઈશ્વરવાદના આ અતીવ ચિત્તાકર્ષક અંશ જોડે સંબદ્ધ રહેલો સામાન્ય મત પરલોક વિશે છે. ઈશ્વરને માનવાની સાથે મનુષ્યે એ અદૃશ્ય પરલોક માન્યો છે અને એ લોક સાથેના સંબંધમા મનુષ્યનુ હિત રહેલુ છે એમ માન્યુ છે. મૃત્યુ પછી મનુષ્યનો આત્મા પૃથક્ વ્યક્તિરૂપે કાયમ રહે છે એ મત બહુ પુરાણો છે. મરનારના ઉપયોગ સારૂ મડદા જોડે વાસણો અને ઘરેણા દાટવાનો જગલી પ્રજાઓનો રીવાજ એટલો જુનો છે કે જે સમયે પૃથ્વીપર ઘણુ બરફ પથરાએલુ હતું, તે કાળમા પણ આ રીવાજ હતો એમ પૃથ્વીના પડ ખોલતા માલમ પડે છે એમ કહીએ તો ખરૂ છે કે એક લાખ વર્ષથી મનુષ્યજાતિએ બે લોકમા પોતાનુ હિત માન્યુ છે, એક ભૂતલોક અને બીજો પરલોક; તે પરલોકની રેખા પ્રમાણમા કંઈક ઝાખી અને અસ્પષ્ટ છે. પણ મનુષ્યના ચૈતન્યનો તે લોક સાથે વધારે નિકટ સંબંધ છે. ઈશ્વર છે એવુ મનુષ્યોએ માન્યુ ત્યારથી જ આ અદૃશ્ય પરલોક છે એમ માન્યુ છે. હલકામા હલકી દશાના જગલી લોકો ભૂતની જે પૂજા કરે છે તેમા આ બન્ને મતનો સમાવેશ થાય છે. દુનિયામા કોઈ પ્રજા એવી થઈ નથી કે જેમણે પ્રેતલોક માન્યો ન હોય. હવે, પ્રેતલોક માનવામા જ એ અર્થ રહેલો છે કે મૃત્યુ પછી મનુષ્યોની વ્યક્તિ કાયમ રહે છે. આવા રૂપમા આ મત ઘણો અપરિપક્વ છે, પણ તે સ્થાયી ભાવના દર્શાવે છે. ઈશ્વર વિશેની

કલ્પના જેમ સરકાર પામતી ગઈ તેમજ પરલોક વિશેની કલ્પના પણ સરકાર પામતી ગઈ.

હાલના એકેશ્વરવાદમા ઈશ્વર અને મનુષ્ય વિશે જે સબધ માનવામા આવે છે તે એ છે કે મનુષ્યમા આત્મા છે અને વિશ્વમા જે આત્મા સનાતન છે તેના સરખો મનુષ્યાત્મા છે. મનુષ્યનો જીવાત્મા પરમાત્મા સરખો છે એ મત તથા આત્મા અમર છે એ મત મૂળમા તેમજ વિકાસમા સદૈવ જોડાએલા છે. મનુષ્યના મનના એક વિશેષ ઉત્સ્ફોટનમાથી એ બન્ને મત ઉત્નાસ પામ્યા છે

અદૃશ્ય પરલોક વિશેના મતમા આ ઉપરાત નીતિસિદ્ધાન્ત પ્રથમથી સમાએલો છે જગની લોકો જુના વખતથી ભૂત માનતા આવ્યા છે તે મતમા પણ શુ કરવુ જોઈએ અને શુ કરવુ ન જોઈએ એ વિશે વિચાર મિશ્ર થયેલા છે મિ ડાર્વિન અને તેમના કેટલાક સોબતીઓ દક્ષિણ અમેરિકાને છેડે ટેરાડેલફ્યુગો ગયા હતા. ત્યા તેમનામાથી એક જણે નમુના માટે કેટલાક પક્ષી માર્યા તે પરથી ત્યાના એક દેશીને બીક લાગી કે વાદળાનુ તોફાન થઈ બરફ પડશે આ હકીકત આનું જ ઉદારણ છે. એ ઠેકાણે રહેનાર દેશીઓને આહારના પદાર્થો ભાગ્યે પુરેપુરા મળતા હતા, તેમા આ પ્રમાણે ખાવાની વસ્તુઓનુ નાહક નુકસાન કરવામા આવે તો તેથી હવાના દેવતાઓનો કોપ થાય એમ તેમને લાગતુ હતુ

આ રીતે, ઈશ્વરના અસ્તિત્વ વિશેની, અદૃશ્ય પરલોક વિશેની, તથા સત્ અસત્ વિશેની ભાવનાઓ મનુષ્યજાતિમા ઉદ્‌ભૂત થવા માંડી ત્યારથી તે એક બીજા સાથે એવી મિશ્ર થયેલી છે કે તે જુદી પડી શકે તેમ નથી ધર્મ અને નીતિ આરભમા અવિભેદ હતા અને ધર્મની ક્રમશઃ વૃદ્ધિ થઈ તે છતા તે અવિભેદ રહ્યા છે. મનુષ્યને વધારે વિસ્તારી અને ઉંડા અનુભવ થયા પછી જુની કલ્પનાઓ બદલાઈ છે, પણ ધર્મ અને નીતિનો યોગ અખંડ

રહ્યો છે; પરલોકના સુખ કે દુઃખ વિશે કંઈ અભિપ્રાય આપી શકાય નહિ એમ જે તત્ત્વચિંતકો માને છે તેઓ પણ એટલું માને છે કે કર્મ પ્રમાણે ફળ મળશે અને એ રીતે નીતિનો ધર્મ સાથે તેઓ યોગ કરે છે.

ધર્મની સત્યતા તે શું તે જોઈશું તો માલમ પડશે કે (૧) ઈશ્વિર પરમાત્મા છે અને મનુષ્યના જીવાત્માને તે મળતો છે, (૨) મૃત્યુ પછી મનુષ્યનું જીવન અદૃશ્ય પરલોકમાં કાયમ રહે છે; અને (૩) મનુષ્યના જીવનને નીતિનિયમની આવશ્યકતા છે તથા પરલોકમાં મેળવવાની સાર્થકતાને આ નીતિનિયમ સાથે વિશેષ ગાઢો સંબંધ છે, આ ત્રણ અંશ સર્વ કાળમાં અને સર્વ ધર્મમાં શાશ્વત સત્યરૂપે રહ્યા છે. આ અંશ દૃઢ કરવા અને તેને અનુકૂલ ઘટના કરવા મનુષ્યના મને કરેલા પ્રયાસથી ધર્મનો ઇતિહાસ બનેલો છે.

પ્રાણીજીવનનો ઇતિહાસ એ જ પ્રકારનો માલમ પડે છે. 'બહારના સંબંધને અનુકૂલ અંદરના સંબંધની ઘટના નિરંતર થતી આવે છે', એ સિદ્ધાંતનું હર્બર્ટ સ્પેન્સરે સંપૂર્ણતાથી વિવેચન કર્યું છે. સાદામાં સાદી બાબતોમાં પણ આ સિદ્ધાન્તનો સાક્ષાત્કાર થાય છે. જીવતા પ્રાણીઓનો એક મુખ્ય ધર્મ એ છે કે બહારથી ઉદ્દીપન થતાં તેઓ તે તરફ ગતિમાન થાય છે. રસ્તામાં પડેલા કુતરાને લાકડી ભોંકીશું તો તે કાન ફફડાવી બેઠો થશે. નીચા નમી જતા છોડ ઉપર પાણી રેડીશું તો તે ઉંચો આવશે. પૃથ્વી ઉપર જીવતી માનસિક તેમજ પાર્થિવ સર્વ વ્યક્તિઓમાં આ પ્રમાણે બહારની વ્યવસ્થા સાથે અંદરની વ્યવસ્થા અનુકૂલ ઘડાતી જાય છે. આ ઘટના જે પ્રાણીઓમાં બરોબર થઈ તે કાયમ રહ્યાં છે; અને તેમનો વિસ્તાર થયો છે. જે પ્રાણીઓ જીવવાને સહુથી વધારે યોગ્ય હતાં તે કુદરતી રીતે બીજાથી જુદાં પડી કાયમ રહ્યાં છે.

પ્રાણીઓનો આકાર અને તેમની શક્તિઓ પણ ધીમે ધીમે અનુકૂલ ઘટના પામી ઉત્કર્ષક્રમમાં ઘણે કાળે રચાયાં છે. કરોડવાળું

હાર્પિજર એ રીતે ઘડાયુ છે. બિલાડીની મૂછોમા સ્પર્શશકિત ઘણી રહેલી છે પણુ આચળવાળા પ્રાણીઓના શરીર પર છે તેવી જાતના એ વાળ છે, માત્ર તેમા વિશેષતા આવેલી છે. આખ અને કાન એ પણુ આરંભમા પ્રાણીઓના શરીરપરના વિશેષ શકિત પામેલા વાળ હતા ધીમે ધીમે જોવાની, સાભળવાની અને અડકવાની શકિતઓ જુદી પડતી ગઈ. આ રીતે આખનો ઇતિહાસ જોઈશું તો શરૂઆતમા તે સૂક્ષ્મગ્રાહી ટપકું હતુ અને તેટલા ટપકાવાળી જગાથી અજવાળુ માલમ પડી શકતું હતુ. ધીમે ધીમે ત્યા પ્રકાશ ગ્રહણુ કરવાની શકિત વધી, બાહ્ય ગોળાકાર થયો, અને અનેક ખાના બધાયા તથા કીકીમા આવી મળતા તંતુરૂપે તે ગોઠવાયા. દષ્ટિની શકિત પ્રાણીમા આ પ્રમાણે વિકાસ પામી એટલે તેની ગોચરતા વધી, જોવાના અનેક અદ્દભૂત પદાર્થો વધ્યા, અને તે પ્રમાણે અંદરની શકિતની ઘટનામા ફેરફાર થયો. પ્રાણીઓમા ઈંદ્રિયશકિત વધતી ગઈ તેમ તેમ મગજની શકિત અને બુદ્ધિનો વિકાસ થતો ગયો, પ્રાણીના જીવન તથા બાહ્ય જગત્ વચ્ચે અનુરૂપતા થવાનો અવકાશ આમતપણે વધ્યો.

મનુષ્યને દિન પ્રતિદિન જે જરૂરો પડે છે તેને માટે જે ઘટનાની અનુરૂપતા કરવી પડે છે તે ઘણીખરી માનસિક છે. આપણે કેવી અવસ્થામા છીએ તે વિશે આપણે જે મત બાધીએ તે પ્રમાણે આપણે કાર્ય કરીએ છીએ. બહાર બનતી બીનાઓને અનુકૂળ જે વિચાર આપણે બાધીએ તે જ ખરો મત હોય છે, અને એવી અનુકૂળ ઘટનાથી જ આપણા કાર્ય પાર પડે છે.

આ પૃથ્વીમા થયેલા પ્રાણીવર્ગની ઉત્પત્તિના ઇતિહાસ પર દષ્ટિ કરીએ છીએ તો આ રીતે આપણુને માલમ પડે છે કે, તળાવની સપાટી ઉપર ઉગનારા ઘાસ સિવાય બીજુ કોઇ પ્રાણી પૃથ્વી પર વસતું નહોતું ત્યારથી અને તે પછી અસંખ્ય યુગ ગયા પછી હાલનો જમાનો આવ્યો અને પ્રકૃતિના રહસ્ય મનુષ્યે શોધી કાઢવા

માંડ્યાં ત્યાંસુધીમાં, સૂક્ષ્મ ઘટનાઓની ઘણી જ ધીમી પરંપરા ચાલતી આવી છે અને આન્તર જીવન પ્રયત્ન કરી ધીમે ધીમે બહાર વીંટળાઈ રહેલી દુનિયાના સંસર્ગમાં વધારે ને વધારે આવતું ગયું છે. પરમ બુદ્ધિવાળું મનુષ્યત્વ પ્રાપ્ત થતા સુધી એ ઉત્કર્ષ થતો ગયો છે, અને પ્રાણીના શરીર બહાર રહેલી ખરેખરી વસ્તુઓને સંબંધે દરેક વેળા ઉત્કર્ષ થયો છે. બહાર પ્રકાશમાન તેજ હોવાથી ઇંદ્રિય થઇ આખ વિકાસી પામી છે, બહાર શબ્દનાં મોજાં ચાલતા હોવાથી કાન વિકાસ પામ્યો છે. બાલકને માતાના પ્રેમની જરૂર હતી તો તે પ્રેમ ઉદ્ભૂત થયો છે. દરેક ઠેકાણે બહાર રહેલી ખરેખરી બીના સાથે અનુરૂપતા થાય તે પ્રમાણે અંદરની વ્યવસ્થાની ઘટના થઇ છે. કુદરતની આ રીત છે. જે જે પ્રકારનું જીવન જોવામાં આવ્યું છે તે સર્વમા ઉંડો વસી રહેલો આ નિયમ છે.

હવે આ પૃથ્વીના ઇતિહાસમા એક અણીનો વખત આવ્યો હતો. તે વખતે પ્રેમ વડે એક નવો જ વ્યવહાર થવા માડયો હતો, વિકાસ પામતા મનુષ્યાત્મામા સત્ અસતના વિચારના અંકુર ફુટતા હતા, કુટુંબવ્યવસ્થા રચાતી હતી, સંસારના સંબંધોના બંધન જોડાતાં હતા, શબ્દો પાંચ ધારણ કરી હવામા ઉડવાનો આરંભ કરતા હતા. આ વખતે ઉત્કર્ષ ક્રિયાનુ સ્થાન બદલાઈ ઉંચી પદવીના સ્થળમાં સ્થપાતું હતું, પ્રાણવંત શરીરના વિકાસમા આચારવિચારની સુધારણાનો ઉમેરો થતો હતો. તે વખતે પ્રાણીઓમાંનું છેલ્લું અને ઉંચામાં ઉંચું પ્રાણી ઉત્પન્ન થતું હતું; અને સૃષ્ટિકાર્યનો વિકાસ પરાકાષ્ઠાએ પહોંચતો હતો. આ અણીને વખતે વિકાસ પામતો મનુષ્યાત્મા પોતાના સરખા કોઈ ચૈતન્યને પામવા અસ્ફુટ પ્રયાસ કરતો હતો, અને તે ચૈતન્ય ક્ષણભંગુર પાર્થિવ બનાવોમાં નથી પણ દુનિયાની પાર રહેલા અનંત ધામમાં છે; એમ તેને ઝાંખી થતી હતી, એવું આપણને માલમ પડે છે. મનુષ્યના મનની અંદર અદશ્ય લોકને અનુરૂપ વિચાર ઘટના બંધાઈ. એ વિચારો

ઘણા કાચા અને બાળકસમ હતા, તથા કઢંગી રીતે ગોઠવાયા હતા તે સ્વાભાવિક હતુ. મુખ્ય વાત એ છે કે કાચુ બાળકસમ મન ઈન્દ્રિયાતીત નીતિમય લોક સાથે સંબંધ કરવા ફાંફા મારતું હતું. મનુષ્યજાતિના જન્મ સાથે ઉદ્દભૂત થયેલા આ ધર્મની અસર જ જનસમાજના ઉત્કર્ષમા તે પછી બહુ બળવાન થઈ છે, અને એ અસર થઇ ન હોત તો ઇતિહાસની ગતિ કેવી થઈ હોત તે કલ્પી શકાતું નથી.

મનુષ્યજાતિના આરંભ સમયે મનુષ્યાત્મા અને અદૃશ્ય અમૂર્ત લોક વચ્ચે બધાયેલા આ સંબધમા મનુષ્યની અંદરનો આત્મા જ ખરી વસ્તુ હોય અને મનુષ્યની બહાર રહેલો તે પરલોક અસ્તિત્વમા જ ન હોય, તો કહેવુ જોઇએ કે આખી સૃષ્ટિના ઇતિહાસમા પૂર્વે આવુ ઉદાહરણ કદિ જોવામા આવ્યુ નથી. ઉત્તરોત્તર ઉત્કર્ષનો ક્રમ મનુષ્યને જે સમજાયો છે તે આવી ધારણાથી સર્વથા વિરૂદ્ધ છે. મનુષ્યના ઉત્કર્ષના સબધમા પૂર્વે થયેલા ઉત્કર્ષની ગતિનો આવો આ સ્થાને ભંગ થાય એ કુદરતના નિયમોથી ઉલટું છે. વિશ્વપ્રકૃતિનું આપણને જ્ઞાન છે તે પ્રમાણે તો એ જ અનુમાન સબળ રીતે ફલિત થાય છે કે મનુષ્યના ઉત્કર્ષના ઇતિહાસમા મનુષ્યની અંદરની વ્યવસ્થાને ઉદ્દિપ્ત કરનાર બહાર રહેલી વ્યવસ્થારૂપ આ અદૃશ્ય પરલોક વાસ્તવિક રીતે અસ્તિત્વમા છે, અને નીતિનિયમની પરિપૂર્ણ સાર્થકતા એ પરલોકમા થાય છે.

ઉત્તરોત્તર ઉત્કર્ષના સિદ્ધાન્તથી એ પરિણામ નિકળે છે કે અનેક યુગથી મનુષ્ય ધર્મ માટે વાછના કરતો આવ્યો છે તે ભ્રમણા નથી; પણ ઘણા ફાંફા મારતા અને ઘણી ઠોકરો ખાતા, સનાતન ઈશ્વરની પેઠે મનુષ્યાત્મા પણ ચૈતન્યવાન હોઈ તેનો સજાતીય છે એ વાતનો સ્વીકાર વધારે ને વધારે થતો આવ્યો છે. ઉત્તરોત્તર ઉત્કર્ષના સિદ્ધાન્તપરથી મનુષ્ય વિશે જે જે વાત ઉપલક્ષિત થાય છે તેમા સર્વથી હોટી અને સર્વથી બળવાન વાત એ છે કે ધર્મ એ શાશ્વત સત્ય છે. ધર્મના ઉપર કહેલા ત્રણ મૂળભૂત અંશ ઇતિહાસનાં

આરંભથી ઝાંખે રૂપે પણ દેખા દેઇ સર્વ કાળે સર્વ પ્રકારના ધર્મમાં કાયમ રહ્યા છે. પરમાત્મા, પરલોક તથા નીતિ સિદ્ધાન્ત વાસ્તવિક હોવાથી મનુષ્યના મનની આન્તર રચના તેને અનુકૂલ ઘડાઇ છે. ધર્મમાં બીજા નિરુપયોગી અંશો હતા તે ધીમે ધીમે દૂર થયા છે અને આ ત્રણ અંશ શુદ્ધરૂપે પ્રકટિત થતા ગયા છે. સૃષ્ટિપદાર્થવિજ્ઞાનની વિવૃદ્ધિથી ધર્મની સત્યતાને હાનિ થઇ નથી પણ તે સત્યતા ઉલટી વિશેષ રીતે આવિર્ભૂત થઈ છે; અને અનુરૂપ ઘટનાનો સિદ્ધાન્ત પ્રતિપાદન કરે છે કે ધર્મમા માનેલા પદાર્થો સત્ય હોવાથી ધર્મમાં શાશ્વત સત્યતા છે.

